

BURMESE
CLASSIC

ကလေးစားစရာ

ဝေဖန်
ဆန်းစစ်

SAIGON

ANTHONY GREY

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

အပိုင်း (ခုနစ်)

ငါ တို့ နှစ်ပေါင်း ထောင်ချီ၍ တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ

(၁၉၆၈-၁၉၆၉)

သမ္မတ ငိုဒင်ဒင် ဖြုတ်ချရေးလုပ်ငန်းတွင် အမေရိကန်အစိုးရ
မှ ပါဝင်ကူညီရန်နှင့် ထောက်ခံအားပေးရန် သမ္မတကနေဒီ
က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအဆုံးအဖြတ်သည် အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စု၏ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း ပါဝင်စွက်ဖက်မှု ဖြစ်စဉ်
၌ ကြမ္မာငင်သည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ထူးခြားကြီးကျယ်
သော အလှည့်အပြောင်းများနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံကြိုက်
ခဲ့ရလေသည်။

ဒင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားပြီးသည့်နောက် သုံးပတ်အကြာ
တွင် အမေရိကန်သမ္မတသည် လုပ်ကြံခံခဲ့ရ၏။

မျှော်လင့်ချက် များစွာထားပြီး အရင်းအနှီး အမြောက်အမြား မြှုပ်နှံထားခဲ့ရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါ်ခင်ဗန်မင်း၏ အစိုးရသစ်မှာလည်း သုံးလမျှသာ ခံသည်။ စစ်အာဏာရှင် အသစ်တစ်ဦး၏ ဖြုတ်ချမှုကြောင့် ကျဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ထွန်းသော၊ စိတ်ရှုပ်စရာ အလွန်ကောင်းသော အာဏာသိမ်းမှုများနှင့် တန်ပြန်အာဏာသိမ်းမှုများသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အစိုးရသစ်များသည် တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တောင်ဗီယက်နမ်ပြည်သူလူထုသည် ယခင်သမ္မတ ငိုဒင်ဒင်းလက်အောက်၌ နေခဲ့ရစဉ်ပုံစံအတိုင်း ဆင်းရဲမြဲ ဆင်းရဲလျက်ပင်ရှိလေ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များမှာလည်း ငိုဒင်ဒင်း အစိုးရ ပြုတ်ကျသည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သော သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် အားတက်လျက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် မြို့တော်ကြီးများတွင် စည်းရုံးလှုပ်ရှားကာ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမေရိကန်တပ်များ ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းများကို အဆက်မပြတ်လုပ်နေကြသည်။ ဆန္ဒပြမှုများ၊ လူအုပ်ချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုများသည် နေ့တိုင်းဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသဖြင့် မထူးဆန်းတော့သလို ဖြစ်လာသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် ကက်သလစ်ဘာသာဝင်များသည် လမ်းမများပေါ်တွင် ရိုက်ကြနက်ကြသဖြင့် အမြဲတစေ ဝေကြကျေကြ ဒဏ်ရာရကြသည်။ ဤကြားထဲတွင် ကျောင်းသားများကလည်း အမြဲတမ်းလိုလို ဆူပူလှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ အခြေအနေကို တိုး၍ဆိုးဝါးအောင် လုပ်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

တက်လာသည့် အစိုးရသစ်များကလည်း ငိုဒင်ဒ် သုံးခဲ့သော အလွန်ရိုင်းရိုင်းယုတ်မာသည့် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်နည်းစနစ်များကို အသုံးမပြုလို။ မပြင်မသက် အခြေအနေများကို ယာယီရပ်တန့်သွားစေသည့် နည်းမျိုးကိုသာ သုံးကြသည်။

တစ်နေ့တခြား ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော ယင်းအခြေအနေများကြောင့် တောပိုင်းရှိ ဆူးကြွေးကာ ကျေးရွာများ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသည် ပျက်စီးလာသည်။ ထိုအခါ ဗီယက်ကောင်းများ၏ အင်အားသည် တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်လာသည်။

ဟိုချီမင်းနှင့် အခြားသော ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များသည် ဆိုးဝါးသည်ထက် ဆိုးဝါးလာနေသော တောင်ဗီယက်နမ်၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာအသုံးပြုပြီး အမြတ်ထုတ်ကြသည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်တပ်မတော်မှ အလွန်ပရိယာယ်ကောင်းပြီး ပါးနပ်ကျမ်းကျင်သော တပ်စု အများအပြားကို သာအိုနိုင်ငံနှင့်ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံများမှ တစ်ဆင့် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းသို့ စီမံဝင် ပျံ့နှံ့သွားအောင်ဖြည်းဖြည်းချင်း သွင်းကြသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းမှတပ်များ ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းရေး ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ ထား၍မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေတော့၏။

သမ္မတလင်ဒန်ဂျွန်ဆင်သည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ ပေးပို့ထားသည့် စစ်အကြံပေး အရေအတွက်ကို သုံးသောင်းအထိ တိုးမြှင့်ပေးခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ၁၉၆၅ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင်

ကွန်မြူနစ်တို့သည် အောင်မြင်မှုအပြည့်အဝရနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သမ္မတ ဂျွန်ဆင်သည် အမေရိကန်တို့၏ တာဝန်ယူစွက်ဖက်မှုကို တင်မူပြီးတဖုံ ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ပထမဦးစွာ သူသည် ဖေဖော်ဝါရီလမှစ၍ မြောက်နှင့်တောင် ဗီယက်နမ်အတွင်းရှိ ပစ်မှတ်ဟုသမ္မတကို အမေရိကန်စစ်ရေးယာဉ်များက ပုံမှန်ဗုံးကြဲသွားရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထိုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် သူသည် ကြည်းတပ်မှ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်သား ၄၀၀၀၀ကျော်ကို ပထမဆုံးအသုတ်အဖြစ် စေလွှတ်ပြီး တောင်ဗီယက်နမ် တပ်များနှင့် မတူစေဘဲ မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုက်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ အမှတ်ခွန်စစ် ရေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်တင် သင်္ဘောများနှင့် ဖျက်သင်္ဘောများကိုလည်း စစ်ဒေသအနီးရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ တာဝန်ချထားလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်မှ ကြည်း ရေလေ တပ်များသည် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်၍ တာဝန်ယူခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းစွက်ဖက်မှုများကို 'ကန်သတ်ချက်' နှင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် တရားဝင် စစ်ကြေညာခြင်း မပြုဘဲ မရိုးမသား လုပ်ဆောင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် မြောက်ဗီယက်နမ်ကမ်းခြေရှိ တုန်ကင်ပင်လယ်ကွေ့ အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များက ယင်းအချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံလျက်ရှိသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သမ္မတ ဂျွန်ဆင်ကိုယ်တိုင် ပြောကြားခဲ့သည့် ကြေညာချက်အရ ဆိုလျှင် မြောက်ဗီယက်မင်းကင်းစောင့်မော်တော်များက အမေရိကန်စစ်သင်္ဘော နှစ်စီးအား အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲလျက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ 'ကွန်မြူနစ်တို့၏ ကျူးကျော်ရန်စမ္မ'ကို တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် သမ္မတက မြောက်ဗီယက်နမ် ကမ်းခြေစောင့်မော်တော်များ၏ အခြေစိုက်စခန်းများနှင့် ဓာတ်ဆီသိုလှောင်ရာဂိုဒေါင်များကို လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

BURMESE CLASSIC

ဤဖြစ်ရပ်ကို ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့ည သန်းခေါင် တွင် သတင်းထောက်များအား သတင်းထုတ်ပြန် ပေးခဲ့သည်။ နောက် သုံးရက်အကြာတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်က အိမ်ဖြူတော်တွင် ဆွေးနွေးရေးဆွဲခဲ့ကြသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ကန့်ကွက်သူမရှိ အတည်ပြုခဲ့ကြ၏။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်မှာ 'နောက်ထပ်ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုများ'ကို သမ္မတနှစ်သက်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် ကာကွယ်ခွင့်ပြုရန် တွန်ဂရက်က ခြင်းချက်မရှိ သဘောတူသည်ဟု ဖြစ်သည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို 'တုန်ကင်ပင်လယ်ကွေ့ ဆုံးဖြတ်ချက်' ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား ယင်းနိုင်ငံ၏အမျိုးသားရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အလွန်အရေးပါသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် သတ်မှတ်ယူဆသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ နောက်လအနည်းငယ်မျှ

၆ မောင်ထွန်းသူ

အကြာတွင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သမ္မတဂျွန် ဆင်သည် ကွန်ဂရက်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့လူထုကို သော်လည်းကောင်း တင်ပြညွှန်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ အား ဆက်လက်ပိုးကြဲရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင်လည်း သန်းဝက်ခန့် အင်အားရှိသော တပ်များကို ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သင်္ဘောများသည် အကြောင်းမဲ့ ကျူးကျော်ရန်စခြင်း ခံခဲ့ရခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အတိအကျသိလာရ၏။ သို့သော်လည်း အငြင်းပွားဖွယ်ကောင်းသည့် တုန့်ကင်းဆုံးဖြတ်ချက်သည် ရုတ်တရက် ဖျက်မသွားဘဲ နောက်ထပ် ခြောက်နှစ်ကြာမျှ တည်တံ့နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး စစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ၏ တွန်းအားကြောင့် ပြန်လည်ပယ်ဖျက်ပေးခဲ့သည်။ ယင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွင်ပါရှိသော ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ စေလွှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော အမေရိကန်စစ်သားများမှာ သူတို့အရင်က တိုက်ပွဲဝင်သွားခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ်များနှင့် တောင်ဗီယက်နမ်တပ်များကဲ့သို့ပင် အောင်ပွဲမဆင်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

ယခုအချိန်တွင် စနစ်တကျ တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းပြီးပြီဖြစ်သော မြောက်ဗီယက်နမ်၏ အမြဲတမ်း စစ်တပ်မှ တပ်ရင်းပေါင်းများစွာသည် ဗီယက်ကောင်းများအား ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်းများသည် သူတို့၏ ပြောက်ကျားစနစ် နည်းဗျူဟာများကို လုံးဝ လက်မလွှတ်။ ထိုနည်းကိုသာ အဓိကသုံး၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထို့

ကြောင့်လည်း အမေရိကန်တပ်သား အများစုသည် ဗီယက်ကောင်းတို့၏ထောင်ချောက်များနှင့် မိုင်းများထိကာ သေကြေပျက်စီးကြရသည်။

သမ္မတဂျွန်ဆင်၏ အစီအစဉ်အရ စစ်သားအရေအတွက် တိုး၍ တိုး၍ ပို့နေသကဲ့သို့ အခြားသော တောက်ပုံမှုများမှာလည်း တိုး၍ တိုး၍သာ လာနေသည်။ ထောက်ပံ့မှုများကို ပေးရာ၌ 'ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေး' 'ငြိမ်းချမ်းရေး' 'အခြားသောစစ်' စသည်ဖြင့် နာမည်အမျိုးမျိုးတပ်၍ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ပေးခဲ့သမျှသည် မျှော်မှန်းသလောက် မထိရောက်ခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် ဗီယက်နမ် လယ် သမား များ တာ ဗီယက်ကောင်းတို့အပေါ် သစ္စာခံနေမှုကို ဖြိုဖျက်ပစ်ရန် ရည်မှန်းထားခဲ့သော လုပ်ငန်းများသည် အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားရေးမှာ လက်တွေ့ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ သမ္မတဂျွန်ဆင်အစိုးရ၏ ဝါဒများသည် တောင်ဗီယက်နမ်ပြည်သူအများအပြား၏ဘဝကို ပျက်စီးသွားအောင်ပြုလုပ်နေသကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်တို့၏ ရှာဖွေဖျက်ဆီးခြင်း စစ်ဆင်ရေး၊ သစ်တောများဖျက်ဆီးရေးနှင့် ပိုးပဲ့မှန်ပိုးကြဲရေး လုပ်ငန်းများကြောင့် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် အိမ်ခြေယာမဲ့ လူဦးရေ သန်းပေါင်းများစွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

ယင်း ဒုက္ခသည်များသည် လူဦးရေအဆမတန် များပြားလျက်ရှိသော မြို့ကြီးများသို့ ပြေးလာခဲ့ဝင်ကြသည်။ မြို့ကြီး

များသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် မြို့ကြီးများတွင် အမေရိကန်စစ်သား အများအပြား ရောက်ရှိနေကြပြီး ယင်းတို့၏ အသုံးအဖြုန်းရက်စရာမူကြောင့် ငွေကြေးဖောင်းပွကာ စီးပွားရေး ပျက်ပြားနေခြင်းကြောင့် ပေတည်း။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ဗီယက်နမ်၏ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် မှုသည် ယခင်ကထက်စာလျှင် ပို၍တည်ငြိမ်လာသည်။ ပထမ တွင် လေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ငှဲယင်ကောင်ကိုး ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ဦးဆောင်သောအစိုးရအဖွဲ့တက်သည်။ ထို နောက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငှဲယင်ဗန်သူသမ္မတအဖြစ်ဦးဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့ အုပ်ချုပ် သည်။ သို့သော်လည်း ဤအစိုးရအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို ပြည်သူ များက မကြိုက်။ ယခင် သမ္မတ ငိုဒင်ဒင်းအစိုးရ ကဲ့ သို့ပင် အကျင့်ပျက်ပြား ဖောက်ပြန်သော အစိုးရများ ဖြစ်သဖြင့် ပြည်သူတို့၏ ထောက်ခံမှုနှင့် ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို မရခဲ့ကြ ပေ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များ၏ အလယ်ပိုင်းနှစ်များ တစ်လျှောက် တွင် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲသည် ပြီးဆုံးမသွားဘဲ ဆက်လက်ဖြစ်ပွား ခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကလည်း မြောက်ဗီယက်နမ် နိုင်ငံကိုလေကြောင်းတိုက်ပွဲများအဆက်မပြတ်ဆင်နွှဲသည်။ မိမိ တို့အနေဖြင့် စစ်ပွဲကို အနိုင်တိုက်မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ် ထားကြောင်း ဟန့်မြိုင်မြို့တော်မှ ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များ နားလည်သဘောပေါက်စေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ် ၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ

ရောက်မှုသည် ပြည်သူများအား အချင်းချင်း ပို၍ စည်းရုံး သွားစေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြောက်ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့သည် သူတို့၏ သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက်လုံး အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်ခြင်း ခံခဲ့ရသော 'နိုင်ငံခြားရန်သူ' ကို အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ် ခာတ်ဖြင့် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် အခိုင်အမာ ချခဲ့ကြသည်။

ဤနှစ်များအတွင်းတွင် အမေရိကန် ရေတပ်နှင့် လေတပ် များမှ လေယာဉ်များသည် မြောက်ဗီယက်နမ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ပျက်ကျမှုအရေအတွက် တိုးလာခဲ့သည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ တို့က ဖမ်းဆီးရမိသွားသည့် လေယာဉ်မှူး စစ်သုံ့ပန်း အရေ အတွက်မှာလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက် များပြာလာခဲ့ ၏။ ယင်းကဲ့သို့ များပြားလာသည်နှင့်အမျှ စစ်သုံ့ပန်းများ အား 'ဦးနှောက်ဆေး' ရာ၌ အလယ်ခေတ်က အသုံးပြုခဲ့သည့် အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် နည်းများကိုပင် သုံးနေကြ သည်ဟု ကောလာဟလ သတင်းများ ထွက်လာသည်။ ဤ သတင်းကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပြည်သူလူထုသည် ယင်း စစ်သုံ့ပန်းအုပ်စု၏ အရေးကိစ္စတွင် များစွာ အာရုံစူး စိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။

(၁)

လေကြောင်းရန်ကြောင့် အမှောင်ချထားသဖြင့် ဟန့်ငြိမ်လှယ်သည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ နောက်ဆုံးပတ်ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်မှ တိမ်တစ်လိပ်သည် ခါးပေး ကန်ရေပြင်တွင် အရိပ်ထင်လျက်ရှိသည်။

ကန်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ လမ်းမပေါ်တွင်မူ သက်တမ်းအားဖြင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သော အစိုးရပိုင် တာထရာ အမျိုးအစား ကားအိုတစ်စီးသည် ဂျိုးဂျိုး ဂျောက်ဂျောက် မြည်သံပေးကာ ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။ မောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသော လမ်းမများပေါ်တွင် ထုံးစံအတိုင်း လားလှည်းများ၊ လက်တွန်းလှည်းများနှင့် လယ်ယာထွက် ကုန်ပစ္စည်းများ တနှင့်တပိုး တင်ထားသည့် စက်ဘီးများဖြင့် ပြည့်ကျပ် ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသည်။ ဟန့်ငြိမ် မြို့တော်အတွင်းသို့ ပစ္စည်းများ လာရောက်ပေးသွင်းကြသည့် တုန်ကင်

ပြည်နယ်မှ လယ်သမားများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နောက်ဘက်မှ အဆက်မပြတ်တီး၍ အချက်ပေးနေသော မော်တော်ကားပုန်းသံကို ဂရုမစိုက်။ လုံးဝ လမ်းဖယ်ပေးခြင်းမပြုဘဲ ပေတီပေကပ်ဖြင့် သွားမြဲတိုင်း သွားလျက်ရှိကြ ။

အတော်အလှမ်းဝေးသောနေရာဆီမှ လေယာဉ်ပျံသံများကို ကြားနေရ၏။ အမေရိကန် ၁၅၂ နှင့် အက်ဖ် ၁၀၅ လေယာဉ်ပျံသံများပေတည်း။ ဤလေယာဉ်ပျံသံများကို ညစဉ် ညတိုင်းလိုလို ကြားလာခဲ့ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်ကတည်းကဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံသံများကြောင့် သူတို့ခြေလှမ်းများ၏ အရှိန်သည် လျင်မြန် သွက်လက်လာကြလေသည်။

လမ်းပေါ်၌သွားနေသည့် မော်တော်ကားမှာ ချက်ကို စလိုဗာကီးယားနိုင်ငံလုပ် အလွန်ရှေးကျသည့် ကားအို ကားဟောင်းတစ်စီးဖြစ်၏။ ပူပြင်းလှသော ရာဘီတုကြောင့် ကားပြတင်းပေါက်မှန် အားလုံးကို ချထားသည်။

မော်တော်ကား နောက်ဘက်ထိုင်ခုံရှိ လက်နက်ကိုင် ဗီယက်နမ် တပ်သားနှစ်ယောက်ကြား၌ ထိုင်နေသော မတ်ရှားမင်းသည် လေယာဉ်ပျံသံကို ကောင်းစွာ ကြားနေရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူများ သိသွားမည် စိုးသဖြင့် ဘာသံမှ မကြားသလို လုပ်နေသည်။ သူ့လက် နှစ်ဖက်တွင် လက်ထိပ်များ ခတ်ထားသည်။ သူ့ခြေမျက်စိများ တွင်လည်း သံခြေကျင်းများ ခတ်ထားသည်။

သူသည် အပြင်ဘက် မောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှ ရေကန်၊ စေတီနှင့် ကသောကဓမ္မာ ပြေးသွားနေကြသော လယ်သမားများဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောလျက်ရှိ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် သူ ဒါနန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည့် ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဦးပိုင်းကတည်းက ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံကို ပင် ဝတ်ထားသည်။ ဤ လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံများမှာ သူ့ကိုယ် ပေါ်တွင် အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ကာ ဟောင်နှမ်းလျက်ရှိလေပြီ။ အချို့ နေရာများတွင် ချုပ်ရိုးများကွဲကာပေါက်ပြဲနေကြလေပြီ။

သူ၏ပုံပန်းမှာလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် သင်တန်း တက် နေစဉ်ကနှင့်မတူ။ သင်တန်းသားဘဝ အက်ဖ် ၁၀၅ ဒီ သန်း ဒါးချိစ် လေယာဉ်ပေါ် တက်ခဲ့စဉ်ကလို နုပျိုလန်းဆတ်သည့် ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်အပြင်များ မရှိတော့။ သူ့ ခေါင်းကို ပြောင်နေအောင် အရိတ်ခံထားရသည်။ အသားအရည်မှာ ပြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့နှင့် သွေးမရှိတော့သလို ဖြစ်နေ သည်။ မျက်နှာမှာ ပါးရိုးများငေါ့ထွက်နေအောင် ပိန်ချိုး လျက်ရှိ၏။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ ၏ အကြည့်သည် အသက်မရှိ။ သူ့ ပေါင်ကြားတွင် ချထား သော လက်ထိတ်ခတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်သည် မျှော်လင့် ချက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့သည့်နှယ် ပျော့တိပျော့ခွေဖြစ် ကာ တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသည်။

သူ့ မျက်နှာသည် မကြာမကြာရှုံ့မဲ့ သွားတတ်၏။ တက်ထ ရာ မော်တော်ကားမှ ထွက်လာနေသည့် ဆိုဗီယက်ဆိန့်ကို မခံ နိုင်၍ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျန်အချိန်များတွင်မူ သူ့မျက် နှာသည် ဘာခံစားမှုကိုမှ ဖော်ပြခြင်း မရှိ။

မော်တော်ကား ရှေ့ခန်းထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသော ထရန်ဗန် ကင်မ်သည် မတ်ရှားမင်းအား မကြာခဏ လှည့်လှည့်ကြည့် သည်။ သို့သော်လည်း မတ်ရှားမင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမပြ။ အသက်ငါးဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီ ဖြစ်သော ထရန်ဗန်ကင်မ်သည် စတစ်ကော်လာတပ် ကေဒါကြူးနစ် အင်္ကျီကိုဝတ်ထားသည်။ နုပျိုလန်းဆန်းမှုသည် ယခုအချိန်ထိ ရှိနေဆဲ။ အကယ်၍သာ မတ်ရှားမင်းသည် သူ့ဖခင် ကျီးဇက် ရှားမင်းဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူ့အား မကြာမကြာ လှည့်ကြည့်နေသည့် ဟိုချီမင်း၏ ကိုယ်ရံတော် ထရန်ဗန်ကင်မ်အား ပြန်၍စိတ်ဝင် တစားကြည့်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြည့်မိပါကလည်း သူ့ နှုမငယ် လန်း၏ အလှနှင့်ဆင်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ချက် ချင်းသတိထားမိလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မတ်ရှား မင်းကတော့ ထရန်ဗန်ကင်မ်အပေါ်တွင် လုံးဝစိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိ။ ကားရှေ့ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်ကိုပင် သတိထားမိ ပုံမရှိ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကားပြတင်းမုနေ၍ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုဆီ၌သာ ကျက်စားလျက်ရှိသည်။

တကယ်တော့လည်း သူသည် ဟန့်ငြိမြို့၏ အနောက်မြောက် ဘက်ရှိဆန်မတေးသုံ့ပန်း စခန်းမှထွက်လာခဲ့ရသည့်နာရီပေါင်း များစွာကြာသော ဤခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ငေးမိငေးရာငေး၍ တေ ဝေလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘မင့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ သိချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး လား မိုလ်ရှားမင်း’ ဟု ကင်မ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ မပီမမာဖြင့်

တိုးတိုးကလေး လှမ်းမေးသည်။ သို့သော်လည်း မတ်ရွားမင်း ထံမှ အဖြေမရ။ သူ၏ဘေးမှအစောင့်နှစ်ယောက်က ပစ္စတို သေနတ်ပြောင်းဝများဖြင့် ဖျတ်ခနဲထိုးလိုက်သည့်အချိန်ထိ မတုန်မလှုပ်။ ကင်မိက အစောင့်များအား နောက်ထပ် ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ရန် လက်ပြု၍ သတိပေးသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို ရှေ့သို့ပြန်လှည့်ကာ နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မြို့တော်၏ တောင်ဘက်ဖျား ဆင်ခြေဖုံးဆီသို့ ဦးတည် လျက်ရှိသော တက်ထရာမော်တော်ကားသည် ထန်းပင်များနှင့် သစ်တောအစပ်ရှိ သစ်ပင်ချုံနှယ်အပင်ငယ်များ ကြားမှ တိုးထွက်ကာ ရေကန်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ထွက်လာသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် လမ်းပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွား နေကြသော လူအုပ်သည် တစ်နေရာတွင် ပိတ်၍ရပ်နေကြသည်။ တက်ထရာကားဒရိုင်ဘာသည် အပြင်သို့ ခေါင်းပြု ထွက်ကာ လေယာဉ်ပျံသံများကို နားစွင့်လျက်ရှိလေသည်။

‘ရဲဘော်ကင်မ် ကျွန်တော်တို့သွားမှာ ဟိုင်ဖို ဆိပ်ကမ်းကို လား’ ဟု ဒရိုင်ဘာက လှမ်းမေးသည်။

ကင်မ်က ပြန်၍မဖြေဘဲ ကောင်းကင်ထက်မှ တပီဝီ တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းနေသော လေယာဉ်ပျံသံများကို နားစွင့်နေသည်။ အသံများသည် စောစောကထက် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ ဤလေယာဉ်များသည် ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းရှိ အမေရိကန်စစ်အခြေစိုက်စခန်းနှင့် တောင်ပိုင်း တရုတ်ပင်လယ်ပြင်ရှိ အမေရိကန် စစ်လေယာဉ်တင် သင်္ဘောများဆီမှ ပျံသန်းလာ

ကြသည့် လေယာဉ်ပျံများဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကြားနေရသည့် အသံများအရ ဆီလျှင် လေယာဉ်များသည် တပ်ဆင်လာသည့် ခုံးကျည်များကို မြို့ပေါ်သို့ ပစ်လွှတ်ရန် နီးကပ်လာနေပြီဟု ယူဆရ၏။

‘အသံ နားထောင်ရတာကတော့ ဒီနေ့ည ဒီကောင်တွေ ငါတို့သွားမယ့် လမ်းအတိုင်း လိုက်လာနေပုံပဲ’ ဟု ကင်မ်က ဒရိုင်ဘာအား ကားကိုဆက်မောင်းရန် အချက်ပြုပြီး ပြောသည်။ ‘ထိုအနေနဲ့ကတော့ သွားရမယ့်နေရာကို မြန်မြန်ရောက်လေ ကောင်းလေပဲ’

ဒရိုင်ဘာက မော်တော်ကားစက်ကို ပြန်နှိုးသည်။ ဝဲလကာ မှန်မှနေ၍ အပြင်ဘက်ရှိ မည်းမည်းလှုပ်နေသော လူအုပ်ကို ချောင်းကြည့်သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင်မူ ပိုစတာကြီးများ။ ဟိုချီမင်း၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ပုံကြီးများဖြစ်သည်။ ပိုစတာထဲမှ ဟိုချီမင်းသည် လယ်သူကေးလေးများက အမေရိကန် ခုံးကြ လေယာဉ်များအား ရိုက်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချနေသည့်ပုံများကို ငှိုကြည့်နေသည်။ ထိုပုံများကို မြင်သောအခါ ထရန်ဗန်ကင်မ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

‘မင်းက စိတ်ဝင်စားပုံမရပေမယ့် မင်းကို ဘာပြုလို့ ဒီမြို့တော်ကြီးအထိခေါ်လာရတာလဲဆိုတာ ငါကတော့ရှင်းပြရလိမ့်မယ်ဗိုလ်ရှားမင်း၊ မင်ကိုဗီယက်နမ် ပြည်သူတွေရဲ့ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမှုနဲ့ လေးစားမြတ်နိုးမှု ခံနေရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ ခေါ်လာတာပဲ၊ ဒီထက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတ

နိုင်ငံရဲ့ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းက မင်းနဲ့ လူချင်းတွေ့ပြီးစကား ပြောချင်လို့ ခေါ်လာတာပဲ။ အခု မင်းမြင်နေရတဲ့ ပိုစတာ ကြီးတွေထဲက ပုံဟာ သူ့ပုံပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ မင်းကို ဂုဏ်ပြုမှုတစ်ခု ပါပဲ။

ကင်မ်က သူ့ခေါ်လာသည့် သို့ပန်းအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း သို့ပန်း၏မျက်နှာက တော့ ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲမသွား။ ကားထဲတွင် တိတိဆိတ်ခြင်းသာ မင်းမူလျက်ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အုန်းခနဲ ခိုင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာနေသည့် ဗုံးကြဲသံများကိုကြားနေ ဖြစ်၏။

မင်းကတော့ ငါ့စကားကို ယုံချင်မှယုံမယ်။ အထူးသဖြင့် အင်မတန် အရေးပါအရာရောက်တဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ကြီးတစ်ယောက်က အခုလို ဗုံးတွေအဆက်မပြတ် ကြေညာနေလို့ ဘေးအန္တရာယ်များလှတဲ့ မြို့တော်ကြီးထဲမှာ နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မှာပဲ။ ကင်မ်၏မျက်နှာတွင် အပြုံး ရိပ်သန်းလာသည်။ 'ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုထဲ မှာ မင်းတို့ အမေရိကန်တွေ နားမလည်နိုင်တဲ့ သဘာဝအရည် အသွေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်ရဲဘော်တွေ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေကို သူ့ထံ ဝေမျှပြီး ညီတူမျှတူ ရင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ သူ ယူဆတယ်။ ဒါ့ ကြောင့် သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားတာ'

သူတို့ မော်တော်ကား၏ ရွှေတည့်တည့် တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ခန့် အကွာရှိ ဓာတ်ဆီရုံခေါင်ပေါ် ဗုံးကျသဖြင့် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ တဟုန်းဟန်း တောက်

လောင်နေသော မီးတောက် မီးလျှံများသည် ထိန်ထိန်ညှိုး လျက်ရှိ၏။

ဒီရိုင်သာသည် ကားကို လမ်းလယ်ခေါင်၌ ဖျတ်ခနဲထိုးရပ် လိုက်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထိုးဆင်းလိုက်သည်။ ကင်မ်သည် မီးတောက်ကြီးများဆီသို့ တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် အစောင့်များအား ကားထဲမှဆင်းရန် လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။ မော်တော်ကားပတ်ပတ်လည်မှ လျှောက် သွားနေကြသော လယ်သမားများသည် သူတို့သယ်လာသည့် ပစ္စည်းထုပ်များနှင့် လှည်းများကို စွန့်ပစ်ကာ လမ်းဘေးဓဲယာ ရှိ လူတစ်ယောက်စာ ဗုံးခိုကျင်းများ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ကြ သည်။ ဤကျင်းများသည် စနစ်တကျတူးထားသောတွင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ လူ့အထဲရောက်၍ အဖုံးကို ဆွဲမိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်စာ လျှိုသည့် ဂူတစ်ခုသဖွယ်ဖြစ် သွားသည်။ တစ်မိနစ်ခန့်မျှအတွင်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူ သူကင်းမဲ့စွာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ သွားသည်။

အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် မတ်ရွားမင်းအား ကား ထဲမှ ဒဂုတ်သီတီးဆွဲထုတ်သည်။ လမ်းဘေးရှိ ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ အတင်းတုန်းထိုးပြီး ဝင်ခိုင်းသည်။ မတ်ရွားမင်းက မဝင်။ ဇွတ် ပေပြီး ရပ်နေသည်။ အစောင့်များက သူ့အား အော်ကြတစ်ကြ သည်။ သေနတ်ဒင်များနှင့် သူ့နောက်ကျောကို အဆက်မပြတ် ထုကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နှင့် စောစောကထက် ပို၍နီးသော နေရာသို့ ဗုံးများ ထပ်ကျသည်။ ပေါက်ကွဲသံများနှင့် အတူ

မြေကြီးခဲများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များသည် သူတို့ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ကျလာကြသည်။ အစောင့်များသည် မတ်ရွားမင်းအား လွတ်ထားခဲ့ပြီး ဗုံးကျင်းများအတွင်းသို့ ဝင် ပြေး ကြ သည်။ ဓာတ်ဆီဂိုဒေါင်ဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံများသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်လာနေဆဲ။ ပြီးစတင် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေသည့် လိမ္မော်ရောင်မီးတောက်ကြီးများ။ မြေကြီးသည် တုန်ခါလျက် ရှိ၏။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်များသန်းကာလင်း လျက်ရှိသည်။

မတ်ရွားမင်း၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဗုံးခိုကျင်းထဲတွင် ကုန်းကွဲဖြစ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ တည့်တည့်မတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့အရပ်နှင့်မမျှအောင်နိမ့်သော ဗုံးခိုကျင်းခေါင်မိုးသည် ပွင့်ထွက်သွားပြီး လမ်းမပေါ် သို့ကျကာ လမ်းတစ်ဖက်ရေမြောင်းထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ မတ်ရွားမင်းသည် ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးများကို မြှောက်ကာ သူ့မျက်စိများဖြင့် မမြင်ရသော အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံများအား ပေါက်ကရလှမ်း၍ အော်သည်။

သံကုန်ဟစ်၍ အော်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ ဖြစ်သည်။ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံကျတော့လည်း သူ့အော်သံများသည် လေယာဉ်ပျံသံနှင့် ဗုံးသံများကြားတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျ တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင် ငြိမ်ဆိတ်သွားချိန်နှင့် ကြုံ ကြိက်သဖြင့် သူ့အော်သံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဗုံးကျင်းထဲရောက်နေသော ထရန်ဗန်ကင်မ်သည် မတ်ရွားမင်း၏ အော်သံကြောင့် အပြင်သို့ ခေါင်းပြူးကာ တလန့်တကြားလှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အုတ်ကျိုးအုတ်ခဲများ လွင့်စဉ်ကျလာပြန်သဖြင့် ကင်မ်သည် ဗုံးခိုကျင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လက်သီးဆုပ်ခန့် ရှိသော အင်္ဂတေတစ်စသည် လွင့်ထွက်လာပြီး မတ်ရွားမင်း၏ နဖူးကို ထိမှန်သည်။ သူသည် ရွှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် ဗုံးကျင်းထဲ၌ရှိနေသော်လည်း တစ်ပိုင်းက အပြင်ရောက်နေသည်။ လေကာဉ်ပျံသံများ စသွားချိန်အထိ သူသည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် လမ်းပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်မှုသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ညဉ့်၏အလယ်တွင် လူသံဆို၍ ကျိတ်၍ငိုရှိုက်နေသော မတ်ရွားမင်း၏ အသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။

သူ့အား ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး မြေအောက်သို့ဆင်းရာ လှေကားထစ်များအတိုင်း ခေါ်သွားသည်။ သူသည် ရှုန်းကန် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ဘဲ အသာတကြည်ပင် လိုက်ပါသွား လျက်ရှိသည်။ လူသွားစင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် မြောက်ဗီယက် နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်မှ စစ်သားများသည် ဟိုတစ်စုသည် တစ်စု ရှိနေကြသည်။ လူဝင်လူထွက်များကို စစ်ဆေးရန် တာဝန်ကျသည့် စစ်သားများဖြစ်၍ သူတို့လက်ထဲတွင် ရှုရှား အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ကင်မ်ထံမှ စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးနေကြသော စစ်သားများသည် မတ်ရှားမင်းအား ရန်လိုသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းပင် ကြည့်နေကြလေသည်။

(J)

လေကြောင်းတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ဆယ် မိ နစ် ခန့် အကြာတွင် တက်ထရာ မော်တော်ကားသည် အစောင့်အကြပ် များ ထူထပ်စွာချထားသည့် အုတ်တံတိုင်းကာ အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ဂိတ်ဝတွင်ရပ်ကာ အစစ်ဆေး အမေးမြန်းခံလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ခြံဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံမှာ ခေတ်သစ် အဆောက်အအုံ ဖြစ်သော်လည်း ထူးခြားဆန်းသစ်မှုနှင့် လှပမှုဟူ၍ မပါသော စတာလင်ခေတ် ဗီသုကာပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ကား၏ နောက်ခန်းထဲရှိ မတ်ရှားမင်းသည် သတိပြန်ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ စောစောက အင်္ဂတေပြားတစ်ပြား ထိမှန်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် နဖူးမှဒဏ်ရာသည် ညီမည်းဖူးရောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် စောစောကလိုပင် ထိုင်ခဲ့ တွင် ကျောနှင့်မှီကာ ခွေတိခွေခေါက်ပင် ထိုင်နေသည်။

ခြေနှစ်ဖက်တွင် သံခြေကျင်းများခတ်ထားခြင်း၊ စီးထားသည့် ညှပ်ဖိနပ်မှာ တာယာဖိနပ်ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် မတ်ရှားမင်းသည် လမ်းကို ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်း မလျှောက် နိုင်။ ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နှင့် အခြေမခိုင်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လူ သွားစင်္ကြံကလည်း အလင်းရောင်ကောင်းစွာမရသဖြင့် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည့်အခါတိုင်း အစောင့်စစ်သား နှစ်ယောက်သည် သူ့အား သူတို့သေနတ်ဒဏ်များဖြင့် ထုလားထိုးလား လုပ် တတ်ကြ၏။

စစ်သား တစ်ဖက်နှစ်ယောက်စီရပ်၍ စောင့်နေကြသည့် တံခါးမကြီးတစ်ခုရွှေ့အရောက်တွင် ကင်မ်က တံခါးထို့တစ် ချက် ခေါက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားသည့်အပြင်

ဘက်မှ ရပ်စောင့်နေရသည့် မတ်ရွားမင်းအား အစောင့်စစ် သားများက စက်ဆုပ်မုန်းတီးသော မျက်နှာထားဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း မတ်ရွားမင်းကတော့ ဘာ ကိုမှ သတိပြုမိပုံမပေါ်။ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ၏ ပုံပန်းမှာ သတိလုံးဝမရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်၏။ လက်ထိတ်ခတ်ထားသည့်လက်များသည် သူ့ရှေ့တွင် တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသည်။

သူ့အား အခန်းတွင်းသို့ သွင်းသွားသည့်အခါတွင်လည်း သူသည် ခေါင်းကိုမမော့။ သူ့နောက်မှ တံခါးပြန်ပိတ်သွား ချိန်အထိ သူ့ခေါင်းသည် ငိုက်ဆိုက်။ ဆက်၍ လျှောက်သွား သည့်အခါတွင်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်သွားသည်။

မြေတိုက်ခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ပြောင်လက်တောက်ဝ သော စည်းဝေးစားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်နေ သော ဗီယက်နမ် အဘိုးအိုသည် စားပွဲပေါ်၌ စုပုံတင်ထား သည့် စာရွက်များဖြင့်အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ စားပွဲ၏ ပတ်ပတ် လည်ရှိ ကုလားထိုင်များမှာ ဖရိုဖရဲ။ လာအိုဒွန်း၏ ပေါ်လ် မြူရီအစည်းအဝေးသည် မကြာသေးမီကမှ ပြီးစီးသွားဟန်တူ သည်။ အဘိုးအို၏နောက်ဘက်ရှိ နံရံပေါ်တွင်မူ မာလီဒီမာ အီ လီရစ်ချီ လီနင်၏ အဖြူ အမည်းခတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ချိတ်လျက်။ ပုံထဲမှ မုတ်ဆိတ်မွေး တို့နံ့နှင့် ပြတ်သားသောပါးစပ်ပိုင်ရှင် လီနင်သည် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံး

ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ထက်သန် ပြင်းပြသော တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက် လျက် ရှိလေသည်။

‘ရွှေတိုး’ အစောင့်တစ်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲ မှ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် မတ်အား တွန်းပို့သည်။ စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်ခိုင်းသည်။ အဘိုးအိုကတော့ မော့ မကြည့်သေး။ ရှေးလက်စစာကို နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ခန့် ကြာမျှဆက်ရေးနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲမှ ဖောင်တိန် ကို ချလိုက်သောအခါ စိတ်မရွံ့သော မျက်နှာ ထားဖြင့် အစောင့်စစ်သားအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘေးဖယ်နေ ရန် လက်ယမ်းပြသည်။

မတ်က ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်လွှာကိုပင်ကြည့်သည်။ သို့ သော်လည်း သူ့ရှေ့မှ အသားဝါဝါနှင့် အဘိုးအိုအား မည်သူ မည်ဝါဟု သိပုံမပေါ်။ အခုလောလောဆယ်တွင် ကမ္ဘာ တစ် ဝှမ်းလုံးရှိ တော်လှန်ရေးစိတ်ရှိနေသည့်လူများအတွက် နောက် ဘက်နံရံပေါ်ရှိ ပုံကြီးထဲမှ လီနင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ အားကျထိုက် အတုယူထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်းလည်း သိပုံမရ။

အဘိုးအိုသည်လီနင်လိုခက်ထန်တင်းမာသောမျက်နှာထား မျိုးပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးသေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် အလွန်နုနယ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ်ထားပုံနှင့် ချည်အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီသည် ပြားချပ်ချပ်ရင်ဘတ်တွင် စွက်စင်

နေသည်။ ပိန်လိုလွန်းလှသဖြင့် စာချောက်ရုပ် တစ်ရုပ်နှင့် တူလှချေသည်။ သို့သော် လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ ငယ်လက်လက်တောက်နေကြသည်။ အလှူခြားဆုံး အတည်ငြိမ် ဆုံးနှင့် အားအကောင်းဆုံးသော မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ သူ့ အသက်သည် ဤမျက်လုံးအစုံ၌သာ တည်လျက်ရှိသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ ပါးစပ်ဟလိုက်သည့်အခါ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ် လွန်းလှသော မျက်နှာတွင် မမျှော်သင့်ဘဲ ဖော်ရွေသော အပြုံး ရိပ် ဝင်လာသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေသော မျက်နှာ ပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်မသွားသေး။ ထို့နောက် သူ၏ ပိန်လိုလှသော လက်ချောင်းများသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ် တတောက်တောက်ခေါက်လျက် ရှိလေ သည်။

‘မင့်အဖေက ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင် ရေးလိုက်တယ် ဗိုလ် ရှားမင်း’ ဟု အဘိုးအိုက ပီသမှန်ကန်သော အင်္ဂလိပ်စကား ဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ‘ထိုင်ပါဦး’

မတ်ရှားမင်းက ကွတကွတဖြင့် ရွှေသို့တိုးသွားသည့်အခါ လက်နက်ကိုင်စစ်သားကပါ ရွှေသို့တိုးလာသည်။ အဘိုးအိုက လက်ယမ်းပြသဖြင့် စစ်သားသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ် လှမ်းမျှဆုတ်၍ ရပ်နေသည်။

‘မင့်အဖေက တို့အတူတူ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဟောဒီဇာတ်ပုံကို ပါပို့လိုက်တယ်’ ဟိုချီမင်းက စိမိယာရောင် ဓာတ်ပုံကလေး ကို မတ်တက်သို့တန်းပို့ လိုက်သည်။ ‘ဒီဇာတ်ပုံရိုက်တဲ့အချိန်က မင့်အဖေဟာ မင့်အသက်အရွယ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်

က တို့တစ်တွေဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့၊ မင်းက မင့် အဖေနဲ့ အတော်တူတာပဲ’

သမ္မတကြီး၏ဘေး၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ်နေသော ထရန်ဗန် ကင်မ်သည် သမ္မတ၏နောက်သို့ ရွေ့၍ရပ်သည်။ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ ရွှေတည်တည့်ရှိ ဘဗေရိကန်လူငယ်၏ မျက် နှာကို အကဲခတ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အသက်ငါးဆယ့်ငါး နှစ်အရွယ် ဟိုချီမင်းသည် အမေရိကန် အိုအက်စ်အက်စ် ဟပ်ဖွဲ ဝင် အမေရိကန် တစ်စုနှင့် ကြည်လင်ပြုံးရွှင်စွာ ရပ်လျက်ရှိ သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်းက သစ်တောကြီးထဲ တစ်နေရာ၌ စုရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမေရိကန်များသည် ဘောင်းဘီတို့နှင့် တောစီးဖိနပ်များ ဝတ်စားထားကြသည်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းကတော့ ဟိုချီမင်းဘယ်ဘက်တွင်ရပ်လျက်။ သူ့ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြူဖြူ။

‘အဲဒီရက်တွေဟာ အမှတ်တရ ဖြစ်လောက်တဲ့ ရက်တွေ ပေါ့ကွယ်’ ဟု ဟိုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချ၍ ပြော သည်။ ‘မင့်အဖေရဲ့ လေယာဉ်ဟာ ဂျပန်တွေလက်ချက်နဲ့ ပျက် ကျခဲ့တယ်။ ငါက ကယ်ဆယ်ပြီး အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ ပေးခဲ့တယ်။ သကလဲ တို့ကို အင်မတန် အဖိုးထိုက်တန်ပြီး ထိ ရောက်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကဲဒီတုန်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ နှစ်နိုင်ငံကြား ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဟာ ကြာ ရှည်မတည်တံ့ခဲ့ဘူး’

မတ်ရှားမင်းသည် သူ့အဖေ၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းမော့သွားပြီး ဟို၏မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်

ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ သူ့နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားလာသည်။ စကား ပြောရန် အားယူနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာကားသည် ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားသည်။ စော စောကလိုပင် အသိကင်းမဲ့နေသည့် အသွင်အပြင်မျိုး ပြန်ပေါ် လာသည်။

ဟိုက မတ်ရှားမင်းအား တစ်ခဏမျှစိုက်ကြည့်ပြီးအကဲခတ် သည်။ ထို့နောက် အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဘေးနားရှိ လင်ပန်းထဲတွင် အသင့်ချထားသည့် ဘီယာပုလင်းများထဲမှ တစ်လုံးကို ယူ၍ ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင်ထည့် ၍ မတ်ဘက်သို့ တိုးပေးကာ သူ့အတွက် ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင် ထည့်သည်။

‘၁၉၄၅ ခုနှစ်တုန်းက ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ပေးခဲ့တဲ့ ချစ် ကြည်ရင်းနှီးမှုကို အမေရိကန်အမျိုးသားတွေက ပြန်ပြီး ရုပ် သိမ်းသွားတာဟာ သမိုင်းရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်တစ် ခုလို့ ပြောရမှာပဲ။ အခုကျတော့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုအစား စစ်ဆိုတဲ့အားကိုပဲ ကမ်းလှမ်းနေပြီ။ အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက် မင်းတို့နိုင်ရဲ့ အတိတ်က လိမ့်မာပါးနပ်မှုကို ရည်စူးပြီး ဒီဘီ ယာကို သောက်ကြတာပေါ့၊ ဝမ်းပန်းမင်း၊ မင်းတို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် မိုက်မဲမှုကိုတော့ ရည်စူးလို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာတော့ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အသိလိမ္မာ ရှိလာ ကောင်းပါရဲ့’

ဟိုက အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသောလက်ဖြင့် ဘီယာဖန်ခွက် ကို မြှောက်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မတ်ရှားမင်းကတော့

လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ စားပွဲပေါ်မှဘီယာခွက်ကိုလည်းမယူ။ ဟို၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့ဘီယာကို အေးအေးဆေးဆေးသောက် နေရာမှ မတ်ရှားမင်း၏ နဖူးမှ ဒဏ်ရာကို လက်ညှိုး ထိုး ပြ သည်။

‘မင်းကနေ့ည ဒီကိုအလာလှမ်းမှာ မင့်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အသက်သေရတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ် လား၊ ဘယ်လောက်ရှယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်လဲ၊ ငါက ငါ့ရဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ရဲ့သော်တစ်ဦးအတွက် မင့်ရဲ့ အသက် လုံခြုံမှုရှိဖို့ ဒီကို ခေါ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမူ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မင့်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ ဗုံးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်’

ကုလားထိုင်နောက်မှ ထရန်ပန်ကင်မ်သည် အခန်း၏အစွန်း တွင် ရပ်နေသော ဒုတိယအစောင့် စစ်သားဆီသို့ လက်ပြု၍ အချက်ပေးသည်။ အစောင့်သည် အခန်းထဲမှ အသာကလေး ဆွက်သွားသည်။

‘မင်းတို့နိုင်ငံရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ မင့်မှာ နှစ်နှစ်တိတိ အချိန်ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟိုက မတ်အား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့အပြုံးသည် မဲပြုံးဖြစ် ၏။ ‘အခုဆိုရင် ငါတို့ဘက်က တရားမျှတမှုရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိလောက်ပါပြီ။ ငါတို့ဟာ ငါတို့နိုင်ငံရဲ့ လူတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒေါ်တို့ဘက်

က အောင်ပွဲမရမချင်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြမှာပဲဆိုတာ မင်းနားလည်လောက်ပါပြီ။

ဟိုသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ အတန်ကြာမျှရပ်ကာ မတ်၏မျက်နှာကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေသည်။

‘အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေနဲ့ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့ ကျူးကျော်စစ်မျိုးကို စွန့်လွှတ်ပစ်သင့်ပြီဆိုတဲ့ အသိဟာ မင်းတို့နိုင်ငံသားတွေရဲ့ ကြားမှာတောင် ဝင်နေပြီ။ မင်းသို့ပန်းဘဝရောက်လာတဲ့အချိန်လောက်ကစပြီး မင်းတို့နိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဗီယက်နမ် ပြည် သူ့တွေ က သာအောင်ပွဲခံလိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ သိနေကြပြီ။ ထကယ်လို့သာ မင်းအနေနဲ့ မင်းနိုင်ငံရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို လူသိရှင်ကြား ရှုတ်ချလိုက်မယ်ဆိုရင် စောစောက ငါပြောခဲ့တဲ့အသိကို အမြန်ဆုံး တိုးပွားလာအောင် လုပ်ပေးရမလဲရောက်မယ်။ အခု မင်းခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးကို ဘခြားလူတွေပါ မခံစားရအောင် ကာကွယ်ပေးရမလဲ ရောက်လိမ့်မယ်။’

မတ်ရှားမင်းကတော့ ခါးကိုကုန်းကာ ခေါင်းကိုငိုက်ဆိုက်ချ၍ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ထိုင်လျက်ပင် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး စောစောက ထွက် သွား သည့် အစောင့်စစ်သား ပြန်ဝင်လာသည်။ စားပွဲအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို လူနှစ်ယောက်ကြား ချပေးသည်။ ထရန်ဗန်ကင်မ်က ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး အဝတ်ထုပ်ကိုဖြေကာ အတွင်းမှပစ္စည်းများကို ထုတ်ချသည်။ မထည့်ရသေးသော စာအိတ်ပိတ်ထားသည့် စာတစ်စောင်၊ ကြေမှုန့်နေသော ပီယာစတာငွေစက္ကူဟောင်းတချို့၊

သော့များ၊ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်နှင့် အမွှေးများဖုံးနေသည့် တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ကောင်၏ ခြေထောက်တပ်ထားသော ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး စသည့်ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

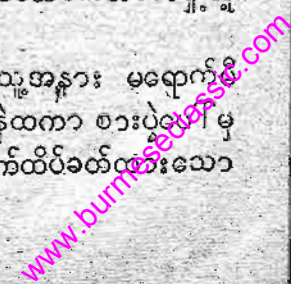
‘ဗိုလ်ရှားမင်းကို ဖမ်းမိချိန်က သိမ်းဆည်းရမိခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ သမ္မတကြီး’ဟု ကင်မ်က ပြောသည်။

ဟိုက ရွှေ သို့ကုန်းကာ စာကိုလှမ်းယူသည်။ သူ၏ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော မှတ်ဆိတ်မွှေးများသည် စားပွဲနှင့်ပွတ်တိုက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှစာကိုထုတ်၍ ဖတ်သည်။ ထို့နောက် မတ်အား လှမ်းကြည့်သည်။

‘မင်းအဖေက မင်းအကြောင်းကိစ္စရေးပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းထားတယ်။ အဲဒါကိုထောက်ထားပြီး မင်းလေယာဉ်ပျက်မကျခင်က မင်းအမေဆီ ရေးထားတဲ့စာကို ထည့်ခွင့်ပြုမယ်။ ဒီစာသူတို့ဆီရောက်အားရင် မင်းကျန်းမာစွာရှိကြောင်း သိသွားကြမှာပဲ။ အခုလို့ခွင့်ပြုတာဟာ ဟိုတစ်ချိန်က မင်းအဖေ ငါတို့ကို ပေးခဲ့တဲ့ အကူအညီတွေကြောင့်ပဲ’

မတ်ကတော့ ဟိုပြောနေသည့်စကားကို နားမထောင်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်း များ ကို သာ ဝေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စောစောကလို မှန်မှိုင်းခြင်းမဖြစ်တော့။ သူစိတ်ပြောင်းသွားသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သော ထရန်ဗန်ကင်မ်သည် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်အားရှေ့သို့ တိုးလာရန် အချက်ပြသည်။

သို့သော်လည်း အစောင့်စစ်သာ သူ့အနား မရောက်မီ မတ်ရှားမင်းသည် ကုလားထိုင်မှဖြုန်းခနဲထကာ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများဆီသို့ ကုန်းလိုက်သည်။ လက်ထိပ်ခတ်ထားသော

လက်နှစ်ဖက်သည် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် တိရစ္ဆာန်ခြေထောက်ဆီ သို့ရောက်သွားကာ ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲသည်။ သို့သော်လည်း သူ ရုလိုသည့်ပစ္စည်း သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားခိုက်တွင် အစောင့်က ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ကာ သေနတ်ဒင်ဖြင့် လက် ဖမိုးကို ထုသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အစောင့်သည် မတ် ရွားမင်း၏ လည်ပင်းကို နောက်မှသိုင်း၍ဖက်ကာ ညှစ်ထား သည်။ ညှစ်အားက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မတ်ရွားမင်း၏မျက် လုံးများသည် ပြူးထွက်လာသည်။ သို့တစေလည်း သူ့လက်ထဲ မှ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို လွှတ်မချ။

‘အဲဒီပစ္စည်းက ဘာလဲ’ ဟု ဟိုက ကင်မ်အား ဝီယက်နမ် စကားဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

‘ယုန်တစ်ကောင်ခြေထောက်လို့ ထင်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ သူ့ကို စစ်ကြ ခေးကြတုန်းက ပိုလ်ရွားမင်းက နောက်ဆုံး ကျမှ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်၊ ဒီခြေထောက်ကို သူတိုက်ပွဲဝင်တိုင်း အမြဲ ဆောင်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ပါတဲ့၊ အမေရိကန် အနောက်ပိုင်းဒေသ မှာ အဲသလိုပစ္စည်းမျိုးတွေကို ဆောင်ထားရင် ကံကောင်းတတ် တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်’

ကင်မ်၏စကားကို နားထောင်နေသောအစောင့်သည် မတ် ရွားမင်း၏လက်ထဲမှ ယုန်ခြေထောက်ကို အားနေသည့် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းလှူယူသည်။ ရုသောအခါ စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ပေးသည်။ သို့သော်လည်းမတ်က အစောင့်လက်ထဲမှ တအားရုန်းကာ ယုန်ခြေထောက်ကို ပြန်ယူရန် အားထုတ်

သည်။ တံခါးဝ၌ရပ်နေသော အစောင့်သည် ပြေးလာပြီး မတ် အားဝင်၍ ချုပ်ကိုင်သည်။ မတ် က တော့ လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေး။ အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းလျက်ပင်ရှိ၏။

အစောင့်နှစ်ဦးသည် မတ်အား ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ချုပ် ကိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲကာ ဖိထားကြသည်။ လူ သုံးယောက်၏ အမောတကော အသက်ရှူသံများသည် အခန်း ထဲတွင် တဟောဟော တဟဲဟဲမြည်လျက် ရှိလေသည်။

သမ္မတကြီးသည် လူသုံးယောက်အား တစ်ခဏမျှစိုက်ကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် ကင်မ်ဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

‘စစ်သုံ့ပန်းဘဝမှာ ပိုလ်ရွားမင်းရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲ’

ကင်မ်က ရှေ့သို့ငုံကာ သမ္မတကြီး၏နားသို့ကပ်၍ဖြေသည်။ ‘ဖမ်းမိထားသမျှ အမေရိကန်ငွေထဲမှာ ခေါင်းအမာဆုံးတစ် ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ နည်းမျိုးစုံကို ကိုးလ တိတိ အောင်မြင်စွာ တွန်းလှန်ခဲ့ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ ကိုဖမ်းမိတဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်တည်းခွဲပြီးတိုက်ပိတ် ထားခဲ့ရပါတယ်၊ သူ့အဖေဆီက စားရာကလာပြီးတဲ့နောက် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကစပြီး သူ့ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အစောင့်ချပေးထားခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေအောင် အစောင့်တွေက ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့ပါတယ်’

‘သူ့ကိုစွဲကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားသလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ပြောပြထားသလောက်ကတော့ သူ့ကို အထူးကိစ္စတစ် ရပ်အဖြစ် သုံးနိုင်လိမ့်မယ်ဆို’

‘ဝါဒဖြန့်လုပ်ငန်းတစ်ခုအနေနဲ့ သူ့ကို လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
ခွင့် ပေးလိုက်ရင် အမှန်ကန်ဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ ရှိပါ
တယ်’

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မတ်၏ အသက်ရှူသံနှင့် ညည်းသံများ
ထွက်လာနေဆဲ။ ကင်မ်သည် သူ့အသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။

‘အချိန်ကလဲ အချိန်ကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီရက်ကစ
ပြီး နောက် ခြောက်လအကြာမှာ သူ့ကို လွှတ်ပေးပါမယ်။
ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမလွှတ်ခင် အချုပ်နဲ့နေတဲ့ကာလမှာ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲခွင့် ပြုစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်
တော် သူ့အမှုကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီးပါပြီ။ သူ့ကို
နည်းလမ်းမှန်မှန် ဆက်ဆံသွားရင် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ အဆုံးသတ်ဖို့
လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အမေရိကန်တွေအတွက် လူ့အဖိုးတန် တစ်
ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်’

သမ္မတကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ မင်းဟာပါရမီထူးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။
ငါက ဘာငြင်းစရာလိုသလဲ။ မင်းသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ
ရဲတော်ကင်မ်’

ကင်မ်က ကျေးဇူးတင်သည့်သက္ကဏာကို အပြုံးဖြင့် ဖော်ပြ
သည်။ မတ်အား ဆွဲထူပေးရန် အစောင့်နှစ်ယောက်အား မျက်
နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုသည်။ ထို့နောက် သမ္မတကြီးထံ ချဉ်း
ကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောပြန်သည်။ သမ္မတကြီးက ခေါင်း
ညိတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ယုန်ခြေထောက်ကလေးကို လှမ်းယူ
သည်။ သူ၏ စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးအစုံသည် မတ်ရှား
မင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။

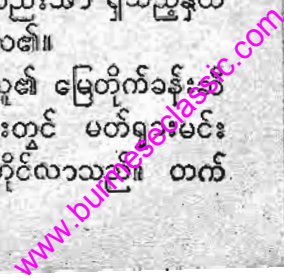
ထို့နောက် ဘေးနှစ်ဖက်မှညပ်၍ ချုပ်ကိုင်ထားသည့်အစောင့်
များအား လွှတ်ပေးလိုက်ရန် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ အမိန့်
ပေးသည်။

အစောင့်များ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည့်အခါ သူသည်
လက်ထဲမှ အဆောင်ပစ္စည်းကို မတ်ရှားမင်းအား လှမ်းပေး
သည်။

မတ်ရှားမင်းသည် ယုန်ခြေထောက်ကို အချိန်အတော်ကြီး
ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝေခွဲ၍မရခြင်း
ကို ဖော်ပြနေသည်။ ထို့နောက် မရေမရာစိတ်ဖြင့် ရွှေသို့ တစ်
လှမ်းတိုးလာသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် မယုံသင်္ကာ မျက်လုံး
များဖြင့် တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟို၏လက် ထဲမှ
အဆောင်ပစ္စည်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ သူ့လက်ထဲတွင်တအား
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဗီယက်နမ် အတိုးအိုသည် မတ်အားပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။
ဦးလေးဦးကြီးတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သော တူတစ်ယောက်
အား ကြည့်၍ ပြုံးနေသည့်နယ်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ
သည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည်။ ကုလားထိုင်တွင် နေရာ
ပြင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များပေါ် ပြန်၍
ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူ့အာရုံသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင်
မရှိတော့။ အခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည့်နယ်
အလုပ်တွင် ပြန်၍ ဈာန်ဝင်စားလျက် ရှိလေ၏။

ယခင်က ပြင်သစ်အကျဉ်းထောင်ရှိ သူ၏ မြေတိုက်ခန်းဆီ
သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မတ်ရှားမင်း
သည် လက်ထဲမှ ယုန်ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ တက်

ထရာ ကားနောက်ခန်း အမှောင်ထဲ၌ ထိုင်နေသော သူ၏လက်
များသည် အငြိမ်မနေ။ လက်ဖဝါးများကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်
လုပ်လာသည်။ တစ်ခါတရံတွင် တအားညစ်၍ ဆုပ်ထားသဖြင့်
သူ့လက်ဖျား ထိပ်ဖျားတွင် သွေးခြေများဥကာ နီရဲလျက်ရှိ
သည်။

အချုပ်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ
သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ယုန်ခြေ
ထောက်ကလေးကို ကလေးတစ်ယောက် နို့ဘူးစို့သည့်နှယ်
တပြတ်မြတ်စို့ လျက်ရှိသည်။ အစောင့်များက တမင်သက်သက်
ရှည်ရှယ်ချက်ဖြင့် လွှတ်ပေး ထားသော ကြွက် များ သည်
အပေါက်ငယ်များမှတစ်ဆင့် ဝင်လာကြသည်။ မတ်ရှားမင်း
ကတော့ ကြွက်များကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ကိုယ်ကို ရွေ့တိုး
နှောက်ငင်ပြုကာ ပါးစပ်မှ အသာအယာ ညည်းတွားနေသည်။
နှောက်ဆုံးတွင် သူသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

(၃)

သူ၏သားငယ် မတ်ရှားမင်းတစ်ယောက် ဟန့်ငြိမြို့ရှိ အကျဉ်း
ထောင်တစ်ခုအတွင်းရှိ မြေအောက် အချုပ်ခန်းထဲ၌ ကိုယ်စိတ်
နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ခံနေရချိန်တွင် ကျိုးစက်ရှားမင်းသည်
ဟန့်ငြိမြို့ တောင်ဘက် မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်အကွာရှိ ဆိုင်ဂုံ
မြို့၏ မှောင်မိုက်သော လမ်းများပေါ်၌ မရှင်မလန်းသောစိတ်
ဖြင့် လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။

မည်သည့်နေရာကိုသွားသွား၊ မည်သည့်နေရာကိုပဲ ရောက်
ရောက် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များသည် အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါကာ
သူ့အား တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်လှန့်လျက် ရှိလေသည်။
ကျန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဆယ်နှစ်နှစ် ကာလအတွင်း သူ့ဆိုင်ဂုံကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်၍မြင်ရခြင်းဖြစ်၏။ အခြေအနေအရပ်ရပ်
သည် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။
အရပ်မနား မြည်ဟည်းနေကြသော လေ ယာဉ် ပျံ ဘုံများနှင့်

၃၆ မောင်ထွန်းသူ

ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသော အမေရိကန် စစ်ပြင်ဆင်မှုများသည် အထူးခြားဆုံးသော ပြောင်းလဲမှုကြီးများဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း မည်မျှပင်ပြောင်းလဲနေစေကာမူ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များသည် သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်လှုပ်ရှားအောင် ဖန်တီးလျက်ပင် ရှိနေပေသေးသည်။

ကွန်လီလမ်းတစ်လျှောက် ထရမ်ပန်တင်နှင့်တွဲ၍လျှောက်သွားနေသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ခေတ်ဆန်ဆန်ဆောက်လုပ်ထားသည့် သမ္မတငယ်ဗန်သု၏ ဒေါက်လက်ပဲ နန်းတော်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူသည် ဝင်းထရုံများကြားမှနေ၍ မေ့ဝင်ရိပ်များကျနေသော ပန်းခြံများဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် ဝတ်စုံသစ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဝတ်ကာ အပြင်ထွက်လာရသော အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ် သူငယ်ကို ပြန်၍ မြင်ယောင် ထင်ယောင်ဖြစ်လာသည်။ တန်ဖိုးမရှိလှသော တရုတ် ကြောပန်းအိုးတစ်လုံး ကျ၍ ကွဲသွားစေရန် အတွက် မျောက်လွှဲကျော် ပေါက်စတစ်ကောင်အား အမေတကော လိုက်ဖမ်းနေရသည့် ထိုသူငယ်၏အဖြစ်ကို သူမေ့၍မသေး။ ပြီးတော့ အခု သူ့ဘေးမှ ငြိမ်တိတ်စွာ လိုက်ပါလာနေသု၏ ဖခင်။ လှေကားထိပ်မှနေ၍ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေခြင်း။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်သောကဖြင့် စောင့်မျှော်နေသည့် ဆယ်နှစ်သမီး ဗီယက်နမ်မကလေး၏ မျက်နှာ။ အခုနှင့်ပင် ပါလာသူ၏ နှုမငယ်ကလေးဖြစ်၏။

သူသည် သူ့ဘေးမှ တင်မိအား ငှိုကြည့်သည်။ တင်မိမှာ အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ သို့တစေလည်း အာရှသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်သကွဏာ သွင်ပြင်မှာ အိုစာမကျသေး။ တင်မိသည် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို သူ့လိုမှ သတိရပါလေစ။ တင်မိ၏ မျက်လုံးများသည် တဝေဝါဝေ ဖြတ်သွားနေကြသော အမေရိကန် စစ်ထရပ်ကားများဆီသို့ ငေးမောလျက်ရှိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် မှဲလျက်ရှိ၏။ ထရပ်ကားများသွားနေသည်ကို နှစ်သက်ပုံမရ။ ဟွန်းသံများက တည်ညံ့။ ကားသံများက တဝေဝါဝေ။ အိတ်ဇောပိုက်များမှ ထွက်လာနေသည့် မီးခိုးများက တလူလူ။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ အားကစားကွင်းဆီသို့ သွားရာ တက်ဘားလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ အခုတစ်ခေါက် သူ့ဇာတိမှ ဤအားကစားကွင်းသည် ပြင်သစ် ဇာတာခြံပိုင်ရှင်များ၊ ဆူဆူညီညီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေတတ်ကြသော အမေရိကန်အရာရှိများ၊ မဝံ့မရံနှင့် ရှက်တတ် ကြောက်တတ် အားနာတတ်သော ဗီယက်နမ်နှင့် ချိုလုံတရုတ်ကုန်သည်များ စုဝေးရာနေရာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တကယ်တော့ ဤလူတန်းစားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌ အပင်ခွင်ကျဖြစ်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ပြင်သစ်ကိုလိုနီခေတ်က ခွဲခြားမှုမျိုးကတော့ လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

အားကစားကွင်း၏ ဝိတ်ပေါက်များသည် ဂျိုးဇက်၏ မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ကျပြန်တော့လည်း မာလာသွင် မြင်းရထားလေးတစ်စီးနှင့် လန်းအား အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်

၃၈ မောင်ထွန်းသူ

သည်သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ ထိုနေ့ကကင်းနစ် ဗိုလ်လှပွဲနေ့ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုနေ့ကပွဲတွင် ရျှန်း ရင်းဆန်ခတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။ ထိုအဖြစ် များကို တွေးမိသောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်သည် ဘူ နှလုံးသားအား ရိုက်ခတ်ပြန်လေသည်။

သူ ဆိုင်ဂုံသို့ ရောက်သည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့ လေယာဉ် တန်ဆန်နှုတ်လေဆိပ်သို့ မဆင်းမီကတည်းက အတိတ်ဖြစ်ရပ် များသည် သူ့အား နှောင့်ယှက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဝါရှင်တန် မှ အရပ်အနားမရှိပျံသန်းခဲ့ရသော ခရီးတွင်လုံးဝ အိပ်မပျော်။ သူစီးလာသည့် ပင်အင်ဘိုအင်း လေယာဉ် ငွေ့ရောင်လက်နေ သည့် မဲခေါ်မြစ်လက်တက်များပေါ်မှ အဖြတ်တွင် အဝေး၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည့် ကက်သီရဲလ် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်း၏ ထိပ်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုအခါ လှန်ခဲ့သေး နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က ဆိုင်ဂုံ မြစ်တွင်း၌ အေဗစ်နွန်သင်္ဘောနှင့်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့်အဖြစ် သည် သူ့ အာရုံတွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ ဆိုင်ဂုံမြေကိုနှင်းမိသည့်အခါတွင်မူ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်း လဲသွားသည့် ဆိုင်ဂုံမြို့တော်၏ အဖြစ်ကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လာရလေသည်။

စုတ်စိုထိုင်းမိုင်းသော လေကတော့ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လေထဲတွင် ပါလာနေသည့် ဓာတ်ဆီ နဲ့ များကတော့ သူ့ လည်ချောင်းအား ပိတ်ဆို့လှမတတ် ဒုက္ခ

ပေးခဲ့သည်။ တန်ဆန်နှုတ် လေယာဉ်ကွင်းမှ ကွန်တီနင်တယ် တိုတယ်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် လာခဲ့ရသော ခရီးသည် သူ့ အဖို့ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံရသည့်နှယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေရာ တိုင်းတွင် ယာဉ်များပိတ်ဆို့မှုနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

ကိုလိုနီခေတ်က လံခြားဆွဲခဲ့ကြသော ပိန်ချောက်ချောက် ဗီယက်နမ်များသည် ယခုအခါ ဆိုက်ကားများနှင့် ဖြစ်နေကြ လေပြီ။ မော်တော်ကားများထဲတွင် ပြင်သစ်ကိုလိုနီခေတ်က အရာရှိများ သုံးခဲ့ကြသည့် စီထရီအင်၊ ပီဂျီအော့ စသောကား များမှာ အနည်းငယ်မျှသာ မြင်ရတော့၏။ ယင်းအမျိုးအစား ကားများနေရာတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်မှ ပစ္စည်းသယ်ကား ကြီးများ၊ ချက်ပိုလေး၊ ပွန်တီယက်နှင့် မာကျူရီ စသောကား များက အစားဝင်လျက်ရှိကြလေပြီ။ ဗီယက်နမ်လူငယ်လူရွယ် မိန်းကလေး ယောကျ်ားလေးအားလုံးလို့လို့ပင် ဟွန်ဒါ မော် တော်ဆိုင်ကယ်များနှင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗီယက်နမ်မကလေးအများစုသည် ယခု အချိန်ထိ သူတို့၏ ရိုးရာဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်နေကြသေး၏။ ဤအတွက်တော့ ဂျိုးဇင်ရှားမင်းသည် ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

သို့သော်လည်း စစ်အတွက် ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားမှုများကတော့ ဆိုင်ဂုံမြို့၏ နားနေမှုကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လေပြီ။ ညသန်းခေါင်ယံ မှစ၍ မီးငြိမ်းအမိန့်ထုတ်တားသော်လည်း တစ်မြို့လုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှုဟူ၍လုံးဝမရှိ။ လူသူလေးပါးလုံးဝမရှိတော့သည့် လမ်းများပေါ်တွင် တရကြမ်း မောင်းသွားနေကြသည့် စစ် ကားသံများသည် စဲသွားသည်မရှိ။

နေခင်းနေ့လယ်ဆိုလျှင် စတိုးဆိုင်ကြီးများသည် ရှေ့မျက်နှာစာမှ သံမဏိတရုတ်ကတ်များကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်ပိတ်၍ နားကြသည်။ သို့သော်လည်း တူခူး၊ လီလို့င်းနှင့် ငှက်ဟွာလမ်းများတစ်လျှောက်၌ ဖွင့်ထားကြသည့် အရက်ဆိုင်များ၊ ဘီယာဆိုင်များနှင့် ထန်းရည်ဆိုင်များကတော့ အမြဲတစေ အံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ရှိနေကြသော အမေရိကန် စစ်သားများ အတွက် အချိန်ရှိသမျှ ဖွင့်ထားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆိုင်ဂုံတွင် အမြဲတစေ တိုးလာနေသော အမေရိကန်များ အတွက် တိုက်ခန်းသစ်များမှာ နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် ဆောက်ထားသည့်ဖြစ်ရာ ပြင်သစ်လီလို့နီခေတ်က ဆိုင်ဂုံသည် အစအနပင် မကျန်တော့သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

အချိန်များစွာယူ၍ စဉ်းစားပြီးခါမှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ပြည်သူ့ ရှေးရာဌာန၏ အထက်တန်းအကြံပေးအရာရှိ ရာထူးကို လက်ခံခဲ့သော ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် လူနေအဆမတန် ထူထပ်လျက်ရှိသော ဆိုင်ဂုံကို မြင်ရသည့်အခါ သူ၏ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စိတ်ပူပန်ခဲ့မိသေး၏။ သို့သော်လည်း သူ့ ရာထူးအဆင့်အတန်းအရ ကွန်လီလမ်းဘက်ရှိ ကိုလိုနီခေတ်က အိမ်တစ်လုံးတွင် နေခွင့်ရခဲ့သဖြင့် များစွာအဆင်ပြေခဲ့ရ၏။ ယနေ့ညလည်း ဤအိမ်မှာ တင်မ်အား ညစာကျွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ညစာကို အိမ်စောင့်ဗီယက်နမ်ကြီးကပင် ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

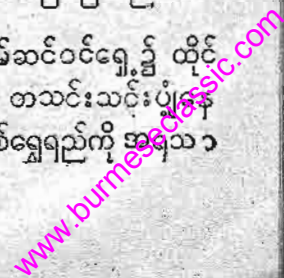
ဂျိုးဇက်က တင်မ်အား ယူအဖေထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့ရသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ မြေများ အခြေအနေကို မေး

သောအခါ တင်မ်က ရယ်သည်။ အမေရိကန်တို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ ပီအားပေးခဲ့သဖြင့် တောင်ဗီယက်နမ် အစိုးရသည် မြေယာစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လုပ်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ယင်း ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် တင်မ်သည် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဘစ်ဦး ရရှိနေသည့် အခွင့်အရေးများကို မဆုံးရှုံး။ ယခုပြောင်းလဲလိုက်သည့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုသည် သူ၏အကျိုးကျေးဇူးကို မထိခိုက်အောင် အတိုင်းအတာနှင့် အကာအကွယ် ပေးထားသည်ဟု သိရသည်။

လောလောဆယ်တွင်လည်း တင်မ်သည် သမ္မတငှာယင်ဗန်သူ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ပြန်ကြားရေးဌာန၏ ဒုတိယဝန်ကြီး ဖြစ်လေရာ အဆင့်အတန်းအားဖြင့် မြင့်မားသောနေရာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဤရာထူးကြောင့်လည်း သူသည် စစ်ဖြစ်နေသည့် တောင်ဗီယက်နမ်၏ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ကာ ပျက်ချင်တိုင်းပျက်နေသော စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် အခွင့်ကောင်း များကို ကောင်းစွာ ရယူနိုင်ခဲ့၏။

တင်မ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် သူ၏ အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများနှင့်သွင်းကုန်လိုင်စင် လုပ်ငန်းများတွင် သူ့အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံထားပုံများကို မကွယ်မဝှက်ပင် ပြောပြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့အိမ်ဆင်ဝင်ရှေ့၌ ထိုင်ကာ မွှောင်မည်းနေသော ပန်းခြံအတွင်းမှ တသင်းသင်းပျံနေသည့် ပန်းနံ့များကို ရှုရှုတ်ရင်း ပြင်သစ်ယစ်ရွှေရည်ကို အရသာ

ခံ၍ သောက်ရင်း လက်ရှိအစိုးရသစ်၏ အကြောင်း၊ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအကြောင်း စသည်များကို မေးမြန်းမိသည်။

သို့သော်လည်း တူယက်၏အကြောင်း မေးလိုက်သည့်အခါ တွင်မူ တင်မိသည် အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ နှုတ်ပိတ်လျက် ရှိသဖြင့် သူ့မေးခွန်းကို ဖြေမှ ဖြေပါတော့မလား ဟူသော သံသယပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အဖြေပေးပြန်တော့ လည်း တင်မိသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို မကြည့်။ မှောင်မည်း နေသော ပန်းခြံဆီသို့ ငေးမောလျက်ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ် စေ သူ့အသံကတော့ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ၁၉၅၆ ခုနှစ်က ခံပြာခဲ့တာထက် ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောနိုင်လောက်အောင် သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ ဘာမှ မသိတော့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား သ မီး ဟာ ပျောက်သွားတာပဲ၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ ခြေရာခံဖို့ အစအန တောင် မထားခဲ့ဘူး’

‘အဲဒီနောက် သူနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်းရသေးသလား’

တင်မိသည် ဒုတိယအကြိမ် နှုတ်ပိတ်နေပြန်သည်။ မှောင်ရိပ် သန်းနေသဖြင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ သို့သော်လည်း တင်မိ၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာနေသည်ဟု ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။

‘ကြားရသမျှတွေကတော့ ကောလာဟလတွေပဲ၊ တူယက် အနေနဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ သစ္စာတော်ခံဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ လို့ သိရကတည်းက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲက ဘယ်သူမှ

သူ့အကြောင်း မစုံစမ်းတော့ဘူး၊ ကြားရတာတွေကတော့စုံလို့ ပဲ၊ တူယက်ဟာ ဒန်ဒင်လူ့အဖွဲ့နဲ့လို့ခေါ်တဲ့ မြေ အောက် တော် လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သတဲ့၊ အဲဒီလူကလဲ ဆိုင်ဂုံအချုပ်ထဲမှာ သေသွားတယ်၊ သူ့မိန်းမ နာမည်က တူ ယက်တဲ့၊ သူ့သေသွားတဲ့အတွက် မိန်းမလုပ်တဲ့လူက လက်စား ချေမယ်လို့ သစ္စာပြုသွားသတဲ့၊ နောက်တော့ တူယက်ဟာ ဗီယက်ကောင်း သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရေး တပ်စုတစ်ခုထုတ်ခင်သွား တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့ ကို သတ်တယ်၊ နောက်ဆုံး သိရတာကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဘက်မှာ တပ်စိတ်တစ်စိတ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် အဖြစ် နဲ့ နာမည်ဆိုးဆွက်လာတယ်၊ သူ့ယောက်ျားကို အမြဲသတိရနေ တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ တူယက်လူအဖွဲ့နဲ့လို့ ခေါ် တယ်ဆိုတာလဲ သိရတယ်၊ အဲဒါပဲ’

ဂျိုးဇက်က ရှေ့သို့ ကုန်းကား တင်မိ၏ မျက်နှာကို အလန့် တကြား ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ မယုံနိုင်ဘူး’

‘တူယက်လူအဖွဲ့နဲ့ဟာခင်ဗျားရဲ့သမီးပါလို့ ပြောနိုင်လောက် အောင် ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားကတော့ မရှိဘူး’ ဟု တင်မိက ပြန်ပြောသည်။ ‘ခါက တစ်ဆင့်စကားကြားရတဲ့ ကောလာဟလပါ၊ ပြီးတော့ တူယက်ဆိုတဲ့နာမည်ကလဲ ဗီယက် နမ်မှာ လူတကာမည်တတ်ကြတဲ့ နာမည်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ် ခုတော့ရှိတယ်၊ ကောလာဟလ သတင်းအဆိုက သူဟာကပြား တဲ့’

ဂျိုးဇက်သည် ကုလားထိုင်ကို ပြန်မှီလိုက်သည်။ တင်မ်ပြော သွားသမျှ စကားများကို တစ်ခုချင်းစီ ပြန်၍ တွေးကာ ဆင်ခြင်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ ခေါက်တံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ဒီသတင်းတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ရခဲ့တာလဲတင်မ်’

‘ခြောက်ဆယ်ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းလောက်က’

‘အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာကော တူယက်လူအွန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ထပ်ကြားသေးလဲ’

တင်မ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ ‘မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က သူ ပျောက်သွားတာ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ကတည်းကပဲ’

‘ဒါဆိုရင် သူ သေသွားလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်’ ဂျိုးဇက်က တင်မ်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’ ဟု တင်မ်က ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံး များနှင့် ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကလဲ သူ့ အကြောင်းကို အရေးတယူလုပ်ပြီး မစုံစမ်း ခဲ့ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီးပါပကောလား။ သူတို့ လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက သူ့ကို တခြား သက်သာတဲ့ အလုပ် ပြောင်းလုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်ဆိုလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ယောက်က သူ့ခါးမှာ အမေရိကန် ပစ္စတိုတေချိတ်ပြီး အမေရိကန် သေနတ်စများတစ်ယောက်လို့ လုမ်နေလို့ကလဲ သင့်မှမသင့်တာ၊ သူက သိပ်ပြီး နာမည် ကြီး လာတဲ့အတွက် ပြောင်းပစ်တာမျိုးလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

ဂျိုးဇက်သည် လမ်းသလားနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက် များတွင် ဝိုင်ထပ်ဖြည့်သည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောဘဲ အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ ငြိမ်တိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်က တင်မ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထား သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေသည့် နှယ် ရှိသည်။

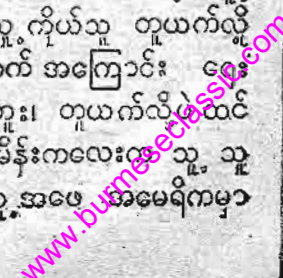
‘တူယက်လူအွန်ကို ဒါနန်းမှာ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ဖို့ ပို့လိုက်မယ် ဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

‘မြို့ထဲထွက်လာတဲ့ အမေရိကန် လေတပ်သားတွေဆီက သတင်း ထောက်လှမ်းဖို့ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဒါပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဒီမေးခွန်းမေးရတာလဲ’

‘ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တော် သား အငယ်ဆုံး မတ်ရှား မင်းက လေတပ်မှာ အမှုထမ်းနေတယ်၊ သူက ဒါနန်းကနေပြီး မြောက်ဗီယက်နမ်ကို သွားရတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ နောက်ဆုံး သူ ပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ထိပဲ၊ သူ့လေယာဉ် ပျက်ကျပြီးတဲ့ နောက် သေသလား၊ ရှင်သလား လုံးဝမသိကြရဘူး၊ ဒါပေ မယ့် သူ့ရေးထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးစာတင်စောင်ကတော့ သူ့ အမေဆီ ရောက်လာတယ်၊ စာထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ တူယက်လူ ခေါ်နေတဲ့ ဗီယက်နမ်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ရေး ထားတယ်၊ စာထဲမှာတော့ မရေရာလှဘူး၊ တူယက်လူထံ ရတာပဲ၊ သူ့နာမည်ကိုလဲ သိရော၊ အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့ သူ့ ငယ်ချင်း ကောင်မလေးကတစ်ဆင့် သူ့အဖေ အမေရိကမှာ

ရှိတယ်လို့ ပြောသတဲ့၊ မတ်ကတော့ အမှတ်တမဲ့ရေးတဲ့သဘော ပါ၊ အကြောင်းစုံကိုတော့ ဂဆနုဏ သိပုံမရဘူး၊

‘ခင်ဗျားသားက သူ့မှာ ဖအေတူ မအေကွဲ နှမတစ် ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။ ‘မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်သား နှစ်ယောက်စလုံးကို တူယက်အကြောင်းပြောမထားဘူး၊ သူတို့ အရွယ် ရောက် လာ ကတည်း က ကျွန်တော်နဲ့ကလဲ အဆက် အသွယ် သိပ်နည်းသွားတယ်’

‘ခင်ဗျား ဒါနန်းကိုရော ရောက်ပြီးပြီလား၊’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကျွန်တော် ဒီရောက် ရောက်ချင်း ဒါနန်းကို လေယာဉ်နဲ့ သွားခဲ့ပြီးပြီ’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ့ခဲ့လဲ’

‘ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ သူ့ကိုလဲ မမြင်ရဘဲလို့မရခဲ့ဘူး၊ ဆက်ပြီး သွားပို့ရာက နည်းနည်းမရှိတော့တယ်’

တင်မိ၏ မျက်နှာတွင် မိတ်မကောင်းသည့်အရိပ်အငွေ့ ထင် ဟပ်လာသည်။ ‘တကယ်လို့ တူယက်လူတုန်းဟာ ခင်ဗျားသမီး ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် အလွန်စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်း တာပေါ့၊ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ကိုယ့်သမီးက ရန်သူနဲ့ လက်တွဲနေတဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ဘယ်လောက်ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ပြီး ကိုယ် ချွင်းစာလာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် တို့မှာ တူညီနေတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ သွေးရင်းသားရင်းတွေဟာ ဒီစစ်ပွဲမှာ ပါဝင်ပြီး အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်နေကြရတယ် မဟုတ်လား၊’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်တင်မိ’ ဟု ဂျိုးဇက်က တောင်းပန်သည်။ ‘ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုပဲ ဝတုး နေမိတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ညီ ကင်မိအကြောင်းကို သတိမရမိ ဘူး’

‘တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ အမေရိကန် တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ် လား၊ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်တွေအဖို့ကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပါပြီ’

‘ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ပြည်တွင်းစစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီးပါပြီ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကအခြေ အနေကို ပိုပြီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကော ကင်မိ နဲ့ အဆက်အသွယ် မရဘူးလား၊’

တင်မိက ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ပြီး အဝေးသို့ ဝေးနေသည်။ ‘ဟန့်ပြင်ပေါ့၊ လက်ဖြူရုံအဖို့ဝင်ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဟာ ဆိုင်ဂုံအစိုးရရဲ့ သာမည ခုတိယဝန်ကြီးလောက်နဲ့ ဆက် သွယ်မတဲ့လားဗျာ’

‘ဒါပေမယ့်အများသိနေကြတာ တစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ဗီယက် ကောင်း ပြောက်ကျားတွေဟာ တက်ပွဲတော်တက်ဖို့ သူတို့ မိသားစုတွေဆီ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာနေကြတယ်မဟုတ်လား၊’

‘ဒါမျိုးက သာမန်လူတွေအတွက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တော်လှန်ရေးထက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူးလို့ အယူရှိနေတဲ့ ကျွန်တော် ညီလို လူမျိုးကျတော့ တယ်ဖြစ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ကျွန် တော်ကလဲ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းအောင် လုပ်တဲ့နေ့ကစပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့မိုက်ပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ

လို့ ခွေးထောက်ပြီး မတောင်းပန်မချင်း စကားမပြောဘူးလို့ သစ္စာပြုထားတယ်

တင်မ်က မြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ရယ်သည်။

‘အခုလောက် သွေးစွန်းထားတဲ့ ကျွန်တော် ညီ ကင်မ်ဟာ ဆိုင်ဂုံကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခွေးထောက်လိမ့်မယ် ထင် သလား၊ ကျွန်တော့်အမေဟာ မသေခင် သူ့ရဲ့ နှလုံးသား ကြေကွဲပျက်ပြုန်းနေတာကို လူမသိအောင် ဖုံးထားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကင်မ်က ကျွန်တော် အဖေနဲ့ ဘိုးဘွားတွေကို စော် ကား မော်ကားမြူပြီးကတည်းက အမေဟာ သာယာပျော်ရွှင် မှု ဆိတ်သည်းသွားခဲ့ရတယ်’

တင်မ်က ပခုံးများကို ထပ်၍တုန်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကဲ့နေနေ ကင်မ်ဟာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်တဲ့ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူဟာ ကျွန်တော် ညီပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တုယက်ဟာ ဘယ်မှာပဲနေနေ ဘာတွေပဲ လုပ်နေနေ သူဟာ ကျွန်တော် သမီးပဲပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်ကပြော သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။ မကြည်မလင် ဖြစ်နေသောစိတ်၊ အပြောင်းအလှဲ ဖြစ်စေရန် အတွက် မြို့လယ်လမ်းမများပေါ်၌ အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်ကြဖို့ ဂျိုးဇက်က အကြံပြုသည်။ နှစ်ယောက်သာ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်နေကြသော်လည်း အတွေးချင်းက

တော့ မတူ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စောစောက သူတို့နှစ်ဦးကြား ၌ ပေါ်ပေါက်တည်ရှိလာခဲ့သော ရင်းနှီးမှုသည် ပျက်ပြယ် သွားသည်။

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့်အတွေးကြောင့် ဂျိုးဇက်က လန်း ၏ သားအကြောင်းကို မေးသည်။ တင်မ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ လန်း၏သားမှာ စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် စစ်မြေ ပြင်၌ ကျဆုံးသွားသည်ဟု ပြောသည်။ ဤသတင်းသည် သူ တို့နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်ကို ပို၍ထိခိုက်စေပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် နောက်ထပ်စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။

မြို့လယ်တွင် အမေရိကန် စစ်သားများသည် အရက်ဆိုင် များအတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက် ပြန်တွက်လာလိုက်နှင့် ခြေချင်း လိမ်လျက်ရှိကြသည်။ မြို့လယ်ဌေးကြီးပတ်ပတ်လယ်ရှိ ကွတ်သီ ထရန်း ပန်းခြံတစ်ခုတွင် အိမ်ခြေယာမဲ့ ဒုက္ခသည်များသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်။ ဤဒုက္ခသည်များကြောင့် ဆိုင်ဂုံမြို့တော် ၏ လူဦးရေသည် အဆမတန် တိုးလာခဲ့ရသည်။ သူတို့လူစုသည် တံခါးဝများနှင့် စင်္ကြံလူသွားလမ်းများပေါ်၌ အိပ်စက်ရန် နေရာယူလျက်ရှိကြသည်။

ဂျိုးဇက်နှင့် တင်မ်တို့သည် ဟိုတုန်းကနှင့်မတူသော ဆိုင်ဂုံမြို့ တော်၏ အခြေအနေကို သိနေသဖြင့် ခြေလှမ်းများ သွက်သွက် မြန်မြန်လှမ်းကြသည်။ ကက်သစ်ဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရွှေရောက်သောအခါ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် ကွန်လီလမ်းရှိ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၉၀၀၉၀၂ဖြင့် တစ်ခဏမျှရပ်နေသည်။ ဝူအိုက်လှသော ရာသီဥတုကြောင့် သူ့စိတ်သည် အေးအေး သာသာမရှိ။ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်နိုင်မည့် အခြေအလည်းမရှိ။ သူသည် ကာတီးနက်လမ်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ လီလျှိုင်းပန်းခြံသို့ ဝင်သည်။

ပန်းခြံတွင်း၌ လူအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေသည်ကို သူမြင်ရ၏။ ထိုလူစု၏ ခေါင်းများအထက်ဘက်တွင် ရုပ်မြင်သံကြား ကင်္ဂရာမီးလုံးများမှ စူပိုထွက်လာနေသည့် အသင်းရောင်များသည် ထိန်းလင်းလျက်ရှိသည်။ ဤနေရာတွင် အမေရိကန်နှင့် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များ အချိန်မှန် စုဝေးကာ ဗီယက်နမ်စစ်နေ့ကဆုံးသတင်းများကို ကြေညာလေ့ရှိ၏။

သူသည် အမေရိကန်သတင်းထောက်တစ်ဦးဦးနှင့် တွေ့တွေ့ငြား ဟူသောစိတ်ကူးဖြင့် လူအုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ စကားပြောနေသံကို သူကြားသည်။ ဘာတွေများပြောနေပါလိမ့်။ အသံကတော့ မိန်းမအသံ။

မီးရောင်အောက်တွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခပ်ချောချေမိန်းကလေးတစ်ယောက်။ တောစီးပိနပ်နှင့်၊ တောလိုက်ဝတ်နှင့်။ အဝတ်များသည် ပေရေ တွန့်ကြေလျက်ရှိသည်။ သူ့သူ့ကင်မရာအဖွဲ့သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရက်ပေါင်းများစွာဆွဲ၍ သတင်းများရယူပြီး ပြန်ရောက်စဖြစ်သည်မှာ သိသာထင်ရှားနေသည်။ သူ၏ အသံဖမ်းဆရာသည် ကင်မရာ နောက်

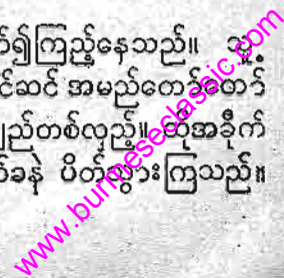
နေ၍ အသံဖမ်းခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ စစ်မြေပြင်မှ ရိုက်ယူလာခဲ့သော သတင်းဖလင်အတွက် သတင်းကြေညာချက် အသံသွင်းနေကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဂျိုးဇက်သည် ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ပထမဆုံးအကြိမ် ဗီယက်နမ်စစ်သတင်းကို ကျွန်မကြေညာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းကတော့ ဒီစစ်ပွဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အမေရိကန် စစ်အကြံပေး အရေအတွက်ဟာ ထောင်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာရှိပါတယ်’

မိန်းကလေးက စကားကို တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ပြောလျက်ရှိသည်။

‘အခုအခါမှာတော့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ အမေရိကန် စစ်သား သန်းဝက်ကျော်ကျော်လောက် ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေပါပြီ။ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတွေကတော့ ကျွန်မမြူနစ်တွေ ရှုံးနေပြီလို့ ကျွန်မတို့ကိုမကြာခဏပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအောင်ပွဲဟာ လက်ချောင်းတွေကြားမှာ ရောက်နေတဲ့ မီးခိုးအငွေ့လို ဖမ်းရခက်နေပါတယ်’ သူသည် တစ်ခဏမျှ နားနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘အခု ဆိုင်ဂိုမြို့ကနေပြီး ဘာတင်းပို့နေသူဟာ ကျွန်မ နာအိုမီဘိုဂျက်စ်လီဝစ် ပါပဲရှင်’ ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် နာအိုမီအား ဂူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဤနာမည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် အမည်တော်တော်များသည် ပေါ်ချည်တစ်ခါ ပျောက်ချည်တစ်လှည့်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကင်မရာမီးလုံးများသည် ဖျတ်ခနဲ ပိတ်သွားကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် သူ့မှတ်ဉာဏ်သည် သတိရလာသည်။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော လူအုပ်သည် တစဉ်ကလျားဖြစ်ကာ ထွက်ခွာသွားနေကြပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် လူအများကြားမှတိုးဝှေ့ကာ နာအိုမီရိုရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ နာအိုမီသည် ပစ္စည်းများ သိမ်းနေသည့် အဖွဲ့သားများအား ကူညီလျက်ရှိလေသည်။

‘မင်းပြောသွားတာတွေကို ကြားလိုက်ရတယ် မစ္စတိုက်စ် လီဝစ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က လှမ်းပြောသည်။ ‘မင်းဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစက ဒီဗီယက်နမ်မှာ ပြုတ်ကျတော့နဲ့ ပါလာခဲ့ဖူးတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာဟာရိုတိုက်စ်လီဝစ်နဲ့ ဘာများတော်သလဲ’ နာအိုမီက လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ကျွန်မအဖေကို ပြောတာလား’ ဟု မေးသည်။

ဂျိုးဇက်က အားရပါးရဖြူးလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းပေးသည်။

‘ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ငါက ဂျိုးဇက်ရှားမင်းပါ၊ ဆာဟာရိုလ်ကော နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကျွန်မအဖေ ဒီနိုင်ငံထဲမှာပဲ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ် မစ္စတာရှားမင်း’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ‘ရှင်ကျွန်မအဖေကိုသိတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့လောက် ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်ပါသေးတယ်’

(၄)

ဟန္တိုင်လူအုပ်၏ အော်သံဟစ်သံများသည် မတ်ရှားမင်း၏ နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိသည်။ ငရဲပြည်မှ အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်းခံနေကြရသော ငရဲသားများ၏ အော်သံဟစ်သံများနှင့် တူသယောင်ယောင် ရှိသည်။ အသံများမှာ သံသေးသံကြောင်များဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံးသည် ဆူအား ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းထားသည်။ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေနှင့် ကလေးသူငယ်တွေ ဖြစ်သည်။ ဆူအား တံတေးနှင့် ဝိုင်းထွေးကြသည်။ လက်ဆီးများနှင့် ဝိုင်းထိုးကြသည်။ ခြေထောက်များနှင့် ဝိုင်းကန်ကြသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ဆောင့်၍ ဆွဲကြသည်။ သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့မကြာခဏလဲကျသည်။ မျက်နှာကို ခြေထောက်နှင့် အကန်ခံရသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်၌ လဲကျနေသော သူ့အား ခြေထောက်များဖြင့် ဝိုင်း၍ နှင်းကြသည်။ ရုတ်တရက် လန်ဖြတ်ပြီး ကမူးရှူးထိုးပြေးလွှား

နေကြသည့် နွားရိုင်းတစ်အုပ်၏ အနင်းကို ခံနေရသည့်နှယ်ရှိသည်။

ဤမြင်ကွင်းကို ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေကြသူများမှာ ရှုရှားနှင့် အရှေ့ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများမှ ကော်ကေစီယန်လူမျိုးများ သာမက မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် တရုတ်များ၊ ဗီယက်နမ်များ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေဘပ်နှင့် ရေတပ်မှ လေယာဉ်မှူးငါးဆယ် ဒုက္ခခံနေရသည်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာရွှင်မြူးလျက် ရှိကြရုံမျှမက သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း လူအုပ်ကြီးနှင့် ရော၍ အော်ကြ ဟစ်ကြ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။

ခေါင်းငုံ့ကွ၊ ဟေ့ ကောင်ရွားမင်း၊ ခေါင်းငုံ့သကွာ၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အင်မတန် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ကောင် ပါလား။

ထောင်စောင်များ၏ အော်သံသည် ဆူသံလျက်ရှိသည်။ လှံစွပ်ထိပ်ဖျားသည် မတ်ရွားမင်း၏ နောက်ကျောကို တစ်ချက်ဝင်စိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်တစ်ခုသည် သူ့ကျောကုန်းကိုတအားထုသည်။

‘ကန်တော့လိုက် ရွားမင်း၊ ကန်တော့လိုက်၊ မင်းခေါင်းကို ငုံ့လကွာ၊ လေကြောင်းခေးပြတို့ကို သတ်ပစ်၊ ဗီယက်နမ်ပြည် သူတွေအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတွေအတွက် သူတို့ကို ကြိုးပေးပြီးသတ်’

အကျဉ်းထောင်များမှထရပ်ကားကြီးများနှင့် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လက်ထိတ်ခတ်၍ သယ်ဆောင်လာသော အမေရိကန်စစ်သို့ပန်းများအား ဗီယက်နမ်များက လမ်းဘေး ဝဲယာ

ထက်ဖောင်းများပေါ်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကို ငြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်း၍ အော်ကြသည်။ ခဲများ တုတ်များဖြင့် ပစ်ကြသည်။

‘သမ္မတဂျွန်ဆင်ဟာ လူသတ်သမား၊ ရပ်စ်ဟာ လူသတ်သမား၊ ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမတွေကိုသတ်တာ မက္ကနာရားမား’ အော်ဟစ်သံများသည် ဆူညံလျက် ရှိသည်။ ခေါင်းတွင် ထွေးသည့် ဒဏ်ရာမှထွေးများသည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စီးထူလျက်ရှိ၏။ သူသည် လဲကျနေရာမှ လူးလှိမ့်ပြီးထရန် ကြီးသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်ဘက်လက်မှ တွဲ၍ ခတ်ထားသောလက်ထိပ်က တွဲဆွဲလိုက်သဖြင့် နောက် ပြန်လဲ ကျ သွားသည်။ သူနှင့် လက်ထိတ်တွဲခတ်ထားသူမှာ ရေတပ်အရာရှိ။ ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိရုံမျှမက အတိပင် လစ်နေလေပြီ။ သူသည် အသက်ရှု၍ မဝသဖြင့် ပါးစပ်ကိုဟ၍ ရှူသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်သို့ လက် သီး များ၊ ခြေထောက်များနှင့် တုတ်များ မရပ်မနားကျလာနေကြသည်။ သူ့အနေဖြင့် တတ်အားသရွေ့ လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်ပါသေး၏။ မရ။

ထို့နောက် သူ့အောက်တည့်တည့်မှ မြေကြီးသည် ဖြုန်းခနဲ အက်ကွဲသွားသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မြေကြီးထဲသို့ ကျကျသွားသည်။ သူသည် လေထဲတွင် လိမ့်ကာ လူးကာ မျောမါသွားနေသည်။ သူ့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် အက်ဖ် ၁၀၅ ဒီဆန်းဒါးချစ်လေယာဉ်သည် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးဆင်းသွားလျက်ရှိ၏။ မြစ်နီမြစ်သွေးမှ သစ်တောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော တောင်ကုန်းနှင့် ဝင်

တိုက်မိသည့်အခါ အုန်းခနဲမြည်ဟည်းပြီးပေါက်ကွဲသွားသည်။ မီးတောက်ကြီးများသည် အပေါ်သို့ အမြင့်ပေပေါင်းများစွာ အထိ ထိုးတက်လာသည်။ သူ့ ခြေထောက်များအား မီးတောက် များက လှမ်း၍ဟပ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်တစ်ခဏ မျှ အကြာတွင် မြေပြင်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုလို ပင် သူ့ အား ဝိုင်းအုံ့ထားကြသည့် ဗီယက်နမ်လယ်သမားများ နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ လယ်သမားများသည် သူ့အား ဝိုင်း၍ ထိုးကြ ရိုက်ကြသည်။ ခားများနှင့် ခုတ်ကြ ထစ်ကြသည်။ သူ သည် သူ၏ ဒဿမ ၃၀ ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ လယ်သမားများဘက် သို့ချိန်ထားပြီး နောက်ဆုတ်ကြရန် အော်ပြောသည်။ သို့သော် လည်း မရ။ သူသည် ဆူနှင့်အနီးဆုံး ဗီယက်နမ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ပစ္စတိုနှင့် ပစ်သည်။ လယ်သမား၏ မျက်ခွက် အလယ်တည့်တည့်ကို ထိမှန်သည်။ လယ် သမား သည် သူ့ အပေါ်သို့ လဲကျသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်ပိနေသည့် အလောင်း ကောင်သည် လေးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဆယ် လေး ထပ် အဆောက်အအုံကြီး တစ်လုံးအောက် ရောက်နေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

သူ့ အား ဝိုင်းအုံ့ပြီးကြည့်နေသည့် ဗီယက်နမ်မျက်နှာများ မှာ နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ သူတို့ကြားတွင် သူ့ အမေကို မြင်သည်။ ပြီးတော့ ပင်တာဂွန် ဌာနချုပ်မှ သူ့ ပထမဆုံး ခိုက် များကြီးနှင့် သူ့ အစ်ကို ဂေရီရှားမင်း။ သုံးယောက်စလုံးက သူ့ ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်နေကြသည်။ သူက အော်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သုံးယောက်

စလုံး သူ့ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသည့် ဗီယက်နမ်၏ မျက်နှာသည် သွားခနဲပေါ်လာသည်။ ထိုမျက်နှာသည် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကြီး ကြီးလာသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ မိုးပျံတော့လုံး တစ်လုံးနှင့် တူလှချေသည်။ ထို့နောက် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ် လိုက်သည့် အသံတစ်သံ။

မတ်ရှားမင်းသည် ဖျတ်ခနဲ အသံဝင်လာသည်။ သူ့သည် အချုပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ နား များမှ ကြားနေရသည့်အသံမှာ တခြားလူအသံ မဟုတ်။ သူ့ အသံ။ သူ့မြင်နေရသော မျက်နှာမှာလည်း သူ့ အား နှိပ်စက် နေသူ၏ မျက်နှာမဟုတ်။ ထောင်ကြပ်တစ်ယောက်၏မျက်နှာ။ ထောင်ကြပ်သည် သူ့ အား ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်နေသည်။ သူ၏ အမြင်အာရုံ သည် ပို၍ ပီပြင်ကြည်လင်လာသည်။ ထိုအခါ အရှက်ဦး အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးအောက်တွင် သူ့ အား မော်တော် ကားတစ်စီးနှင့် ခေါ်သွားခဲ့ဖူးသည့် မြောက်ဗီယက်နမ်ကေဒါ ၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ကေဒါက သူ့အားကြည့်၍ ပြုံးနေ သည်။ ထို နောက် သိမ်မွေ့ နူးညံ့ သောလေသံဖြင့် သူ့ အား စကားလှမ်းပြောသည်။

‘မင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတယ် ဗိုလ်ရှားမင်း၊ အခု တော့ မင်းနီးလာပြီ၊ ငိတ်ကို အေးအေးထားပါ၊ ငါ မင်းကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ချင်လို့ လာတာ’ ကင်မ်က ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်ပြီး မတ်၏အေးဦး ကျနေသော ယုန်ခြေထောက်ကို ကောက်ယူကာ လက်ထဲသို့

ထည့်ပေးသည်။ ‘မင်း ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့၊ အခုအချိန်က စံပြီး အားလုံး အဆင်ပြေသွားတော့မှာပါ’

ကင်မ်က အချုပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ မတ် အပြင်သို့ ထွက်သွားအောင် ဘေးဖယ်ပြီး ရပ်ပေးသည်။ ထောင်ကြပ်ကိုလည်း နောက်မှလိုက်လာရန် လက်ပြသည်။ ယခင်တစ်ခေါက်က စီးခဲ့ဖူးသည့် တက်ထရာကားသည်ထောင်ရှေ့ ကွက်လပ်တွင် အသင့်ရပ်ထားသည်။ ကင်မ်က သူ့အား ကားနောက်ထဲက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘေးမှဝင်ထိုင်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် မော်တော်ကားသည် ထောင်အနီးရှိ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန အဆောက်အအုံရှေ့၌ရပ်သည်။ သူ့ထို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြရသည်။

စစ်ဆေးရေးအခန်းသည် ခပ်သေးသေး။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် နံနက်စာတစ်ပွဲ ချထားသည်။ ကင်မ်က မတ်အား စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရန် လက်ပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားပွဲဘေးရှိ ခွေးခြေတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထောင်ကြပ်ကတော့ အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်လျက်ရှိ၏။

မတ်သည် မသင်္ကာသောမျက်စိများဖြင့် စားပွဲကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုင်ပုံမှာ ကိုးရီးကားရား။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ထိုင်ပုံမျိုးနှင့်တူသည်။ သူသည် အစားကို အငမ်းမရစားသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်။ သူ့ဘေးမှလူများကို မယုံကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် မကြာ

လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ အစားအသောက်များအဖြစ် အလှူခံရမည်ကို စိုးရိမ် ကြောက်လန့်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘မင်းရဲ့ဖိုင်ထဲက ငါဖတ်ထားရသလောက်ဆိုရင် မင်းဟာ ကင်မ်ကတည်းက ခေါင်းသိပ်မာတယ်၊ မင်းနာမည်၊ ကိုယ်ပိုင်အုတ်နဲ့ မွေးနေ့ကိုထောင် မေ့လို့မရဘူး၊ သုံးလတိတိ ပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေကိုခံပြီး ပေကပ်နေခဲ့တဲ့ သူ’ ကင်မ်က မတ်အား မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

မတ်က ပါးစပ်ထဲမှ အစားများကို တပြတ်ပြတ် ဝါးရင်းများကြောင်ကြောင် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကင်မ်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းသည် စားပွဲပေါ်မှ အစားအသောက်များအပေါ် ပြန်ညှို့သွားသည်။

‘မင်းရဲ့သတ္တိကို အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ပြတာဟာ တကယ်တော့ အားစရာပဲ၊ တကယ်လို့သာ အစကတည်းက မင်း ဘယ်သူ့အိတ်ထဲဝါဆိုတာ သိရရင် ငါတို့က မင်းကို အထူး အခွင့်အရေးပေးရမယ့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် စဉ်းစားနိုင်တာပေါ့’

မတ်ထံမှ တုံ့ပြန်မှုမရသောအခါ ကင်မ်သည် လက်ထဲမှ ဖိုင်ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်အကြာမှ မတ်အား မော့ကြည့်သည်။

‘ငါ့အနေနဲ့ ဒီအချက်ကို မပြောသင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်၊ ငါ့ရူးမင်း၊ ဒါပေမယ့် ဗီယက်နမ် အရေးအခင်းမှာ မင်းတို့အရိုးရဲ့ မှားယွင်းတဲ့စွက်ဖက်မှုဒဏ်ကို ရိုးသားစွာ ခံခဲ့ရတဲ့

စစ်သို့ ပန်း အနည်းစုထဲမှာ မင်းဟာ တစ်ဦးအပါအဝင် ပြင်
 တယ်လို့ ငါတို့တွက်တယ်။ ပြီးတော့လဲ မင်းတို့အစိုးရရဲ့ လုပ်ရပ်
 ကို ရှုပ်ချဖို့ ငြင်းပယ်နေတဲ့ အနည်းစုထဲမှာ မင်းဟာလဲ ရှိ
 သားစွာနဲ့ မသိနားမလည်လို့ ငြင်းပယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ
 တို့တ မြင်ကားတယ်။ အခုဆိုရင် အဲဒီအနည်းစုထဲက လူတိုင်း
 လိုလိုပဲ မင်းတို့အစိုးရရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ပြစ်တင် ရှုတ်ချကုန်ကြပြီ
 တချို့က စာပေနဲ့ ရှုတ်ချကြတယ်။ တချို့က အသံလွှင့် ကြေ
 ညာသွားကြတယ်။ မင်းကော ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ
 ဝါရှင်တန်က ဆီးနိတ်အမတ်တွေနဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့
 ကတောင် မင်းတို့နိုင်ငံရဲ့ ပါဝင်စွက်ဖက်မှုဟာ အေးအန္တရာယ်
 အကြီးဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခုလို့ ပြောနေကြပြီ မဟုတ်လား'

ကင်မ်က သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တိတ်ရက်ကော်ဒါလေး
 တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဖွင့်လိုက်
 သောအခါ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးများ၏အသံများ ထွက်
 လာသည်။ စစ်ပွဲတွင် သူတို့ပါဝင်ခဲ့ရသည့် အခန်းကဏ္ဍများကို
 ပြန်လည်၍ ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေကြခြင်း၊ မှားပါသ ဟု ဝန်ခံ
 နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ 'ယုတ်မာသော'၊ 'တရားဥပဒေ ကင်း
 သော'၊ 'အရှက်သိက္ခာ မရှိသော' စသည် နာမဝိသေသ
 စကားလုံးများကို ထပ်တလဲလဲ သုံးစွဲ၍ ပြောသွားကြသည့်
 ပြောနေကြသည့်လေယာဉ်မှူးတိုင်းသည် 'လူမဆန်သော ဗုံး
 မှူး' ကို ပြုနေကြသူများဟု သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကင်ပွန်းတပ်က
 'အဆိုးဝါးဆုံးသော ရာဇဝတ်ကောင်များ' ဟု သူတို့ကိုယ်
 တို့ သို့ပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း မတ်သည် သူကြားနေ

သည့် စကားများအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု။ ထိုအခါ
 ထင်မိသည် တိတ်ရက်ကော်ဒါလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

'မင်းရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်ကို ဖတ်ရတာ စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်
 ကောင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့က ပြောစေချင်
 တဲ့ စကားတွေကို မင်းက မပြောဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတွက်
 ဖြစ်တာပဲ။'

ကင်မ်က သူ့ရင်ခွင်ထက်မှဖိုင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်နေ
 သည်။

'ဥပမာဆိုပါတော့၊ မင်းအသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်
 တတည်းက မင်အဖေနဲ့ ကွဲသွားတာ လူချင်း လုံးဝ မဆုံမိကြ
 တော့ဘူး ဆိုတာမျိုး ဖတ်ရတော့ ငါစိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။
 မင်အဖေဟာ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ၁၉၄၅ ခု
 နှစ်အတွင်းက သမ္မတဟိုချီမင်းရဲ့ အသက်ကို မင်အဖေပဲ ကယ်ခဲ့
 သာ။ ဒါကြောင့်မို့ တို့အနေနဲ့ မင်အဖေကို ကျေးဇူးတင်ရ
 တယ်။ ချီးကျူးရတယ်။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကို အခါအခွင့်သင့်တဲ့
 အခါ တုံ့ပြန်ကြရမယ်။ ဥပမာ သူ့စိတ်က သေပြီလို့ထင်ထား
 တဲ့ သူ့သားကို သူ့ဆီ ပြန်ပို့ပေးတာမျိုး လုပ်ရမယ်'

မတ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာမော့၍ ကြည့်သည်။ သူ့
 အကြည့်သည် တည်ငြိမ်စူးစိုက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ မရှိသော်
 အည်း စောစောကနှင့်စာလျှင် စဉ်းစား ဆင်ခြင်လာသော
 သဘောကို ဖော်ပြနေသည်။

'အခုလောက်ဆိုရင်တော့ မင်းမေ့ချင်မေ့သွားလိမ့်မယ်ထင်
 တယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ စစ်ဆေးတဲ့လူကို မင်းကပြောခဲ့တယ်။ မင်

အမေကို စွန့်ပစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ မင့်အဖေ
လုံးဝစကားမပြောတော့ပါဘူးလို့ မင်းကျိန်စာဆိုခဲ့တယ်။
ဒီဖိုင်ထဲက မှတ်တမ်းအရ တစ်ညမှာ မင်းဟာ စိတ်တွေကယော
ချောက်ချားဖြစ်ပြီး မင်းအဖေနဲ့ မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း
တွေကို အစအဆုံး ပြောခဲ့သတဲ့’

မတ်၏ အပြုအမူ သည် ကင်မ် ၏ စကား များ အဖေ
အလေးအနက်ပြု၍ နားထောင်နိုင်ရန် အားထုတ်နေသည့်
ပေါ်နေသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ ဓမ္မ
ကုန်း၍ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ မတ်၏အဖြစ်ကို မြင်သောအား
ကင်မ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ မတ်၏ ဘေးနားသို့ ရောက်လာသည့်
အထိ အခန်းကို ဖြတ်ပြီး လျှောက်လာသတဲ့။

‘မင်းအပြုအမူဟာ မင့်အဖေကို စိတ်ထိခိုက်စေခဲ့တယ်
တာမင်းသိပါတယ်။ မင့်အစ်ကိုကတော့ မင်းအဖေနဲ့စကား
ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင့်အဖေက သူ့ရဲ့ အတိတ်က မှာ
ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေရပါတယ်လို့ ဝမ်း
သွားကြောင်း ကြားရတော့ မင်းဝမ်းသာခဲ့တယ်။ ငါပြော
တာ မှန်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စကားကြောင့်
မင်းအဖေကိုတွေ့ဖို့နဲ့ စကားပြောဖို့ဆန္ဒဟာ မင့်မှာမရှိခဲ့ဘူး
မင်းအဖေကို ရှောင်နေခြင်းအားဖြင့် သို့မဟုတ် မင့်ဘက်
ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေခြင်းအားဖြင့် မင်းအဖေကို ပိုပြီးစိတ်
ခိုက်အောင် လုပ်ချင်တယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ တတ်နိုင်သ
လက်တုံ့ပြန်မယ်။ လက်စားချေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့
လား’

ကင်မ်က စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့စကား
မည်မျှထိရောက်သည်ကို သိရှိရန် အကဲခတ်သည်။ မတ်၏ နှပွား
ကြောများသည် ရှုံ့လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ ကင်မ်က ပြုံးသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ မင့်အဖေကခဏာ မင့်ကို
ဂရုတစိုက်ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ တကယ်လို့
သူသာ မင့်အပေါ်မှာစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ငါတို့သမ္မတကြီး
ဆီကိုမင့်ကိုယ်စား စာရေးပြီး အသနားခံမတဲ့လား၊ မင်းက သူ့
အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံပေ
ပေမယ့် သူကတော့ မင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်ဘူးဆိုတာ
ထင်ရှားနေတယ်’

မတ်၏ မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုး ဖြစ်လာ ပြန် သည်။
အတွေးများဖြင့် ခေါင်းရွပ်နေသည့်ပုံ ပေါ်လျက်ရှိသည်။

‘တစ်ခါတလေ ငါတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့သွေး အနီးဆုံးလူတွေနဲ့
အဆင်မပြေဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါက သဘာဝပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်
ထဲမှာ ခံစားရသလို တစ်ဖက်လူခံစားရအောင် လက်စားချေ
ချင်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက် ရပ်စက်တဲ့
စိတ် ဝင်နေမှန်းတောင် သတိမထားမိကြတော့ဘူး၊ ဖအေနဲ့
သားကြားမှာ ဖြစ်လာရတဲ့ ရန်ပွဲကြောင့် ခံစားရတဲ့ နာကျင်မှု
ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ငါကိုယ်တိုင်
ခံစားခဲ့ဖူးလို့ ကောင်းကောင်းသိနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အဖေနဲ့ငါ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါလဲ မင်းလိုပဲ ငါ့အဖေနဲ့ လုံးဝ အဆင်
မပြေတော့ဘူးလို့ ကျိန်ခဲ့တယ်။ ငါ့အဖေဟာ ပြင်သစ်
တွေနဲ့ ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲအပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်က အသတ်

ခံရလို့ သေသွားခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့ငါ့ကို တွဲကွာသွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အရာကို ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရတော့ပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူမသေခင်မှာ ငါဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြခွင့် မရခဲ့တဲ့အတွက်လဲ ငါ့မှာ သိပ်ပြီး ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မင်းလဲကြုံချင်ကြုံရမှာပဲ။ မင်းအနေနဲ့ မင်းရဲ့ ခေါင်းမာမှုကြောင့် ဒီနိုင်ငံထဲမှာ စစ်သုံးပန်းဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေချင်လဲ နေရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းအဖေနဲ့ အမေဟာ သေချင်သေကုန်တော့မယ်။ အဲသလို ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကိုကော မင်းတွေးမိရဲ့လား။

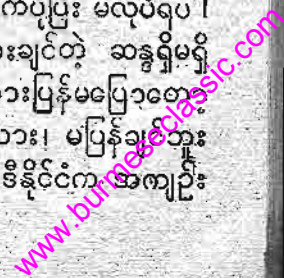
မတ်၏ မေးကြောများသည် ဆောင်လာသည်။ ကင်မ်အား ကြည့်နေမှိုသည် တင်းမာလာသည်။ သူလိုချင်နေ သောဘုံ ပြန်မှုကို ရရန် နီးလာပြီဟု ရိပ်မိလိုက်သော ကင်မ်သည် မတ်ကျိုးကျွံပြုကာ မတ်၏အနားမှ ခွာသွားသည်။ မတ်၏ ဖိုင်တင်ထားသည့် ထိုင်ခုံဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

'ဒါပေမယ့်လဲ ငါမင်းအပေါ် အက်ဖြတ်တာလွဲချင်လဲ ထဲ့မှာပေါ့လေ။ မင်းက ငါနဲ့ တူချင်မှလဲ တူမှာပေါ့။ တခြားလူတွေ စိတ်ခံစားမှုတွေကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းတာတို့ ပူဆွေးသောကရောက်တာတို့ မဖြစ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မပေါ့။ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းချုပ်ပြီး မင်းရဲ့ အန္တကမ္ဘာထဲမှာပဲ ကိုယ်စိတ်ကိုယ် သာယာအောင်လုပ်ပြီး နေဘတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပေမပေါ့။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့ မင်းအဖေနဲ့အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် မင်းက ဘာလုပ်စရာ

လိုသလဲလို့ တွေးချင်လဲ တွေးမှာပေါ့။ မင်းအိမ်ပြန်ရောက်လို့ သူတို့ဝမ်းသာတာ စိတ်ချမ်းသာတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲလို့ တွက်ချင်လဲ တွက်ပေမပေါ့။ ငါပြောတာ ဘယ်နှယ်လဲ။ မှန်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက မင်းမှာ အမြဲတစေ ဖြစ်ချင်မှလဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ'

ကင်မ်က နောက်လှည့်ပြီး မတ်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ အင်အော်သည်။ မတ်၏မျက်လုံးများသည် စိတ်သောကရောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူ၏ အသက်ရှူပုံမှာလည်း မမှန်။

'တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကို ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါမင်းကို မင်းအဖေရဲ့ အကျိုးအတွက် ချက်ချင်း လွှတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ' ကင်မ်က လေသံအေးအေးဖြင့် စကားကို ဆက်သည်။ 'ဒါပေမယ့် ငါ့မှာက မင်းအဖေကိုမသိတဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမယ့်အခြေအနေဖြစ်နေတယ်။ မင်းကို လွှတ်လိုက်ရင် ငါတို့မှာ ဘာမှထိခိုက်စရာ မရှိဘူးဆိုတာ သူတို့နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် လုပ်ပြရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တကယ်လို့ မင်းအိမ်ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဆီက ခံဝန်ချက်တစ်ခုခုအောင် တောင်းရမယ့်ဘာဝန် ငါ့မှာရှိနေတယ်။ ဒါကလဲ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု တစ်ခုအနေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့သဘောပေါ့။ မင်းအဖေ့ စစ်သုံးပန်းတွေ လုပ်ခဲ့တာထက်ပိုပြီး မလုပ်ရပါဘူး။ ခက်တာက မင်းက လွှတ်မြောက်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမရှိ ငါက မသိဘူး။ မင်းက ငါ့ကို လုံးဝစကားပြန်မပြောတော့ မင်းရဲ့နိုင်ငံ အမေရိကက အိမ်ကိုပြန်ချင်သလား။ မပြန်ချင်ဘူးလားဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရ ဟူး။ မင်းအနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံက အကျဉ်း

သားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခံနိုင်တဲ့အင်အား ရှိချင်လဲရှိနေမှာပေါ့၊ ဒါကတော့....

ကင်မ်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ဖတ်နေသည်။ ထောင်ကပ်၍ ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော မတ်၏လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားမိသည်။

‘တကယ်လို့ ဒီနေ့ ငါပေးနေတဲ့ အခွင့်အရေးကို မင်း ငြင်းပယ်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ စာသားတွေကို မင်း မဖတ်ချင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင်တော့ ငါ့အနေနဲ့ မင့်ကို ထောင်ကြပ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှ လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ မင်းအဖို့လဲ မြေအောက်အချုပ်ခန်းကို ပြန်ဖို့ပဲရှိတယ်’

သူသည် တံခါးဝ၌ရပ်နေသည့် ထောင်ကြပ်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မတ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါ့ကို အဲသလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်အောင် မင်းဘက်က ထောက်ထားလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့် ပါ တယ်၊ တကယ်လို့ ဒီစာကို မင်းဖတ်ပေးဖို့ သဘောတူမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို အစောဆုံးလွတ်မယ့် အသုတ်ထဲမှာ ရှေ့ဆုံးကပါသွားအောင်လုပ်ပေးဖို့ ငါတာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းအိတ်ထဲမှာ မှာထားတဲ့ စာရွက်ကို ဖတ်ဖို့ပဲရှိတယ်’

‘နော်ရောက်သွားမယ်၊ မင့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မင့်အဖေအဖို့လဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနိုင်မယ်’

ကင်မ်က တိတ်ရက်ကော်ဒါကိုယူပြီး မတ်၏ရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ လင်ပန်းကိုယူသွားရန် ထောင်ကြပ်သား မျက်နှာရိပ်ပြသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှစာရွက်နှင့် ဆိတ်ရက်ကော်ဒါများကို မတ်၏ရှေ့၌ ချပေးသည်။

‘ဒါကိုဖတ်ရင် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ထက် ပိုမကြာပါဘူး’ ဆို၍ ညှင်သာစွာပြောသည်။ ‘ပြီးတော့ အရေးတကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကြိုက်သလောက် အချိန်ယူပြီးဖတ်ပါ’

မတ်က မော့ကြည့်သည်။ သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် ကင်မ်ကို မြင်သောအခါ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ပြသည်။ သူ့ခေါင်းထဲကို လက်နှစ်ဖက်တွင် အပိထားလိုက်သည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူ့ပခုံးများသည် တသိမ်သိမ် လှုပ် လာ သည်။ ဤထိုမျှ ငိုကြွေးနေသံကို ကြားရသည်။ ပထမတွင် သဲ့သဲ့၊ နောက်တွင် ဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်ကျယ်လာသည်။ သူ့ ငိုနေသည်မှာ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်။ ကင်မ်ကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဘေးနားမှ ရပ်စောင့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတ်သည် ပြန်၍ ငြိမ်သွားသည်။ ကင်မ်က မတ်၏ပခုံးကို အသာအယာပုတ်ပြီး ဆိတ်ရက်ကော်ဒါခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘စာရွက်ကို ဖတ်ရုံပါပဲ ဝိုင်းရှားမင်း၊ ရိုးရိုးပဲ ဖတ်ပါ’ ဟု ချော့ချော့မော့မော့ပြောသည်။

အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ မတ်သည် ငြိမ်ဆိတ် နေ သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုယ်ကို တောင့်တောင့်မှတ်မှတ် ဖြစ်ထိုင်

၆၈ မောင်ထွန်းသူ

လိုက်ပြီး စာရွက်ကို ကောက်ယူသည်။ စာကို ဖတ်ကြည့်နေစဉ် အတွင်း သူ့မျက်နှာထားသည် အမျိုးမျိုးပြောင်းလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ့မျက်နှာကို တိတ်ဂုဏ်ကော်ဒါဘက် လှည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော် က ဗိုလ်ကလေးမှတ်ရှားမင်းပါ’

သူသည် စာကို အသံခပ်ကျယ်ကျယ်မြင့်၍ဖတ်သည်။

‘ကျွန်တော် အဘိုးဟာ ဆီးနိတ်အမတ် နသန်နီယဲလ်ရှား မင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ကိုယ်စားလှယ်အမတ် အဖြစ် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် အဘိုးရဲ့ အမြင်နဲ့ ဆန့်ကျင် နေတဲ့ ကျွန်တော် အမြင်ကို ဖော်ပြချင်ပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုဟာ အာဇာနည်စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေကို ကျူးကျော်စစ် ဆင်နွှဲနေပါတယ်။ ဒီစစ်ဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်အပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်နေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ဟာ ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ် ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံအတွင်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေနဲ့ ကျောင်းတွေကို လူစိတ်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ သွားရောက်ဗုံးကြဲနေတဲ့အတွင်းမှာ ပစ်ခတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီစစ်ဟာ ကျွန်တော်ပါတီဝင်နေရတဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေခြင်းပဲလို့....’

တစ်ခါတစ်ရံ တချို့ နေရာများတွင် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်သည်။ မပီမသဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကင်မ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြင့် ရှင်းပြပြီးပြန်ဖတ်ခိုင်းသည်။ ဖတ်ရင်းကပင် တစ်ချီတစ်ချီ တွင် ရပ်ရပ်သွားသည်။ ရပ်သွားသည့်အခါတိုင်း တံခါးဝ၌ ခုတ်နေသော ထောင်ကြပ်အား လှမ်းကြည့်တတ်သည်။

‘...အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအစိုးရရဲ့ ရှိုင်းစိုင်း ယုတ်မာ ပြီး လူမဆန်တဲ့ ဝါဒသဘောထားကို ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူ့သင်္ချာကျေး မုန်သမျှက ဝိုင်းဝန်းပြီး ရှုတ်ချကြပါ’ မတ်သည် ဇာကို ထုခွေမပျက်ဆက်ဖတ်သွားသည်။ ‘ကျွန်တော်ရဲ့ အသိဇီဝကတော့ ဗီယက်နမ်မြေပေါ်က အမေရိကန် နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရေးသမားတွေကို ကုန်စင်သွားအောင် မောင်းမထုတ်နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု ရယူမိခိုင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး’

ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မဒီကိုရောက်လာတော့
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဝီယက်နမ်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ အာဆာတ
တစ်ခု ရှိနေသလိုပဲ’

နာအိုမီသည် ဇွန်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ကာ လက်ဖြင့်
အသာလှည့်၍ ကစားနေသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်နှင့် အတူ
ဆာကယ်စပို့တစ်ဖ် ဟိုတယ် ဝရန်တာဂျီစားပွဲ၌ ထိုင်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံအဖြူရောင်နှင့် စားပွဲထိုးသည် ပြင်သစ်
အဖျော်ယမကာ လာချပေးကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

(၅)

‘ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကျွန်မဟာ ဝီယက်နမ်ရဲ့ အလိမ်အညာ
ကို ခံခဲ့ရတယ်လို့ အမြဲလိုလို ခံစားခဲ့ရတယ်’ ဟု နာအိုမီတို့က
လီဝစ်က နာကြည်းသော အပြုံးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒီနိုင်ငံ
ဟာ ဘယ်လိုနိုင်ငံ၊ ဘယ်နေရာမှာ တည်ရှိတယ်ဆိုတာကို ဂမ
နဏ မသိရခင်ကတည်းက အလိမ်ခံခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မရဲ့အတန်း
ထဲမှာ ကျွန်မကလဲ့ရင် ကျန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နောက်မှာ
ဖအေတွေ ရှိကြတာချည်းပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး စစ်ကြီး ပြီး
သွားတော့ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတွေ ကျင်းပခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မကတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်မျှော်နေရတုန်းပဲ။ ကျွန်မ
အဖို့ နာမည်အထူးအဆန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဆိုင်ဂိုကနေပြီး စာတွေ
မကြာမကြာ ရောက်လာတယ်။ နောက်တော့ ရုတ်တရက် စာ
တွေ အလာရပ်သွားပြီး သူ့ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်
တော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်

နာအိုမီ၏စကားများကို နားထောင်နေသော ဂျိုးဇက်
သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။ အနှစ် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပင်
ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူနှင့်အတူတူတူ၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့
ဖူးသည့် ပြိတ်သျှ ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အသတ်
ခံခဲ့ရသောသတင်းကို နားထောင်ရသည့်အခါ မနေ့တစ်နေ့က
ဖြစ်ခဲ့သည့်အလား စိတ်ထဲတွင် ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်မိ၏။
အသတ်ခံရသည်မှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းကဖြစ်၍ သူ ဆိုင်ဂိုမှ
ပြန်သွားပြီး နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်အလွန်တွင်ဖြစ်သည်။

သူ မှတ်မိသမျှဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီး တို့ကံစစ်လီစစ်သည် လူ
အများနှင့် သိပ်ပြီး အရောတဝင် နေတတ်သူမဟုတ်။ အမေ
ရိကန်တို့က ဝီယက်နမ်တို့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရားထား၍
သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားနေခြင်းကို နှစ်မြို့သူမဟုတ်။ သို့
တစေလည်း အသက် ကိုးနှစ်ရွယ် သမီးငယ်ကလေးတစ်ဦးက
စစ်ပွဲပြန်လာသည့် ဖခင်အား တမျှော်မျှော် စောင့်စားနေရ

သည့်အဖြစ်ကို မြင် ယောင် လာ သော အ ခါ သူ့ ရင်တွင်း၌ ကရုဏာမကင်းမူသည် ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်ဆီက သူ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်ကွေ့မှ အတွေ့အကြုံကို သူ ချက်ချင်း သတိရလာ သည်။ ထိုစဉ်က သူနှင့်လန်းတို့ ပြန်လည် ဆုံစည်းမိကြသည်။ ထို့နောက် အငတ်ဘေးကြီး ကျရောက်နေသော မြောက်ပိုင်း ဒေသ ကျေးရွာတစ်ရွာမှ သမီးငယ် တူယက်ကို သွားရောက် ရွာဖွေ ကယ်တင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

‘သူ တယ်လို အသတ်ခံရတာလဲ’

‘မြောက်ပိုင်းက မွန်တာနတ်ဒေသမှာ ဆိပ်လူးမြားနဲ့အပစ် ခံရတာ၊ မြားက လည်ပင်းကို ဖောက်သွားတယ်။ နာရီပိုင်း အတွင်းသေတာပဲ’ နာအိုမိက တစ်ချက်ကလေးမှ မော့မကြည့် အဲ ပြောသည်။ ဂျိုးဇက်က တစ်ခဏမျှ သူ့မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မမေးသင့်တဲ့မေးခွန်း မေးလိုက်မိ တယ်’

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား စကား မပြောဘဲ အစားကိုသာ ငွံရွံစားနေကြသည်။

‘ဆာဟာရီဘိုက်စ်ဟာ ဟကယ်ကို အင်္ဂလိပ်ပီသတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါ။ အမြင်ချင်း မတူကြပေမယ့် အမေရိကန်တွေ က ဆိပ်ပြီး လေးစားကြတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ တကယ်တော့ လောကဝတ်အနေဖြင့် တမင်သက်သက် လိမ်

ပြောခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ ထို့နောက် စိတ်ညစ်စရာများ ပြေ ပျောက်သွားစေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နာအိုမိ၏ ဖခင် အကြောင်း သူ့မှတ်မိသမျှ ပြန်၍ ပြောပြနေမိသည်။

‘ဗြိတိသျှအရာရှိ စားရိပ်သာ ညစာစားပွဲမှာ မင့်အဖေနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိခဲ့သေးတယ်။ မြောက်ပိုင်းက တောတွေ ထဲမှာ ရက်ငပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန် ပေါ့။ အဲဒီညက ဗြိတိသျှရဲ့ ဝါဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါက ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘေးနားမှာထိုင်နေ တဲ့ မင့်အဖေက အပြုံးမပျက်ဘူး။ ငါ့မှားနေတဲ့အပိုင်းတွေကို အေးအေးသာသာလေး လောက်ပြသွားတယ်’

‘ဖေဖေကတော့ အဲဒီပုံစံပဲ’

နာအိုမိက ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ပြီး တော့ နှစ် နှစ် ခြိုက် ခြိုက် ပြုံး သည်။ သူ့ အဖေ အ ကြောင်း အကောင်းပြောသဖြင့် သဘောကျသည့် လက္ခဏာကို သိသိ သာသာ ဖော်ပြသည်။

‘သူ ဒီနိုင်ငံမှာလာပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အတိ အကျ ပြောပြနိုင်တဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ဖူး သူး။ ဟိုးတစ်ချိန်က ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ ဖေဖေ အကြောင်းကို ပြောပြ တော့ စိတ်ထဲမှာ အထူးအဆန်းတစ်ခုလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝထဲမှာ သူဟာ ဝိုးတိုးဝါးတားပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ သူဟာ ကျွန်မနဲ့ဝေးရာ အရပ်ဒေသမှာ ငရက် နေတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ အခုလိုပြောပြတာ နားထောင်ရ တော့သူ့ ပုံပန်း သူ့ ရုပ်လွှာကို ကျွန်မပြန်ပြီး သတိရနိုင်တာပေါ့’

သူသည် ဂျိုးဇက်အားကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် သူပြောတာ လွန်သွားလေသလားဟူသောအတွေး ဝင်ဟန်တူ ၏။ ချက်ချင်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ အဝေးသို့ ငေးမောနေ သည်။

‘ဒီလောက်ကလေး ပြောပြလိုက်တဲ့အတွက် မင့်မှာ စိတ် ချမ်းသာသွားတာမြင်ရတော့ ငါဝမ်းသာတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက် က ပြောပြန်သည်။ ‘မင့်အဖေအကြောင်းကို ဒီထက် ပိုပြီး ပြောပြနိုင်တဲ့အခြေအနေရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘လေးဆယ်ငါးခုနှစ်တုန်းက အဖြစ်ကို ဒီလောက်ကလေး ပြန်ပြောနိုင်တဲ့လူဟာ မရှိသလောက်ကို ရှားပါတယ်။ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး’

နာအိုမီ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းပွင့်လာပြန်သည်။ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော အပင်များသည် လှိုင်းထကာ ပခုံးနှစ်ဖက် ပေါ်တွင် ဝဲယုံကျနေကြသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် နာအိုမီ၏ အလှသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်လျက် ရှိ၏။ ညစာစားနေကြသည့်အချိန် တစ်လျှောက်လုံး နာအိုမီသည် စကားမပြော။ ဂျိုးဇက်ကသာ သူနှင့် သူ့အဖေတို့ ၁၉၄၅ ခု နှစ် ဆောင်းဦးပေါက် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။ ဂျိုးဇက်၏နှုတ်မှ စကား မဆုံး မချင်း ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

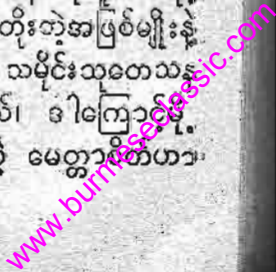
‘ကျွန်မအဖေအကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ ဒီနိုင်ငံကို လာချင် တဲ့စိတ် သိပ်ပြင်းပြခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ သတင်းစာဆရာဘဝ

မရောက်လဲ လာဖြစ်အောင် လာမိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဆိုင်ဂုံကိုလဲရောက်ရော ဒီအရပ်ဒေသနဲ့ ပတ် သက်လို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့စိတ်ဟာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မုန်းလဲ မုန်း ချစ်လဲချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်နေတယ်’

‘မင်း အဲသလို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ဆိုရ မှာပဲ။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလဲ ဝီယက်နမ်နဲ့ ပတ်သက်သာ ရင် အဲသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခုအချိန်ထိ အဲဒီခံစားမှုနှစ်ခု မှာ တယ်ဟာက ပိုပြီးအားကောင်းတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး’

‘ရှင်ဘာပြုလို့ အဲဒီစကားပြောတာလဲ’

‘ငါ ဒီနိုင်ငံကို အမဲလိုက်ဖို့ထွက် ဘာတုန်းက အသက် ဆယ် ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ငါ့အတိုးဆောက်မယ့် သဘာဝသမိုင်း ပြတိုက်မှာ ထားမယ့် ရှားပါးတိရစ္ဆာန်တွေ ပစ်ခတ်စုဆောင်း ဖို့ရောက်လာတာ။ မြင်မြင်သမျှအားလုံး အထူးအဆန်းတွေ ချည်းဖြစ်နေတယ်။ လူတွေကလဲထူးဆန်း။ သစ်တောတွေနဲ့ နန်းတော်ကြီးတွေကလဲ ထူးဆန်း။ ဒါပေမယ့် အမဲလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ငါ့အစ်ကိုကို ပြောင်ခတ်လို့ သေခဲ့ရတယ်။ ဒီနိုင်ငံကို ကြောက်သလို လန့်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အဲဒီခရီးကြောင့်ပဲ အာရှသမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားလာ ခဲ့ရတယ်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် အဲဒီ ဘာသာရပ်ကိုယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတယ်။ ပိုးဖလံတစ်ကောင် မီးကိုတိုးတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ သိပ်တူတယ်။ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာတော့ သမိုင်းသုတေသန လုပ်ဖို့ ဒီနိုင်ငံကို တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ ငါ့ကြားမှာ တည်ရှိခဲ့တဲ့ မေတ္တာစိတ်ဟာ

မင်းကပ်ပျိုပြီး နက်ရှိုင်းတယ် လေးနက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါ စိတ်ကူးယဉ်မိတာက...

ဂျိုးဇက်သည် ဖြုန်းခနဲ စကားကို ဖြတ်ကာ ရပ် လိုက်သည်။

တော်ပါပြီလေ၊ ဒီလောက်ပဲပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ မင်း တာပြုလို့ ထင်ရှားတဲ့သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာ ရသလဲဆိုတာ ငါနားလည်သွားပြီ။ အခု ငါမင်းနဲ့တွေ့ပြီး ထိုင် စကားပြောတာ နှစ်မိနစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ မင်းလုပ်လိုက် လို့ ငါ့ရှင်ထဲမှာ မျှီသိပ်ထားသမျှ အကုန်ရှင်ဖွင့်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားပြီ။

ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုကျွန်မမေးတာ မေးခွန်းတစ်ခုတည်း ပါ' ဟု နာအိုမိက ပြောသည်။

‘မင့်မေးခွန်းက လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးကိုဖွင့်နိုင်တဲ့ သေ့ တစ်ချောင်း ဖြစ်နေရင်ကော’

သူ ပြောလိုက်သည့်စကားက မှန်လွန်းအားကြီးနေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။ ထိုနေ့ ညနေခင်း စတွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ် ရယ် မိကြခြင်းပေတည်း။ အရယ် ရပ်သွားသည့်အခါ ဂျိုးဇက် သည် နောက်ထပ်တိုက်တွန်းခြင်း မပြုရဘဲ သူနှင့်လန်းတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ရင်ဖွင့်သည်။ သူနှင့်တင်ပီ လက်ထပ်ခဲ့ကြ ပုံ၊ သူတင် လန်းနှင့်ရသော သမီးငယ် တူယက်ဆိုသူရှိနေသည် ဟု သိလာရပုံ စသည်များကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ သည်။ ပြောနေစဉ်အတွင်း ဂျိုးဇက်သည် နာအိုမိကိုမကြည့်၊ စိုင့်ဖန်ခွက်ကိုသာကိုင်ကာ ရွှေတည်တည်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ

သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အခုအချိန် ထိ စိတ်ထိခိုက်နေဆဲဖြစ်သည်ကို သူ့အမူအရာ မြင်ရုံမျှဖြင့် သိ သာနိုင်၏။ သူသည် လန်းသေဆုံးသွားရပုံကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောသည်။ နောက်ဆုံး တူယက်ပျောက်ကွယ်သွားပုံဖြင့်အဆုံး သတ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်း ဆယ်နှစ်နှစ်ကြာအောင် ဒီကိစ္စတွေ နဲ့ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်နေခဲ့ပြီးကာမှ ဘာပြုလို့ ဒီကိုပြုလာရ ပြန်တာလဲ။ အနာဟောင်းတွေကို ပြန်ဆွသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့’ ဟု နာအိုမိက ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာယမ်းသည်။

‘အဲဒီမေးခွန်း မင်းမေးလိုက်မှာကို ငါကြောက်တယ်။ အေးလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ ဇနီးသည်ကို ထားပြီး ထွက်လာတဲ့အခါမှာ သူ့နောက် အိမ် ထောင် ထပ် ပြု တယ်။ နောက်လူက စစ်တပ်ကအရာရှိတစ်ယောက်၊ ငါမရှိတော့ သူ ဟာ ဖအေနေရာမှာရှိတာပေါ့။ သားတွေက သူ့ရဲ့ အလုပ် အပေါ်မှာ အတော်ကလေး အထင်ကြီးသွားကြပုံပေါ်တယ်။ မင်း မော့ခံလင်းရွာမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့သားအကြီး ဂေရီက စစ်တပ် ထဲဝင်တယ်။ သားအငယ် မတ်က လေတပ်ထဲဝင်တယ်။ ငါ့သူတို့ အမေကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့အတွက်လဲ သိပ်စိတ်ဆိုးကြတယ်။ မတ်က ဆိုရင် ဘာကိစ္စပဲဖြစ်နေနေ ငါနဲ့မဆက်ဆံပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တယ်။ ဂေရီနဲ့ကတော့ ဆက်သွယ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ဆက်ဆံပုံက အေးတိအေးစက်ပဲ။ သူ့အခု ဒီကို ဒုတ်ယ အကြိမ်ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သားအဖျင်းဆုံ ပြီး နေလယ်စာ စားခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး

ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှပါဘူး။ မတ်ကတော့ သူ့ လေကားဥပုံ
 မြောက်ဗီယက်နမ်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ပျက်ကျသွားခဲ့တယ်။
 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဒါနန်းမြို့ကအသွားမှာ ဖြစ်တာ။
 ငါကတော့ သူ့မသေမပျောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထား
 တယ်။ ကနေ့အချိန်ထိတော့ ဘာသတင်းမှမကြားရဘူး။ ဂေရီ
 ဒီနိုင်ငံကို ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်ထွက်သွားတဲ့အထိ ငါဟာ
 ခြံစည်းရိုးပေါ် ခွဲထိုင်နေတုန်းပဲ။ ကုန်ဝဲလ် တက္ကသိုလ်က
 အလုပ်ခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ နိုင်ငံတွင်းမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
 သဘောထားကွဲမှုတွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး
 အတွက် ဆန္ဒပြသူတွေနဲ့လဲ လက်တွဲပြီး မချီတက်နိုင်ခဲ့ဘူး။
 ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ပြီး ကြားချောင်နေတဲ့ အများစုထဲမှာ တစ်
 ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့ရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့်
 သားနှစ်ယောက်ကတော့ ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့
 စစ်ပွဲကြီးထဲမှာ သူတို့ကျတဲ့တာဝန်ကို မရှောင်သာ မလွဲသာ
 ထမ်းဆောင်နေကြရတယ်။ တကယ်လို့သာ ငါ့အနေနဲ့ သူ
 တို့ကို ကျောမခိုင်းခဲ့ရင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းမှားကို
 ရှေးမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သာ အနေမှန်ခံရန် ညီဖြစ်တဲ့
 ဂိုင်းရှားမင်းလဲ ဒီနိုင်ငံက သိရိုးမှာ တာဝန်ကျစရာအကြောင်း
 မရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ ရေသာခို အချောင်သမားတစ်ယောက်လို့
 ထင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ချက်ချင်း ဟိုချီမင်းဆီ စာတစ်စောင်
 ရေးပြီး မတ်အကြောင်း စုံစမ်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
 စစ်ကြီးပြီးစက ငါက အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့မှာ၊ တုန်ကင်
 နယ်ထဲမှာ တာဝန်ကျတော့ ဟိုချီမင်းနဲ့ အတော်ကလေးရင်းနှီး
 ခဲ့တယ်။ အဲသလို ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့ဇနီး

ဟောင်း တင်ပီဆီသွားတယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့
 သူ့သားမတ်ဆီက နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်ပြု
 တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ မတ်က သူ ဒါနန်းမြို့မှာ တာန်ကျစဉ်
 တူယက်လို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိကြောင်း
 ရေးထားတယ်။

နာအိုမီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးလာသည်။

‘ရှင်က ရှင်သမီးကို ရှာလို့ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား။
 ဒါ့ကြောင့် အခုပြန်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။’

ဂျိုးဇက်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ရိုးရိုးသားသား ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပျက်သွားတဲ့ဘဝ
 ကို ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားချင်တဲ့ဆန္ဒပါ။ သားကြီးဂေရီကတော့
 ငါ့မြင်သလို မြင်ချင်မှမြင်မယ်။ မတ်နဲ့ကလဲ ပြန်ဆုံမယ် မဆို
 ဘူးဆိုတာ ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒါပေမယ့်
 ငါ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာတစ်ခုက တူယက်ဟာ သူ့ ရင်ထဲမှာ
 အမှန်တကယ်ရှိနေတဲ့ ခံစားမှုကို မထုတ်ဖော်ဘဲ မျှီသိပ်ထား
 တယ်လို့ ထင်....’

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်ကို
 လက်စသတ်လိုက်သည်။

‘အစိုးရဌာနတွေက ငါ့အရည်အချင်းကို သိနေတော့ ဒီ
 နိုင်ငံမှာလာဖွင့်တဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့
 တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက တိုက်တွန်းကြတယ်။ ကမ်း
 လှမ်းကြတယ်။ ငါက လက်မခံခဲ့ဘူး။ မတ်ရဲ့စာကို မတ်လိုက်ရ

တဲအချိန်လောက်မှာ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု
လိုဟာမျိုး ပေါ်လာတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကျတော့ ငါလည်း
လွတ်မခံတော့ဘူး’

‘ရှင်ပြောတာအမှန်ပဲ ဂျိုးဇော်က ဝီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ်မှာ
အချစ်ရော အမုန်းရော တွဲနေတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုထဲမှာတင် ရှင်နဲ့
ကျွန်မ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနိုင်ငံကို ပြန်လာချင်တဲ့စိတ် မရှိပဲ
ဘဲနဲ့ ပြန် ပြန်လာနေရတာမှာလဲ တူနေတယ်လို့ ကျွန်မထင်
တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ဟာ တစ်ခုခုရှိဖို့ ဒါမှမဟုတ်လဲ သိပ်ပြီး
မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရှာဖွေကြည့်ဖို့.....အဲဒီ
နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြုပြီး ပြန်ပြန်ရောက်လာနေ
တာချည်းပဲ’

ဂျိုးဇော်က အံ့ဩသံညွှတ်ဖျက်နှာထားဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်။
အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေမိကြ၏။ ရင်းနှီးခင်မင်စိတ် အသစ်
တစ်ခု ပေါက်ဖွားလာသည်ကို နှစ်ဦးစလုံး နားလည်လိုက်ကြ
သည်။

‘မင့်အနေနဲ့ ရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ မမျှော်လင့်
ဝံ့တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရှာဖွေနေခိုက်မှာ ဘယ်တော့မှ ရှာဝံ့မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲတဲ့အရာကို ရှာတွေ့ရင်
ကောင်းတာပဲ’

နာအိုမိက ပြုံးသည်။
‘ရှင်စကားက ထရုတ်ပညာရှိတွေ့ရဲ့ လျှို့ဝှက် နက် နဲ ထဲ
စကားကို ဘာသာပြန်ပြောနေသလိုပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဂျိုးဇော်
ရှားမင်းဟန် အသိဉာဏ်တစ်ခု စစ်စစ်ပဲလား’

‘တရုတ်တွေမှာ ကံကောင်းတဲ့လူတွေအတွက် ပြောဆိုထား
တဲ့ စကားပုံတွေရှိတယ်။ သူတို့ စကားပုံတစ်ခုက ပြောထား
တယ်။ ကြောင်ကန်းတစ်ကောင်ဟာ ကြက်သေတစ်ကောင်ကို
နင်းမိတတ်တယ် တဲ့’

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။ ညစာစားပွဲသည် စော
စောကနှင့် မတူ။ အသက်ဝင်ကာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်။
နှစ်ဦးသား စကားလက်ဆုံကျကြသည်။ အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်း
မသိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့သွားသည်။ သူတို့ သတိ
ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ဟိုတယ်ဝရန်တာ၌ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း
သာ ရှိတော့သည်ကို တွေ့ကြရ၏။ စားပွဲထိုးများသည် သူတို့
အား မြန်မြန်ထပြန်စေချင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ပြနေ
ကြသည်။

ဂျိုးဇော်က အားတုံ့ အားနာဖြစ်နေသည့် အမှုအရာဖြင့် ကျ
သင့်ငွေကို ပေးချေသည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်းမှ
ထွက်ကာ ဒေါ်ခဲလက် နန်းတော်ဘေးရှိ လမ်းမကြီး အ တိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အတူတူ၍ လျှောက်လာနေကြသော်
လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတစ်ခုစွန်းမျှမပြော။
အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ စ၍ စကားပြောသူမှာ နာအိုမိ။

‘ဝီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် အဆက်
အဆံ့ရှိခဲ့တဲ့ ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်ဟာ လုံးဝအပြောင်နဲ့
အလဲ မရှိတဲ့ ပြန်သွားရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကတော့ မထင်ဘူး’
ဟု နာအိုမိက တွေးတွေးဆဆလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘အဲဒီ

အပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မတို့လဲ တခြားလူတွေနဲ့သိပ်ပြီး ခြားနား
မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေကြတဲ့အခါ အညှို့ခံထားရ
သလို ဖြစ်လာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်မ
တို့ဆီက အကောင်းဆုံး သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံး၊ ဒါမှမဟုတ်
နှစ်ခုစလုံးကို ထုတ်ယူနိုင်တဲ့ တန်ခိုးကတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ ရှိနေ
သလိုပဲ

အေး မင်းဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲကသိသလိုလို့ပဲ
ကျွန်မ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဆိုင်ဂိုကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်
တဲ့ ပထမဆုံးရက်မှာပဲ ဒီခံစားမှု ဝင်ခဲ့တယ်၊ အတော့စဝင်
တော့ အဆိုးဆုံးကို ထုတ်ယူသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိခဲ့တယ်
မင်းပြောနေတဲ့လေသံက မင်းရဲ့ဘဝ အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံ
တော့ပလိုပါလား' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောင်နေောက်နေောက်လေ
သံဖြင့် ပြောသည်။ ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း
တော့မှာပဲ

ဒီကိစ္စက ရယ်စရာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ စောစောက
ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ဝေရီနဲ့ ရှင်ညီ ဂိုင်းတို့ကို ကျွန်မတွေ့ခဲ့တယ်၊ တွေ
တာက ခဏတဖြုတ်ရယ်ပဲ၊ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်
ရိုးရိုးသားသား ဝန်မခံခဲ့မိဘူး၊ ကျွန်မဝေရီနဲ့ တစ်ခါပဲဆုံခဲ့
ဖူးခဲ့တယ်၊ ဂိုင်းနဲ့ကျတော့ တော်တော်ကလေး ရင်းနှီးခဲ့တယ်
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ပြဿနာအပေါ်
မှာ ကျွန်မဆော့သွားပါစိတ်ဝင်စားမှု တူညီနေကြတယ်၊ ကျွန်မ
တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နည်းနည်းကလေး ခုတီးခုကျနိုင်တဲ့
ရင်းနှီးမှုကလေးရှိတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့လဲ ဘာမှမဖြစ်
ခဲ့ကြပါဘူး'

နာအိုမိက ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌
ရောက်နေသည့် နာအိုမိ၏မျက်နှာသည် ဝိုးတဝါး။ သို့သော်
လည်း လေးနက်သောအသွင် ဆောင်နေသည်ကိုတော့ သူမြင်
တွေ့နေရ၏။

'ကျွန်မ ဒီစကားပြောတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်
နဲ့ ခင်မင်ရင်နှီးမှုဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးပါ အရာရောက်
သလိမ့်မယ်ထင်လို့၊ ကျွန်မပြောတာ ရှင် နားလည်ရဲ့လား
ဟင်'

နာအိုမိ၏မျက်လုံးများသည် သူ့မျက်နှာ၏ အရိပ်အကဲကို
ခွာဖွဲ့ စူးစမ်းနေသည်။ သူကတော့ ခေါင်းညိတ်သည်။

'အင်းပါ၊ နားလည်ပါတယ်' ဟု ဖြေသည်။

'ပြီးတော့လဲ အဲဒီ ဇင်းရဲ့ အစိုးရကို မြတ်ချတဲ့အချိန်
လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်မှာ ဂိုင်း
ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ
အခုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရှင်
အကြောင်းကို ကျွန်မ အခုထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းသိထား
ရင်တော့လဲ အလွယ်သား၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြစ်က ကျွန်မ
ကိုယ် ကျွန်မ ပီပီပြင်ပြင် ပြန်မြင်လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊
ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မချီးမွမ်းနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုရောက်ဖို့ နီး
စပ်နေပြီဆိုတာလဲ နားလည်လာခဲ့တယ်'

'အဲဒါက ဘာလဲ'

နာအိုမိက ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ဂျိုးဇက်
အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လမ်းဆက်လျှောက်
သည်။

ကျွန်မဟာ ကြီးမြင့်ထင်ရှားချင်တဲ့စိတ်သိပ်အားကြီးတယ် ဂျိုးဇက်၊ လူချမ်းသာ ဂုဏ်သရေရှိတစ်ယောက်ရဲ့သမီး ဖြစ်လို့ ဒီစိတ်မျိုး အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်းနေတာလို့ ထင်တာပဲ။ ရှင်တို့ နိုင်ငံက အတွင်းစိတ် အပြင်စိတ်တွေကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ ကြည့်တတ်တဲ့ စိတ်ပညာရှင်တွေကတော့ ကျွန်မဟာ နောက်ခံအင်အားမရှိပေမယ့် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သေသွားတဲ့အဖေ သိစေချင်လို့၊ ဒီစိတ်မျိုး ရှိနေတာလို့ ပြောမလား မသိဘူး။ ကျွန်မ အနေနဲ့ အကြောင်းရင်းကိုမသိပေမယ့် ရှုပ်မြင်သံကြားသတင်း ထောက် တစ်ယောက်အနေနဲ့ တခြားလူတွေလို ထင်ရှားကျော်ကြားအောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ အစွမ်းပြချင်မိတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီဆန္ဒနဲ့ပတ်သက်လို့ ကတော့ ကျွန်မစိတ်ဟာ လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်မ ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတဲ့အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားလည်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မလိုချင်တာတစ်ခုခုရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ ဖြစ်သွားသွားဆိုတဲ့စိတ် ကျွန်မမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မပြောတာပေါ့။ ဗီယက်နမ်ဟာ ကျွန်မကို အဆိုးဆုံး စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်လို့။’

‘မင်းကိုယ်မင်း ထင်နေသလောက်တော့ မင်းဟာ မဆိုးနိုင်ပါဘူးကွယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘ဟကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ အဆိုးအကောင်း ခွဲခြားတတ်တဲ့ မင်းရဲ့လိပ်ပြာက ပြောတဲ့စကား နားထောင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ’

‘အခုတော့ ရှင်သုံးခဲ့တဲ့ စကားကိုယူပြီး သုံးရတော့မှာပဲ။ အခုလိုစကားမျိုးတွေကို အရင်တုန်းက သယ်သူမှ ဖွင့်မပြောခဲ့

ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီည ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပဲ ရှင်အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့စိတ် ဝင်လာတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတာတော့ ကျွန်မလဲ မပြောပြတတ်ဘူး။ ဒင်းဆီက အာဏာသိမ်းယူတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် ကျွန်မဟာ ကိုယ်ရတဲ့ဆတင်းကလဲ့လို့ တခြား ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ စဉ်းစားစရာရှိလာရင် သတင်းကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းတောင် ကိုယ် မစဉ်းစားမိဘူး။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ် အမြဲတစေ အောင်မြင်သလား၊ မအောင်မြင်ဘူးလား ဆိုတာလဲ မဆန်းစစ်မိဘူး။ အပြင်းအထန် ကြီးစားပြီး လုပ်ဖို့ကလဲ့ပြီး တခြား ဘာကိုမှ မသိဘူး’

‘ငါ မင်းနဲ့သိတာ မကြာသေးဘူးနာအိုမိ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ငါ့အဖို့တော့ မင်းစိတ်ဓာတ်မျိုးဟာ ရှားပါးတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်’

သူတို့သည် လီလျှိုင်း ပန်းခြံထဲမှပြတ်ကာ ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စံ ဟိုတယ်ဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။ နာအိုမိသည် ဂျိုးဇက်ဘက်သို့တိုးကာ ကိုယ်ချင်းကပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ခါးကို ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

အမှတ် ၃၀၁ ခြေမြန်ကပ်ရင်း အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ညစာစားပြီး ကွန်တင်နယ်တယ်ဟိုတယ်လှေကားမှဆင်းလာသောဗိုလ်ကြီးဂေရီ ရှားမင်းသည် အမှတ်တမဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့ လမ်းမဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ရွှေထောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး အချောအလှတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ လျှောက်လာ နေသော ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို သတိထားမိ လိုက်၏။ နားထင်ဆံစများ ပြုနေပြီဖြစ်သော အမျိုးသားသည် ရယ်လျက်ရှိသည်။ ဂေရီသည် လျှောက်သွားနေသောစုံတွဲအား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူကြည့် နေသော အမျိုးသားမှာ သူ့အဖေ ဖြစ်နေမှန်းသိသည်။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာ သူ့အဖေနှင့်တူလာသူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ် သည်ကိုပါ သိသွားလေသည်။ သူ့မြင်နေရသည့် စုံတွဲသည် လက်မောင်းချင်းချိတ်၍ လျှောက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ခဏမျှရပ်ကာ ဟိုတယ်ဘက်သို့လာနေသော စုံတွဲ ကို သေသေချာချာ ထပ်၍ကြည့်နေသည်။ သို့သော် လည်း စကားတပြောပြောနှင့် လာနေကြသော ဂျိုးဇက်နှင့် နာအိုမိ သည် လှေကားထစ်များပေါ် ခြေချမိချိန်အထိ ဂေရီအား မမြင်သေး။ သူတို့ရွှေ့မှ လှေတစ်ယောက် ပိတ်၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မော့ကြည့်ခါမှပင် ဂေရီကို မြင်ကြသည်။

‘ဟေး ဂေရီ၊ ငါ့ကွာ ဘယ်သူများလဲလို့’ ဂျိုးဇက်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ ‘မင်းတပ်က နောက်တစ်

ပတ်လောက်အထိ မနေနိုင်တော့ဘူးထင်တာ၊ မင်း မစွဲဘို့ကပ် လီဝစ်ကိုတော့ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်အဖေ၊ တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်’ ဂေရီ၏လေထံမှာ အေးစက်စက် စိတ်မပါသလို ဖြစ်သည်။ နာအိုမိဘက်လှည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘တို့နှစ်ယောက် စပို့တစ်ဆာကယ်လ်မှာ ညစာ သွားစား တာ’ ဂျိုးဇက်ကတော့ပြုံးလျက်ပိုင်ရှိသည်။ ‘မင်း မြို့ထဲမှာရှိနေ မှန်း မသိဘူးကွာ၊ သိရင် မင်းနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းပါ ငါတို့နဲ့ အတူတူ ညစာစားရတာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က ဂေရီအဖော် အရာရှိဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဂေရီကတော့ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေး ခြင်းမပြု။

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တွဲလျှောက်လာနေ တာကို စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ဒီစိတ်ကူးကတော့ သိပ်မကောင်း ဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာထက်မှ အပြုံးရိပ်သည် အားနည်းသွား သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဣန္ဒြေဆယ်ကာ သူ့သား၏ ပခုံးကို လှမ်း၍ပုတ်လိုက်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဒီမှာဂေရီ၊ အဖေလုပ်ချင်တာ တစ်ခုရှိ တယ်၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ဆိုင်ဂိုကိုလာရင် အိမ်မှာ ညစာ ကျွေးမယ်၊ အခုဆို ငါ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ နေသားတကျ ဖြစ် နေပြီကွာ၊ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲအကြောင်း ရေးနေတဲ့ အမေရိကန် သတင်းထောက်တွေနဲ့ တွေ့ချင်ရင်လဲ မင်းတွေ့နိုင်တယ်ကွာ’

‘ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေက ပုံနှိပ် စာလုံးနဲ့ ဖိတ်စာကလေးကို ကျွန်တော် ဆီ ကြိုပို့ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကံ သွားမယ်’

ဂေရီသည် ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးဖြင့်စကားကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လေသံကလျောင်သလိုလို ထေ့ သလိုလိုရှိသည်။ သူသည် နာအိုမီဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ သားထွက်သွားရာဘက်သို့ အတန်ကြာမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နာအိုမီအား တောင်းပန်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်’

‘အို ကိစ္စမရှိပါဘူး’ ဟု နာအိုမီက ပြောသည်။ ‘ကျွန်မကလဲ ရှင့်လက်ကို တွဲလာမိတယ်လေ။ အဲဒါ ကျွန်မအပြစ်ပဲ’

‘အဲဒီအတွက်တော့ မင်းကလဲ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။

ဟိုတယ်တတိယထပ် အခန်းထဲတွင် နာအိုမီသည် ဆိုဖာပေါ်၌ ဂျိုးဇက်နှင့်တူ၍ ထိုင်နေသည်။ သူ့မှာထားသည့် စကော့ဝီစကီ၊ ရေခဲနှင့် ဝိုင်တို့ကို လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ဗီယက်နမ်စားပွဲထိုးကလာပွဲပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ နာအိုမီသည် တစ်ခဏမျှ တွေ့

ဆွဲငေးငေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်၏လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲကာ တယုတယကိုင်ထားသည်။

‘ဒီနေ့ညတော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် အများကြီး အကူအညီရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ဆုံခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မအဖေ အကြောင်းကြားရတာ ကျွန်မ သိမ်ကျေးဇူးဆင်တာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကိုယ်ထင်တာကတော့ မင့်အဖေ အကြောင်းထက် ကိုယ်အကြောင်းများများ ပြောမိတယ်လို့ ထင်တာပဲ’ ဟု ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် နာအိုမီ၏လက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့နှုတ်ဆိမ်းများနှင့် အသာအယာထိလိုက်သည်။

နာအိုမီက စကားပြန်မပေး။ ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်သည်။ ဂျိုးဇက်၏လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ပြန်၍ သိမ်းရန် မကြိုးစား။

‘ကျွန်မ စောစောအိပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ မနက်စောစော လေ့လာတဲ့ ဟောင်ကောင်ကို လိုက်ရမှာ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကိုယ်ကတော့ မင့်ကို ဒီမှာ ကြာကြာနေပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ’

‘ကျွန်မ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ’ ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ထုထုကာ စကော့ဝီစကီ တစ်ခွက်ငွဲပြီး ဖန်ခွက်လို ဂျိုးဇက်၏ ရေမှ စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ သူသည် ဝေခွဲ၍ မရသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆိုဖာဘေး၌ အတန်ကြာမျှ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ကျွန်မကတော့ အိပ်ရာဝင်တော့မှ ဖြစ်မယ်၊ ရှင် ဒီဝီစကီ တစ်ခွက်ကုန်အောင် သောက်ဖို့ ငါးမိနစ်တော့ အချိန်အရမှာ’

ပါ။ သောက်ပြီးရင် ရှင်ပြန်လို့ရပါပြီ' သူသည် ဖိနှပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း တံခါးကိုမဖွင့်မီ နောက်သို့လှည့်ကာ ဂျိုးဇက်ကကြည့်မိပြီးသည်။ 'ဒါမှမဟုတ်လို့ ဝိမာပဲ နေချင်တယ်ဆိုလဲ ရှင်သဘောပဲ'

ဂျိုးဇက်က အံ့ဒေးသင့်သွားသော မျက်နှာထားဖြင့် မေ့ကြည့်သည်။

'မင်း ပြောတော့ စောစောအိပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆို'

'ရှင် သေသေချာချာ နားမထောင်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ကျွန်မပြောတာက စောစော အိပ်သင့်တယ်လို့ ပြောတာပါ'

နာအိုမိ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီနှင့် နက္ကတိုင်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီး တော့ ဝိစကိတစ်ခွက်ကို ဆယ်မိနစ်ကြာမျှ အချိန်ယူ၍ သောက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ရိပ်များ သန်းလျက်ရှိသည်။ မှန်အိမ်တစ်လုံး၏ အလင်းရောင်သာလျှင် ခပ်မှိန်မှိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ အဖြူရောင်ဇာညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော နာအိုမိသည် ခုတင်အစွန်းတစ်ဖက်၌ သူ့ဘက်ကျောပေး၍ ထိုင်ကာ ဘရပ်တစ်ခုဖြင့် ဆံပင်ဖြိုးလျက် ရှိလေသည်။

'ရှင် ဝင်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ' နာအိုမိက လှည့်မကြည့်ဘဲ လေသံဖြင့်ပြောသည်။

'ကိုယ်က နည်းနည်းလောက် စောင့်နေဦးမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိလို့ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ မင်း စိတ်ပြောင်းချင်ရင် ပြောင်းဖို့ အချိန်ပေးတဲ့ သဘောပါ'

နာအိုမိက ခေါင်းယမ်းကာ လက်ထဲမှ ဘရပ်ကို ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက် ခုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို သတိထားမိသည်။

နာအိုမိက နောက်သို့လှည့်၍ ဂျိုးဇက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်က နာအိုမိအား အသာအယာပွေ့ယူကာ နဖူးကို ငြိင်သာစွာ နှမ်းလိုက်လေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ညီ၏ လေသံကို မှန်းဆ၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်။ 'တို့မမျှော်လင့်တဲ့ဟာ ဖြစ်လာသလား၊ ငါနည်းနည်းလောက် စဉ်းစားလို့ ရအောင် အရိပ်အမြှောက်ကလေးမှ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား'

'ဒီဇောက်မှပဲ ပြောတာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို စိတ်ဝင်စားမယ့်ကိစ္စမို့ မြန်မြန်ဇောက်လာအောင်သာလာခဲ့ပါ'

'အေးလေ၊ ဒါဆိုရင်လဲ ငါအခုချက်ချင်းပဲလာခဲ့မယ်'

(၆)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ရှစ်နာခွဲတွင်ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက် ရုံးခန်းတံခါးကိုဖွင့်နေခိုက်တွင် အတွင်းမှတယ်လီဖုန်းသည် စူးစူးရှရှမြည်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ကသောကမျောဝင်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ အသံသည် သူ့ညီ ဂိုင်းရှားမင်း၏ အသံဖြစ်လေသည်။

'ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း သံရုံးလာနိုင်မလား၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့'

'ဘာကိစ္စလဲက'

'တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ မနေ့ညက ကျွန်တော်အစ်ကို အိမ်ကိုဆက်သေးတယ်၊ အိမ်စေက အစ်ကိုပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မနက်လေးနာရီလောက် တစ်ခါဆက်တယ်၊ မရဘူး၊ အဆက်အသွယ်လုပ်နိုင်အောင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တော့ ပေးထားခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်'

ကက်သီဒရဲလ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမြောက်ဘက် ယခင်ခေတ်က ပြင်သစ်ပိုင်ဘက်တစ်ခုတည်ရှိခဲ့ရာ မြေကွက်ပေါ်၌ အသစ်ထပ်မံဆောက်လုပ်ထားသည့် အမေရိကန်သံရုံးရှိရာသို့ သွားနေသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့ညီ အရေးတကြီး ခေါ်သည့်ကိစ္စကို အမျိုးမျိုးမှန်းဆကာ စဉ်းစားလာသည်။

သူ့ညီ ဂိုင်းသည် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်က စီအိုင်အေ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် ဆိုင်ဂုံသို့ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုပါက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ ပူးတွဲ ပြည်သူ့ရေးရာ ဌာနနှင့် စီအိုင်အေသည် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်စရာလုပ်ငန်းဟူ၍ ရှိသည်မဟုတ်။ ချန်ဆရီလမ်းပေါ်ရှိ ခေတ်မီအဆောက်အအုံ သုံးထပ်ရှိ မိမိ၏ရုံးနှင့် ဂိုင်း၏ကြားတွင် ရုံးကိစ္စဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက်စရာအကြောင်းမရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အကဲဆန်းမှုနှင့် တွက်မည်ဆိုပါကလည်း သူ့ညီဂိုင်းသည် သူ့ထက် အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်မျှ ငယ်သူဖြစ်၏။

ထို့ပြင်လည်း သူ့ညီ၏အကြောင်းကို သူသည် အစမှအဆုံး သိထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သူ့ညီနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရင်းနှီးမှု ဟူ၍ သိပ်ပြီးမရှိလှ။ သို့ဆိုလျှင် ယခု သူ့အား အရေးတကြီး ခေါ်ခြင်းသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စမျိုးသာဖြစ်ဖို့ များသည် ထင်၏။

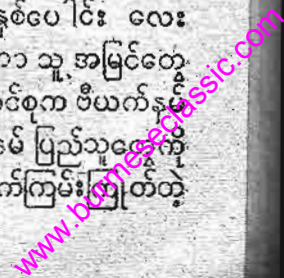
ဂျိုးဇက်သည် ပါတီတစ်ပွဲတွင် သိခဲ့ရသောကိစ္စကို ပြန်၍ ဆက်လေ့လာသည်။ ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာ များ အရ ဗီယက်ကောင်းတို့ဘက်မှ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျင်းပမည့် တက်ပွဲတော်နှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး ထိုးစစ်အသစ်တစ်ခု ပြုလုပ်ကြလိမ့်မည်ဟု သိထားခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော သတင်းမျိုး ပေါက်ကြားလာခြင်းသည် နည်းပရိယာယ်သစ် တစ်ခုများဖြစ်လေမလား။ ထိုခိုင်းခြောက်မှုသည် ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်ဟုပင် ယူဆစရာရှိ၏။ သို့တစေလည်း ဝိုင်းသည် ယင်းသတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်ခိုင်လုံသော သက်သေအထောက်အထားများ ရလာပြန်ပြီထင်၏။ ထိုအထောက်အထားများကို မိမိအား ပြောပြလို၍ အခုလို အရေးတကြီး ခေါ်သည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိနေ၏။

သံရုံးအဆောက်အအုံသည် ဂျိုးဇက်၏မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့မှလအတွေးသည် ပြတ်သွားသည်။ ဤနေရာသည် ဆိုင်ဂိုမြစ်ကို မျက်နှာပြု၍ တည်ရှိခဲ့သော ပြင်သစ်ဘက် အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ရာမြေဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ကမှ သံရုံးကို အသစ်ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ပြီးသွား

သည်မှာ လေးလမျှသာ ရှိသေးသည်။ သမ္မတဘီယူ၏ ဒေါ်ခဲလက်ပံနန်းတော်နှင့်တူနေသော သံရုံးသည် ခံတပ်တစ်ခုနှင့်တူလှ၏။ လေးဖက်လေးတန်းမှ အမြင့်ဆယ်ပေရှိ အုတ်တံတိုင်းကာရံထားသည်။ အခြောက်နှင့် ခိုးကျည်များချထားသည်။ ခေါင်မိုးထက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းနိုင်ရန် ကွင်းတစ်ခု လှုပ်ထားသည်။ နံရံအတွင်းဘက်တွင်မူ မရိန်းတပ်သား ခြောက်ဆယ်ကနေ့ရောညပီ ကင်းလှည့်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သွန်နတ်လမ်းမကြီးဘက်ရှိပင်မတံခါးပေါက်မှနေ၍ ဝင်သည်။ ဝိတ်ဝတွင် မရိန်းတပ်ကြပ်တစ်ယောက်က သူ၏ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို စစ်ဆေးသည်။ သံရုံး အဆောက်အအုံ၏ ပဉ္စမထပ်ရှိ ဝိုင်း၏အခန်းထဲသို့ ဂျိုးဇက်ဝင်သွားသောအခါ ဝိုင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ရန် လက်ပြသည်။ ထို့နောက် အပိုစကားများ ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့စားပွဲပေါ်မှ တိတ်ရက်တော်ဒါကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အသံက သိပ်ပြီး ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိသဖြင့် ရွှေဆုံးမှ ထွက်လာသော စကားလုံးများကို ဂျိုးဇက် ကောင်းစွာမကြားလိုက်။

.....။ ကျွန်တော် အဘိုးဟာ ဆီးနိတ်အမတ်နသန်းနီ ယယ်ရှားမင်းပါ။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ ဆီးနိတ်အမတ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဒီဗိုကရက်တစ် ပါတီက အရွေးခံခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆီးနိတ်အမတ်အဖြစ် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အမြင်ဟာ သူ့အမြင်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ဗီယက်နမ် ပြည်သူတွေကို ထိုက်ခိုက်နေတဲ့စစ်ပွဲဟာ အင်မတန်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့

၉၆ မောင်ထွန်းသူ

စစ်ပွဲပါ။ ဒီစစ်ပွဲမျိုးဟာ လူသားတွေ အားလုံး အပေါ်မှာ ဆိုးဝါးယုတ်မာတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်နေခြင်းပါပဲ။

ဂျိုးဇက်က တိတ်ရက်ကော်ဒါကိုကြည့်နေသည်။ ‘ဘုရား ဘုရား သူ အသက်ရှင်နေတုန်းပါပဲလား’ ဟု ရေရွတ်သည်။
ဂိုင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သို့သော်လည်း လက်ညှိ ထောင်ပြုပြီး တိတ်ရက်ကော်ဒါမှ အသံကို နားဆက်ထော့ ရန် သတိပေးသည်။

‘... ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံဟာ ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေနဲ့ ကျောင်းတွေကို လူမဆန်စွာ သွားရောက် ဗုံးကြဲခိုက်မှုပစ်ခတ်ခံခဲ့ရတာပါ။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ကျွန်တော် ရှိ အခန်းကဏ္ဍကတော့ အင်မတန်ဆိုးဝါးပြီး ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်ဆိုတာ...’

ဂျိုးဇက်သည် မတ်ရှားမင်း၏ ဝန်ခံချက်များကို ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ဂိုင်းက ရက်ကော်ဒါက ပိတ်လိုက်သောအခါ သူသည် သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

‘သူ အသက်တော့ ရှင်နေတုန်းပဲဂိုင်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားတွေကို ပြောအောင် သူ့တို့ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်မလဲ’ ဟု အကြိတ်၍ ပြောသည်။

‘သူတို့လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့လူတွေကို နှိပ်စက်သလို သူ့ကိုလဲ နှိပ်စက်ကြမှာပေါ့၊ မတ်က သိတဲ့အထိုင်းပဲ၊ ခေါင်းသိပ်မာ

တယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို ပိုပြီး နှိပ်စက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒီစကားမျိုးတွေ သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာအောင် မတန်တဆ ညှစ်ယူရမှာ’

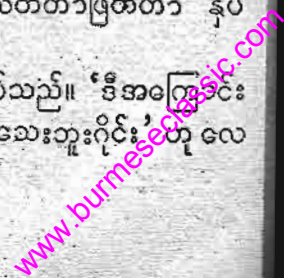
‘အဲဒါကို မင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ’
‘မနေ့ညက ဟာဗားနား ရေဒီယိုက လွှင့်ခဲ့တာ’
ဂျိုးဇက်က တစ်ခွန်းမျှကျိန်ဆလိုက်ပြီး မျက်လုံး အစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့သာ မတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီစကားပြောတဲ့လူအပေါ် အတော်ကို အော့နှလုံး နှာမိမှာ’ ဟု ဂိုင်းက ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တူဆိုတော့ ကျွန်တော်က မတ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတယ်၊ ဒီကောင်က အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ကောင်’

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ကာ အပြင်သို့ ဝေးနေသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောပြောနေတဲ့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေကိုလဲ အမှန်အတိုင်း မြင်ဖို့တော့ လိုပြီထင်တယ်၊ ပြင်ဆစ်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်မှုနဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဒဏ်တွေ ခံလာကြရလို့ ဒီလူမျိုးတွေမှာ စိတ်ရိုင်းစိတ်ဆိုးတွေ ဝင် လာ တယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလား၊ သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝစိတ်ကိုက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ် ရှိနေလို့သာ တခြားလူတွေကို သတ်တာဖြစ်တာ နှိပ်စက်တာပေါ့ဗျ’

ဂျိုးဇက်ကသက်ပြင်းချလိုက်ပြီးထရပ်သည်။ ‘ဒီအကြောင်းတွေကို စကားနိုင်လုနေဖို့အချိန် မဟုတ်သေးဘူးဂိုင်း’ ဟု လေ

အေးဖြင့် ပြောသည်။ 'အခုလောလောဆယ် မင်းဆီကတိတ် ခက်ငှားသွားချင်တယ်၊ ငါ့ဘာသာငါ အသေအချာ ပြန်ပြီး နားထောင်ဦးမှ ဖြစ်မှာ'

'ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ခင်းဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒီအချိန် မှာ ကျွန်တော်တို့ချင်း အမြင်မတူတဲ့ကိစ္စတွေကို လေပန်းနေလို့ မတော်သေးပါဘူး'

ဂိုဏ်း၏လေသံသည် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ သူသည် စားပွဲသို့ပြန်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

'ကျွန်တော် အစ်ကို့ကိုခေါ်တာက တိတ်ခွေနားထောင်ဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီထက်အရေးကြီးတာ ပြောဖို့ရှိနေ သေးတယ်'

'ဘာလဲကွာ' ဂျိုးဇက်က သူ့ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင် သည်။ သူ့မျက်မှောင်သည် ကုတ်လျက်ရှိ၏။

အခု ဆက်ပြောမယ့် စကားတွေက အတိတ်က တစ်ခုပဲ၊ ခင်ဗျားနားတွေအတွက်သာ ထိုကဲ့သို့ပင်

ဂျိုးဇက်က သူ့နားလည်ကြောင်း ပြောလေ့ရှိသူလားတဲ့ကိစ္စမှာ 'ပြီးခဲ့တဲ့လ အနည်းငယ်အတွင်းက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က

ဘက်က သို့ပန်းချင်း အလဲအလှယ်လုပ်ဖို့ စကားပြောလာကြ တယ်'

ဂျိုးဇက်သည် အံ့အားသင့်လွန်း၍ မျက်လုံးများပင် ပြူး လာသည်။

'မင်းဆိုလိုတာက ဗီယက်ကောင်းတွေက ငြိမ်းချမ်းရေး စကား ပြောချင်တဲ့သဘောလား၊ ဒါကတော့ သူတို့ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် လုပ်ရပ်တစ်ခု မဟုတ်ဘူးကွ'

'လုံးဝကို အစဉ်အလာမရှိတဲ့လုပ်ရပ်ပဲ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်ကို ထင်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ သေချာပေါက်တော့ တွက်လို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် အတွင်းမှာ အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့ သူတို့ဘက်ကလူတွေကို မိထားတယ်၊ သူတို့ လွတ် မြောက်ရေးတပ်ဦးအဖွဲ့က ဒီတောင် ပိုင်းကို လွှတ် ထား တဲ့

ကေဒါတွေထဲက မိထားတာတွေပါ။ ဆိုင်ဂုံမှာရှိနေတဲ့ ဗီယက် နမ် စက်ဆင်ရေးသမားတွေတောင် လက်လျှော့ရတဲ့ ငနဲတွေ

ပေါ့၊ နာမည်ရင်းတောင် မေးလို့ စစ်လို့ မရကြဘူး၊ ဒီကောင် တွေမှာ နာမည်က ခြောက်မျိုးလောက်ရှိတယ်၊ အမှန်တော့

ဟန့်ရှင်က လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေ ဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ စစ် ရေး နိုင်ငံရေးမှာ ဝေ တန်း ခေါင်းဆောင်မိုင်းက လူတွေပဲ၊

ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ကျတော့ မလွယ်ဘူး'

အခု မင်းပြောနေတာက အဲဒီသို့ ပန်းတွေ ခေတ်တုန်းက မင်းတို့ဘက်က စကားကမ်းလှမ်းဖို့ ချဉ်း

ပြစ်နေမလား၊ ဒါကို ပြောနေတာမဟုတ်လား'

သူ့အဖွဲ့က ပြောလာသည်။ 'ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်က ကြားလူကတစ်ဆင့် စကားကမ်းလှမ်းတယ်၊ လွတ်

မြောက်ရေးတပ်ဦးက သူတို့လိုချင်တဲ့ သို့ ပန်းခြောက်ယောက်ရဲ့ စာရင်းကို ပေးတယ်၊ အဲဒီစာရင်းအတိုင်း ချက်ချင်းလွတ်ပေး

ရင် ဟန့်ရှင်က အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးတွေ လွတ်ပေးမယ်လို့ ဆိုတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာသတင်းမှ ထပ်မကြားရတာ

သိတင်းပတ်ပေါင်း အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် မနေ့ည ကတော့ အဆက်အသွယ် လုပ်လာပြန်တယ်၊ ဟာဗားနားရေဒီ

ယိုက မတ်ရဲ့ ခံဝန်ချက်တွေလွှင့်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ရောက်လာတဲ့ အဆက်အသွယ်ပဲ

‘ဒီကိစ္စဟာ တမင်သက်သက်ချိန်ပြီး လုပ်တာလို့ မင်း ထင်သလား’

‘တမင်ချိန်ကိုက်ပြီး လုပ်တာ သေချာတယ်။ သူတို့က မတ်ကို နိုင်ဖဲတစ်ချပ်အဖြစ် ထားပြီး ကစားချင်တဲ့ သဘောပဲ။ အကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက နာမည်ကြီး ဆီးနိုတ်အမတ်ရှားမင်းရဲ့ မြေးဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ မနေ့ညကပေးတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးအဖွဲ့ရဲ့ စာရင်းမှာ အမေရိကန် ဆယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ မတ်ရဲ့နာမည်ပါတယ်’

‘သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့သတင်းပဲ ဂိုင်း’

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီဟာကို အလှမ်းမမီသေးတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားကြဦးစို့။ အတိ အကျ ပြောဖို့ သိပ်စောနေသေးတယ်’

‘မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘သို့ပန်းချင်း အလဲအလှယ်လုပ်ဖို့ အဆိုပုလာတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ချက်ချင်းလွတ်ပေးဖို့ ဖောက်ခံထားတဲ့ သို့ပန်းစာရင်းတစ်ခု ပါလာတယ်။ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ နာမည်သစ်တစ်ခု ထပ်ထည့်ထားတယ်။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ လူဆိုတာ သိပ်ပြီး သိသာနေတယ်။ အဲဒီလူကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က မြစ်ကျွန်းပေါ်ဒေသဘက်က မိလာတာ။ သူ့ကို မြေအောက်အချုပ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းခွဲပြီး ချုပ်ထားတယ်။ ခေါင်းမာလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ သူ့နာမည် မှန်တောင် အခုထက်ထိ မသိရသေးဘူး။ လေအေးစက်တပ်ပြီး ထုံးဖြူ

သုတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ချုပ်ထားတာမို့ သူ့ကို အခန်းဖြူထဲကလူ လို့ပဲ အများက သိနေကြတယ်။ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးက စာရင်းပေးလာတဲ့ အဲဒီ နာမည်ကိုပဲ သုံးထားတယ်။ ဒီလူဟာ လာအိုဒေါင်းပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သေချာပေါက် တွက်ထားကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီလောက်ထောင်မကဘူး။ ပေါ်လစီဗျူရီဝင် တစ်ဦးဖြစ်မယ်လို့တောင် ထင်ထားတယ်။ အခုလို ကမ်းလှမ်းလာတာဟာလဲ သူ့ကို အဓိကထားပြီး ရချင်ပုံပေါ်တယ်။ ဒီနေ့ကလဲ ဖမ်းမိတဲ့ ဆယ်နှစ်လအတွင်းမှာ စကားတစ်လုံးတစ်လေတောင် မဟဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ အခုရောက်နေတဲ့လူဟာ မြောက်ဗီယက်နမ်က အဆင့်အမြင့်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကတော့ သေချာနေတယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာပြုလို့ ဧါတွေ အကုန်လုံး ပြောပြနေရတာလဲ’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မနေ့ညက မတ်ရဲ့နာမည် ပါလာတာလဲတွေ့ရော ကျွန်တော် ခေါင်းထဲကို အသိတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ခင်ဗျားလဲ သိမှာပါလေ။ ဆိုင်ဂုံမှာ ရှိနေတဲ့ တခြား အမေရိကန်တွေ မသိတဲ့ဟာကို သိနိုင်တဲ့လူဟာ တခြားလူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ရှိတယ်’

‘ငါက ဘာကိုသိရမှာလဲ’

‘အစ်ကို့ကို အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တုန်းက တွန့်ကင်ပြည်နယ်ထဲက သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ အခုလက်ရှိ ဟန်ပြင်

ပေါ်လစ်ဗျူရီအဖွဲ့ဝင်တွေထဲက ဒါဇင်ဝက်လောက်နဲ့ အတူတူ
နေခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အခန်းဖြူထဲကလူ ကို အစ်ကိုမြင်ရင်
သိလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိထားတယ်။ သူဟာအစ်ကိုရဲ့ မိတ်ဖောင်း
ဆွေဟောင်း၊ ရောင်းရင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊
ထကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က သူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အတိ
အကျသိနိုင်ရင် အခု အလဲအလှယ်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ကိစ္စကို
တန်ဖိုးဖြတ်တဲ့နေရာမှာ အကူအညီရနိုင်တာပေါ့၊ ဂေရိုက ထိုင်
ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ 'ကဲ ကျွန်တော်တို့ သူ့တို့
တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်'

(၇)

ယခင် ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ဟောင်း အတွင်းရှိ
မြေအောက် အထူးအချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးစိမ့်လာသည်။
အပေါ်ဘက်တွင်တပ်ထားသည့် မီးလုံး၏ အလင်းရောင်သည်
စူးစူးရဲရဲလင်းလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကြက်မှစ၍ နံရံ လေးဖက်
စလုံး ထုံးဖြူများ ပိန်းနေအောင်သုတ်ထားသဖြင့် တစ်ခန်း
လုံး ထိန်လင်းတောက်ပလျက်ရှိသည်။ နံရံများ၏အပေါ်ဘက်
၌ တပ်ထားသည့် လေအေးစက်များဆီမှ တဒီးဒီး မြည်သံ
များသည် အခန်းထဲတွင် သံလျက်ရှိလေသည်။

အခန်းမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပေခန့်သာ ကျယ်သည်။ အခန်းထဲ
တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဓားပွဲတစ်လုံးနှင့် သစ်သားအိပ်စင်
တစ်ခုရှိရာ အားလုံးကို ဆေးဖြူများသုတ်ထားသည်။ အခန်း

ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ၏။ အချုပ်သား အညစ်အကြေးစွန့်ရာ နေရာပေတည်း။

အခန်းထဲရှိ တစ်ယောက်တည်းသော အချုပ်သားသည် ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးကာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ အသက်ကြီးကြီး ပိန်ချိုးချိုး လူတစ်ယောက်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင် ဘောင်းဘီတိုနှင့် ရှုပ်လက်တိုများ ဝတ်ထားသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ရွှေသို့စိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကွေးထားသည်။ လေအေးစက်များ၏ ဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန် တတ်အားသရွေ့ တွန်းလှန်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဒီအချုပ်ခန်းက သူ့အတွက် အထူးတလှည့်လုပ်ပေးထားတာ’ ဟု ဂိုင်းကပြောသည်။ ‘အထူးတပ်ရင်း တိုက်ကင်းက သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မိလာတာ၊ မော့စ်လင်းရွာနားက ဒိန်ဘင်ဗူး ခံတပ်ဟောင်း ထမင်းချက် စားပို့ဆောင်နားမှာ အမှတ်မထင် တွေ့လာကြတာ၊ သူ့မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား ခြောက်ဦးနဲ့ ထမင်းချက်နှစ်ယောက်ရှိနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိလာတဲ့ ငါးဟာ ငါးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်’

အချုပ်သားဘက်သို့ လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ဂိုင်းက လေးဖက်လေးတံ နံရံ အပေါ်ပိုင်း၌ တပ်ဆင်ထားသမျှကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘တပ်ထားတဲ့စက်တွေက လေအေးစက်တွေတင် မကဘူး၊ အသံဖမ်းစက်တွေရှိတယ်၊ မိုက်ကရိုဖုန်းတွေရှိတယ်၊ တယ်လီဖုန်းရှင်း ကင်မရာတွေရှိတယ်၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှနဲ့ ထွက်လာတဲ့ အသံမှန်သမျှကို မှတ်တမ်း

ဆင်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားကာ၊ သူ့နီးနေသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်နေသည်ဖြစ်စေ အချိန်မရွေး ရနိုင်ဖို့လုပ်ထားတာပဲ။ အခုချိန်ထိတော့ သူ့ဆီက ဘာမှမရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အတွင်းက ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျားတွေကို လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ အို အက်စ် အက်စ် အရာရှိ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ အခုထက်ထိ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရသေးဘူး’

ဂိုင်းက သူ့အသံကိုခပ်ကျယ်ကျယ်မြှင့်၍ပြောသည်။ အခန်းထဲတွင် သူ့အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကုလားထိုင်ထက်မှ ပိန်ချောက်ချောက်သဏ္ဍာန်သည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။ အမေရိကန်နှစ်ယောက် သူ့ရွှေရောင်လှာချိန်အထိ သူ့ကိုယ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားပိုက်ကာ ဗူးများကို ချိုး၍ ဦးခေါင်းကိုစိုက်၍ ပုစွန်ထုပ်ကွေး ကွေးလျက်ပင်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် ဦးလေးဟိုရွဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်ရဲ့ဘော်’ ဟု ဂိုင်းက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားမျက်နှာကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပါရစေဦး’

အချုပ်သားသည် သူ့ခေါင်းကို စိုက်ထားဆဲ။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမှပင် ခေါင်းကိုမော့ကာ သူ့ရွှေမှလူများကို မော့ကြည့်သည်။ ဂျိုးဇက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင်တင်းသွားသည်။ သူ့မျက်စိအောက်မှလူ၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပိန်ခွက်ခွက်။

ဖြူနေသော ဆံပင်များသည် ခပ်တိုတိုပါးပါး။ တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများ၏ အကြည့်။ ဤမျက်နှာသည် မမှတ်မိနိုင်စရာမရှိ။

ဂျိုးဇက်၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းအစိတ်နီးပါးက အတွေ့အကြုံတစ်ခု ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် သူ၏ ဝါးဟော့ခိလေယာဉ် ပျက်ကျပြီး ဒဏ်ရာအနာတရရကာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေချိန်။ ပက်ဘိုးဂူထဲ၌ ဗီယက်မင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်ပြုစုမှုကို ခံယူနေရချိန်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဤလူကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လော။ သူ့အား ပြန်၍ ကြည့်နေသော ဒေါ်ဗန်လတ်၏မျက်လုံးများသည် ပြူးသွားသည်။ ဘဒင်္ဂကြာမျှ မှတ်မိသော အရိပ်အငွေ့ကို ဖော်ပြသည်။ ထို့နောက် မူလအတိုင်းပင် ကြောင်ငေးငေး ဖြန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဘေးမှရပ်နေသောဂိုင်းသည် လူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်အကဲကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့် နေ သည်။ နှစ် ဦး စ လုံး ၏ ပြောင်းသွားသော မျက်နှာထားများကို ဖမ်းမိသည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုမှတ်မိတယ် ဂျိုးဇက်၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်’ ဂိုင်းက ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘သူဘယ်သူလဲ’

ဂျိုးဇက်က လတ်အားကြည့်နေဆဲ။ ‘သူ့စိတ်သည် ချာချာလည်လျက်ရှိ၏။ သူ့မှတ်ဉာဏ်သည် ဟို၏ ကဗျာများကို သူ့အား ဖတ်ပြုနေသည့် အာနမ် လူငယ် တစ်ဦးကို သတိရ

သည်။ တုန်ကင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ တောင်တန်းတစ်နေရာမှ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး။ ထိုခေါင်းဆောင်သည်တောင်ပိုင်းနိုင်ငံအတွင်း၌ လုပ်ခဲ့သမျှ ထိုးစစ်များတွင်ပါဝင် ဦးဆောင်ခဲ့လိမ့်မည်မှာယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိ။ အကယ်၍ သူက ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟို၏ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အတွင်းအကျဆုံးသော ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်ပါမူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိုးရက ဤလူနှင့် အမေရိကန် စစ်လေထာဉ်မှူးများအား အလဲအလှယ် ပြုပေလိမ့်မည်။ လဲလှယ်မည့် အမေရိကန်များထဲ၌ မိမိ၏သား မတ်တစ်ယောက် ပါလာနိုင်စရာရှိ၏။ သို့တည်းမဟုတ် ဤပုဂ္ဂိုလ်အား လုံးဝ ပြန်ပေးတော့ဘဲ ဆက်လက်၍ ဖမ်းဆီးထားကောင်း ဖမ်းဆီးထားလိမ့်မည်။

ဂျိုးဇက်သည် စက္ကန့်ပေါင်းများစွာကြာမျှ ချီတံ့ချတုံဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘယ်လမ်းကိုရွေးရလျှင် ပို၍ ကောင်းပါမည်နည်း။ ထို့နောက် အဆုံးအဖြတ်မပြုနိုင်သော ဂျိုးဇက်သည် လတ်အား ကျောပေးလိုက်သည်။

‘ငါတော့ သေသေချာချာ မသိဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘သူ့မျက်နှာကို မှတ်မိသလိုလို ဘာလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် မှသေချာဘူး’

စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာသည် လတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုပြန်၍ ငုံ့လိုက်သည်။

‘ဒီလူဟာ တုန်ကင် ပြည်နယ်ထဲမှာ ဟိုနဲ့အတူတူ နေခဲ့တဲ့ အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ဂိုင်း၏လေသံတွင် ဒေါသသံပါလာသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ညီဘက် ပြန်လှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ မျက်မှောင်ကို ကြိုက်ထားသည်။

‘ငါ ဗီယက်နမ်မှာ နှစ်အကြာကြီး နေခဲ့တာကွ၊ လူတွေ အများကြီးနဲ့ ဆုံမိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီလူ့ မျက်နှာကို ထစ်နေရာရာမှာ မြင်ခဲ့ဖူးသလိုတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြင်ခဲ့ဖူးတာက နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက်က ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါတွေ့ခဲ့တုန်းက သူဟာ အခုလို တစ်ယောက်တည်း တစ်နှစ်တိတိ အချုပ်ခန်းကလေးထဲ နေခဲ့ရတဲ့လူမဟုတ်တာ ငါတော့ မမှတ်မိတာ အမှန်ပဲပိုင်း’

‘လူနဲ့ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ သံရိုးမှာ ရှိတယ်’ ဟု ဂိုင်းက ပြောသည်။ ‘ပြင် သစ် စောက လှမ်းရေးဌာန မော်ကွန်းတိုက်ကတစ်ဆင့် လက်ခံထားတာ အဲဒီပုံတွေကြည့်ရင် ခင်ဗျား သိချင်သိမှာပေါ့’

ဂိုင်းက ပြောပြောဆိုဆို လတ်အား ငွ်ကြည့်သည်။ လတ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သူ့အနီး၌ မ ရှိ တော့ သည့် နယ် ကြမ်းပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘အား ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ် အစ်ကို၊ အဲဒါ မြင်ရင်လဲ ခင်ဗျား မှတ်မိချင် မှတ်မိလာလိမ့်မယ်၊ သူ ဒီက ဖောက်လာတော့ သူ့ ကိုယ်ရေးဖိုင် မှတ်တမ်းထဲမှာ ထူးခြား

သော အမှတ်အသားနှင့် အမာရွက်များရှိသူ လို့ မှတ်ချက်ပေးထားတယ်’

ဂိုင်းက လက်ထိတ်ခတ်ထားသည့် အချုပ်သား၏လက်များကို ဆွဲ၍ ထုလိုက်သည်။ ‘ထို နောက် အ ချုပ် သား ၏ ခါးမှ ဘောင်းဘီတိုကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ‘ခင်ဗျား မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ဝှေးစေ့ နှစ်လုံးစလုံး မရှိဘူး’

လတ်သည် အမေရိကန်၏လက်ထဲတွင် မရုန်းနိုင် မကန်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ လှုပ်ရှားဖို့တော့ ကြိုးစားပါသေး၏။ မရ။ ထိုအခါ သူသည် ဦးခေါင်းကို မော့က- ရွေ့တည့်တည့် နှိပ်ဆီသို့ ခပ်တည်တည်ပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဒါကျတော့ ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ ဂျိုးဇက်၊ ဟိုး ရှေးခေတ်တုန်းက ဟွေးနန်းတွင်းမှာ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမစီးပွား ဖြစ်နေမလွှား၊ သူ့ကို ခင်ဗျား အဲဒီတုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

လတ်သည် လဲကျမသွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား၍ ထိန်းလျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ချာခနဲလှည့်ကာ အချုပ်ခန်း တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မဖွယ်မရာဖြစ်ကာ ရပ်နေရသော အသက်ခြောက်ဆယ် ငါးနှစ်အရွယ် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားကြီး၏ အင်္ဂါချို ယွင်းနေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအား ကြာကြာကြည့်မနေရတော့။

‘အလကားပဲရိုင်း၊ သူ့ဘောင်းဘီကို ပြန်ဝတ်ပေးလိုက်ပါ၊
ငါ့တို့ သံရုံးက ဓာတ်ပုံတွေ သွားပြီး ကြည့်ကြရအောင်’

သူသည် အချုပ်ခန်းစောင့် ကြားသာအောင်တံခါးကို ခပ်
ပြင်းပြင်းခေါက်၍ အသံပေးလိုက်သည်။ နောက်ကို ပြန်၍
မလှည့်သော်လည်း ဘေးတိုက်ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍ လတ်ကိုမြင်နေ
ရသေးသည်။ လတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိနေ
သည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူသည် လက်ထိတ်ခတ်ထားသော
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုတ်ပြုနေသော ဘောင်းဘီတို့ကို ခါးအထိ
ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲ၍ တင်နေရရှာလေသည်။

(၈)

သံရုံး အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဓာတ်ပုံမော်ကွန်းတိုက်သည် ‘လျှိုဝှက်
ဌာန’ ဖြစ်သည်။ သံသယမကင်းသည့် အကြမ်းဖက်သမားများ
၏ ဓာတ်ပုံမှန်သမျှ ဤမော်ကွန်းတိုက်၌ ရှိသဖြင့် လူတိုင်း ဝင်
ခွင့်မရှိ။ ဂိုင်းနှင့် လိုက်ပါလာသော ဂျိုးဇက်သည် လျှိုခွဲရေး
ဌာနပေါင်း အများအပြားကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ၏။ ဖြတ်သန်း
ရသည့်အခါတိုင်းလည်း အစစ်ဆေး အမေးမြန်းသာမက
အရှာဖွေပါ ခံရသည်။

အတွင်းဘက်ရောက်၍ ဓာတ်ပုံဖိုင် များစွာကို ကြည့်ရှုနေ
ခိုက်တွင် ခေါင်မိုးထက်မှ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းသံနှင့် တက်သံ
များ အဆက်မပြတ် ကြားနေရလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ရှေ့မှဖိုင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူ၍
စစ်စစ်သေချာစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့ နောက်မှရပ်ကာ မိခန်း

ပေါ်မှကျော်၍ကြည့်နေသော ဂိုင်းသည် ပလတ်စတစ် ပြတင်း
တစ်ဆင့် အပြင်သို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အလုပ်ပေါ် အာရုံစူးစိုက်၍မရ။ ၁၉၃၇
ပြည့်နှစ်များ အတွင်းက မှီစတာများကိုင်၍ စိတ်နိုး လမ်း
လျှောက်နေကြသော ဗီယက်နမ်များ၏ ခေတ်ပုံများကို ကြည့်
သော်လည်း စိတ်ကမပေါ့။ သူ့ စိတ် မျက်စိအာရုံတွင် ဒေါင်
လတ်၏ ပိန်ခွက်ခွက်မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။ သူ့မြင်
ရသော အချုပ်ခန်းသည် စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံဝတ္ထုများထဲမှ နေ
တစ်နေရာနှင့် တူလှသည်ဟု ထင်မိ၏။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ
ကုန်သွားသည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် အလုပ်ကို ရပ်ထားလိုက်
သူ့ ဦးအား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီမယ်ဂိုင်း၊ ဟိုအချုပ်ခန်းကို ဘယ်သူ့ စိတ်ကူးနဲ့ လှ
ထားတာလဲကွ’ ဟု မေးသည်။

‘စီအိုင်အေရဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ အစ်ကိုရာ’

‘အဖြူရောင်တွေချည်း သူတို့ ထားတာက ကော အ
ကြောင့်လဲ၊ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ရေခဲလှမတတ် အအေး
ပေးထားတာရယ်၊ စိတ်တစ်ဆိတ်ရိုက်ယူဖို့ ကင်မရာတွေ ထား
ထားတာရယ်၊ အဲဒါတွေကကော ဘာပြုလို့လဲ’

‘အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဗီယက်နမ်တွေဟာ အပူချိန်တိုင်း
ကိရိယာမှာ ဒီကရီ ခုနစ်ဆယ်အောက်ကျသွားရင် ဆွယ်တာ
ကသောကမျော ယူဝတ်တတ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ကော ဗီယက်
တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အကျဉ်းသားလဲ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာ
မို့ ခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလောက်အေးရင် သူ့ အကြောတွေ ကော
ကောက်ကုန်မှာပေါ့၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အေး

လုပ်ထားတဲ့ နည်းပညာသစ်တစ်ခုပဲ၊ တစ်ခန်းလုံး ဆေးအဖြူ
သူတို့ထားတာလဲ ဒီသဘောပါပဲ’

‘အဲသလိုလုပ်ထားတဲ့ နေရာမျိုးဟာ လူ တစ် ယောက်ကို
စကားပြောဖို့ထက် ရူးသွားအောင်သာ လုပ်တော့မပေါ့၊ ဂိုင်း
ရာ’

‘အစ်ကို သဘောထားက တော်တော်အံ့ဩစရာ ကောင်း
တာပဲ’ ဟု ဂိုင်းက ပြောသည်။ ‘ဟန့်ငင်မှာ ကိုယ် သား တစ်
ယောက် အနှိပ်စက်ခံနေရတာကို သိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက
ဒီစကားမျိုး ပြောတာကတော့ဖြင့် တကယ် ကို အံ့ဩဖို့
ကောင်းတာပဲ’

‘တို့အနေနဲ့လဲ အဲသလို လုပ်နိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်
ကွာ’

ဂိုင်းက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲကိုထောက်လိုက်ပြီး ဂျိုး
ဇက် ဘက်သို့ ကိုယ်ကို တိုင်းလိုက်သည်။

‘နားထောင်ပါဦး၊ ဆိုင်ဂိုက ကျွန်တော်တို့မဟာမိတ် လူပု
ကလေးတွေဟာ ဟန့်ငင်က သူတို့ရဲ့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတွေလိုပဲ
သာသာယာယာ သွေးဆောင်သိမ်းသွင်းတဲ့ နည်းပညာကို သိ
ကြပါတယ်၊ ဒီနိုင်ငံဟာ သူတို့နိုင်ငံဆိုတာ သတိပြုမှပေါ့၊ ဒီလူ
ကို သူတို့လက်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး အထူးတလည်စီမံတည်ဆောက်
ထားတဲ့ အချုပ်ခန်းထဲညှိနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က ဇွတ်အတင်း
တောင်းယူခဲ့ရတာ။ တကယ်လို့သာ သူ့ကို တောင်ဗီယက်နမ်
တွေလက်ထဲမှာထားကြည့်ပါလား၊ ဒီလူ သေတာကြာလှပြီ’

ဂျိုးဇက်က ထိုစကားကိုဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ 'ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဆုံးသော ဆန်တဲ့ နှိပ်စက်နည်းတစ်နည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုးကွ'

'တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲက ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေကြီးအတွက် စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျား သူ့ဓာတ်ပုံကိုတွေ့အောင်ရွာပြီး နာမည်ကိုပြောပေးပါဗျာ'

ဂိုင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် သူကလဲ စကားပြောချင်ပြောလာမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သူ့ကို ကုတ်အင်္ကျီလေး တစ်စည်လောက် ပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီကျတော့ ခင်ဗျားလဲ စိတ်သက်သာရာရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားနားလည်ရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မတ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အခွင့်ကောင်းကြီးတစ်ခု ဖန်တီးပေးထားပြီးပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကသာ အချုပ်ခန်းထဲက လူရဲ့နာမည်ကို ပေးနိုင်မယ် ဆိုရင် အဆင်ပြေသွားမှာပဲ'

သူ့အား ငွ်ကြည့်နေသော ဂိုင်း၏မျက်နှာကို အခုမှပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။ မည်းနက်သော ဆံပင်၊ ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာ၊ ထက်သန်သော အမူအရာတို့သည် တစ်ချို့သောအခါက သူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သူတစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ ဂျိုးဇက်၏ အမြင်အာရုံတွင် ပေါလ်ဒါး

ရော့စ်၏ မျက်နှာသည် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် ဂိုင်း၏ စကားကို တုံ့ပြန်၍ ချေပခြင်းမပြုတော့ဘဲ သူ့ရွှေမှ စားပွဲဆီသို့ မျက်နှာကိုပြန်ငုံကာ ဓာတ်ပုံများကို ဆက်လက် ရှာဖွေပြန်သည်။

သူသည် ဆယ်ငါးမိနစ်နီးပါးခန့်မျှ အချိန်ကုန်ခံ၍ ထပ်မံ ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ဂိုင်းကတော့ စိတ်မရွည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျိုးဇက်သည် အမည်မသိ အမျိုးသမီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့သည်။ သူ့ရင်သည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဓာတ်ပုံမှာ အဝေးမှ တယ်လီနှင့် လှမ်းရိုက်ထားသည့် ပုံသေးကို ထပ်မံ၍ ကူးချဲ့ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရှင်သည် သူ့အား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသွားသည်ကို သိဟန်မတူ။ ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မပါ။ ကျစ်ဆံမြီးတစ်စသည် ဘယ်ဘက် ပခုံးပေါ်ကျော့၍ ရှေ့သို့ တွဲလဲကျနေသည်။ ဓာတ်ပုံရှင်၏ နောက်ဘက် ခန့်မိုး ထရံကာ တဲများနှင့် အုန်းပင်များ၊ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မဲခေါင်မြစ်ဝမ်းကျန်းပေါ်ဒေသဘက်မှ ရွာတစ်ရွာတွင် ရိုက်ယူခဲ့သည့်ပုံမှန်း သိသာသည်။ တုန်ယင်နေသော သက်ဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် ဓာတ်ပုံကျော့ဘက်မှ ပုံနှိပ်စာလုံးများကို ဖတ်သည်။ 'တုယက်လူအွန်၊ လောင်အန်းပြည်နယ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၆၃'

သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ဓာတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဂိုင်းသည် လမ်းသလားနေရာမှ ရပ်သွားပြီး အနီးထောင်မှနေ၍ ဂျိုးဇက်အား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဇက်က

၁၁၆ မောင်းထွန်းသူ

လှည့်အကြည့်တွင် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ထို့နောက် ဂိုင်းက သူ့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အနီးသို့ ဂိုင်းရောက် မလာခင်မှာပင် ဂျိုးဇက်သည် လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို အိတ်အောက် ကြီးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏။

‘ဟိုလူနဲ့ တူတဲ့ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံမှမတွေ့ဘူးလား’ ဟု ဂိုင်းက မေးသည်။

‘ဟင်အင်း၊ မတွေ့ဘူး’ ဂျိုးဇက်က မော့မကြည့်။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့်မျှအချိန်ယူကာ ဖိုင်များကို လှန်လှော့ပြ သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ မျက်စိများကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်သည်။ ‘ဒီကိစ္စကို ခဏလောက်တော့ ထားလိုက်ပါဦးလား ကွာ။ ငါ့မတ်ရဲ့ တိတ်ခွေကို သေသေချာချာ ထပ်ပြီး နားထောင်စမ်းပါရစေဦး၊ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို ဂေရီဆီပို့ပေး ချင်သေးတယ်၊ အဲဒါတွေပြီးမှ ထပ်လုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

ဂိုင်းက စိတ်မပျက်ပါ မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညှိ သည်။ ‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ မကြာခင် ထပ်လုပ်ကြဦးမှဖြစ်မှာ’

သူသည် ဂျိုးဇက်အား သံရုံးအဝင်ဂိတ်တံခါးဝအထိ ပြန် သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ဓာတ်ပုံမော်ကွဲ တိုက်သို့ ပြန်သွားသည်။ ဂျိုးဇက် နောက်ဆုံး ကြည့်သွား သော အဆွဲကိုပြန်၍ထုတ်ကာ ဖိုင်တဲများကိုယူသည်။ စာ တွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ဂျိုးဇက်ပြန်ထည့်သွားသော ဓာတ်ပုံကို မှည့်သည်။ တွေ့သောအခါ သေသေချာချာကြည့်သည်။ ဗီယက်မိန်းမချောလေးတစ်ဦး။ အစစ်တော့မဟုတ်၊ ကပြားပြား

များသည်။ ဓာတ်ပုံနောက်မှ စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်သည်။ နာမည်ကို ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အနီးမှ တယ်လီ ဇုန်းကို လှည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် လက်ထောက်အရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ဂိုင်းက သူ့ကူးယူထားသည့်နာမည်ကိုပေးကာ ကုန်ပျူတာ နှင့် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ခိုင်းသည်။ ဂိုင်းသည် လက်ထဲမှဓာတ်ပုံ ကို မကြာမကြာ ကြည့်နေမိ၏။ နောက် ငါးမိနစ်မျှအကြာ တွင် လက်ထောက်အရာရှိ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

‘တူယက်လူအုန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီဖိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အစီရင် ခံစာတွေဟာ အတည်မပြုနိုင်သေးပါဘူး၊ ရတာ သုံးနှစ်ရှိပါ ပြီ’ လက်ထောက်အရာရှိသည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ကြည့် ၍ ပြောသည်။ ‘ဒီပုံတွေကို ဒါနန်း မြို့နယ် ကျွန်တို့ တက် က ရတာပါ။ နောက် ဆုံး ရတဲ့ ပုံ က လွန် ခဲ့ တဲ့ နှစ်လကမှ တွေးမြို့က ရပါတယ်၊ သူ့ ပထမဆုံးအမှုက ၁၉၆၁ ခုနှစ် အတွင်းမှာ တောင်ဗီယက်နမ် လုံခြုံရေး ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို သတ်သွားတယ်လို့ မသက်ာ ခံရပါတယ်၊ နောက် တစ်လ အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူနှစ်ယောက်ကို လက်ပစ် ဗုံးနဲ့ ပစ်သွားတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး မသေပါဘူး၊ ဒဏ်ရာ အနည်းအကျဉ်းပဲ ရခဲ့ပါတယ်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံးရလာတဲ့ အစီရင်ခံစာ နှစ်စောင်က လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သဘော ရှိပါတယ်၊ တခြား သူ့ထက် အရေး ကြီးတဲ့ အမှုတွေကို ကိုင်နေရတဲ့အတွက် သူ့ကိစ္စကို ဆက် မလုပ်တော့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာဖိုင်ထဲမှာ ဝပ်နေ တာကလဲ ဆက်လက်ဖို့ ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ’

ဂိုဏ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ထောက်အရာရှိ လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။

‘ဟွေးဘက်ကလာတဲ့ အစီရင်ခံစာကို ထပ်ပြီး စုံစမ်းပါ’ ရလာတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့ကို အသိပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’ဟု အရာရှိက ပြောသည်။ ‘လုပ်စရာရှိ တာကို ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်’

(၉)

ညီညာတူညီ ဂျိုးဇက်သည် သူ့နေအိမ်ရှိ ထမင်းစား စားပွဲ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ သူ့တပည့်အိမ်စေ ထွန်းပေးထား သည့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များ နောက်ဘက်မှ အရိပ်များ နှစ်သို့ တွေ့ဝေငေးမောလျက်ရှိသည်။ သူ့ရွှေ၌ ချထားသည့် နန်းချိုအာ ဟင်းချိုပန်းကန်မှာ ယခုအချိန်ထိ ခြေရာလက်ရာ မျက်သေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အငွေ့များပြယ်ကာ အေးစက် နေပြီဖြစ်၏။

တပည့်ဖြစ်သူသည် မကြာမကြာ မီးဖိုခန်းခါးဝမှ ရပ်ကာ ချောင်းကြည့်သည်။ ဟင်းချိုရည်ကုန်သွားလျှင် နောက်ထပ် အားသောက်ဖွယ်ရာများ တစ်ချိုးတစ်ခု ဆက်၍ ချပေးရဦး မည့်တာဝန်သည် သူ့၌ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဂျိုးဇက်၏ ရွှေတစ်နေရာတွင် ဗီယက်နမ် ရော့ဒီ အခုတ် တစ်လုံးသည် ထောင်လျက်၊ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲ၌ အစာနှင့်

ထားသည့် ဗီယက်နမ် ဆန်အရက်ကို မကြာမကြာ ဝံ့၍သောက်
နေသော်လည်း ဟင်းချိုရည်ကိုမူ လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့သေး
ပေ။

အိမ်စေ သူ့ဘေးနား လာရပ်သည့်အခါတွင် ဖျတ်ခနဲမော့
ကြည့်သည်။ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် ဗီယက်
နမ်အိမ်စေ၏ အရိပ်အခြည်ကို မြင်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ငါ့ ကနေ့ည သိပ်မဆာဘူး ချင်း’

‘ဒါပေမယ့် မစ္စတာဂျိုးဇက်၊ ကနေ့ည ကန်ချူအာ သိပ်
ကောင်းပါတယ်’ ဟု ချင်းက ပြုံးရယ်၍ပြောသည်။ ‘ပုစွန်ရယ်၊
ပဲပင်ပေါက်ရယ်၊ နှာနတ်သီးရယ်၊ ပြီးတော့ မုန့်ညင်းရွက်ရယ်၊
အားလုံး မစ္စတာဂျိုးဇက်ကြိုက်တဲ့ဟာတွေ ထည့်ချက်ထားတာ
ပါ။ အခုဆိုရင် ဘာနုအုန်လာလဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ’

‘ကောင်းပြီလေ ချင်း၊ မင့်ရဲ့ ဘာနုအုန်လာကို ယူခဲ့ပေါ့၊
ငါ မြည်းစမ်းကြည့်မယ်’

ချင်းသည် စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို သိမ်းကာ
မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ သူ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထွက်မလာ
မီ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။ ချင်းက မပီတိပီ မတတ်
တတ် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်ဖြေနေသံကို ဂျိုးဇက် ကြား
နေရ၏။ ချင်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ့ပြော
သွားသည့် အစားအစာပန်းကန် ကိုင်လာသည်။ မျက်နှာ
လည်း ပြုံးရွှင်လျက်ရှိသည်။

‘အခုနက ဆက်တာ ခင်ဗျားရှဲ့ညီပါ မစ္စတာရွားမင်း၊ သူက
မေးတယ် ခင်ဗျားအိမ်မှာ ရှိသလားတဲ့၊ ရှိတယ်လို့ ပြောတော့
သူ အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေပါတဲ့၊ သူ့အတွက်
ကော နောက်တစ်ပွဲ လုပ်ထားပေးရမလား မစ္စတာရွားမင်း’

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက်
ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကောင်းသားပဲ၊ တကယ်လို့ သူ့အခုအချိန်ထိ ညစာမစား
ရသေးဘူး ဆိုရင်ပေါ့’

နောက် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဂိုင်းရှားမင်း
ရောက်လာသည်။ ချင်းက သူ့အား ထမင်းစားခန်းထဲအထိ
ခေါ်လာသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း အစားတစ်ပန်း
ကန်သည် ဂိုင်းရှားမင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီမှာလာပြီး ညစာစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ
ဘူး’ ဟု ဂိုင်းက တောင်းပန်သည်။ ‘အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်
လို့ လာတာ’

‘ငါ့လူက သူ့ ချက်ပြုတ်ထားတာကို ကျွေးချင်နေတယ်၊
ကနေ့ညတော့ ငါကလဲ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လှူပေးထားရ
တယ်’ ဂျိုးဇက်သည် ဆန်အရက်ကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲ ငွဲထည့်
ရင်း ပြောသည်။ သူ့ အမူအရာသည် အမှားအယွင်း မဖြစ်
အောင် သတိထားနေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ‘သို့ပင်လဲလည်း
ရေးကိစ္စအတွက် ဝါရှင်တန်က သဘောထား မလာသေးဘူး
လား’

‘မလာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနကတော့ အခန်းဖြူထဲကလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာအမြန်ဆုံးသိအောင် ကြိုးစားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေတယ်။ သူတို့က နာမည်မသိရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးရမယ်ဆိုတာကို သိပ်မလိုလာကြဘူး’ ဂိုင်းက ဆန်အရက်ကို တစ်ငုံ့မျှသောက်လိုက်ပြီး အစားကို စ၍ စားသည်။ ‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ၊ ကနေ့ည သံရုံးကို အစ်ကိုထပ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပါဦးလို့ ပြော ချင်တယ်’

ဂျိုးဇက်က အဖြေမပေးဘဲ ဖန်ခွက်ထဲမှအရက်ကို ကုန် အောင် မော့ချလိုက်ပြီး အသစ် ပြန်ဖြည့်နေသည်။ သူသည် သူ့ညီကို မေ့မကြည့်။ သူ အစားကိုလည်း ထို့ပင်မတို့။ ဂိုင်း ကတော့ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက် နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ ရှေ့မှပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ် လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ကျောနှင့်မိ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

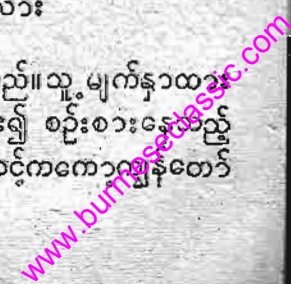
‘ခင်ဗျားလဲ သိမှာပါလေ၊ ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး’ ဟု ဂိုင်းက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားဟာ ဘယ်တော့မှဆို ကျွန်တော်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် အေးတိအေးစက် နိုင်လွန်းတယ်၊ ဘာကြောင့် ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားမှပဲ သိမယ်ကိစ္စပါ၊ ထား ပါတော့လေ၊ ဒီဟာက ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ကြားမှာ ဖြစ်နေ ကျ လုပ်နေကျ ထုံးစံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်က တော့ ကြုံရပါမျှားလာတော့လဲ ခင်ဗျားဟာ အလွန် သွေး အေးလွန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို့ ထင်စပြုလာတယ်၊ ခင် ဗျားမှာ လူလိုခံစားနိုင်တဲ့ အသည်းနှလုံးမှ ရှိသေးရဲ့လားဗျာ၊

ခင်ဗျားရဲ့ သားအငယ် ပျောက်သွားတာ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ သေ ပြီလို့ တွက်ထားကြတာ၊ အခုဆို ရှင်လျက်ပဲလို့ အတိအကျ သိ လာရတယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့သား လွတ်မြောက်ရေး အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရမှာ ခင်ဗျား တာ ဝန်၊ အခုကော့ အဲဒီတာဝန်ကိုမလုပ်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ညစာထိုင်စားနေတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားလုပ်နေပုံကို နှားမလည်တော့ဘူး’

ဂျိုးဇက်က လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး သူ့ညီ၏ ဗျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘တကယ်လို့ အခန်းဖြူထဲကလူဟာ ဟန့်မြို့က ထိပ်ဆီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင် အလဲအလယ်လုပ်ဖို့ စိစဉ်ထား တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်မှာပဲလို့ကော မင်း တွေးမိခဲ့ဖူးသလား၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပါလို့ အခိုင်အမာ ငါက ပြောလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲသလို ပြောလိုက်ခါမှ မတ်ဟာ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများ စွာ အချုပ်ခံနေရပြီး မတန်တဆ နှိပ်စက်မှုတွေကို ဆက်ခံနေ ရမယ့် အခြေအနေကို ရောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ပိုပြီး ဆိုးသွားအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွ၊ အဲသလို ကော မင်းခေါင်းထဲ အတွေးမဝင်ခဲ့ဘူးလား’

ဂိုင်းက ဂျိုးဇက်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာထဲမှာ ညည် တစ်စုံထစ်ခုကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားနေသည့် နှယ်ရှိ၏။ ထို့ နောက် ‘ဒီကိစ္စမှာ အဲဒီရွာထောင့်ကကော့ကျွန်တော်

မကြည့်ခဲ့မိဘူး' ဟု ပြောသည်။ သူ့လေသံသည် စောစောက နှင့်မတူ ပြောင်းသွားသည်။ 'ဒီစကားပြောတာဟာ ဟိုလူ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ဒါပေ မယ့် သိလျက်သားနဲ့ မပြောဘူးဆိုပါတော့'

ဂျိုးဇက်က ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွား သည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် ဆန်အရက် ပုလင်းအသစ်တစ်လုံးကိုင်လျက်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဖန်ခွက်များထဲသို့ အရက်ထည့်နေသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျား မဖြေချင်ဘူးဆို ဟာ ကျွန်တော် သိနိုင်နေတာပဲ၊ ဒီတော့ကွာ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဘက်က ဖိအားမပေးပါဘူး' ဂိုင်းက အရက် ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန် တော်ရော ခင်ဗျားပါ တိုးတက်မှုတစ်ခုတော့ ရလာပြီ၊ ခင်ဗျား ရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခင်ဗျားရဲ့ညီငယ်အပေါ် ယုံကြည် မှု အပြည့်အဝရှိကြောင်း ပြလာတယ်၊ ဒီ အ ဖြစ် က လေး ကို မင်္ဂလာတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး အရက်သောက်ကြရအောင် ဂိုင်းက ပြုံးရယ်ကာ အရက်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် တေ လိုက်သည်။ သူ့ လေသံတွင် သရော်သံပါနေသော်လည်း အမှု အရာကတော့ သိသိသာသာ ပျော့ပျော့ခင်းသွားသည်။

'ငါ မင်းကို ဖွင့်ပြောသင့်တာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဂိုင်း' ဟု ဂျိုးဇက်က တဲ့ ဆိုင်းဆိုင်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ငါ ဒီနေ့ စိတ်ချောက်ချားစရာတစ်ခုတည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မတ်ရဲ့ ဝန်ခံစကားတွေ ကြားရတာဟာ ငါ့အဖို့ စိတ်အများ ကြီး ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ငါ့ကြည့် နေ ထဲ

ဓာတ်ပုံတွေထဲက နောက်တစ်ခု စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေ့ရပြန် တယ်'

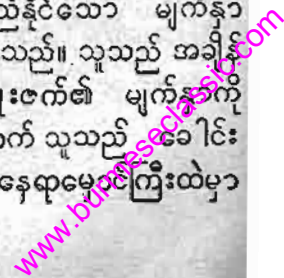
'ဟို ဝီယက်နမ်မလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တွေ့လို့ မဟုတ်လား' ဂိုင်းက ဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်နေသည်။ 'တူယက် လူအွန်လေ'

ဂျိုးဇက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ 'မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ'

'ခင်ဗျားကြည့်နေရင်း မျက်နှာထား ပြောင်းသွားတာကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်၊ ခင်ဗျား ဓာတ်ပုံပြန်ထည့် တော့ ဖိုင်အနေအထားကို မှတ်ထားလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ထွက်သွားရော၊ ကျွန်တော်ယူကြည့်တာပဲ၊ တစ်ချိန်ချိန်က တစ် နေရာရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆုံမိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချထားတယ်၊ ပထမ တွေ့ စဉ်ကတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ခင် ဗျား ထင်ထားတယ်၊ နောက်တော့ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတွေးသလို မဟုတ်ဘူး' ဂျိုးဇက်က ခေါင်းငုံ့ကာ စားပွဲကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ 'တူယက်လူအွန် ဟာ ငါ့သမီး'

'ခင်ဗျား သမီး' ဂိုင်းသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသည်။ သူသည် အချိန် အတော်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးမြူး၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ 'ခင်ဗျား ဒီနေရာမှောင်ကြီးထဲမှာ

၁၂၆ ဇေယျာဓိက

ဘာတစ်ခုမှမစားဘဲ ထိုင်နေတာ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် အခုမှပဲ နားလည်တော့တယ်

‘ငါတူယက်ကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကတည်းကစပြီး ကနေ့အထိ မတွေ့တော့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါ့ဒီပြန်လာတော့ သူ့နာမည်နဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အစိုးရအလိုရှိသူများ စာရင်းထဲမှာ ပါနေတယ်လို့ သတင်းထွက်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါမယုံခဲ့ဘူး၊ ဒီမနက် ဓာတ်ပုံကိုမြင်တဲ့ အချိန်ထိဆိုပါတော့ကွာ’

‘သူ့အမေက ဘယ်သူလဲ၊ သူက ဘာ့ကြောင့် ဗီယက်ကောင်း တွေဘက် ရောက်သွားရတာလဲဗျာ’

‘ပြောရမယ်ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲလို့ ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်ပျက်ဆံ့ဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းမှာ နားထောင်ဖို့ အချိန်ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ငါကပြောပြချင်ပါတယ်’

‘အချိန်ရှိပါတယ်၊ နားလဲထောင်ချင်ပါတယ်၊ ပြောသာ ပြောပါ’ ဂိုင်းက လျှင်မြန်သွက်လက်စွာအဖြေပေးသည်။

ဂျိုးဇက်က ကြေကဲ့ဆွေးမြည့်သံအပြည့်ဖြင့် သူ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသည်။ လန်းနှင့် တူယက်တို့ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းအရှည်ကြီးကို မခြွင်းမချန်အသိပေးသည်။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် ဂိုင်းက လေတစ်ချက်ချန်လိုက်သည်။

‘မိသားစုကြားထဲမှာ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စဟာ ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီလောက် အထိ မျှီသိပ်ပြီး ခံစားနေရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး’

ဂိုင်းက အရက်ပုလင်းကိုယူကာ-ဖန်ခွက်များအတွင်း ထပ်ဖြည့်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြလေ၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟူသမျှ ကျွန်တော်ကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောတာ အခုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲနော်’ ဂိုင်းက အံ့ဩနေသည့်လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ ‘ဒီအတွက် ခင်ဗျား ထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ချာတိတ်ဘဝတုန်းကဆိုရင် ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို ရွံရှာမုန်းတီးနေသလိုပဲ၊ အချိန်ရှိသမျှ အဲဒါကို တွေးပြီး စိတ်မချမ်းသာခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ချာပဲတို့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ လုံးဝ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ညီတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလားလို့ အမြဲတမ်းတွေးပြီးသောကရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျား ခုတ်မိသလားတော့ မသိဘူး’

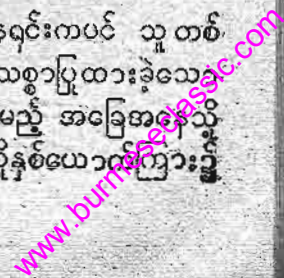
‘ငါ့သိတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်ပြောသည်။ ‘ငါ့ထုပ်နေမိတာကို ငါသိတာပေါ့ကွာ၊ အဲသလို လုပ်ရတဲ့အတွက် ငါ့ဂုဏ်မယူပါဘူး၊ တကယ်တော့လဲ ဒီကိစ္စဟာ မင့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး’

‘အစ်ကိုဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကဘာပါလိမ့်’

‘ဒီလိုလေ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မင်းနဲ့ပတ်သက်တယ်လို့ တွေးပြီး မင့်အပေါ် အပြစ်ပုံချနေမိတာ၊ အမှန်တော့ ဒါဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နည်းလမ်းကျမှလဲ’

‘အဲဒါက ဘာလဲ’

ဂိုင်း၏မေးခွန်းကိုဖြေရန် စဉ်းစားနေရင်းကပင် သူတစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောဟု သစ္စာပြုထားခဲ့သော ကိစ္စကို မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ထုတ်ဖော်ရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌

ချီထားသည့် အရက်ပုလင်းသစ်ကို ကြည့်နေသည်။ အရက်မှာ အတော်ကြီး လျော့နေလေပြီ။ သူ့လျှာချော်သွားမိခဲ့သည့် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

‘မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ ဂိုင်းရာ’ ဟု သူက ရေရှုတ်သည်။ ‘အနက စကားဟာ ဆန်အရက်ကပြောတဲ့ စကားပါ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုရာ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမှတ်တမထွက်လာတဲ့စကားမဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ ဂိုင်းက ရယ်မောပြီးပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် မျှထည့်သည်။ ‘ကဲပါဗျာ၊ အရက်ကပြောတဲ့စကားဆိုရင် အရက်ကိုပဲ စကားအဆုံးသတ်ခိုင်းကြတာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်သည်။ အရက်ခွက်များကို ပြိုင်တူမော့ကြသည်။ ‘ငါဒီအကြောင်း ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတာ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး ဂိုင်း၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှန်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒီအကြောင်းဟာ မင်းသိသလို သိထိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်’

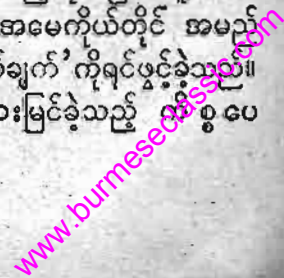
‘ပြောမှာသာ ပြောပါဗျာ၊ စကားလှတွေ သုံးမနေစမ်းနဲ့’ ဟု ဂိုင်းက ပြုံး၍ပြောသည် ‘အခုဆို ကျွန်တော် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဟာ’

‘ဒီလိုလေ၊ တို့အမေနဲ့ အဖေ ဂျော့ချီတောင်းမြို့က အကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တခြားစီ ခွဲနေကြတာ မင်းသတိထားရဲ့လား၊ တစ်ထပ်မီခွဲနေတာ နှစ်ပေါင်းကြာသွားပြီ၊ ပြီးလေ’

ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ အမေဟာ အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်လာတယ်၊ အဲဒါကောမင်းစိတ်ထဲမှာ မအံ့ဩမိဘူးလား၊ ဒီလိုဖြစ်လာတာ သိပ်ကိုကြသွားပြီ၊ အဲဒီအချက်ကိုရော မင်း မအံ့ဩမိဘူးလား’

ဂိုင်း၏အပြုံးသည် လျော့ရဲရဲ ဖြစ်လာသည်။ ‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းတောင် မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ ဗရတ်ခ်ပက်ကျကျ ဆီးနိုတ်အမတ်ကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတွေအတွက် နေရာအကျယ်ကြီးလိုလို့ ခွဲနေတာလို့ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အမေ ပညာရှိကလဲ သူ့ခင်ပွန်းသည်ကို နေရာထိုင်ခင်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပေးချင်လို့ နဲ့ တူပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က သူ့အရက်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အမေ မသေခင် တစ်လခန့်က တစ်နေ့တွင် သူနှင့် ဆုံမိခဲ့သည်။ ဒမ်ဘာတန်ဗမ်းရှိ ဂျော်ဂျီယန်ဂေဟာ အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ၌ သူ့အမေက သူ့အား ပျူပျူငှာငှာ လက်ခံစကား ပြောခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိသည် နေ့လယ်စာစားပွဲ၌ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၍ အမေက သူ့အရက်ခွက်ကို အရင်ဆုံးကုန်အောင် သောက်ပစ်သည်။ ထို့နောက် အမေသည် လက်ထဲမှာ ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို ဆောင်းမီးဖိုထဲသို့ ပေါက်ကွဲလှိုက်ပြီး သူ့လက်များပေါ်မောက်၍ ချုံးပွဲချင့်သည်။ အမေကိုယ်တိုင် အမည်ပေးခဲ့သည့် ‘ကြောက်မက်ဖွယ် လျှိုဂျက်ချက်’ ကိုရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။ လခြားတော့ မဟုတ်။ ဂိုင်းအား ဖွားမြင်ခဲ့သည့် ကိစ္စပေတည်း။

ထိုစဉ်က ဂျိုးဇက်သည် ဤကိစ္စကို သူသိပြီးပါပြီဟု ပြောခဲ့သည်။ သူ့အမေသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ သူ့အား ပြုံးတိပြုံးကြောင်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ သူက မတော်တဆတွေ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့၏။ သူ့ မပြန်မီ အမေက ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့ အဖေနှင့်ရိုင်းတို့အား မပြောဖို့ သူ့ ထံမှ ကတိတောင်းသည်။ သူကလည်း ကျိန်တယ်ပြီး ကတိပေးခဲ့မိ၏။ ထိုအဖြစ်ကို သတိရလိုက်သော အခါ သူ့ စိတ်သည် မလုံမလဲဖြစ်လာသည်။ ရိုင်းအား ပြောပြရန် ဝန်လေးလာသည်။

‘မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ရိုင်း၊ အဖေနဲ့အမေ အထပ် တစ်ထပ် ခွဲနေကြတာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ထက် မနည်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းမသိတာက သူတို့ အဲသလို ခွဲနေတာ မင့်ကို မမွေးခင်က တည်းကကွ’

‘ဒါကြောင့်လားတော့ မသိဘူး၊ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို အမဲလိုက်ရင်း မွေးတဲ့ တောတွင်းသားလို့ ပြောတတ်တယ်’

‘တစ်နည်းတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကား ဘယ်လောက်အထိ မှန်တယ်ဆိုတာကျတော့ အတွင်းကျကျမသိဘူး’

‘ကျွန်တော် ကို ရှင်းအောင်ပြောပြပါလား ဂျိုးဇက်ရယ်’
 ‘ပြောဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ် ရိုင်းရယ်၊ မင့်စိတ်ထဲမှာ မင့်အဖေလို့ အမြဲတစေ ထင်မှတ်လာခဲ့တဲ့လူဟာ တကယ်တော့ မင့်အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူး’

ရိုင်း၏အပြုံးသည် ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။ စကားလည်း

ပြောနိုင်။ ဂျိုးဇက်သည်ပင်လျှင် သူ့ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်လာသည်။

‘ဒီအကြောင်းကို ငါကလဲ့ပြီး တခြားဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ ရိုင်းရယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ကသောကမျော ထပ် ပြော သည်။

‘အဖေ့ကိုရော မင့်ကိုပါ မပြောပါဘူးလို့ ငါကတိပေးထားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ သိပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘာ့ကြောင့် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ထဲ ပါနေရတာလဲ’ဟု ရိုင်းက မေးသည်။

‘အမေက သူ့မသေခင်ကလေးမှာ ငါ့ကို ဖွင့်ပြောသွားတယ်၊ သူ့ ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရတာက မွန်းကျပ်လာလို့ သက်သာလိုသက်သာငြား ဖွင့်ဟလိုက်တဲ့သဘောပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုမှ ဘာပြုလို့ ရှေးပြီး ရင်ဖွင့်ရတာလဲ’

‘အမဲလိုက်စခန်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါသိထားတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲက ရိပ်မိနေပုံပေါ်တယ်၊ အဲဒီညက အဖေက အရမ်းမူးနေတယ်၊ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့ တဲထဲ ပြန်ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နောက် ခဏကြာတော့ အမေထဲထဲက ပြေးထွက်လာတယ်’

‘ဪ သိပြီ၊ ခင်ဗျားက ဘေးကနေပြီး ချောင်းကြည့်သူ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဖေအစစ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျား သိခဲ့တာကိုး’ ရိုင်းက မလိုတမသံဖြင့် ပြောသည်။ ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် အဖေ ဘယ်သူလဲ’

‘ငါတို့ရဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးလမ်းပြ၊ တပ် ထွက် အရာ ရှိ တစ်ယောက်၊ သုံးဆယ်ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းက ဆူရက်တီဂျင်နရယ် လို့ခေါ်တဲ့ ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနမှာ အရာရှိ လုပ်သွားခဲ့သေးတယ်’

‘သူ ရှိသေးသလား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။ ‘၁၉၃၆ ခုနှစ်တုန်းက ဟွေးမြို့မှာ ဗီယက်နမ်မျိုးချစ်တွေ လုပ်ကြံလို့ သေသွားတယ်’

ဂိုင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ ကုလားထိုင်သည် နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။ မျက်နှာက ဖြူရောင်ရောင်။ အသက်ရှူက မမှန်။

‘အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကြောင်သူဆော်မအေကြီးရဲ့ သားကြီး ဩရထူ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့လူက သူ့ညီအငယ် မအေတူဖအေကဲ့ အကောင်ကို မတူမတန်တဲ့ကောင် တစ်ကောင်လို ဆက်ဆံသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား’

‘ငါမှားတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲကတော့ သိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်လို့မရဘူး’ ဂျိုးဇက်က သူ့ညီအား မော့ကြည့်သည်။ ‘ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ’

‘မလိုပါဘူးဗျာ’ ဂိုင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသဖြင့် တလက်လက်တောက်နေသည်။ သူ့အား ဒေါသ တကြီးနှင့် ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်လိမ်မည်ဟုပင် ဂျိုးဇက်၏စိတ်တွင်ထင်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဂိုင်းသည် သူ့ဒေါသကို ချုပ်တီးသည်။

‘ရဲ့ရှာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိသေးရင် ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ် လုံးဝ မကြားချင်ဘူး သိလား’

ဂိုင်းသည် ချာခနဲလှည့်ကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထ၍ နောက်မှလိုက်သွားလည်။

‘ဟေ့ ဂိုင်း၊ နေဦး၊ ငါပြောမယ်၊ မင်း အခုလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ စောစောကသိရင် ငါ လုံးဝမပြောပါဘူး၊ အခုလို ဆိုတော့...’

သူ တံခါးဆီသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဂိုင်းသည် အပြင်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် အပြင်ဘက်လမ်းမ ဆီမှ မော်တော်ကား စက်နှိုးသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည့် မော်တော်ကားသံ။

ဂျိုးဇက်သည် အိပ်ရာမဝင်။ တစ်ညလုံး ငိုတုတ်ထိုင်နေသည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် လမ်းပေါ်မှ ခြောက်အိုးဖောက်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ပထမတော့ သူသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တက်ပွဲတော် အကြိညခင်း ဖြစ်သည်ကိုသတိရသည်။ ခြောက်အိုးသံများသည် နောက်ထပ် နာရီပေါင်း များစွာကြာမျှ တပြောင်းပြောင်း တခိုင်းခိုင်း မြည်နေဆဲ။

သူသည် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ခေါက်
 တုံ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပြောက်အိုးသံများ နား
 စွင့်လိုက်။ တစ်ခါတရံ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်၍ ငိုက်သည်။
 အရှက်တက်လာသည့်အခါ ဥယျာဉ်ထဲဆင်း၍ လမ်းလျှောက်
 သည်။ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်တွင် ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်နှင့် သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့
 ရသည့်အဖြစ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာသတိရမိ၏။ ထို့နောက်
 သူ ယခုလောလောဆယ် ပြုခဲ့မိသည့် မိုက်မဲမှုအတွက် သူ့ကိုယ်
 သူ အပြစ်တင်မိပြန်သည်။ ဂိုင်း စိတ်ပြေသွားအောင် ဘယ်လို
 လုပ်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း ပြင်နိုင်
 မည့် နည်းလမ်း ရှာမရ။

သူ အိမ်စေ ချင်း ရောက်လာချိန်တွင်မူ သူသည် ရေမိုးချိုး
 ပြီး၍ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများပင် ရိတ်ပြီးနေပြီ။
 မနက်စာကို အိမ်ရွှေ ဝရန်တာ၌စားမည်ဟု ချင်းအား လှမ်း
 ပြောသည်။ မနက်စာ စားနေခိုက်မှာပင် ဝင်းမြဲ ဂိတ်တံခါးဆီ
 မှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသည်။ ချင်းက သွားရောက်၍
 တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အပေါက်ဝ၌ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ကိုင်
 ၍ ရပ်နေသူမှာ သူ့ညီဂိုင်း။ ချင်းက ပြုံးကာ ရယ်ကာဖြင့်
 ဂိုင်းအား ဂျိုးဇက်ထံ ပို့ပေးသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည်
 နောက်ထပ် နံနက်စာတစ်ပွဲရောက်လာချိန်အထိစကားမပြော
 ဂိုင်းသည် ဓားကို လက်နှင့်လှည့်ကစားနေသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့်
 စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သိသာလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင်
 သူသည် သူ့ အကြည့်ကို သူ့ ရွှေရို ပန်းကန်ပြားပေါ် ထားကာ
 စကား စပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော် အဖေရင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ကြား
 ချင်တာလေးတွေရှိလို့ လာတာ၊ ကျွန်တော် အဖေရဲ့ ရုပ်ရည်က
 ဘယ်လိုလဲ’

သူ့ညီအပေါ် သနားစိတ်သည် ဂျိုးဇက်၏ရင်တွင်း၌ ပြင်း
 စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘သူ့ နာမည်က ဂျက်ဒီဗရော့စ်လို့ ခေါ်တယ်၊ တောလိုက်တဲ့
 အချိန်တုန်းက ငါ ဆယ်ငါးနှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါ သူ့
 ကိုကြည့်ပြီး သိပ်အားကျခဲ့မိတယ်၊ သစ်တောတွေအကြောင်း
 ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ တောရှိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ အကြောင်း
 လဲ သိပ်နားလည်တယ်၊ အကြောက်အလန့် လုံးဝ မရှိဘူး၊
 စကားလဲ သိပ်နည်းတယ်၊ ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူမျိုးပဲ၊ သူ့ ကို မြင်
 တော့ ငါဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သမိုင်းစာအုပ်တွေထဲက ဂရိ စစ်သူရဲ
 ကောင်း တစ်ယောက်ကို ပြေးပြီး သတိရမိတယ်’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် နာရီဝက်ခန့်မျှ စကားလက်ဆုံ
 ကျကြသည်။ ဂိုင်း၏အပြုအမူသည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိသည်။
 ရန်လိုသော အမူအရာ လုံးဝမပြု။ တစ်ခါတရံ သူ့သိချင်တာရှိ
 လျှင် ကြားဖြတ်၍ မေးတတ်သည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း စိတ်ရှည်
 လက်ရှည်ဖြင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍
 ကောင်းကွက်ကလေးများကို အလေးပေး၍ ပြောပြသည်။

ဂျိုးဇက်က ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်အကြောင်းကိုပါမချန်၊ သူတို့
 ချင်း လူငယ်ဘဝရင်းနှီးခဲ့ကြပုံ၊ ပေါ့လ်၏ တက်ကြွသောစိတ်

နှင့် ထက်သန်သော စိတ်တို့မှာ သူ့ အဖေနှင့်တူပုံ၊ ထိုစိတ်များကို သူ့သဘောကျခဲ့မိပုံ စသည်များကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြမိသည်။ ပြောစရာ ကုန်သလောက် နီးပါး ရှိသွားသည့်အခါ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

ထို့နောက် ဂျိုးဇက်က စားပွဲမှထသည်။ သူ့ ရုံးတက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ ဂိုင်းက သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကြီး တစ်လုံးထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အစ်ကိုဟာ ဒီဟာကို စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့’

‘ဘာလဲကွ’

‘မနေ့ညက ခြေရာခံလို့ ရတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဝင်လာတယ်၊ ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနဲ့ စစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ တူယက်လူအွန်ဟာ အခု ဟေးမြို့မှာ နေတယ်’

ဂျိုးဇက်က စာအိတ်ကိုဆွဲယူကာ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် အိတ်ကိုဖွင့်သည်။

‘မင်း သူ့ လိပ်စာ ရပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဂိုင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အဲဒီထဲမှာ အားလုံးပါတယ်၊ ညနေ လေးနာရီမှာ အဲယား ဝီယက်နမ် ကုမ္ပဏီက လေယာဉ်တစ်စီး တန်ဆန်နဲ့ကွင်းကထွက်မယ်၊ အစ်ကို နာမည်နဲ့ လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လက်မှတ်လဲ အဲဒီထဲမှာပဲ’

‘သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဂိုင်း၊ ငါ မနေ့ညကစပြီး မင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ တွက်ထားတာ’

ဂိုင်းက လက်တစ်ဖက်ယမ်းပြသည်။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ဟူသောသဘော။ သူသည် တစ်ခဏမျှငိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်အား ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် အရေးကြီးတာတစ်ခုတော့ ပြောပြရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုခြေရာခံဖို့ ကျွန်တော်ကလွမ်းဘောင်းတဲ့အချိန်မှာ တောင် ဝီယက်နမ် လျှို့ဝှက်ရေးတပ်ဖွဲ့က သူ့ကိုရှာဖွေ တစ်ပြိုင်နက် စီစဉ်ရတယ်၊ သူတို့က မသင်္ကာတဲ့လူ မှန်သမျှကို ဖမ်းလာရတဲ့သဘော ရှိတယ်’

‘ဒါဆိုရင် တူယက်လူအွန်ဟာ အဖမ်းခံရတော့မှာပေါ့’

ဂိုင်းက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ဒါက အစ်ကို ပေါ်မှာတည်တယ်၊ ရှာဖွေမယ့်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် မတားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရွှေ့ဆိုင်းခွင့် အာဏာတော့ရှိတယ်၊ ဒီဟာက ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေးကလူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအတွက် လိုအပ်သလို စီစဉ်ပေးရတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ သူတို့အဖွဲ့က မနက်ဖြန် ဒီအချိန်ထိ လှုပ်ရှားဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ အစ်ကိုက သူတို့လူစု မလှုပ်ရှားခင် ကြိုပြီး ဖောက်သွားရင်....’

ဂိုင်းက ပခုံးများကို နောက်တစ်ကြိမ်တွန့်ပြသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ စာအိတ်ထဲမှ မှတ်စုများကိုဖတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ညီ၏မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ဂိုင်း မင့်စိတ်ဘာပြုလို့ အခုလိုပြောင်းသွားရတာလဲ’

‘အကြောင်းတစ်ခုတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အခု မမေးနဲ့ဦး’

ဂိုင်းက နေဝက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား စင်းတံခါးဝဆီသို့ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်သွားကြသည်။ ဂျိုးဇက်က လက်ကိုမြှောက်၍ နာရီကို ကြည့်သည်။ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ မနက် ချစ်နာရီဆယ်ငါးတက်ပွဲတော်အတွက် ရုံးပိတ်ရက်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် အလို့ မနက်စောစောအချိန်သည် ဆိုင်ဂျွမ်တွင်း၌ လူစည်ကားချိန်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်၊ တက်ပွဲတော်ရက်လည်း ဖြစ်သဖြင့် ဂိတ်တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်မှ လူသံသူသံမကြားရ။

သူသည် ဂိုင်းအားမော်တော်ကားနားအထိ လိုက်ပို့သည်။ ကားနားရောက်သောအခါလက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။ ဂိုင်းကဆွဲယူပြီးခါသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်တက်သည်။ ကားကို စက်မနီးမီ သူသည် ကားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဦးခေါင်းအပြင်သို့ထုတ်ကာ ဂျိုးဇက်၏လက်ထဲမှစာအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး ပြောထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ။ အဲဒီထဲမှာ ပေးထားတဲ့လိပ်စာက ဟေးမြို့က နာမည်ကြီး ပြည့်တန်ဆာဂေဟာပဲ’

ဂိုင်းသည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခုမျှ မပြောတော့ဘဲ မော်တော်ကားစက်ကိုနှိုးသည်။ ကားသည် ရပ်ထားသောနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ထွက်ခွာသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ရပ်လျက်။ လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်သွားသည့် ဂိုင်း၏ မော်တော်ကားကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။

ရောင်သည် ရဲရဲနီလျက်ရှိရာ ရေပြင်ထက်မှ အုတ်တံတိုင်းရောင်များသည် သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့်နှယ်ရှိ၏။

(၁၀)

ဟူးမြို့တော်၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျုံးရှိ၍ ထိုကျုံးပေါ်တွင် ကျုံးကူးတံတားငယ်ကလေးများ တည်ဆောက်ထားသည်။ တံတားကလေးများမှာ ခုံးတံတားကလေးများဖြစ်၍ အပြင်လှအောင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသည်။ တံတားလေး တစ်ပေါ်မှ ဂျိုးဇက်ဖြတ်ကူးလာချိန်တွင် အလင်းရောင်သည် မှိန်စပြုလေပြီ။ တောင်အရပ်မှ ပြေးလာနေသော ညနေခင်းလေးနုအေးသည် ကျုံးရေပြင်ထက်ရှိ နို့နှစ်ရောင်နှင့်ကြက်သွေးရောင် ကြာပွင့်များကို ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေအောင် ဆော့ကစားလျက်ရှိလေသည်။

တံတားပေါ်၌ရပ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် တံတားဘေးပေါ်မှကျော်၍ ရေပြင်ကိုငုံကြည့်သည်။ ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်တွင် အရိပ်ထင်နေသည့် မြို့ရိုးတံ တိုင်းများ၏ အရောင်အဆင်းသည် ပြောင်းလဲစပြုလေပြီ။ နေဝင်ချိန်ဖြစ်သဖြင့်

ဂျိုးဇက်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ အနောက်ဘက်သို့ တန်းနေသော အာနမ် တောင်တန်းတောင်စွယ်များဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ နေမင်းသည် တောင်စွယ်တွင် တစ်ဝက်ခန့် ငုပ်ဆင်းဝင်ရောက်နေလေပြီ။ တောင်ထိပ်များသည် ပန်းရောင်သန်းလျက်ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လွှတ်ပေးနေသော နေရောင်ခြည်များသည် ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်းလျက်ရှိသော ရေနံ့သာမြစ် သို့မဟုတ် ဟုအွန်ဂီအန်း မြစ်ရေပြင်ထက်သို့ ပြာဆင်းလျက်ရှိကြ၏။ ကျုံးကမ်းပါးဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် နှိုင်းမခပင်များနှင့် ကျုပ်ပင်များသည် လေတိုးထိုင်း အော်မြည် ညည်းတွားလျက်ရှိကြသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သာယာလှပမှုနှင့် ငြိမ်းအေးမှု ပေါင်းစပ်စွဲစည်းထားသည့် မြင်ကွင်းတွင် အချိန်အတော်ကြာမျှ နစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ရှုခင်းပေါ်၌ အမျှင်တန်းနေသည့် သံယောဇဉ်ကို အားတင်း၍ ဖြတ်ကာ မြို့တော်ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

၁၉၃၆ ခုနှစ် ပထမဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် နောက်ထပ်ရောက်ဖို့အခါအခွင့်မသင့်ခဲ့သည့် ဟူးမြို့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။ ဟိုတုန်းက ခံတပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် အကာအရံများဖြင့် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော ကေရာဇ်မင်းမြတ်၏ ဂျီအာလောင်း၏ မြို့တော်သည် ယခုအခါ

တွင် ဗီယက်နမ်သတမ္မဒိုင်ငံ စစ်တပ်၏ တပ်မဟာတစ် တပ်စွဲထု
ဌာနချုပ်စခန်းဖြစ်နေပေပြီ။ ဤမြင်ကွင်းသည် ဂျိုးဇက်အဖို့
အံ့အားသင့်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

မြို့ရိုးလေးဖက်ကာထားသည့် ရွေးဟောင်း မြို့ကြီးတစ်မြို့
အတွင်း၌ ခေတ်မီ အမေရိကန်စစ်ယူနီဖောင်းများနှင့် စစ်လက်
နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော စစ်တပ်တစ်တပ် သွားလာ
လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာ လိုက်ဖက်မညီသလိုဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ရွှေ့ရောင်တဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် နန်းတော်ခေါင်မိုး
များ၊ မိုင်းလုံးတော်ဇောများ ခင်းထားသည့်အဆောင်များ၊
ပိုးသားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်း
သားများနှင့် မူးကြီးမတ်ကြီးများ၊ ထိုမြင်ကွင်းများကို လုံးဝ
မတွေ့ရမမြင်ရတော့ပြီ။ အမေရိကန်လုပ် စစ်သုံးဂျစ်ကားများ
သည် ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြ၏။ ယခင်က စစ်ဆင်များ
ထားရာနေရာများတွင် တင်ကားများ ရုပ်ထားသည်ကို တွေ့
၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တောင်ဗီယက်နမ် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်
ချွတ်ထားသည့် နန်းတွင်းမြို့ကြီးသည် ရှေးဟောင်း အရိပ်အငွေ့
များ မပျက်ပြယ်သေး။

ရေနံသာ မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ တောပိုင်းဒေသ
များတွင် ပြင်းထန်သော စစ်ပွဲ၏ဒဏ်ကို အလူးအလှိမ်ခံနေကြ
ရသော်လည်း ဗီယက်နမ်အမျိုးသားတို့၏ သမိုင်းနှင့် ရိုးရာ
ဓလေ့ထုံးစံ အစဉ်အလာကောင်းများကတော့ တောတောင်
ရေမြေပတ်ဝန်းကျင်အလှနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာတည်ရှိနေဆဲပင်

ဖြစ်သည်ဟု ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။ သူသည် ခြူးပန်းခြူးနွယ်
များဖြင့် တန်ဆာဆင်တားသည့် ခေါင်မိုးများထက်မှ နဂါး
ကြီးများကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးမှုကို ခံ
စားနေရသည်။ ယခင်က နန်းတွင်းပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ဖြတ်
လျှောက်သည့်အခါ စံပယ်ပန်းနံ့များသည် တဆင်းသင်း။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စေတီဆီမှ ဆွဲလွှဲသံများကို ကြားနေရသော
အခါ သမီးရွှာပုံတော်ဖွင့်မည့်သူအတွက်အတိတ်နိမိတ်ကောင်း
တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးပင် မသိမသာ
ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်ခုံမှလာခဲ့ရသည့် လေယာဉ်ခရီးမှာ မိုင်ပေါင်းငါးရာမျှ
ရှိ၏။ ဖူဘေးလေယာဉ်ကွင်းမှ အငှားကားဖြင့် ထွက်လာသော
အခါတွင်မူ သူသည် အတိတ်ကာလတစ်ခုအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက် လာခဲ့ပြီဟု ထင်မိသည်။ ဖူဘေးလေဆိပ်သည် ရွေး
ဟောင်းအာနမ်မြို့တော်နှင့် ဆယ်မိုင်မျှ ဝေးသည်။ လမ်းမှာ
ကျဉ်းမြောင်း ကြမ်းတမ်းရုံမျှမက မြစ်မီးရောင် တောင်ကုန်း
များကြားမှ ဖြတ်သွားရသဖြင့် အကွေ့အကောက်များသည်။
လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ကျေးရွာများမှ ကလေးသူငယ်များသည်
ဝါးတဲများအတွင်းမှပြေးထွက်လာကြပြီးမော်တော်ကားဆီသို့
လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြကြသည်။ တက်ပွဲတော်ရက် ဖြစ်သဖြင့်
ကလေးသူငယ်အားလုံး ရောင်မျိုးစုံ အဝတ်အစား များဖြင့်
သစ်လွင်တောက်ပနေကြသည်။ အားလုံး ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေ
ကြသည်။

ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း သစ်သားတံတားများပေါ်မှ ကျွဲများဖြတ်
ကူးနေသဖြင့် အငှားကားသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရပ်

ရပ်ပေးနေရ၏။ နာရီဝက်မျှသာ ကြာသည့် ခရီး လမ်း တွဲ
ညောင်ပင်များနှင့် မန်ကျည်းပင်များကြားမှ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းများကို မကြာခဏ မြင်တွေ့နေရသည်။ အပြောကျယ်
လှသည့် လယ်ကွင်းများနှင့် ဝါးတဲများဖြင့် ပြည့်နေသည့်
ကျေးရွာများကိုမြင်တိုင်း သူ့နှိုင်း အမေရိကသည် ဆိုင်ဂုံး
အခြားသော မြို့ကြီးပြကြီးများအား မည်မျှလောက် အထွေထွေ
အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်အောင် ဖျက်ဆီးထားသည်ကို သူ့ထံ
ထားမိလေသည်။

ဟွေးမြို့တွင်းရှိ လမ်းမကြီးများနှင့် မြို့ရိုး အောက်ဘက်
ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ပြင် စသည်တို့ကို မြင်သော
အခါ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက လန်းပြောခဲ့ဖူးသည့်
စကားများကို သတိရသည်။

‘မြစ်ရေစီးသံကို ဂရုစာစိုက် နားထောင်ကြည့်ရင် ဟွေးမြို့
က အာနမ်နိုင်ငံရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ကြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ လန်း
ထင်တယ်’

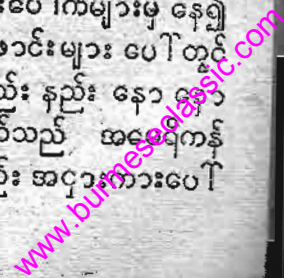
မြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ လီလှိုင်းလမ်းမကြီး
အတိုင်း ပြေးသွားလျက်ရှိသော အငှားကားပေါ်၌ လိုက်ပါ
လာသည့် ဂျိုးဇက်သည် လန်းပြောခဲ့သလို အာနမ်နိုင်ငံ၏နှလုံး
ခုန်သံကို မကြားရ။ သူ့ရှင်ခုန်သံ မြန်နေသည်ကိုသာ သတိ
ထားမိသည်။

ဗီယက်နမ်ဒေသခံဘာ ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုပါက ဂိုင်းထံ
သူ့ရဲ့သောလိပ်စာသည် မြစ်၏မြောက်ဘက် ကမ်းပါးမြို့ရိုး
အပြင်ဘက် လူနေအလွန်ထူထပ်သော ဂျီအာတိုင်း ရပ်ကွက်
တွင်း၌ တည်ရှိသည်။ ကလီးမင့်စ် တံတားကိုလွန်၍ ဈေးဘက်

သို့ သွားရာလမ်းများပေါ် ရောက်သည့်အခါ သူ ကြိုတင် ရှိ
အခန်းငှားထားသော အင်ပီးရီးယဲဟိုတယ်သို့ မဝင်သေးဘဲ
လိပ်စာရှိရာသို့တန်း၍ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အိမ်များကြားရှိ လမ်းကျဉ်းများအတွင်းသို့ ဝင်မိသော
အခါ တက်ပွဲတော်အတွက် ချိတ်ဆွဲထားသည့် စက္ကူနီနီရဲရဲ
များသည် လမ်းလုံးပြည့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်တိုင်း
ရွေ့တွင်လည်း သစ်ရွက်များနှင့် အင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ဝါးတိုင်များကို မြင်နေရ၏။ တစ္ဆေဆဲရဲနှင့် မကောင်းဆိုး ဝါး
များကို နှင်ထားကြခြင်းပေတည်း။ သူ အသက်ဆယ်ငါးနှစ်
အရွယ် ကေဘုတ်မင်းမြတ် ခိုင်ဒင်း၏နန်းတော်တွင်းသို့ အလည်
ရောက်ခဲ့စဉ်က ဤဝါးတိုင်များကို မြင်ဖူးခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါ
လော။

တက်ပွဲတော်ကို မနေ့ညက မြို့တိုင်းရွာတိုင်း၌ ကျင်းပခဲ့ကြ
ပြီးပြီဖြစ်၏။ ယနေ့သည် နှစ်သစ်ကူးနေ့ ဖြစ်သည့်အားလျော်
စွာ လမ်းတိုင်းလိုလိုတွင် ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေကြသည့် လူများ
ကိုသာ မြင်နေရသည်။ မကြာမီ နေဝင်တော့မည့်ဖြစ်ရာ နှစ်
သစ်ကူးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖောက်မည့် ဈေးကုန်အိမ်များ
ကို မကြာခင် ကြားကြရပေတော့မည်။ အိမ်တိုင်းတွင် ပူဇော်
ပသထားသည့် ဖယောင်းတိုင်မီးများ၊ သစ်သီးများ၊ ပန်း
များနှင့် အမွှေးတိုင်များကို အိမ်ပြတင်းပေါက်များမှ နေ၍
မြင်တွေ့နေရ၏။ အိမ်ပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းများ ပေါ်တွင်
ကစားနေကြသည့် လူစုလူဝေးသည် နည်း နည်း နော နော
မဟုတ်။ မြို့တော်၏ ဤဘက်ပိုင်းရပ်ကွက်သည် အမေရိကန်
တို့ကို မြင်လေ့မြင်ထမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း အငှားကားပေါ်

၁၄၆ မောင်ထွန်းသူ

မူ ဂျိုးဇက်အား အထူးအဆန်းတစ်ခုခုဖွယ် လှမ်းပျော်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

လမ်းတိုင်းတွင် လူစုလူဝေး ရှိနေသဖြင့် မော်တော်ကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ မောင်းနေရ၏။ စိတ် ရှိသလောက် ခရီးမတွင်သဖြင့် ဂျိုးဇက်မှာ ကားထဲတွင် ဖင်တကြွကြွဖြစ်လျက်ရှိသည်။

တူယက်နှင့် နောက်ထပ် တွေ့ရမည့်အရေးသည် ရင်လေးစရာတွေ များလှချေသည်။ ပထမဆုံး ပူပန်ရသည့်အချက်မှာ တူယက်အား 'ဖမ်းဆီးပြီး လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခံရမည့်အရေးဖြစ်သည်။ သူ့ ရောက်မသွားခင် ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့က ရောက်နှင့်ပြီး တူယက်အား ဖမ်းသွားခဲ့ပါမူ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ သူ့ညီဂိုင်းက ပေးထားသည့်အမိန့်ကို မနာခံဘဲ သို့မဟုတ် အမိန့်အရောက်နောက်ကျ၍ တူယက်အား ဖမ်းမိသွားခဲ့သည်ရှိသော်.....။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ဂိုင်းပေးလိုက်သည့် လိပ်စာမှားသဖြင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ တူယက် မရှိခဲ့သော်။

အငှားကားသယ်ဆောင်ရာ လိုက်ပါနေရသည့် ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် တစ်ပူပေါ် တစ်ပူဆင့်ကာ အပူပင်လယ်ဝေလျက် ရှိ၏။ ထိုအပူများတွင် နောက်ဆုံးဝင်လာသည့်အပူမှာ ထိုနေ့မနက်ကမှစတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မနက်က သူ၏နေအိမ်၌ ဂိုင်းနှင့် မနက်စာစားကြစဉ်က တွေးတက်တွင် နောက်ထပ် ထိုဘဝများ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေသည်ဟူ ကြားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယမန်နေ့ညက ဝီယက်ကောင်းတို့သည် 'တက်ပွဲတော်အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး သဘောတူညီချက်' ကို ချိုးဖောက်ကာ ဆိုင်ဂုံ မြို့တော် မြောက်ဘက်မှ မြို့ခုနစ်မြို့ကို အလွတ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသည်။ ထိုအခါ အမေရိကန်တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝီလျ ဝက်စ်မိုးလင်းကလည်း ယင်းသဘောတူညီချက်ကို ဖျက်သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဝီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အမေရိကန် တပ်များအား သတိနှင့် နေကြရန် တပ် လှန့်ကြေညာခဲ့၏။

သမ္မတ သီယူကလည်း ဝက်စ်မိုးလင်းလုပ်သည့်အတိုင်း ထိုနေ့နံနက်မှစ၍တောင်ဝီယက်နမ် တပ်များအား တပ်လှန့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမိန့်ထုတ်ချိန်တွင် တောင်ဝီယက်နမ် တပ် ထက်ဝက်ခန့်မှာ တက်ပွဲတော်အတွက် ခွင့်ပေးပြီးနေပြီဖြစ်၏။ ဝီယက်ကောင်းတို့၏ တိုက်ခိုက်စီးနင်းခြင်း ခံရသည့် မြို့များမှာ ဒါနန်း၊ နာထရန်၊ ကိုနွန်၊ ပလေကူ၊ တိုင်အမ်၊ ကွန်တမ်နှင့် ဘန်မဲသောက်တို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းမြို့များသည် ဆိုင်ဂုံမြောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်နှင့် တောင်ကုန်းများပေါ်၌ တည်ရှိကြလေသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ၌ တက်ပွဲတော်အတွက် ဖောက်နေသည့် ဗျောက်အိုးသံများနှင့် ရော၍ ရောင်တော်ပြန်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ် တပ်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် အချက်တက်ချိန်အထိ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေသော်လည်း ဆိုင်ဂုံရှိ အမေရိကန်နှင့် ဝီယက်နမ် စစ်ဌာနချုပ် တို့မှ ထိုးစစ်ဆင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာ မဖော်ပြခဲ့ကြပေ။

လေယာဉ်နှင့် လာခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဂျိုးဇက် သည် ဗီယက်နမ်လေကြောင်း ဒီစီ ၄ လေယာဉ်ပြုတင်းမှနေ၍ မြေပြင်သို့ မကြာခဏ ငွ်ကြည့်လာခဲ့သည်။ သူ့ကြားခဲ့ရသည့် အတိုင်း မှန်ကန်ပါက ထိုကိစ္စဖြစ်နေသည့်အရိပ်အငွေ့ မြင်တွေ့ ရလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မည်မည်ရရ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ။

ဂျီအာဟိန်း ရမ်ကွက် လမ်းများ အတွင်းမှ ဗျောက်အိုး ဖောက်သံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို အခါ အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သော သမိုင်းဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို သူ့သတိရမိပြန်သည်။

ဆယ်ရှစ်ရာစုနှစ်အတွင်းကဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က အာနမ်ဒေကရာဇ် ဘုရင်တစ်ပါးသည် တက်ပွဲတော်ရက်တွင် အောင်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ရခဲ့သည်။ ဟန့်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ရန်သူ တရုတ်တပ် များအား တက်နှစ်သစ်ကူးပွဲညတွင် တပ်သား တစ်သိန်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ရန်သူများကို သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းကာ မြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။

မော်တော်ကားသည် စောစောကထက် ပို၍နွေးလာသည် ဟု ထင်ရသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ကားနောက်ခန်းထဲမှ ရှေ့သို့ ကုန်းကာ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာအား လှော်ဆော်သည်။ ဒရိုင်ဘာကလည်း ဟွန်းကို အဆက်မပြတ် တီးကာ လူအုပ်များကြားမှ မြန်နိုင်သမျှမြန်ဆောင် မောင်း သည်။ နောက်ဆုံး လူအုပ်နှင့်လွတ်ရာ ဈေးအနီးသို့ ရောက်လာ

သည်။ ကားသည် မြို့အစွန်ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် လမ်းတစ်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာ သည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ဖရိုဖရဲ ပြိုကျနေသော သွပ်မိုးသစ် သားတဲများကို တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘စစ်သားတွေကတော့ ဒီလမ်းကို ဘုရင့် အပျော်မယား များလမ်းလို့ ခေါ်ကြတယ်’ ဟု ဒရိုင်ဘာက စပ်ပြောလုပ်ကာ ပြင်ဆစ်စကားဖြင့်ပြောသည်။ ‘တပ်မဟာတစ်အတွက်ကတော့ အင်မတန် အဆင်ပြေတဲ့ နေရာပေါ့’ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ အနီရောင်နယ်မြေမှန်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်လေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကုနေညတော့ အားလုံး ပိတ်တယ်၊ အပျော် မယားတွေလဲ တစ်ခါတရံတော့ နားဦးမှာပေါ့လေ၊ ဟုတ်ဖူး လား’

မြို့ပြဖြစ်နေသော ဒရိုင်ဘာသည် လမ်းထောင့်ရှိ စပါး ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တူသော အဆောက်အအုံပျက်ကြီး တစ်လုံးရှေ့၌ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကံတော့အကောင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျားရှာနေတဲ့ လိပ်စာဟာ အဲဒါပဲ၊ သွားရှာကြည့်ပေါ့၊ ခင်ဗျားကို စောင့် မျှော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့’

အဆောက်အအုံ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရာ လှေကားသည် ယိုင်နဲ့နေပြီး လှေကားထိပ်မှအစပြုသည့်ဝရန်တာတစ်လျှောက် လုံးတွင် တံခါးပေါက်များကို မြင်နေရ၏။ သုတ်ထားသည့် ဆေးများမှာ အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ကာ ကွာကျသည့်နေရာ

များတွင် ကွာကျနေသည်။ နံရံများမှာ ပြိုလဲကျတော့မည့်နှယ် ရှိသည်။ လှေကားထိပ်၌ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် မိန်းမကြီးတစ် ယောက် ရပ်နေသည်။ သူသည် အငှားကားဆီသို့ ငုံ့ကြည့်နေ သည်။

‘မိန်းမကြီးက ရှုပ်တော့လှမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးတော့ပေါ လိမ့်မယ် မှန်စီယာ၊’ ဟု ဒရိုင်ဘာက လှမ်းပြောသည်။

‘မင်း ဒီနေရာကစောင့်’ ဂျိုးဇက်က ဒရိုင်ဘာအား ဝေါသ တကြီး လှမ်းပြောကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ဆင်းသည်။ သူသည် လှေကားကို နှစ်ထစ်သုံးထစ်ကျော်၍တက်ကာ ပြန်လှည့်သွား သော မိန်းမကြီးနောက်သို့လိုက်သည်။ မိလာသည့်အခါ လက် မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ဂိုင်းပေးလိုက်သည့် သူ့သမီး၏ ဓာတ်ပုံကိုပြသည်။

‘ချီ တူယက်လူအွန် ခိုဒေးခွန်’ ဟု သူက ဗီယက်နမ် စကား ဖြင့်မေးသည်။ ‘တူယက်လူအွန် ဒီမှာနေသလား’ ဟု မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမကြီးသည် ဓာတ်ပုံကို ပြူးတူးမြှတ် ကြည့်သာ ဂျိုး ဇက်အား မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါသည်။ ထို့နောက် ဂျိုး ဇက်၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း အမှတ် တမဲ့ဖြစ်ကာ လွတ်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းမကြီးသည် ဂျိုးဇက် အနီးမှ ပြေးထွက်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့် လာသည်။ တွေ့သမျှ အခန်းတံခါးများကို တွန်း ဖွင့် ကြည့် သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ခန်းကျမှ တံခါးပွင့် သည်။ အတွင်းမှ ဟောင်စပ်စပ် ချဉ်ထူးထူးအနံ့များ ထောင်း

ခနဲ ထွက်လာသည်။ ဘိန်းပြောင်းမှ ထွက်လာနေသော အနံ့ နှုန်း ချက်ချင်းသိသည်။ အထဲတွင် ဖွဲထားသည့် အခန်းငယ် ကလေးများသည် ဘိန်းခန်းများပေတည်း။

သူသည် အခန်းထဲမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာသည်။ ကော် ရစ်ဒါ၏ တစ်ဖက်အစွန်းတွင် သူ့အား လှမ်း ကြည့် နေ သော အဘွားအိုတစ်ဦးကို မြင်သည်။ သူသည် ကပျာကယာလျှောက် သွားပြီး အဘွားအိုလက်ထဲသို့ ဗီယက်စတာ ငါးထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တူယက်၏ဓာတ်ပုံ ကို ထုတ်ပြသည်။

‘ကျွန်တော် ကနေ့ည သန်းခေါင်အချိန်မှာ ဒီကိုပြန်လာခဲ့ မယ်သိလား’ ဟု သူက ဗီယက်နမ်ဘာသာဖြင့် ပြော သည်။ ‘တူယက်လူအွန်ကို ပြောပြပေးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရင်မဖြစ် ဘူး၊ စောင့်နေပါလို့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် နာမည် ကို လဲ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းလို့ ပြောပါ၊ သိပ် အရေးကြီးလို့ပါ၊ သေ ရေးရှင်ရေး ကိစ္စတစ်ခုလို့ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါ’

ရှုံ့ တွဲနေသော အဘွားအို၏ မျက်နှာသည် ဇဝေဇဝါဖြစ် ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ဂျိုးဇက်ပေးသည့် ငွေကိုတော့ သူ့ လက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူသည် ဂျိုး ဇက်အား ပြူးတိပြူးကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက် ပြောလိုက်သည့်စကားများကို နားလည်ခြင်း ရှိမရှိ အတိအကျ မသိ။

ဂျိုးဇက်သည် အငှားကားဖြင့် ဟိုတယ်သို့သွားကာ သူ့
 အိတ်ကို အခန်းထဲ၌ ထားသည်။ ပြီးတော့ ကျုံးကူးတံတားဆီ
 ပြန်ပို့ခိုင်းပြီး မော်တော်ကားခ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးသည်။
 သူ တံတားငယ်ပေါ် ရောက်ချိန်တွင် နေသည် ဝင်လှဆဲဆဲ ဖြစ်
 နေပေပြီ။ ထိုနောက်တော့ တံတားပေါ်၌ ကြာကြာ အချိန်
 မဖြုန်းတော့ဘဲ နန်းတွင်းခံတပ်ဆီသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ဝင်
 လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဟွေးမြို့ကျတော့ သူ၏
 တပ်အင်အားကို အကန့်အသတ်နှင့် ထားသည်။ စစ်အကြံပေး
 အရာရှိ အရေအတွက်မှာလည်း များများစားစားမရှိ။ သူတို့
 အား မြစ်၏တောင်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် သီးသန့်နေရာ ချပေး
 ထားသည်။ အမေရိကန် အရပ်ဘက် ဝန်ထမ်းများမှာမူ မြို့
 တော်တွင်း၌ နေကြ၏။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် ထောက်
 လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်နေကြသူများ ဖြစ်၍ သူတို့
 အရေအတွက်မှာလည်း များများစားစားမရှိ။

ဝိုင်းက အကြံပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဂျိုးဇက်သည် ပြည်လူ
 တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး ထောက်ပံ့မှုအေဂျင်စီသို့သွား၍ သူ့ဟွေး
 မြို့၌ ရောက်နေကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ရုံးထဲတွင် ဗီယက်နမ်
 အမျိုးသမီး စာရေးမတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်က သူ့နာမည်၊ သူ့ဟိုတယ်လိပ်စာ စသည်များ
 ပေးပြီး နန်းတော်ကို လေ့လာကြည့်ရှုရန် လာခြင်းဖြစ်၍ နှစ်
 ရက်သာနေမည်ဟု ပြောပြသည်။ စာရေးမက သူပြောသမျှကို
 စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရေးသွင်းထားသည်။

ဝိုင်းထံမှ အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ဂျိုးဇက်ရောက်လာ
 သည်ကို ကြိုတင်၍ သိနေသော စီအိုင်အေ အရာရှိတစ်ဦးက သူ
 အား ညစာစားရန် ဖိတ်ထားကြောင်း သိရ၏။ သို့သော်
 အည်း အခုလိုအချိန်တွင် မည်သူနှင့်မှ မတွေ့လိုသဖြင့် ဟိုတယ်သို့
 ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မြစ်ဆိပ်ဘက် မျက်နှာပြု
 သားသည့် စားသောက်ဆိုင်၌ ညစာဝင်စားသည်။ တကယ်
 ဆော့ စားချင်၍ ဝင်ခြင်းမဟုတ်။ စား၍ရလိုရငြား ကြီးစား
 ဩဇာခြင်းသာဖြစ်ရာ လုံးဝမစားနိုင်။ ထိုင်နေသည့် စားပွဲမှ
 နုနု မှန်ပြတင်းမှ မြင်နေသော မြစ်ဆိပ်တစ်လျှောက်မှ သမ္ဗန်
 များကိုသာ တွေ့ဝေ ငေးမောနေ မိ သည်။ သ မ္ဗန် များ
 သို့မှ ဖယောင်းတိုင် မီး များ သည် တ လက် လက်။ မကြာ
 သာ ကြားနေရသော ပျောက်အိုးသံများသည် သူ့ စိတ်
 ချိတ်တိုး၍ ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အချိန်
 ချွန်းသည့်အနေဖြင့် မြစ်ကမ်းပါးပေါ် လျှောက်သွားလျက်
 လေ၏။

ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘဲလျက်နှင့်ပင် သူသည် နမ်ဂျီယာအို
 သို့ သွားရာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော
 စပေါင်းများစွာက သူနှင့်လန်းသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ခဲ့
 ခဲ့၏။ ဤနေရာမှနေ၍ ယဇ်ပူဇော်ပုံကို ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု
 အခါတွင်မူ နမ်ဂျီယာအိုနတ်ကွန်း၏ တံတိုင်းများသည် မြက်
 ချိုပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေလေပြီ။ အမှောင်ရိပ်များ ထောက်
 ရောက်နေသည့် ရွေးဟောင်းအဆောက်အအုံသည် ဟိုတုန်းက
 ထူးခြားခြင်းမရှိ။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း မရှိ။

သူသည် အနီးအနားမှ လမ်းများပေါ်တွင် ဦးတည်ချက် မရှိဘဲ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ လျှောက်ရဖန် များတော့ လည်းစိတ်ပျက်လာသည်။ ဟွေးမြို့၏ ဤဘက်ပိုင်းတွင် အငှား ကားတစ်စီး ရဖို့မလွယ်ဟု သတ်ရလိုက်သောအခါတွင်မူ ပို၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဂျီအာဟ့၀် ပြည့်တန်ဆာဂေဟာသို့ ခြေလျင်လျှောက်သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ် ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ညသန်းခေါင်တွင် သူ့သမီးနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။ တကယ်တော့ သူ့သမီး သည် သူ့အဖို့ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေရုံမျှမက လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သူ့နိုင်ငံ၏ ရန်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့။

(၁၁)

ရှင် ဘာပြုလို့ လာတာလဲ'

သူ့နောက်မှ မေးလိုက်သည့်အသံကြောင့် ဂျိုးဇက်၏ရင် သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချာခနဲနောက်သို့လှည့်ကာ အသံ နှစ်သို့ ကြည့်သည်။ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခု။ ဘောင်းဘီနက် အင်္ကျီနက်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ထောင်များ ဝတ်ထားသည့် အိမ်ပေါင်းမိန်းမတစ်ယောက်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အသံက သာယာညှင်းပျောင်း ခြင်းမရှိ။ ရန်ပြုလိုသော သဘောကို ဆောင်နေသည်။

'တူယက်လားဟင်' ဂျိုးဇက်က ဆန်ဂိုဒေါင်ရိပ်အောက်ရှိ ဘုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အရိပ်အောက်မှ ထွက် အကပ်မခံ။ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားသည်။

'ရှင် ဘာပြုလို့ လာတာလဲ'

ဂျိုးဇက်၏မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုတွင် ကျင့်သော ရုလာသည်။ ထိုအခါ သူ့ ရွှေမှ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို ဖြစ်လာသည်။ သူ့လည်ချောင်းသည် နှင်ဆို့ဆို့ ဖြစ်လာသည်။ 'တူယက် ဖေဖေ မင်ကို သတိပေးဖို့ လာခဲ့တာ၊ မင်း ဒီမြို့ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမနက် အရုဏ်တက်မှာ လုံခြုံရေးအရာရှိတွေ မင်ကို လာဖမ်းကြလိမ့်မယ်'

ဂျိုးဇက်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရွှေသို့တိုးသွားသည်။ တူယက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တော့မည် မျိုး ဖြစ်၏။

'ရှင် ကျွန်မကိုမထိနဲ့' ဤအကြိမ်တွင် တူယက်သည် နောက်သို့ ဆုတ်မသွား။ သို့သော်လည်း အေးစက် မာကျောလှန်းသည့် လေသံကြောင့် ဂျိုးဇက်မှာ တန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ဖက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ကြိုကြားကြိုကြား ပေါ် ပေါက် လာ တတ် သည့် ပြောက်အိုးသံများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ တိတ်ဆိတ်ကို ဖြိုခွင်းလျက်ရှိသေးသည်။

အမှန်တော့ဂျိုးဇက်သည် တူယက် နှင့် တွေ့ရ တော့ မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခင်က စပါးဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သော အဆောက်အအုံမှာ သော့ခတ်ထားသည်။ ညသန်းခေါင်တော့ လူဝင်လူထွက်မရှိ။ ညနေခင်းက သူတွေ့ခဲ့သော အဘွားကြီးကိုပင်မတွေ့ရ။ သူ့ရှင်ထံ၌ သိုသိပ်ထားခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်သည် ပျက်ပြယ်လုနီးနီး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သူသည် အိမ်အနား တစ်ဝိုက်တွင် လှည့်၍ သွားလိုက်၊ ပြန်လာလိုက် လုပ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မှုနည်းတော့ပြီ။ အချိန်သည် တဖြည်း

ကုန်လာသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ဟု သဘောထား ရှိပြီး ရောက်လာသည့်အခါ နံနက်သုံးနာရီ ထိုးလုနီးနေပေပြီ။ သူ့မှတော့ပုမလား ဟူသော သောက၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကို တစ်နေ့ သုံး ခံနေခဲ့ရသော ဂျိုးဇက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲပေါ်လာသည့် သူ့ နောက်မှအသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရ၏။

'မင်အတွက် အချိန် နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ပဲ ရမယ်ထင်မယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ 'မင်ကို ဆိုင်ဂုံရောက်အောင် ငါ ကူညီပါ့မယ်၊ မနက်ခင်း အစောဆုံးထွက်တဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ချိတ်ရင် အဆင်ပြေတယ်၊ ဒီနိုင်ငံထဲက ထွက်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို မရောက်သေးခင်မှာ ငါ မင်ကို လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ဝှက်ထားပေးမယ်'

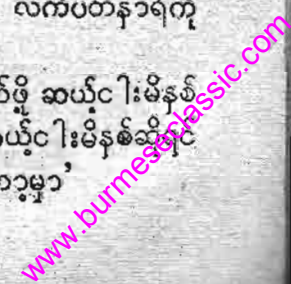
တူယက်က ဟက် ဟက် ပက် ပက် ရယ် သည်။ သူ့ ရယ်သံကြောင့် ဂျိုးဇက်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရပြန်သည်။

'ရှင်တို့ လုံခြုံရေးအရာရှိတွေ ကျွန်မဆီလာဖို့ ရွေးတဲ့အချိန် အချိန်ဆိုးပဲ၊ အန္တရာယ်ရှိနေတာက ကျွန်မမဟုတ်ဘူး၊ သူ့နဲ့ ရှင်ပဲ'

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ရန် ရွှေသို့ တိုးသွားသည်။ 'မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ' ဟု မေးသည်။

တူယက်သည် သူ့လက်ထဲမှ အပေါ်စား လက်ပတ်နာရီကို မျက်နှာနားကပ်၍ ငှိုကြည့်သည်။

'ရှင်နဲ့ ရှင်ရဲ့ ဆိုင်ဂုံကလူတွေ လွတ်ပြောက်ဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်အောင် အချိန်မရတော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုရင် သွားမြို့ဟာ ပြည်သူတွေရဲ့လက်ထဲ ရောက်တော့မှာ'

ဂျိုးဇက်က မယုံကြည်နိုင်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။
'ဘာလဲ ကုန်မြို့နစ်တွေက ဟွေးမြို့ကို သိမ်းဖို့ ဝင်တိုက်
တော့မယ်လို့ ပြောနေတာလား'

တူယက်က ပြုံးသည်။ 'ဒီမြို့တစ်မြို့တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တော
ပိုင်းက မြို့ပေါင်းတစ်ရာကို တစ်ပြိုင်တည်းသိမ်းမှာ၊ ဆိုင်ရုံ
ပါတယ်။ ကချို နေရာတွေမှာ တိုက်ပွဲတွေ စနေပြီ။ ရှင်
ရုပ်သေး သမ္မာသီယူနဲ့လေတပ်ပိုလ်ချုပ်ကီးတို့ကို သတ်သင်
မယ်။ အသံလွင့်ဌာနအားလုံးကိုသိမ်းမယ်။ တောင်ပိုင်းပြည်
လူထုကြီးရဲ့ အကြံမဟာ ပေါက်ကွဲတော့မယ်'

'သိပ်ပြီး မပြင်းထန်ပါနဲ့ တူယက်ရယ်'

တူယက်က ပခုံးတွန့်သည်။ 'ရှင်က ရှင်နေတဲ့ အင်မီးရီး
ဟိုတယ်ကို ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေရောက်လာပြီး ဖမ်းစေ
မှ ယုံမှာပေါ့လေ၊ မနေ့ညက ရှင်ညစာစားနေချိန်မှာ ကျွန်
တို့တပ်ရင်း ဆယ်ရင်းက ဟွေးမြို့ကို ဝိုင်းထားပြီးပြီ'

'ငါဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိ
လဲ'

'ရှင်နာမည်ကို စာရင်းသွားပေးတဲ့ ရုံးကစာရေးမ
ကျွန်မတို့လူယုံပါ။ ဒီနေ့ည ကိုးနာရီမထိုးခင် မိအောင်ဖမ်း
လုပ်ထားတယ်တဲ့၊ အမေရိကန်တွေ စာရင်းထဲမှာ ရှင်နာမည်
ထိုးလာတယ်'

ဂျိုးဇက်သည် သူ့သမီးကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက်
သည်။ 'ဒါပေမယ့်တူယက်ရယ်၊ ဟွေးမြို့ကို ရအောင် မင်း
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်ကြမှာလဲ၊ နန်းဘွင်းမှာ တပ်မဟာ
တစ်ခုလုံး ချထားတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဗူအေး

အမေရိကန် မရင်းတပ် သုံးရင်းလေးရင်းလောက်ရှိတယ်၊ မိနစ်
ပိုင်းအတွင်း သူတို့ဆီက တပ်ကူတွေရောက်လာနိုင်တယ်'

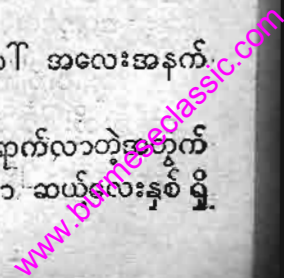
'တပ်မဟာတစ်ရဲ့ လူတစ်ဝက်လောက်က တက်ပွဲတော်
အတွက် ခွင့်သွားနေကြတယ်၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေထဲက အများ
စုက အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး မူးနေကြတယ်၊ တချို့
က အစားတွေ အဝအပြစားပြီး ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်
နေကြတယ်'

တူယက်၏ အသံသည် အေးစက်စက် မာကျောကျော၊
ဂျိုးဇက်၏စကားအပေါ် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို သူ့
မျက်နှာက အထင်အရှား ဖော်ပြနေသည်။

'ကျွန်မတို့ ဒီထိုးစစ်ကို စီစဉ်လာတာ ခြောက်လရှိပြီ၊ ကျွန်မ
စက်ဆုပ်စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာဟာ
တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခုဖွင့်ပြီး တာဝန်ပေးဖို့၊
ကျွန်မရဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ဆယ်ဆီက ရှင်တို့ရဲ့ ရုပ်သေးတပ်တွေ
နဲ့ တပ်မှူးတွေအကြောင်း အကုန်လုံး သိထားပြီးပြီ၊ ကျွန်မသိ
ထားတာ သူတို့ရဲ့အကြောင်းတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဟွေး
ဒေသအတွင်းက အမေရိကန်တပ်တွေရဲ့ အကြောင်းကိုပါ သိ
ထားတာ၊ အခုလောက်ပြောပြရင် ရှင်နားလည်မှာပါ၊ တကယ်
တော့ ရှင်ဒီကိုမလာတာ အကောင်းဆုံးပဲ'

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏ စကားများအပေါ် အလေးအနက်
ပြု၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက်ရှိ၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါကတော့ ဒီကိုရောက်လာတဲ့အတွက်
ဝမ်းမနည်းဘူး တူယက်၊ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ဆယ်လေးနှစ် ရှိ

၁၆၀ စောင်ထွန်းသူ

သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုနှေ့တိုင်းသတိရလျက်ပဲ၊ ကိုယ့်သမီး တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ပစ်မယ်ထင်သလား။’

‘ကျွန်မတို့ဟာ မတူညီတဲ့ ကမ္ဘာနှစ်ခုထဲမှာ တစ်သီးတခြား စီ ခွဲနေကြတာပဲ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတော်ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေကြတဲ့ တခြားအမေရိကန်တွေ့ဘာမှမခြားဘူး။ အတူတူပဲ’

ဂျိုးဇက်က ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး တူယက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ငါဟာ မင်းအဖေပေါ့ တူယက်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တစ်နေ့တစ်ရက် မင်းကို ထပ်တွေ့ရဦးမှာပဲ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်ပါဘူး။’

တူယက်က သူ့လက်ထဲမှလွတ်ရန် အတင်းရုန်းသည်။ သူ့ကလည်း လျော့မလှေ့။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရုတ်တရက် နန်းတွင်းခံတပ်အပေါ်ဘက်သို့ ကျည်တစ်လုံး ဘက်လာသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ခင်းခင်းလင်းသွားသည်။ သူ့သမီး၏မျက်နှာကို တစ်ခဏမျှ ပြက်ပြန် ထင်ထင်မြင်မြင်လိုက်ရ၏။ မျက်နှာ၏ သဘာဝအလှသည် ပေါ့လွင်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထုသည် သူ့ကိုအားပြန်၍ လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ့လက်တွင်းမှ တူယက်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့ပျောင်းလာသည်။

‘ကျွန်မကို လာပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ရှင်ပြန်ပါ’ ဟု သေသံ တိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရှင်ဒီမှာနေလို့ အကူမရှိဘူး။ သူတို့လာရင် ရှင်ကိုသတိကြမှာ’

ပျောက်အိုးသံများထက် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံများကြားရသည်။ ဂျိုးဇက်က အသံလာရာဘက်ဆီသို့ ချိတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ သတိထား၍ နားစွင့်သည်။ ပေါက်ကွဲသံမှာ အမြောက်ကျည်ဆန်များ၊ ခုံးကျည်များနှင့် မော်တာကျည်ဆန်များဖြစ်သည်ကို ခွဲခြား၍ သိသည်။ သူ တူယက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသံများသည် ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။

‘ငါ အခုလိုအချိန်ကလေးကို စောင့်ဆိုင်းလာခဲ့တာ ဆယ်လေးနှစ်ရှိသွားပြီ တူယက်။ အခုမှတော့ ငါပြန်မသွားနိုင်ဘူး။’

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း၍ဖက်ကာ သူ့ ရင်ခွင်နှင့် ကပ်ထားသည်။ တူယက်က ပထမတော့ သူ့ကို ပြန်၍ဖက်ထားသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး သူ့ အား တွန်းဖယ်ပစ်သည်။

‘ရှင်ဘာကြောင့် မသွားသေးတာလဲ၊ သူတို့က ကျွန်မကို ရှင်နဲ့အတူ တွဲနေတာတွေ့ပြီး ကျွန်မကိုပါ သတ်ပစ်စေချင်လို့လား။ ကျွန်မကို သူတို့က သစ္စာဖောက်မလို့ ထင်သွားစေချင်လို့လား။’

ဂျိုးဇက်၏လက်များသည် တူယက်၏ပခုံးများပေါ်မှ ကွာကျသွားသည်။ သူသည် မခေခွဲနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် တူယက်အား ကြည့်နေသည်။

‘ငါမင့်ကို ကျောခိုင်းမသွားနိုင်ဘူး တူယကီ၊ အခုတစ်ခါ
တော့ ငါမင့်ကို ဒီအထိုင်း ထားမပစ်ခဲ...’

တူယကီ၏နောက်ဘက်ရှိ မြစ်ဆိပ်သို့သွားရာ လမ်းမပေါ်
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသည် စကား
ဆက်မပြောဘဲ မုတ်ထားလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်
သော တူယကီသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ဂျိုးဇက်ကြည့်နေသည့်
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ လူရိပ်တစ်ဒါဇင် ကျော်ကျော်
သည် သူတို့ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာနေသည်ကို မြင်လိုက်
ရ၏။ သူတို့သည် ခါးပျားကိုကုန်း၍ တဲရိပ်များကိုခိုကာ ပြေး
လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပေးမြို့ပေါ်သို့ တက်လာနေသည့်
မီးကျည်များမှ အလင်းရောင်ဖြင့် သံခမောက်ဆောင်း မှ
မောင်းဝတ်များကို သူ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။

‘သူတို့ကို ကြည့်ရတာ မြောက်ဗီယက်နမ်တပ်သားတွေနဲ့
သလိုလိုပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ရေရွတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ပြည်သူ့တပ်မတော်ရဲ့ အမှတ် ၈ ဝေ
တပ်ရင်းက တပ်ဦးပဲ’ ဟု တူယကီက တိုးတိုးကလေး ပြော
သည်။ ‘သူတို့ ရာဘာလှေတွေနဲ့ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာကြတာ’

ဂျိုးဇက်က တူယကီအား အဆောက်အအုံ၏ ဝရန်တာစင်
အရိပ်အောက်သို့ တွန်းပို့သည်။ သို့သော်လည်း တရစပ်ပစ်ခတ်
နေသော အမြောက်သံများမှ မီးရောင်နှင့် မီးကျည်များ
အလင်းရောင်များသည် လမ်းမကြီး တစ်ခုလုံးပေါ်၌ ထိ
ထိန်လင်းလျက် ရှိလေရာ ရွှေ့သို့ အပြေးအလွှား ချီတက်လာ
ကြသော စစ်သားများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ကြ

သည်။ ရွှေ့ဆုံးမှစစ်သားသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့
သက်သို့ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏
နောက်ဘက်ရှိ စပါးဂိုဒေါင်နံရံသည် ကျည်ဆန်ရာများဖြင့်
ပြည့်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ရင်ဘတ်မှ ပြင်းထန်သော နာကျင်မှု ဝေ
ဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို
ဖိကာ ဒူးထောက်လျက်ကျသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့လက်
ချောင်းများသည် သွေးများဖြင့် စေးထန်ထန်းဖြစ်လာသည်။
သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည့်မျက်နှာထားဖြင့် တူယကီအား
မော့ကြည့်လေသည်။

တူယကီသည် တစ်ခဏကြာမျှ မင်တက်မိလလို ဖြစ်ကာ
တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်၏လက်
မောင်းကို ဆွဲ၍ထူပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို
မြင်လိုက်ရသော မြောက်ဗီယက်နမ် တပ်သားများသည် သူတို့
ဘက်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ပစ်ကြပြန်သည်။ စစ်သားများ
ပစ်ရင်းခတ်ရင်းနှင့်ပင် ရွှေ့သို့ ပြေးသွားကြသည်။ တူယကီ
သည် တစ်ချက်မျှ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်အား
စပါးဂိုဒေါင် ထောင့်ဘက်သို့ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲယူသည်။ ထို့
နောက် လမ်းမကို ဖြတ်ကူးကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေ
သော လမ်းကြားကလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။
ထိုလမ်းကြားကလေးသည် တဲစုတ်တဲကုပ်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်
နေသော ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု၏ အလယ်မှဖြတ်ကာ ရေနံသာ
မြစ်ဆိပ်ရှိတော့တံတားများဆီသို့ ပေါက်သည်လမ်းပေတည်း။

သို့သော်လည်း နံရံတွင် ရိုက်ထားသည့် 'ခိုးကျည်ကား' ကွယ်နေသဖြင့် အပြင်သို့ ကောင်းစွာမမြင်ရ။

သူသည် ပခုံးတွင် သိုင်း၍လွယ်ထားသော မောင်းပြန်ပစ္စကို သေနတ်အိတ်ကို စမ်းသည်။ သေနတ်ကို စမ်းခဲ့သည်မှာ ယခုတစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်။ ယနေ့ည မကြာခဏ စမ်းမိသည်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ မကြာခဏ စမ်းမိသည် ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိ။ အမှန်တော့ တက်ပွဲတော်၏ ဗျောက်အိုးများ အသံကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား နေရသည်မှာ သူ တစ် ဟောက် တည်း မဟုတ်။ တာဝန်မှူး ဝတ္တရားအရ ဝင်းအတွင်း၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည့်အခါတိုင်း သံရိုး၏ ရွှေသံကဲမျက်နှာစာ ခန်းမကြီးနှင့် သံရိုးခေါင်မိုးပေါ်၌ တာဝန်ကျနေသည့် မရင်းတပ်သားများပါ သူလိုဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိခဲ့၏။ သူတို့စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားမှုကို လူမသိအောင် ယန်ဆောင်နေကြသော်လည်း ကျယ်လောင်သောပေါက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း ဖျတ်ခနဲ ကိုယ့်သေနတ်ကိုယ် စမ်း မိကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့အနေဖြင့် ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောနေကြသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ ခံစားနေရသည့် စိတ်မငြိမ်သက်မှုအတွက် အကာအကွယ်မျှ ဖြစ်သည်ကို သူတို့နားလည်ကြသည်။ ယနေ့စောစောပိုင်းက တက်ပွဲတော်အတွင်း အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးသဘောတူညီချက်ကို ဗီယက်ကောင်းတို့ဘက်မှ ဖောက် ဖျက်ကြောင်း သတင်းကြားထားပြီးပြီဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် လည်း ပွဲတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ကြားနေရသည့် ဗျောက်အိုးသံများအပေါ် စံသယရှိနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဆိုင်ဂုံ

(၁၂)

ထိုအချိန်တွင် ဂိုင်းရှားမုင်းသည် ဆိုင်ဂုံမြို့တော် အမေရိကန်သံရုံး၏ ငါးထပ်ရှိ သူ့ ရုံးခန်းစားပွဲ၌ထိုင်ကာ စာဖတ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ထိုညအဖို့ စီအိုင်အေရုံး၏ တာဝန်မှူးဖြစ်၏။ သူသည် အစီရင်ခံစာကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေရာမှ မကြာမကြာ ခေါင်းထောင်ပြီး အပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်မှ ထွက်လာနေသည့် ဗျောက်အိုးသံများကို နားစွင့်သည်။ အချိန် သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာသည်။ ဗျောက်အိုးပေါက်သံများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြိုလာ သည်။ သူသည် ထိုအသံများ လုံးဝရပ်စဲသွားမည့် အချိန်ကိုသာစောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ကပျာကသံအကာ မြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

မြို့ပတ်ပတ်လည်၌ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေပြီလားဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် ဝင်းအတွင်းရှိ တပ်သား များ အားတာမှမဖြစ်ဟူသော ယုံကြည်စိတ်ချမှု ဝင်လာအောင် ကြိုးစား၍ အားပေးစကားပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားများစွာ ထိရောက်ခြင်းမရှိကြောင်း သူ့စိတ်ထဲက သိနေ၏။

အခုလည်း သူသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်နေသည်။ အသံဗလံများ ငြိမ်တိတ်သွားသည့်အခါ သူသည် ပြတင်းပေါက်နားမှ ခွာခွဲပြီး ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသဘက်ရှိ ထောက်လှမ်းရေးမှူး လူသစ်တစ်ဦးထံမှ ရောက်လာသည့် အစီရင်ခံစာ ရှည်ကြီးကို ပြန်ဖတ်သည်။ ရေးထားပုံမှာ ညံ့ဖျင်းလှ၏။ အစီအစဉ်က မကျသဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ လိုရင်းအချက်ကိုရအောင် သတိထား၍ ဖတ်နေရ၏။ ဤသို့ဖြင့် အပြင်မှ ဖျောက်အိုးသံများသည် သူ့အသိအာရုံနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကင်းကွာသွားသည်။ ထိုအခါ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အပြင်မှအသံများအပေါ် သတိမထားမိတော့ချေ။

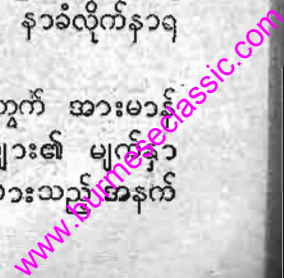
ဂိုင်းရှားမင်း သူ့အလုပ်အပေါ် တဝင်ကျ နေ့ခိုက် တွင် သံရုံး၏ အနောက်စူးစူး မိုင်ဝက်ခန့်အကွာ ဖန်သန်ဂီအန်းလမ်းပေါ်ရှိ မော်တော်ကားဝပ်ရှော့တစ်လုံးအတွင်း၌ ပြည်သူ့လွှတ်မြောက်ရေး လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ၏ စီ ၁၀ တပ်ရင်းမှ အထူးတလည် လေ့ကျင့်ထားသော အသေခံကွန်မင်ဒိုတပ်သားနှစ်ဆယ်သည် အလေးချိန်တစ်တန် ထရပ်ကားကို ဝိုင်း၍ရပ်နေကြသည်။ ဆီများစို့၍နေသည့် သမံတလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်မူ

ဆန်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီး တောင်းများ ချထားသည်။ ယင်းထောင်းများထဲတွင် တစ်စချင်းစီ ဖြုတ်၍ ထည့်ထားသော ချောကက်လောင်ချာများ၊ တင့်ကားပစ်တဏှကားများ၊ မက်ဗိုင်းဂန်း စက်သေနတ်ကြီးများ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ပလတ်အစ် ဖောက်ခွဲရေးဗုံးများနှင့် ထောင်နှင့်ချီနေသော ကျည်ဆန်များရှိသည်။

သို့သော်လည်း အခုလောလောဆယ်တွင် ပြောက်ကျားတပ်များသည် လက်နက်များအပေါ် အာရုံစူးစိုက်ခြင်း မရှိ။ သူတို့အားလုံးသည် နိုင်ငံရေးမှူး၏ အပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ နိုင်ငံရေးမှူးသည် မျက်နှာကြက်မီးလုံး မှိန်မှိန်အောက်တွင် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်လျက်ရှိသည်။ ဝပ်ရှော့နံရံများမှ အပြင်သို့ အသံထွက်သွားမည် စိုးသဖြင့် စာကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဖတ်ပြနေသည်။

နောက်ဆုံး အောင်ပွဲအတွက် ရွှေကို ချီတက်ကြ၊ အဲဒီကားဟာ မော်ကွန်းတင်ရမယ့် ဒီနေ့ထိုးစစ်ကြီးမှာ ပါဝင်ကြမယ် ကေဒါရဲဘော်တွေနဲ့ တပ်သားတွေ အားလုံး အတွက် အနှိုင်းကနေပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟို ပြောလိုက်တဲ့ စကားပဲ၊ ဒီစကားက တက်ပွဲတော်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုလဲဖြစ်တယ်။ ငါတို့တပ်မတော်တစ်ခုလုံးနဲ့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက နာခံလိုက်နာရမယ့်အမိန့်လဲ ဖြစ်တယ်။

မကြာခင် ဆင်နွဲ့ရတော့မည့် တိုက်ပွဲအတွက် အားမာန်ထက်နေကြပုံရသော ပြောက်ကျားတပ်သားများ၏ မျက်နှာအားများသည် တင်းမာလျက်ရှိကြ၏။ ဝတ်ထားသည့် အနက်

ရောင် သရက်ထည်စ ရှုပ်အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီရှည်များသည် ပူယောင်းယောင်း။ အနောက်နိုင်ငံသားများ၏ မျက်နှာတွင် သူတို့ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီရှည်များသည် အိပ်ငွေဝင်လျှင် ပတ်သည့် ဘောင်းဘီပွများနှင့် တူနေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သူတို့၏ လည်ပင်းတွင် အနီရောင် လည်စည်းများ စည်းထားသည်။ လက်များတွင်လည်း အနီရောင်များ ပတ်ထားသည်။ အုတ်တံတိုင်းကာ အမေရိကန်သံရုံးထဲရောက်၍ အနီးကပ်စိုက်ပွဲများ ဖြစ်သည့်အခါ ရန်သူများနှင့် ကွဲပြားခြားနားစေရန် ကြိုတင်စီမံထားကြခြင်းပေတည်း။

ပြောက်ကျားတပ်သားများထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးမှာ ငိုဗန်ကီယက်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ချိန်သောအခါက ဂျက်ဒီရော့စ်၏ တောလိုက်ထမင်းချက် လုပ်ခဲ့သူ၏ မြေး ဖြစ်သည်။ ကီယက်သည် နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်ထိုး၍ လျက်ကာ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာဝိုင်းစက်စက်နှင့် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများသည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမခြား။ သူ့အဖော်များက သူ့အားဝိုင်း၍ နောက်ကြ ပြောင်ကြသည်အခါတိုင်း သူ့အား ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ့အဖေ ငိုဗန်ဒေါင်းခေါ်သလို 'ပက်ကျီကလေး' ခေါ်ခေါ်ကြသည်။

နိုင်ငံရေးမှူး၏ စကားများကို နားထောင်လျက်ရှိသော ကီယက်သည် မျက်နှာကို တင်းတင်းထားကာ လူကြီးဂိုက်ဖက်ထားသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် ရှုပ်အင်္ကျီအောက်ရှိ ခါးစည်းပဝါကို စမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုခါးစည်းပဝါမှာ ၁၉၃၀

ပြည့်နှစ်က သူ့အဖေ သူ့အဘိုးနှင့်အတူ ယန်ဘေးရှိ ပြင်သစ်ခံတပ်ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော ခါးစည်းဖြစ်၏။ ခမာခလင်းရွာ၌ ဖွဲ့စည်းသည့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး၏ သက်ငယ်ဆက်သား တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် သူ စတင်ဝင်ရောက်သည့်နေ့က သူ့အားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤခါးစည်းအတွက် သူသည် များစွာဂုဏ်ယူခဲ့သော်လည်း ဘယ်ကော့မှ လူမြင်သူမြင် စည်းနှောင်ခြင်းမပြု။ သူ့အဖေက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း အင်္ကျီအဝတ်အစားများ အောက်၌သာ စည်းနှောင်လေ့ရှိ၏။

သူ့အဖေက သူ့အား တားမြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း တခြားအကြောင်းကြောင့်တော့မဟုတ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်း တက်ရောက်လာသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တစ်ယူသန်သမားများက ဗီယက်နမ်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ကွပ်ဒန်ဒင်းအမျိုးသားရေး ဝါဒီများ၏ အခန်းကဏ္ဍကို အရေးပါအရာရောက်သည်ဟု မသတ်မှတ်၍ ဖြစ်လေသည်။

လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး ဗဟိုကော်မတီ သဘာပတိ အဖွဲ့၌ အမိန့်ကို လိုက်နာတဲ့အနေနဲ့ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး လက်နက်ကိုင်စာပုံဖွဲ့တွေရဲ့ ကေဒါရီဘော်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်မယ့် ရဲဘော်တွေအားလုံးဟာ ရန်သူရဲ့ ဌာနချုပ်တွေကို ချီလက်တိုက်ခိုက်ကြရမယ်' ဟု နိုင်ငံရေးမှူးက စာရွက်ကိုဖတ်ပြသည်။ 'ငါတို့ရဲ့ ဦးတည်ချက်က အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားတွေကို ချေမှုန်းဖို့၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ လက်ပါးစေတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ရုပ်သေးအစိုးရနဲ့ ရုပ်သေးစစ်တပ်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ အဓိကရည်မှန်းချက်က အာဏာကို ပြည်သူတွေလက်

ထဲ ပြန်လည်ပေးအပ်ရေး၊ တောင်ပီယက်နှစ်နိုင်ငံ ရဲ့ ပြည် သူ့
ဆယ်လေးသန်း လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဒီမိုကရေစီ
ဝါဒ ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ပေးရေးတို့ဖြစ်တယ်

နိုင်ငံရေးမှူးက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး အသေခံတပ်သား
နှစ်ဆယ်၏ မျက်နှာများကို သေချာစွာကြည့်၍ အကဲခတ်
သည်။

၁၉၆၈ ခုတက်ပွဲတော်ထိုးစစ်ဟာ ငါတို့နိုင်ငံ သမိုင်းမှာ
အကြီးဆုံးသော မဟာစစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီစစ်ပွဲ
ကြီးဟာ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးကို ဖြစ်
ပေါ်စေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစစ်ပွဲကြီးဟာ စွန့်လွှတ်မှု
အများအပြားကို ဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မယ်၊ ဒီစစ်ပွဲကြီးဟာ ငါ
တို့ရဲ့ အဖခိုင်၏ အသက်ရှင်ရေးနဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးလိမ့်မယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုလဲ လှုပ်ရှားသွားစေလိမ့်မယ်၊
ငါတို့နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံခြား ကျူးကျော်မှုတွေကို နှစ်ပေါင်း
လေးထောင်တိတိ ခုခံတိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ဖူးတဲ့ သမိုင်း အစဉ်
အလာနဲ့ တည်ရှိလာတဲ့နိုင်ငံဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဘာဒန်း၊ ချီလန်၊
ဗွန်ဒါနဲ့ ဒိန်ဘင်ပူး စတဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေဟာ အောင်ပွဲရ စစ်ပွဲ
ကြီးတွေ မဟုတ်လား၊ ငါတို့အနေနဲ့ အမေရိကန် တွေရဲ့
အထူးစစ်ပွဲနဲ့ ကန့်သတ်စစ်ကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့
ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါ အမေရိကန် ကျူးကျော်သူတွေကို တိုက်
ခိုက်နိုင်ဖို့နဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို နိုင်ငံတွင်းမှာ
ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ ခိုင်မာသောစိတ်နဲ့ ရွှေ့ကို ချီတက်
ကြရမယ်

ပြောက်ကျားတပ်သားများက နိုင်ငံရေးမှူးအား ကြည့်နေ
ကြသည်။ သူသည် ပြင်သစ်တို့အား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်
ပထမ အင်ဒိုချိုင်းနား စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး ပါဝင်တိုက်ခိုက်
ခဲ့သည့် မြောက်ပိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒိန်ဘင်ပူး ခံတပ်
တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ချောင်း
အလေးသုံးချောင်းသည် ပြတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ရခဲ့သည့်
ဒဏ်ရာကြောင့် လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်း
သောနင်း ဖြစ်နေသည်။ ဤအရာအားလုံးကို တပ်သားများ
က သိနေကြ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားထိခိုက်လွန်း၍ မျက်ရည်စို့ နေ
သည်ကိုလည်း အားလုံးက သတိထားမိကြလေသည်။

ရဲဘော်တို့၊ အမေရိကန် ကျူးကျော်ရေးသမားတွေဟာ
သူတို့ အရေးနိမ့်နေပြီဆိုတာကို သိကြတယ်၊ လွတ်လပ်ရေး
အတွက် တိုက်ပွဲခေါ်သံဟာ ထွက်လာပြီ၊ စွမ်းအား အင်မတန်
ကြီးတဲ့ အာနမ်တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ မဲခေါင်မြစ်တို့ဟာ သူ
တို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့အရှိန်နဲ့ ငါတို့ကို တွန်းအား ပေးနေပြီ၊ ရဲ
ဘော်တို့ ကနေည မင်းတို့အားလုံး ပီယက်နပ် အာဇာနည် သူရဲ
ကောင်းတွေဖြစ်ကြောင်း ပြကြရမယ်၊ လွတ်မြောက်ရေး တပ်
တော်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မညှိုးနွမ်း
အောင် ဆောင်ရွက်ကြရမယ်၊ မင်းတို့ အမေရိကန်သံရုံးကို ဝင်
ပြီးကြရမယ်၊ အထဲမှာ တွေ့သမျှလူတွေကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်
ပစ်ကြရမယ်၊ သံရုံးကို ပြန်သိမ်းဖို့ အားထုတ်လာတဲ့တပ် ဟူ
သမျှကို တွန်းလှန်ချေမှုန်းပစ်ကြရမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး
သွေးမြေကျသည်အထိတိုက်ခိုက်ကြရမယ်၊ လုံးဝအညံ့မခံရဘူး၊
မထောက်ရဘူး၊ လက်မမြောက်ရဘူး

နိုင်ငံရေးမှူးက စာရွက်ကိုနိမ့်ချလိုက်ပြီး တပ်သားများအား တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ကြည့်သည်။

‘ရဲဘော်တို့ အပြီးသတ်အောင်ပဲ့ဟာ ငါတို့နဲ့အတူ ရှိစေရမယ်’

‘အပြီးသတ် အောင်ပဲ့ဟာ ငါတို့နဲ့အတူ ရှိစေရမယ်’

ကပ်သားနှစ်ဆယ်က ခပ်တိုးတိုး အသံဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း လိုက်ဆိုကြသည်။ လက်သီးများကိုဆုပ်၍ အပေါ်ဘက် မြောက်လိုက်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးမှူးသည် တပ်သားများအား အချိန်အတော်ကြာမျှစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဝပ်ရွေး အတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကိယက်နှင့် တပ်သား ဆယ်ကျိးယောက်သည် တောင်းများ အတွင်းမှ ဆန်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများကိုဖယ်ကာ အတွင်းမှ လက်နက်များနှင့် ကျည်ဆန်များကို ထုတ်ယူကြသည်။ ဤ လက်နက်များသည် လွန်ခဲ့သောအပတ်က ဆိုင်ဂုံမြို့လယ်သို့ လျှို့ဝှက်၍ သွင်းယူလာခဲ့သည့် လက်နက်များပေတည်း။

သူတို့သည် လက်နက်အားလုံးကို ထရပ်ကားပေါ်တင် သူတို့ပါကားပေါ်တက်ကြသည်။ ပြီးတော့ လက်နက်များ ဘေးတွင် ဝပ်နေကြသည်။ တပ်သား လေးဦးက နောက်အဖွဲ့ ရပ်ထားသည့် အပြာရောင် ရေးနေတဲ့ အငှားကားပေါ်သို့ ထွက်ကြသည်။ ကိယက်သည် ကပျာကယာပြေး၍ ဝပ်ရွေး

တံခါးများကိုဖွင့်သည်။ မော်တော်ကားနှစ်စီး အပြင်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိယက်သည် ထရပ်ကားပေါ်သို့ တွဲခွဲ ကုပ်ကပ်၍ တက်လိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးမှူးက စစ်ထွက်အမိန့်ကို ဖတ်ပြုပြီးသည့်နောက် နှစ်မိနစ်အတွင်း ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် ကားပေါ် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပူးကပ်၍ဝပ်ကာ လူသူကင်းမဲ့နေသော လမ်းမများအတိုင်း သူတို့ပစ်မှတ်ဆီ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

(၁၃)

သံရုံး၏ အထပ်ငါးထပ်ရှိ စီအိုင်အေ တာဝန်မှူးရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်နေသော ဂိုင်းရှားမင်းသည် ဒုံးကျည်ကားများကြားမှနေ၍ မီးမလှီးဘဲ မောင်းလာသော မော်တော်ကားနှစ်စီးကို လှမ်းမြင်သည်။ ကားများမှာ မက်ဒင်ချီလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းလာနေခြင်းဖြစ်၏။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ထရပ်ကားနှင့် အငှားကားတို့သည် ဆယ်ပေအမြင့်ရှိသော သံရုံးအုတ်တံတိုင်းနှင့် ကွယ်သွားသဖြင့် သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။ ဤကားနှစ်စီးသည် ဘာကြောင့် မီးမထွန်းဘဲမောင်းလာကြရသနည်း။ ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်ထဲမှ သံသယမကင်း ဖြစ်လာသည်။ သူသည် တာဝန်မှူးကိုင်ဆောင်သည့် ဘာရက်တာစက်သေနတ်အပေါ့စားကို စင်ပေါ်မှလှမ်းယူကာ ဓာတ်လှေကား ဆီသို့

ပြေးသည်။ ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကိုနှိပ်၍ မြေညီထပ်သို့ဆင်းသည်။

မက်ဒင်ချီလမ်းမဘက် မျက်နှာပြုထားသော သံရုံးဘေးတံခါးပေါက်တွင် အမေရိကန် အစောင့် စစ်ရဲတပ်သား နှစ်ဦးရှိသည်။ ထိုစစ်သားနှစ်ယောက်အား ရေးနေဘုကားပေါ်မှ ပြောက်ကျားတပ်သား လေးယောက်က ကားပြတင်းများမှနေ၍ မောင်းပြန်သေနတ်များဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ချိန်တွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် ဓာတ်လှေကားထဲမှ အပြင်သို့ မရောက်သေး။ စစ်ရဲနှစ်ယောက်စလုံး တိခိုက်ခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဝင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ သံမဏိတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။

ထရပ်ကားနှင့် အငှားကားသည် သံရုံး၏ ပင်မဝင်ပေါက်ကြီးရှိရာ သွန်နပ်လမ်းမကြီးအတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် စောင့်ခိုင်းစောင့်စဉ် စောင့်နေသည့် ဝီယက်နမ် ရဲသားလေးဦး ရှိသည်။ ပစ်ခတ်သံများ ကြားလိုက်သည့်အခါ ရဲလေးဦးသည် သစ်သားကင်းဘဲအတွင်းမှ ထွက်ကာ အကာအကွယ်ယူကြသည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်သော ကီယက်သည် ယမ်းအား ဆယ်ငါးပေါင် အလေးချိန်ရှိသည့် စီဖိုးပလတ်စတစ်ပုံးကို သူ့ဝမ်းဗိုက်၌ ကပ်၍ကိုင်ကာ မြေပြင်ထက်သို့ အသာအယာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့အား သံရုံးနံရံကို ပုံးဖြင့် ဖောက်ခွဲဖြိုချရမည့်တာဝန် ပေးထားသည်မဟုတ်ပါလော။ ပုံးဖောက်ခွဲရေးသင်တန်းတွင် သူသည် ထူးချွန်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက ခြေသံမကြားအောင် အပြေးသန်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဤတာဝန်ကို ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် သွန်နပ်လမ်းမကြီးနှင့် မက်ဒင်ချီလမ်းဆုံရာ လမ်းထောင့်နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ကွာသောနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ဤနေရာသည် သူတို့ကြိုတင် ရွေးချယ် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာ ဖြစ်၏။ သူ့လက်သည် အနည်းငယ် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသော်လည်း ဆယ်စက္ကန့် ချိန်ကိုက်ပိုး စနက်တံကို အုတ်တံတိုင်း ခြေရင်း၌ စနစ်တကျ မြှုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးကာ အခြား ပျောက်ကျားတပ်သားနှင့်အတူ ထရပ်ကားနောက်သို့ ဝင်ပုန်းသည်။

ဗုံးပေါက်ကွဲလိုက်သည့် အချိန်ကြောင့် သံရုံး အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်။ ပေါက်ကွဲမှု အချိန်ဖြင့် ဓာတ်လှေကားတစ်ခုလုံး ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ပင် ဂိုင်းရှင်းမင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ ပေါက်ကွဲမှုအချိန် မသေသေးခင်မှာပင် ဝီယက်နမ်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့၏ တပ်စိပ်မှူးသည် ခရာကိုမှုတ်လိုက်ကာ သူ့ တပ်စိတ်အား ဦးဆောင်၍ နံရံအပေါက်မှ အတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်သည်။

နံရံနှင့် နှစ်ဆယ်ငါးကိုက်ခန့်အကွာ ဘေးဘက်အပေါက်၌ စောင့်နေကြသော စစ်ရဲတပ်သားနှစ်ဦးသည် ပေါက်ကွဲသံကြောင့် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ချက်ချင်းပင် သတိပြန်ထားနိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ပြိုပျက်ကျနေဆဲဖြစ်သော နံရံအပေါက်မှ ဝင်လာနေသူများအား ဆီး၍ ပစ်ခတ်သည်။ တစ်ဦးနှစ်ဦး လဲကျသွားသည်ကိုလည်း အထင်အရှား မြင်လိုက်ကြသည်။ ကျန်ပြောက်ကျားများသည် ပြေပြင်ထက်သို့ ဝပ်ချလိုက်ပြီး စစ်ရဲနှစ်ယောက်ဆီသို့ ပြန်လည် ပစ်ခတ်သည်။

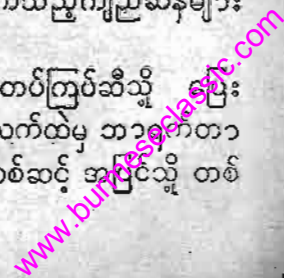
စစ်ရဲ တပ်ထိန်းတစ်ဦးမှာ နေရာတွင် ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးသည်။ ကျန်တစ်ဦးသည် လိုခြုံရေးဂိတ်တံဆိပ်သို့ ဝပ်တွား၍ သွားကာ ရေဒီယို စကားပြောစက်မှနေ၍ အကူအညီတောင်းခံလျက် ရှိ၏။

‘ရန်သူတွေ ဝင်လာတယ်၊ ရန်သူတွေ ဝင်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ စစ်ကူပို့ပါ’

နောက် စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ရေဒီယိုစကားပြောစက်ဆီမှ အသံသည် ပျောက်သွားသည်။ လိုခြုံရေးဂိတ်တံကို ကျည်ဆန်များ ဝင်မှန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ဒုတိယစစ်ရဲမှာ ဦးခေါင်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာရကာ လဲကျလျက်ရှိသည်။ ကွန်မင်ဒို ပြောက်ကျားများသည် ဒုံးကျည်များနှင့် ဘဇူကာများကို အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ သံရုံးကို အနီးကပ် ပစ်ခိုက်သည့် နေရာများအထိ သယ်ယူသွားကြလေ၏။

သံရုံးအတွင်းဘက်တွင် ဂိုင်းရှင်းမင်းသည် ဓာတ်လှေကားထဲမှ မြေညီထပ် ညှို့ခန်းမကြီးထဲဆီသို့ ဆင်းလာသည်။ မရင်းတပ်ကြပ်တစ်ဦး ရွှေဘက် ဝင်ပေါက်တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရ၏။ ဝင်ပေါက်သစ်သား တံခါးကြီးကို ပြေး၍ ပိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတံခါးကန့်လန့်ကိုထိုး၍ မပြီးသေးခင်မှာပင် တံခါးဘေးမှ မှန်ပြတင်းပေါက်ကို မောင်းပြန်ရိုက်ဖယ်သေနှုတ်များဆီမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များ ဝင်ရောက်ထိမှန်သည်။

ဂိုင်းရှင်းမင်းသည် ခါးကိုကုန်းကာ တပ်ကြပ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ပြေးသွားနေရင်းမှလည်း လက်ထဲမှ ဘာရက်တာစက်သေနတ်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှန်ကဲ့မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ တစ်

ချက်နှစ်ချက်လှမ်းပစ်သည်။ ထို့နောက် သူသည် တပ်ကြပ်ကြီး၏ ဘေးပြတင်းပေါက်တောင်အောက်၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘တပ်ကြပ်ကြီး၊ လက်နက်ရုံကိုသွား၊ လက်နက်တစ်ချို့ ယူပြီး ပြန်လာခဲ့’ ဟု ဂိုင်းက အော်ပြောသည်။ အပြင်မှသေနတ်သံများသည် သောသောသံလျက်ရှိ၏။ ‘ဒီအထဲမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်ရှိနေတယ်လို့ထင်သွားအောင် လုပ်မှဖြစ်မယ်’

တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့အနားမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ လုံခြုံရေးခန်းထဲရှိစကားပြောကြေးနန်းစက်မှတစ်ဆင့် သတင်းစို့နေသော တပ်ကြပ်ကလေး၏ အသံကို သူ့ကောင်းစွာကြားနေရ၏။ ယခုလောလောဆယ် သံရုံးအတွင်း၌ အမေရိကန်တစ်ခါဇင်ထက်မနည်း ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူခန့်မှန်းသည်။

ဤည့်ခန်းထဲတွင် မရင်းတပ်မှ လူနှစ်ဦးရှိ၍ မရင်း တပ်ကြပ်တစ်ဦးမှာ ခေါင်မိုးထက်မှ လုံခြုံရေးစခန်း၌ ရှိနေသည်။ ဝိုင်ယာလက် စကားပြောကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးအတွက် တာဝန်ချထားသည့် စာရေးလေးယောက်ရှိ၍ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနမှ အရာရှိတစ်ယောက် တာဝန်မှူး တာဝန်ယူလျက်ရှိသည်။ ယင်းတာဝန်မှူးမှာ မကြာသေးခင်ကမှ ဆိုင်ဂိုသို့ ရောက်လာသော လူသစ်ဖြစ်ပြီး သူသည် ယခုလောလောဆယ် စတုတ္ထထပ်ရှိ တာဝန်မှူးအခန်း၌ရှိနေသည်။ ထိုလူစုတွင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ကားကွယ်နိုင်သည့် လက်နက်ဆို၍ ၃၀ ပစ္စတိုများ၊ ပြောင်းတိုသေနတ် တစ်လက် နှစ်လက်နှင့် စက်သေနတ် အသေးစားခြောက်လက်ခန့်သာရှိနေလိမ့်မည်ဟု ဂိုင်းကခန့်မှန်းသည်။

အပြင်ဘက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ကီယက်သည်အဇူကောကို နေရာချထားရာ၌ ပါဝင်ကူညီလျက်ရှိသည်။ ပိတ်ထားသည့် တံခါးအပေါ်ဘက်ရှိမီးလုံးများသည် ယခုအချိန်ထိ လင်းနေဆဲ။ ကီယက်နှင့် သူ့ အဖော်နှစ်ယောက်တို့သည် ပထမဆုံး ပစ်လွှတ်မည့် ရေဒူကက်ကျည်ဆန်ကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတံဆိပ်ကြီးအား ပစ်ခတ်ရာ၌ အသုံးပြုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ပစ်မှတ်မှာ အနီးကပ်ဖြစ်သဖြင့် လွယ်ကူလှ၏။ ကျည်ဆန်သည် တံဆိပ်ကြီး၏ အလည်တည့်တည့်ကို ထိမှန်သည်။ သုံးယောက်သား ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ အခြားသော ပြောက်ကျားတစ်စုသည်မြေကြီးများ အပြည့်ထည့်ထားသည့် ကွန်ကရစ်ကျင်းကြီးနောက်တွင် နေရာယူသည်။ ကျင်းကြီးများမှာ အကျယ်ဆယ်ပေအထိနှစ်ပေခန့်ရှိသည်။ အထဲတွင် ပန်းများပွင့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ရေဒူကက်လောင်ချာများနှင့် ဘဇူကားများကို ကျင်းကြီးများနောက်၌ စနစ်တကျ နေရာချကာ သံရုံးမျက်နှာစာကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်ခတ်ကြသည်။

ကီယက်တို့အစု ပထမဆုံး ပစ်လွှတ်လိုက်သော ရေဒူကက်ကျည်ဆန်သည် သံရုံး၏မျက်နှာစာထိပ်တည့်တည့်မှ တံဆိပ်ကို ထိမှန်ကာ အတွင်းဘက်မျက်နှာကြက်ကို ဖောက်ထွက်သွားခဲ့၏။ ဤခုံးကျည်သည် တပ်ကြပ်ကလေးတာဝန်ကျရာ ဝိုင်ယာလက် စက်ခန်းကို ထိမှန်သည်။ ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် အကူအညီ တောင်းခံလျက်ရှိသော တပ်ကြပ်ကလေးမှာ ဒုတိယမြင့်ထန်စွာရသည်။ ဆက်သွယ်ရေးစက် အားလုံး သုံးမဂ္ဂအောင်

ပျက်စီးကုန်သည်။ ဆိုင်ဂုံမြို့တွင်းရှိ မရင်းတပ်များနှင့်သာမက ခေါင်မိုးငေါပမှ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်ပါ လုံးဝဆက်သွယ်၍ ခေတော့သည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

နားများကဲ့ထွက်မတတ် ပြင်းထန်လွန်းလှသည့် ပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသော ဂိုင်းရှားမင်းသည် ပြုတင်းပေါက်အောက်၌ ဝပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ နံရံကို မှီ၍ နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆုတ်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူဝေးဝေးမရောက်ခင်မှာပင် ခန်းမ၏ ရှေ့ဝင်ပေါက် သင်သားတံခါးကြီးကို ရော့ကက်တစ်လုံး လာရောက်ထိမှန်သည်။ တံခါးနှစ်ချပ်စလုံးပွင့်ထွက်သွားပြီး ခန်းမ၏အတွင်းဘက်နံရံကို ထိမှန်သည်။ နောက်စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအတွင်း တတိယရော့ကက်ကျည်ဆန်သည် အပေါ်ဘက်မှန်ရံကိုထိပြန်၏။ ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူရပ်နေသည့်နေရာမှ လွင့်ထွက်သွားပြီး ခန်းမကြီး၏နောက်ဘက်ရှိ တိုင်ကြီးတစ်တိုင်နောက် သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျလေသည်။

လက်နက်ရုံမှလက်နက်များယူပြီး ပြန်ပြေးလာလော တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဝိုင်ယာလက်စခန်းတွင်း၌ အက်ရာများနှင့် လဲကျနေသော တပ်ကြပ်ကလေးအားဝင်၍ပြုစုသည်။ ထိုအဖြစ်ကို လှမ်းမြင်သော ဂိုင်းသည် လဲကျနေရာမှထ၍ ပြေးသွားသည်။ သူတို့အနီးရောက်သောအခါ ပွင့်ထွက်နေပြီဖြစ်သော တံခါးမဘက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ထိုင်ကာ ဘာရက်တာ စက်သေနတ်ဖြင့် အဆင့် ချိန်ရွယ် ထားသည်။ ရော့ကက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီးသည့် ငနောက်ပိုင်းတွင် လက်နက်ကိုင် တပ်သားများက တရကြမ်းဝင်ရောက် ထိုက်ခိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

စီအိုင်အေ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော ဂိုင်းရှားမင်း တစ်ယောက် တံခါးပေါက်များဘက် မျက်နှာပြု၍ အဆိုးဝါးဆိုးသော အခြေအနေကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခိုက်တွင် ဗီယက်ကောင်းများက ဆိုင်ဂုံမြို့လယ်ရှိ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသော အမေရိကန် စစ်စခန်းများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နေပြီဟူသော သတင်းသည် အမေရိကန် တပ်မှူးများနှင့် သံတမန်များ၏ အိပ်ရာများဆီသို့ရောက်သွားသည်။ သူတို့သည် အိပ်ရာများထက်မှ ကသောကမျောထကာ အဝတ်အစားများ လဲကြသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် တောင်ဗီယက်နမ် နိုင်ငံတွင်းရှိ မြို့ကြီးများကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော သတင်းပို့ချက်များသည် တယ်လီဖုန်း များ မှ လည်းကောင်း၊ ရေဒီယိုစကားပြော ကြေးနန်းစက် များမှလည်းကောင်း ဝင်လာကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၃၁ ရက်နေ့ ညလယ်တွင် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် ရုတ်တရက် မီးတောက် မီးလျှံများကြားသို့ ကျရောက်ခဲ့ရလေ၏။

အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြသော နိုင်ငံခြား သတင်းတောက်များ၊ ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့များသည် အိပ်မောကျနေရာမှ လူးလဲထကြသည်။ ယခင်က တောကြီးများနှင့် တောင်တန်းကြီးများရှိရာသို့ သွား၍ သတင်းယူခဲ့ကြရသော စစ်ပုံသည် မိမိတို့ တံခါးများ၏အဝသို့ ရောက်လာသဖြင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အခြေအနေမှန်ကို ချက်ချင်းမသိကြရပေမယ့်လည်းတဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုက်ပွဲများသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ဟိုတယ် များ၊ တိုက်ခန်းများနှင့် တစ်လမ်း နှစ်လမ်းမျှသာ ဝေးသည့် နေရာများ၌ ဖြစ်ပွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကြားလာ သိလာရသည်။ ထိုအခါ စစ်ပွဲသည် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ အမေရိကန်များ သဘောပေါက်နားလည်ကာ အမြင်မှန်ရစေမည့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်လာဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မြင်လာကြလေ၏။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည့် နေရာများဆီသို့ အခြေအလွှားသွား၍ ကြည့်ကြသည်။ သတင်းယူကြသည်။ သံရုံးအပေါ်ထပ်များတွင် ပိတ်မိနေကြသည့် အမေရိကန်များထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး သူတို့သည် မအိပ်နိုင်ကြ။ နယူးယောက်၊ လန်ဒန်နှင့် ပါရီမြို့များဆီသို့ ကြေးနန်းရိုက်ကြ၊ တယ်လီဖုန်းဆက်ကြနှင့် ဗျာများလျက်ရှိကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ထောင် ပေါင်း သောင်း ပေါင်းများစွာသော ရေဒီယိုအသံလွှင့် ဌာနများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား ဌာနများသည် သူတို့ပေးပို့သည့် သတင်းများကို အဆတ်မပြတ် ထုတ်လွှင့်ကြသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း၌ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော အလွန်မည်မျှသည့် ဒေးဗစ်နှင့် ဂေါ်လီယက်ပဋိပက္ခ၏ နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်မှုများကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကြည့်ကြသည်။ နားထောင်ကြသည်။ ဖတ်ကြသည်။ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသည်ဟု ပြောနေကြသော ကွန်မြူနစ်ပြောက်ကျားများက ကမ္ဘာပေါ်တွင်

စစ်အင်အား အကြီးမားဆုံးသော လူမျိုးတစ်မျိုး၏ စစ်ဌာနချုပ်များအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်သည်ဟူသော သတင်းများကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြသည်။

ဂိုင်းနှင့် ဒဏ်ရာမရသေးသော တပ်ကြပ်ကြီးတို့သည် သံရုံးမျက်နှာစာ ခန်းမကြီးထဲမှနေ၍ အပြင်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာမည့် ရန်သူကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း တစ်မိနစ်ပြီး တစ်မိနစ်သာ ကုန်သွားသည်။ အပြင်မှ ဝင်လာသူ တစ်ဦးမျှမရှိ။

အမှန်တော့ အပြင်ဘက်မှအဖြစ်ကို သူတို့မသိကြ၍ဖြစ်၏။ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများသည် သံရုံးအတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း စစ်ရဲတပ်ထိန်းများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သူတို့ခေါင်းဆောင် တပ်စုမှူး ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်မဲ့ ပြောက်ကျားတပ်စုသည် မြေကြီးများထည့်ထားသည့် အင်္ဂတေကျင်းကြီးများဘေး၌ အကာအကွယ်ယူ၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်လျက် ရှိကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် လုံးဝဘာမှမလုပ်ဘဲ နေကြသည်တော့ မဟုတ်။ သံရုံးအတွင်းသို့ လောင်ချာများဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း၊ အပြင်ဘက် လမ်းမများအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံခေါင်မိုးများပေါ်၌ ပေါ်လာသည့် အမေရိကန်များအား ဝက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း စသည်များကိုတော့ မှန်မှန် ပြုလုပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

သံရုံးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်လိုက်သော စစ်ရဲတပ်ထိန်း တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် အပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်တွင် ရောက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရွှေဘက် မျက်နှာစာရှိ

တံခါးမကြီးအားလုံး သော့ခတ်၍ပိတ်ထားခြင်းနှင့် အတွင်းမှ ပြောက်ကျားများက ခုခပ်ခတ် နေခြင်းတို့ကြောင့် သံရုံး အနီးသို့ မကပ်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘေးဘက်တံခါးများမှ နေ၍ ဝင်ရန် ကြိုးစားကြသည့် အခါတွင်လည်း အတွင်းမှ လှမ်း၍ ပစ်နေသဖြင့် နောက်သို့ပြန်လည် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရသည်။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက် ပြီး အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ လူများ အလဟဿ ကျဆုံးကုန်မည်ကိုလည်း တပ်ဖွဲ့မှူးက စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့အနေဖြင့် ဗီယက်ကောင်းတို့ ဖြို့ခွဲထားသည့် နံရံ အပေါက်ကြီးကိုလည်း ရှာ၍ မတွေ့။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အခြားသော အမေရိကန် တပ်ဖွဲ့များနည်းတူ ဗီယက်ကောင်း များ ဤသံရုံးဝင်းအတွင်းသို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဝင်ရောက်ကြ ပါလိမ့်ဟု တွေးတောအံ့ဩကာ မိုးလင်းချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်း လျက် ရှိကြလေ၏။

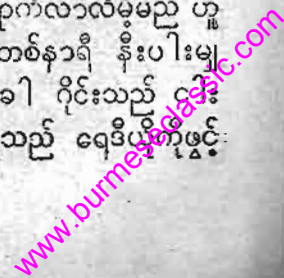
ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ စစ်ပွဲအခြေအနေသည် ပိုမိုရှုပ် ထွေးလာသည်။ အမေရိကန် တပ်များအနေဖြင့် မိုးမလင်းမီ သံရုံးဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသေးဟု ဆုံး ဖြတ်လိုက်သောအခါတွင်မူကား လမ်းမများနှင့် ခေါင်မိုးများ ပေါ်ရှိ တပ်များတွင် လူအင်အား ထပ်ဖြည့်သည်။ ကောင်း ကင်သို့ မီးကျည်များပစ်လွှတ်ပြီး အောက်ဘက်မှပြောက်ကျား တပ်သားများအား ပစ်ခတ်ခြင်း၊ သံရုံးပင်မ အဆောက်အအုံ ကြီးအတွင်းသို့ မဝင်ရန် တားဆီးခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ် ကြသည်။

ရဟတ်ယာဉ်များကိုခေါ်၍ သံရုံးခေါင်မိုးထက်သို့ ဆင်း သက်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အောက်ဘက်ရှိ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများသည် ပန်းအိုးကြီးများထဲမှ မြေကြီးများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ကာ ယင်းအိုးကြီးများ အတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့အောင်းပြီး အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်လျက်ရှိသ ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်များမှာ ဆင်း၍မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဗီယက်ကောင်းတို့ ပထမဆုံး ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ရေဘက် မှီးကျည်ဒဏ်ကြောင့် ဝိုင်ယာလက်စက်ခန်းတစ်ခုလုံး သုံး၍မရ အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရလေ ပြီ။

သံရုံးအပေါ်ထပ်၌ တာဝန်ကျနေကြသော အမေရိကန် များသည် ပစ်ခတ်သံများကိုတော့ ကြားကြ၏။ သို့သော်လည်း အောက်ထပ်၌ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ရေရေရာရာ မသိ။ ရန် သူများ ဝင်လာပြီး သတ်ဖြတ်ခံရမည့် အချိန်ကိုသာ တစ်ညလုံး ရင်တမမနှင့် ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဌာနမှ တာဝန်များကတော့ သူ၏ပစ္စတိုကို အသင့်ကိုင်ကာ လျှို့ဝှက် ကြေးနန်းခန်းသို့ သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်သည့်အခါ ဝါ ရွတ်တန်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ သူ့အထက်အရာရှိများထံ အခြေ အနေ တင်ပြသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် ရန်သူများ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မည် ဟု သောအထင်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်မှာ တစ်နာရီ နီးပါးမျှ ကြာသည်။ သူထင်သလို ဖြစ်မလာသောအခါ ဂိုင်းရှားသည် ငါး ထပ်ရှိ သူရုံးခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရေဒီယိုကိစ္စင်

ကာဘီဘီစီနှင့် အမေရိကန်အသံတို့မှ လွှင့်နေသည့် သတင်းများကို နားထောင်သည်။ ထို့နောက် ရန်သူ၏ အင်အားကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် နေရာဌာန အတော်များများသို့ ဖုန်းဆက်၍ စုံစမ်းသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝက်စ်မိုးလင်း၏ တန်ဆန်နွတ် စစ်ဌာနချုပ်မှ 'ပင်တဂွန်အရှေ့ရုံး' မှ အကြီးတန်း ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောခွင့်ရသည်။ - ဌာနချုပ်ကိုလည်း ဗီယက်ကောင်းတပ်ရင်း လေးရင်းက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သွန်နွတ်လမ်းဘက်ရှိ အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးများပေါ်မှ မြင်နေရသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် သံရုံးအတွင်းရှိ ပန်းခင်းများပတ်ပတ်လည်၌ လူဆယ်ယောက် ဆယ်နှစ်ယောက်ခန့် လဲကျနေကြောင်း၊ အားလုံး သေနေကြသည်ဟု ယူဆရကြောင်း၊ ပြောက်ကျား ဇက်တစ်ဆုပ်စာခန့် မှာမူ ပန်းအိုးကြီးများ အတွင်းမှနေ၍ ပြန်လည်ပစ်ခတ်နေကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း သူ့သိသမျှကို ပြောပြသည်။

'ကျွန်တို့လူစုက သေသည်အထိ ခုခံသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပုံ ပေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ဦးက ခန့်မှန်းတာတွေ သံရုံးထဲဝင်တဲ့အင်အားဟာ တပ်စိတ် တစ်စိတ်ထက်ပိုမယ် မထင်ဘူးဘူး၊ ဟွေးမှာဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် အသေးအဖွဲ့ပါ။ ဒါနန်းတို့ ဘာတို့လို တခြားခြံကြီးတွေမှာ ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင်လဲ ဒီသဘောပဲ ရှိပါတယ်'

'အေးပါလေး၊ အဲဒါတွေ အသာထားပါ' ဟု ဝိုင်းက စိတ်မရွည်သံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ဒါဆိုရင် သံရုံးထဲရောက်နေတဲ့

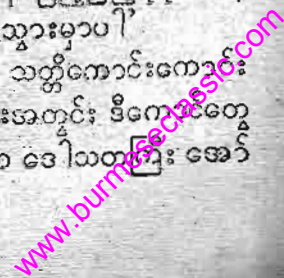
ကောင်တွေကို မောင်းထုတ်နိုင်အောင် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့က စစ်ကူပြန်ပြန် မလွှတ်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်နယ်မြေကို ဗီယက်ကောင်းတွေက ကြာ ကြာ စီးထားရင် ကမ္ဘာ့သတင်း လောကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ၊ အကြီးအကျယ် ရေးကြတော့မှာ'

'ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးတွေက အရွတ်မတက်ခင် ဘာမှ မလုပ်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်' ဟု ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိက ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းပင် ဖွင့်ပြောသည်။ 'အဲဒီအချိန်ထိတော့ စောင့်ကြရမှာပဲ၊ ပြဿနာလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး'

'ဟဲ့ အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်ရမယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အချိန်လား' ဟု ဝိုင်းက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ 'ကျုပ် သမိုင်းတွေ နားထောင်ပြီးနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ သံရုံးထဲကို ဗီယက်ကောင်းတွေ ဝင်စီးတယ်၊ အခုထက်ထိ ပြန်ပြီး မောင်းမထုတ်နိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက နားထောင်နေ ကြရပြီ၊ ကျုပ်တို့က အသာကလေး အေးအေးထိုင်ပြီး ရန်သူတွေက ဝါဒဖြန့် အောင်ပွဲနဲ့ အသာစီးယူတာကို ကြည့်နေရမှာလား'

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာကို ဝိုင်ယာလက်နဲ့ သတင်းမို့ ပြီး တင်ပြပေးပါမယ်' ဟု စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိက ပြောသည်။ 'ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုံပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီက လူတွေက ခင်ဗျားတို့ထက် အခြေအနေမှန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနေပါတယ်၊ အားလုံး ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ'

'အတော် သောက်သုံးမကျတာပဲ၊ သတ္တိကောင်းကောင်း စစ်သားနည်းနည်းလောက်က မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒီကောင်တွေကို မောင်းထုတ်နိုင်ရကနဲ့ဗျာ' ဟု ဝိုင်းက ဒေါသတကြီး အော်

ပြောသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သွား
လေပြီ။ သူသည် လက်ထဲမှ ဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ်သို့ တအား
ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်
မိ၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့လှမ်း၍
အကဲခတ်သည်။ ခေါင်မိုးများပေါ်မှ အမေရိကန် တပ်သား
များနှင့် သံရုံးပန်းခြံထဲရှိ ပြောက်ကျားများသည် အပြန်
အလှန် ပစ်ခတ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြင့် နာရီဝက်ခန့် ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်
ညွှတ်ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။

မရင်းတပ်ကြပ်ကြီးသည် ဒဏ်ရာရထားသော တပ်ကြပ်က
လေးအား လူနာတင်ကမ်းစင်ပေါ် တင်၍ ပြုစုထားသဖြင့်
သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ပြန်ဆောက်
ချိန်တွင် တင်ကြပ်ကြီးသည် ခေါင်မိုးပေါ် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်း
နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူနာကို အမြန်ဆုံး သယ်ယူသွားနိုင်
အောင် စီစဉ်ပေးဖို့လည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလျက်ရှိလေသည်။

ဂိုင်းသည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်သည်။ နံနက် ငါးနာရီ
ထိုးလုနီးနေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ချလိုက်သည်။ သူသည် တပ်ကြပ်ကြီး၏ ပြောင်းတိုဆေး
နတ်များထဲမှ တစ်လက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကျည်ဆန်များ
ကို ဘောင်းဘီအိတ်များထဲသို့ အပြည့်အသိပ် ထည့်လိုက်သည်။
ကျန် လက်တပ်ဖက်သည် သူ၏ ဘာရက်တာ စက်သေနတ်
အငယ်စားကို ကိုင်ထားသည်။ ထို့နောက် ခါးကိုကုန်းကာ
မျက်နှာစာတံခါးမဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ မှန် ကွဲနေ သည့်

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။ သူသည် မိနစ်
ပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ အပြင်မှ ဗီကက်ကောင်းတို့၏အနေ
အထားကို လေ့လာနေသည်။ ထို့နောက် သံရုံးနောက်ဘက်ရှိ
မလွယ်ပေါက်တံခါးဆီသို့ ပြေးသည်။

ဂိုင်း ဖြတ်အပြေးတွင် မရင်းတပ်ကြပ်ကြီးက စိုးရိမ်မကင်း
သော အသံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ကူညီရမလဲ’
‘ကိစ္စမရှိဘူး တပ်ကြပ်ကြီး’ ဟု ဂိုင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ခါ
ပြုပြီး ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်သည်။
‘အနိုင်ရလိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အဖေ ပြောခဲ့ဖူး
တဲ့ ရှေးခေတ် အယူအဆတစ်ခုကို မှန်မမှန် လက်တွေ့စမ်းကြည့်
ချင်လို့ပါ’

(၁၄)

ဂိုင်းရှားမင်းသည် သံရုံးနောက်ကွယ်မှ နေ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။ သူ့စစ်ကိုယ်လုံးကို မြေကြီးတွင် ပြားနေအောင်ကပ်၍ ဝပ်ထားသည်။ မြေကြီးပေါ် တံတောင်များနှင့် ထောက်၍ တွားသွားနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ခရီးက မတူ။ ပြောင်းတိုသေနတ်နှင့် ဘာရက်တာ စက်သေနတ်များကို သူ့ရှေ့တွင်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်း၍ ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ သွားပြီးတိုင်း တစ်ခဏမျှနား၍ အမောဖြေသည်။ သူသည် သံရုံးအဆောက်အအုံ၏ တစ်ဖက်သောထောင့်ရှိ ကွန်ကရစ်ပန်းအိုးကြီးများဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

စောစောကပစ်တင်ခဲ့သည့် မီးကျည်များမှ အရောင်ဖြင့် ပြောက်ကျားများ ရှိနေမည့်နေရာကို သူခန့်မှန်းထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။ ပြောက်ကျားနှစ်ဖောက်သည် မြက်ခင်းပြင်

ပေါ်တွင် လက်ကားရား ခြေကားရားဖြစ်ကာ လဲကျလျက်ရှိကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်မရှိတော့သည်မှာ မြင်ရုံဖြင့် သိသာနေသည်။ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ခဲ့သော ပြောက်ကျားများသည် မည်သည့်နေရာ၌ ခိုကပ်နေနိုင်သနည်း။ သူ့ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာရှိ ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးနောက်တွင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူ့ခန့်မှန်းသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူ့သံရုံးထဲမှထွက်မလာမီပင် တဂွန်အရွှေပိုင်းဌာနရှိ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိထံ တယ်လီဖုန်း တပ်ဆက်သည်။ သံရုံးအပြင်ဘက်ရှိ အမေရိကန်တပ်များသည် ကောင်းကင်သို့ မီးကျည်များ အဆက်မပြတ် ပစ်တင်နေကြ၏။ ဤအတိုင်းသာ ဆက်လုပ်နေကြမည်ဆိုပါက သူ့အား ရန်သူများက မြင်သွားကြတော့မည်မှာ သေချာနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် မီးကျည်များ နောက်ထပ်ပစ်မတင်အောင် တပ်များအား အမိန့်ပေးထားဖို့ လှမ်း၍ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စောစောက ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲမှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ သူ့စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ အပြင်ဘက်တွင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်သူ ပြောက်ကျားအရေအတွက်သည် လေးငါးယောက်ထက် မပိုဟု ယူဆသည်။ ထိုလေးငါးယောက်သည် မျက်နှာစာညှော်ခန်းကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ ကွန်ကရစ်ပန်းအိုးကြီးများပတ်ဝတ်လည်၌ ကပ်၍ နေကြလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ့တွက်ခဲ့၏။

အရုတ်မတက်သေးသဖြင့် အမှောင်ထုသည် ကြီးမားသဖြင့် ရန်သူများကို မမြင်နိုင်။ သို့သော်လည်း သူ့မြက်ခင်း

၁၉၂ မောင်တွန်းသူ

ပေါ်ဖြတ်၍ တွားသွားနေသည့်အခါ သေနတ်သံများကြား
နေ၍ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည့်
လဲကျနေသည့် ပြောက်ကျားနှစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်၍ စေ့
စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဦးမှာ သေနတ်ပြန်ဖြစ်၍ က
တစ်ဦးမှာ အသက်ရှူလျက်ပင်ရှိသေး၏။ သို့သော်လည်း သ
ကတော့ လစ်နေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုလူနှစ်ဦး၏ဘေးတွင် မိနစ်ပေါင်းများစွာကြ
မျှ နားနေသည်။ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ တွား၍ လာခဲ့ရသဖြင့်
အသက်ကို မှန်မှန်ပြန်၍ ရှူနိုင်ရန် အားထုတ်နေရခြင်း ဖြ
၏။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းအသာထောင်၍ ရှေ့ဘက်
ပန်းအိုးကိုလှမ်းကြည့်သည်။ စောစောက သူသည် သံရုံးပြတင်
ပေါက်မှနေ၍ ထိုပန်းအိုးကိုကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပန်းအိုးထဲမှလူများ
သည် မကြာမကြာ ခေါင်းဆောင်လာပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ သွန်နုတ်လမ်းပေါ်မှအဆောက်အအုံတစ်လုံး
၏ ခေါင်းမိုးဆီသို့ သေနတ်များနှင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်လေ့ရှိသည်
ကို မြင်ခဲ့ရပြီးပြီဖြစ်၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဤလူစုသည်
သူစောစောကမြင်ခဲ့ရသည့် အနေအထားအတိုင်း လုပ်လာကြ
လိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ သူသည် ဘာရက်တာ သေနတ်ဖြင့်
ပန်းအိုးဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်လေ၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သံရုံးဝင်းအတွင်း၌ မင်းမူလျက်
သည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း
ရှေ့မှ လှုပ်ရှားမှုကိုမမြင်ရ။ ဂိုဏ်း၏ပါးစပ်သည် ခြောက်သွေ့
လျက်ရှိ၏။ သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် အရုဏ်တက်ချိန်များတွင် အနောက်
ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ် တောင်တန်းများပေါ်၌ အမဲလိုက်
စဉ်က ဤကဲ့သို့သော စောင့်စားမှုမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ ဤကဲ့
သို့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကိုလည်း သူခံစားခဲ့ဖူး၏။

ပန်းအိုးနှုတ်ခမ်းတွင် ဦးခေါင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မည်
ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရင်းမှပင်
သူ့ရင်ထဲ၌ အတေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ယခုလောလောအယ်
ရှိနေတည့် ဤစိတ်ခံစားမှုမျိုးသည် ဆီနိုက်တာနယန်နီယဲက်
ရှားမင်းထံမှ ရခဲ့သည့်အမေ့မဖြစ်နိုင်။ ကိုလိုနီခေတ် ဗီယက်နမ်
နိုင်ငံ၏ တောကြီးများအတွင်းရှိ ကျားနှင့်ဆင်များကို အမဲ
လိုက်ခဲ့ဖူးသည့် ပြင်သစ်အမျိုးသား လမ်းမြဲမုဆိုးထံမှ ဆက်ခံ
လာခြင်းဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ ထိုပြင်သစ်ကို သူတွေ့ဖူးမြင်ဖူးလိုက်သည်
မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုပြင်သစ်သည် သူ့အဖေ အရင်းဟု
သိခဲ့ရ၏။ သူ့အဖေ အရင်းသည် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်များ၏
လှုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့် ဟူသော စကားကို
လည်း သူသတိရသည်။ သို့ဆိုလျှင် သံရုံးဝင်းထဲသို့ ကျူး
ကျော်ဝင်ရောက်လာသူများအား တိုက်ခိုက်ရန် ဆင်းလာခဲ့
ခြင်းသည် မိမိ မိသားစု၏ သမိုင်းပေး တာဝန်အရ မိမိ၏
ဖခင်ဟုဆိုသော ထိုပြင်သစ်အတွက် လက်စားချေရန် ဆင်းလာ
ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေမလား။

ထိုအချိန်တွင် သူနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်အကွာရှိ ပန်းအိုးကြီး
ထဲ၌ ကီယက်သည် သူ၏ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ကပ်ကို သူ၏
အေကေ ၄၇ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွင် ထိုးထည့်လိုက်
ပြီး သူ့ဘေး၌ဝပ်နေသည့် သူ့အဖေအား လှမ်းပေးသည်။

ကျည်ဆန်မပါတော့သည့် ကျည်ကပ်ဘူးအလွတ်များသည် သူ
ထို့တေးတွင် ပြန်ကြလျက်ရှိ၏။ ကိယက်ထက် အသက်ကြီးပုံရ
သော ပြောက်ကျားတပ်သားသည် ကိယက်၏ မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်သည်။

‘မင်းပဲယူထားပါတော့ ရဲဘော်ရာ’ဟု ပြောသည်။ ‘သေ
နတ်ပစ်တဲ့နေရာမှာ မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီးလက်ဖြောင့်ပါတယ်’
သူသည် အလျားမှောက် နေရာမှ ပက်လက် လှန်လိုက်ပြီး
ခါးတစ်ဖက်၌ ချိတ်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ပြသည်။
‘ငါ့ဆီမှာ ဒါတွေ ကျန်ပါသေးတယ်၊ ငါက အသံကျယ်ကျယ်
နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲတဲ့ လက်နက်မျိုးနဲ့ ပိုကိုက်
တယ်’

ကိယက်၏အဖော်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကားဝပ်ရွှေ့ထဲ၌ နိုင်ငံရေးမှူး
ပြောခဲ့သည့်စကားများကို သူ သတိရလာသည်။

‘အာဇာနည် သူ့ရဲကောင်းတွေလို တိုက်ကြရမယ်၊ လွတ်
မြောက်ရေးတပ်ဦးရှိ တပ်မတော်သား ဂုဏ်သိက္ခာကို မကျ
အောင် ရဲရင့်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ တိုက်ကြရမယ်၊ နောက်ဆုံး သွေး
မြေကျတဲ့အထိ တိုက်ကြရမယ်၊ ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချနဲ့’

သူ စိတ်သည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဤအတိုင်းဆိုပါက သူ
အဖော် ကိယက်သည် သူ့ထံမှလက်ပစ်ဗုံးများနှင့် သူတို့ကိုယ်
သူတို့ သတ်သေဖို့များ ကြံစည်နေလေသလား။ လက်ရှိ အခြေ
အနေကတော့ လုံးဝ ကောင်းတော့သည်မဟုတ်။ သူတို့တွင်
ကျည်ဆန်လက်ကျန်မရှိတော့။ အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်
သည် လုံးဝ ကင်းမဲ့လျက်ရှိပေပြီ။

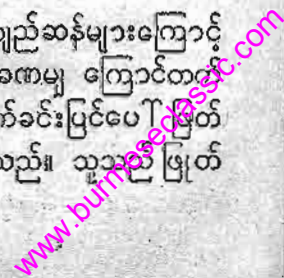
သူ့ အဖော်၏အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသော ကိယက်က ခေါင်း
ခါပြသည်။

‘မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို အရှင်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတာနဲ့ အမေ
ရိကန်တွေကို သတ်တဲ့အခါကျမှ ခင်ဗျားဟာတွေကို သုံးကြ
တာပေါ့’

လမ်းတစ်ဖက်မှ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များသည် ပန်းအိုး
ကြီးများဆီသို့ အဖွဲ့ဖွဲ့ကျလာပြန်သည်။ ကိယက်၏အဖော်သည်
သူတို့အပေါ်ဘက် မှောင်မည်းနေသောခေါင်မိုးဆီသို့ ချောင်း
ကြည့်သည်။ အမေရိကန်စစ်သား ဘယ်နေရာလောက်၌ ရှိမည်
ကို ခန့်မှန်းသည်။ တစ်ဖက်မှ သေနတ်သံ ရပ်သွားသည်နှင့်တစ်
ပြိုင်နက် သူသည် ခေါင်းထောင်၍ ထကာ ပန်း အိုး နှုတ် ခမ်း
ပေါ်မှ ကျော်၍ သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်တိတိ ပြန်ပစ်လိုက်လေ
သည်။

ကိုက်သုံးဆယ်အကွာမှ ချောင်းနေသော ဂိုင်းသည် ပြောက်
ကျားတပ်သား၏ ဦးခေါင်းနှင့်ပခုံး ပန် အိုး နှုတ် ခမ်း ပေါ်
ကျော်သာသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဘာရက်တာ
သေနတ် ခလုတ်ကိုဖြုတ်လိုက်၏။ သေနတ်သည် လက်ထဲတွင်
ခါယမ်းသွားသည်။ ကျည်ဆန်များသည် ဗီယက်ကောင်း တပ်
သား၏ ဦးခေါင်းနှင့် ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်သဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေ
ဆုံးသည်။

သူ့ အနားတွင် ကပ်၍ကျလာသော ကျည်ဆန်များကြောင့်
ကိယက်သည် မင်တက်မိသလိုဖြစ်ကာ တစ်ခဏမျှ ကြောင်တက်
တက် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ဖြတ်
ပြေးလာသည့် ဂိုင်း၏ခြေသံများ ကြားရသည်။ သူသည် ဖြုတ်

၁၉၆ မောင်ထွန်းသူ

ခနဲ ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး သူ့ခါးမှ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ သူသည် ပင်ကိုဖြုတ်ထားလိုက်သော်လည်း ပင်ခတ်ခြင်း မပြုသေး။ ဂိုင်းခြေသံများကို ထပ်မံ၍ နားစွင့်နေသည်။ လက်ထဲမှလက်ပစ်ဗုံးကိုမပစ်ခင် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ စက္ကန့်မည်မျှရှိပြီကို ရေတွက်နေသည်။

အရှက်ဦး အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ဂိုင်းသည် လက်ပစ်ဗုံးနှင့်ပစ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ကီယက်၏အနေအထားကိုမြင်သည်။ သူသည် ပြေးသွားနေရင်းကပင်လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ကီယက်အားလှမ်း၍ပစ်သွားသည်။ ကီယက်သည် ပန်းအိုးထဲတွင် ပြားခနဲ နေအောင် ဝပ်ချလိုက်၏။ ကျည်ဆန်များသည် သူ့နောက်ဘက်မှ ပန်းအိုးနှုတ်ခမ်းများကိုဝင်မှန်သည်။ သူနှင့်ပေးအနည်းငယ်အကွာသို့ ဂိုင်းရောက်လာသည့်အခါ ကီယက်သည် လက်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံးကို ပန်းအိုးတစ်ဖက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဂိုင်းသည် ပါးစပ်ကိုဟ၍ တစ်ချက်မျှအောင့်ဟစ်ကာ ပန်းအိုး နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခနဲတက်သည်။ သူ့ခုန်၍အတတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးအကျသည် တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်၏။ ကီယက်ထော့ သူ့ရှေ့မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော အမေရိကန်အလန်တကြား မော့ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်လိုက်သည်။ ဂိုင်းထံမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဘာရက်တာ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် ကီယက်၏နောက်ကျောကိုဝင်မှန်ကာ ရှေ့ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ကီယက်အား သေနတ်ထိမှန်လိုက်သည့်အချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်ပစ်ဗုံး ပေါ်လာ

ကွဲသည်။ ကျည်စသည် ဂိုင်း၏တင်ပါးမှနေ၍ ဝမ်းဗိုက်ကိုဖောက်ထွက်သည်။

ပန်းအိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်ခြေတင်မိနေပြီဖြစ်သော ဂိုင်းသည် တစ်ခဏမျှ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ပြင်းစွာသော ဒေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ ဗီယက်နမ်တပ်သား၏ အလောင်းပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားပြီး ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အရှက်ဘက်လာလေပြီ။ သံရုံးအပြင်ဘက်ရှိ အမေရိကန်များအဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။ သံရုံးအတွင်းသို့ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေခဲ့သည့် ဗီယက်ကောင်းတပ်စုမှာလည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော်လည်း သံရုံး၏ အုတ်တံတိုင်း တစ်နေရာတွင် အပေါက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စစ်ရဲတပ်ထိန်း ဂျစ်ကားတစ်စီး ဝင်းတံခါးမှဝင်သည်။ အမှတ် ၁၀၁ လေတပ်မှ ရဟတ်ယာဉ်များသည် သံရုံးခေါင်မိုးပေါ်သို့ဆင်းကြသည်။ အထဲမှလေထီးတပ်သားများ အများအပြား ထွက်လာကြသည်။ ထို့နောက် မောင်းပြန်သေနတ်များ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ဓားများ ကိုင်ဆောင်ကာ အလပ်ခြောက်ထပ်သို့ ဖြန့်၍ဆင်းကြသည်။ ဗီယက်ကောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်း တစ်ယောက်မှမတွေ့။ သူတို့စော့နေရ

သည်မှာ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသော အမေရိကန် အားလုံး မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရှေ့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရွားကာ ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာကြခြင်းပေတည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားအဆောက်အအုံများ ပတ်ပတ်လည် တွင် ဗီယက်ကောင်း အကျန်အကြွင်းများနှင့် တိုက်ပွဲများ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားသည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများတော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်းတို့သည် သေသည်အထိ အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်သွားကြသည်။

နံနက်ကိုးနာရီ မခွဲမီကလေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝက်စ်မိုး လင်းကိုယ်တိုင် အရေးအခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် သံရုံးအခြေအနေသည် လုံခြုံမှု ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် သံရုံးဝင်းကို ခြောက်နာရီခွဲ တိတိကြာမျှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ အချိန်မှာ တိုတောင်း သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံ အတွက် ကား အတူးတလည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလဖြစ် ခဲ့သည်။

သံရုံးတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် တပ်စိတ်မှ ဗီယက်ကောင်း နှစ်ဦးကို အရှင်ဖမ်းမိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက် စလုံး ဒဏ်ရာများနှင့်ဖြစ်သည်။ ကျန် ဆယ့် ကိုး ယောက် ၏ အလောင်းများကိုမူ သံရုံးဝင်းအတွင်း အပျက်အစီး ပုံများ ကြား၌ ဟိုတစ်လောင်း သည်တစ်လောင်း ပြန်ကြလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ကြရ၏။ အလောင်းများထဲတွင် သံ ရုံး ယာဉ် မောင်း အများအပြားကိုပါ တွေ့ကြရသည်။

သံရုံးတွင်းတိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် များအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝက်စ်မိုးလင်းကတွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်း စုံစမ်းခွင့် ပေးခဲ့သည်။ အတွင်းမှ သေကြေပျက်စီးနေသော အလောင်းများကို မြင်ကြရသည့်အခါ အလွန်စိတ်ခိုင်ပါသည် ဟု ဆိုရသည့် သတင်းထောက်များပင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ခြင်း ဖြစ်ကြရ၏။

ဂိုင်းရှားမင်းနှင့် ဝိုင်ပန်ကီယက်တို့၏ အလောင်းများကိုမူ တစ်လောင်းပေါ် တစ်လောင်းထပ်လျက် တွေ့ကြရသည်။ သူ တို့အား တစ်လောင်းစီခွဲ၍ သယ်ယူသွားကြသည့်အခါ သူတို့ ၏ အဝတ်များတွင် တစ်ယောက်၏သွေး တစ်ယောက်၌ စွန်း ထင်းပေကျ နေသည်ကို သိသိသာသာ မြင်ကြရသည်။ ကီယက်၏ ခါး၌ စည်းထားသည့် ပိုးခါးစည်းပဝါကိုမူ မည်သူမှ သတိ မထားမိကြ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ကိုလိုနီခေတ်က ဆိုင်ဂျီမြို့၏မြောက်ဘက် ကိုချင်ချိုင်းနား သစ်တောကြီးအတွင်း ၌ စတင်ခဲ့သော လူပုဂ္ဂိုလ်ရေး မုန်းတီးမှုသည် ဂိုင်းရှားမင်းနှင့် ကီယက်တို့က အသက်ပေး၍ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုအချက်ကို သိမသွားကြ။ ဘေး မှ ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်နေကြသော သတင်းစာဆရာများနှင့် မရင်း တပ်သားများသည်လည်း သေသွားသူနှစ်ဦးကသို့ပင် ထိုလျှို့ ဝှက်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ သိကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဦးလေရာ နေရထိုင်ရာသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှ။
ကြမ်းတမ်းမာကျောလွန်းလှသော ပျဉ်ပြားများကလည်း သူ့
ကျောအောက်မှ ခိုးလိုးခဲ့လှ။

‘အေး...နည်းနည်းတော့ နာတယ်’

ကလေး၏ မေးခွန်းကို အဖြေပေးသည့်အခါ အသက်ကို
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရှုနေရသည်။ သူ့ရင်ဘတ်အပေါ်ဘက်တွင်
စည်းထားသည့် ပတ်တီးသည် ခြောက်နေသောသွေးများဖြင့်
မည်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ညာဘက်လက်မှာ လွယ်ကူစွာ လှုပ်ရှား
၍မရ။ ကျည်ဆန်သည် ညာဘက်ညှပ်ရိုးအောက်နားရှိ နံရိုး
နှစ်ချောင်းကြားမှ ဖြတ်ကာ အဆုတ်ကို ဖောက်ထွက်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ချိုင်းအောက်နားတွင် ရုထားသည့် ဒဏ်ရာမှ
ကျည်ဆန်သည်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာမှ ဖောက်ထွက်
သွားခဲ့သည်ဟုပင် ခန့်မှန်းသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ညာဘက်အဆုတ်သည် ပျက်စီးသွား
ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ငါးရက်နှင့် ငါးညတိုင်တိုင် အသက်ရှူ၍ မဝသည့်
အဖြစ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ အဆုတ်တစ်ခုတည်းဖြင့်
အသက်ရှူခြင်းကိုလည်း အလေ့အကျင့်ရနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ရှင် သေတော့မှာလား’

ဂျိုးဇက်က ကလေးမ၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။
အလွန် အလေးအနက်ထား၍အဖြေကို စောင့်နေသည့် အရိပ်
အငွေ့များ မြင်ရသည်။

(၁၅)

‘သိပ် နာသလား’

အသံမှာ ကလေးသံ။ ဗီယက်နမ်ဘာသာနှင့် မေးခြင်းဖြစ်
၏။ ဂျိုးဇက်က မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ခြေထောက်
ဘေး၌ တင်ပျဉ်ခေ၍ ထိုင်နေသည့် ကလေးမလေး တစ်ဦး။
ဆယ်နှစ်သမီးခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီ
နှင့် ဘောင်းဘီမှာ အပေါ်စား ဖျင်ကြမ်းများဖြစ်သည်။ အင်္ကျီ
တွင် ကော်လာမပါ။ အရောင်အဆင်းမှာ ဖြူဖျော့ဖျော့။
ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။ ကလေး၏မျက်နှာသည် စိုးရိမ်
မကင်းခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

သူမုန်ထဲ၌ လှဲနေရင်း နေရာပြင်လိုက်ရာမှ နာကျင်လွန်း
သဖြင့် သူ့ညည်းလိုက်မိဟန်တူ၏။ သမုန်သည် မြစ်ရေ၏စီးနေ
မှုကြောင့် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့အောက်၌ခင်း
ထားသည့် အုန်းရွက်ဖျာနှစ်ချပ်မှာ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်လျက်

‘မသေပါဘူးကွယ်၊ သေလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး’
‘သူသည် တံတောင်ဆစ် တစ်ဖက်ထောက်၍ ထဖို့ အား ထုတ်သည်။ ဒဏ်ရာများက နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာသည် ရှုံ့မူးသွားသည်။

‘ငါ မကြာခင် နေကောင်းလာမှာပါ ကလေးရှယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှ မင်းနဲ့ မင့်မေမေကို စစ်ဆိုတာမရှိတဲ့ နေရာ တစ်နေရာကို ငါခေါ် သွားမယ်’

‘စစ်မရှိဘူး’

ချစ်စရာကောင်းသောမျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းများ ထင်လာသည်။ ဂျိုးဇက်၏စကားကိုနားမလည်သဖြင့် စဉ်းစား နေဟန်ရှိ၏။ အပြင်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ များနှင့် စက်သေနတ်သံများသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက် လာနေဆဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ တင့်ကားမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ၉၀ မမ အမြောက်သံနှင့် မော်တာသံများ ကြားရသည်။ ထိုအခါ တွင် မြေကြီးသည် တုန်ခါသွားရုံမျှမက အခြားသောလက်နက် ငယ်များ၏ ပစ်ခတ်သံများသည် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်လေ သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့က စောစောစီးစီး ဟွေးမြို့တွင်း သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်တပ်ရင်း လေးရင်း သည် နန်းတွင်းခံတပ်နှင့် ဂျီအာဟွဲ့ ဝိုင်းတို့ကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်အတွင်း သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြရုံမျှမက ရေနံ သာမြစ်တောင် ဘက် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် အတော်

များများကိုပါ သိမ်းယူရရှိသွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့အား ဆီးကြို တိုက်ခိုက်သည့် အရေအတွက်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ ကြရသည်။

ပူဘေးရှိ အမေရိကန် မရင်းတပ်ရင်း အမှတ်တစ်သည် နန်း တွင်းခံတပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ် ဝင်းအတွင်းသို့ အောင်မြင်စွာ ထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းပြီး ဝင် ရောက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း မြစ်တောင်ဘက်ရှိ မြောက် ဗီယက်နမ်တပ်များနှင့် ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့ များအား တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းရာ၌မူ နေရာတိုင်း၌ ပြင်းထန် သော ခုခံတွန်းလှန်မှုများနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ကြရသည်။

မြစ်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံ စ တပ်၏ အမှတ်တစ် တပ်မမှ ခွင့်မသွားသူများ ရှိသည်။ ကွန် မြူနစ်တို့က လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အခါ သူတို့က ဆီးကြို ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ရန် အားထုတ် ကြသည်။ သို့သော်လည်း နန်းမြို့ ခံတပ်အတွင်းရှိ နန်းတော် တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ကွန်မြူနစ်တို့အား ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ရာ၌မူ ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေကြ လေသည်။

အမေရိကန် မရင်းတပ်သားများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးအတွင်းက ထိုးစစ်ပုံစံအတိုင်း တင့်ကားများနောက်မှ အကာအကွယ်ယူ၍ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ချီထက်ကာ တိုက် ခိုက် ရှင်းလင်းကြသည်။ သို့သော်လည်း ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏

တောနှင့် တောင်ပေါ်စစ်ပွဲများ၌သာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရသော မြောက်ပီယက်နှင့် ဗီယက်ကောင်း တပ်သားများအဖို့ ယင်းထိုးစစ်ပုံစံသည် ကြောက်စရာမဟုတ်။

ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် မရင်းတပ်များ သုံးနေသည့် နည်းသည် များစွာ အကျိုးသက်ရောက်ခြင်းမရှိ။ တစ်နေ့မှ ကိုက်အံ့နည်းငယ်မျှသာချီတက်သိမ်းယူနိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်။ တင့်ကားများမှ ဘဏ္ဍက အမြောက်များသည် ပုံမှန် ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တောတွင်းတိုက်ပွဲများအတွက် စနစ်တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြားထားသော ရန်သူများသည် အိမ်ကြွအိမ်ကြား တိုက်ပွဲများ၌ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ထူးချွန်နေသည်ကို တွေ့နေကြရ၏။

လေကြောင်းမှ အနီးကပ် ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးရန်မှာလည်း ရာသီဥတု အခြေအနေက မပေးသဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ ဟွေးမြို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ ပတ်ပတ်လည်မြစ်တွင်းရှိ သမ္ဗန်များကြား၌ ခင်းရသောစစ်ပုံဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံး အထိနာကြသည်သာ မက အဆုံးအရှုံးလည်း များလှလေသည်။

‘မင်းတို့နိုင်ငံမှာကတော့ မင်းမွေးကတည်းက အမြဲတမ်း စစ်တိုက်နေကြတာ’ ဟု ဂျိုးဇက်ကပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် တခြားနေရာတွေမှာ အခုလိုမဟုတ်ဘူး၊ တခြားနိုင်ငံက ကလေးတွေကျတော့ တစ်နေ့လုံး ကစားကြတယ်၊ ရေကူးသွားကြတယ်၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတယ်၊ ကလေးကော အဒါမျိုးတွေ မလုပ်ချင်ဘူးလား’

ကလေးမသည် သေးကွေးသော လှိုင်သီးဆုပ်ကလေးများတွင် မေးထောက်ကာ ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်

အား ကြည့်နေသည်။ မေးခွန်းကိုတော့ အဖြေမပေး။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် ငါးပတ်အတွင်းက ဤကလေးမကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် အလယ်မှ ဖျာတစ်ချပ်ကာ၍ အခန်းနှစ်ခန်း ဖွဲ့ထားရာ ကလေးမသည် တစ်ဖက်သော အခန်းမှထွက်ပြီး သူ့အား ချောင်းကြည့်လေ့ ရှိသည်။

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်းဆိုလျှင် ဤကလေးမသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သူ့အမေ တူယက်၊ သူ့မောင်လေး ချူအွန်တို့နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားပြီး ညနေစောစော ပြန်ရောက်လာလေ့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ရက်တွင်မူ သူသည် သမ္ဗန်နောက်ခန်းထဲ၌ ကျန်နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကလေးမသည် သူ့အိပ်မောကျနေခိုက် သူ့အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ပုံရ၏။

‘ရှင်က မေမေ့ရဲ့အဖေဆို၊ အဲဒါ တကယ်ပြောတာလား’ ကလေးမ၏မျက်နှာသည် စဉ်းစား တွေးတောနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မင့်အမေ့ရဲ့အဖေပဲ’
‘ဒါပေမယ့် ရှင်က အမေရိကန်လူမျိုး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖေ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

‘နောက်ကျတော့ မင်းနားလည်အောင် ငါရှင်းပြမယ်’
ဂျိုးဇက်က မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ စကားနည်းနည်း ပြောလိုက်ရုံမျှဖြင့် မောသွားလေပြီ။ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း သူ့ခေါင်းထဲမှ မူးဝေဝေ နောက်ကျီ၏ ဒဏ်ရာရလိုက်၍ စိတ်ချောက်ချား ခဲ့ရခြင်းနှင့် သေးအထွက်များ ခဲ့ရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ပထမငါးရက်လုံးလုံး အိပ်

ပျော်နေခဲ့သည်က များ၏။ ထိုငါးရက်အတွင်း သတိကောင်းကောင်းမရ။

တစ်ခါတစ်ရံ သတိရလာသည့်အခါ အပြင်မှ သေနတ်သံများကို သူ့ကြားခံခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း သူ့ဘေး၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ သူ့ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးနေသည့် တူယက်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဒဏ်ရာများတွင် ထည့်ထားသည့် ဆေးနံ့များကို ရှူမိသည့် အခါတွင်မူ သူ့ဒဏ်ရာများသည် ကူးစက်သောအခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီဟု ခန့်မှန်းသည်။ သူ့အနာများကို ဆေးကြော သန့်စင်ရာ၌ တူယက်သည် ရေနှေးနှင့် အရက်ပျံ့ကို သုံးသည်။ အနာဖန်ဆေးပေးရခြင်း၊ ဆေးထည့်ခြင်းနှင့် ပတ်တီးပြန်စည်းပေးရခြင်း စသည်များအတွက် တူယက်သည် နေ့စဉ် နာရီဝက်ခန့် အချိန်ကုန်သည်။

တူကက်၏ ကိုင်တွယ်မှုနှင့် ပြုစုမှုများသည် ညင်သာပါ၏။ တယုတယလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း တူယက်သည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မကြည့်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်ကို အမြဲတစေ တစ်နေရာသို့ လွဲဖယ်ထားတတ်သည်။ သူ၏အပြုအမူသည် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် အသွင်အပြင်မျိုးဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူကစကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအခါ တူယက်က ကိုယ်နှုတ် အမူအရာဖြင့် စကားမပြောရန် ဟန်သည်။ သူ့ စကား များကို အဖြေပေးဖို့လည်း ငြင်းဆန်တတ်လေသည်။

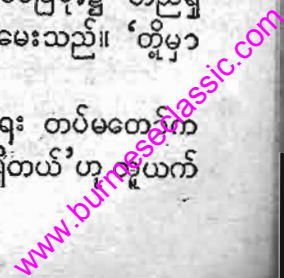
ဟိုညက သူတို့သားအဖ ဤသမ္ဗန်ပေါ်သို့ ဘယ်လိုရောက်လာသည်ကို ဝိုးကဝါးမျှသာ မှတ်မိသည်။ သူ့ဒဏ်ရာရ၍ လဲ

အကျတူင် တူယက်က ဝင်ထိန်းပေးသည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်အတွင်းမှဖြတ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသည်။ လမ်းတွင် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မြောက်ဗီယက်နမ်စစ်သားများကို ပိုမိုများပြားစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ စစ်သားများသည် လှေများနှင့် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့ပြီး မကြာမတင်မှာပင် သူ့ခေါင်းသည် နောက်ကျိမူးဝေလာသည်။ သတိ လစ်တော့မလိုလို ဖြစ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိပ်ခံဗောတံတားများ နောက်တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်း ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း ရှေးတေးတေး မှတ်မိသည်။ ပြီးတော့ လှေတစ်စီးပေါ်သို့ သူတို့ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ လုံးဝ သတိလစ်သွားခဲ့အည်။ သူ့သတိ ပြန်လည်လာသောအခါ တူယက်က သူ့ပါးနှစ်ဖက်အား ပုတ်၍ သတိရအောင် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ သတိရလျှင်ရချင်း တူယက်က တွဲ၍ အမိုးအကာနှင့် သမ္ဗန်တစ်စီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ့ပထမဆုံး မှတ်မိနေသည့်အရာမှာ နံနက်ခင်း အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးအောက်တွင် တူယက်က သူ့အား ဆန်ပြုတ်တိုက်နေခြင်းပေတည်း။

‘မင်းတို့ လူတွေက ငါ့ကို တွေ့မသွားနိုင်ဘူးလား’ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာသည် ဟွေးမြို့တော် ဆင်ခြေဖုံး၌ တည်ရှိနေသည်ကို သိလျှင် ဂျိုးဇက်က ထိုမေးခွန်းမေးသည်။ ‘တို့မှာ ဘေးမကင်းသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒီသမ္ဗန်အတွက် ပြည့်သူ့လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်က ထုတ်ပေးထားတဲ့ တရားဝင်ခွင့်ပြုလက်မှတ်ရှိတယ်’ဟု တူယက်

က ထိုတိုပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်ုပ်တို့ဟောင်းကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ ပြောပေါ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ လူအများသိတယ်’

ဂျိုးဇက်က တူယက်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ သူ့အပြုအမူသည် အေးအေးဆေးဆေး ပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း စိုးရိမ်သောကမကင်း ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်ဟု တွက်သည်။ သူ့ လှေ အရှာခံရမည့်အရေးကို တွေးတောပူပန်နေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲက သိနေသည်။

‘အဖေ ဝမ်းနည်းပါတယ် သမီးရယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘အဖေ မင်းကို သတိပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းကို အလိုဘေးဒုက္ခကျအောင်လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး’

ထိုအခါ တူယက်သည် သူ့ကိုကျောခိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ပြီး အဝတ်တစ်ထည်ကို ချုပ်နေသည်။ သူ၏တောင်းပန်စကားကို လုံးစ အသိအမှတ်ပြုသည့် အမူအရာကို မပြု။

ဂျိုးဇက်သည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကလေးမလေးသည် သူ့ဘေး၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင်၍ သူ့အား ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့ နှစ်နာရီတိတိကြာမျှ ပြန်ဖွင့်အိပ်ပျော်သွားကြောင်း သိရသည်။ သမ္မန်ကို မိုးထားသည် မိုင်အာပြားမှ အပြင်ကို ကြည့်နေမိ၏။ အပြင်ဘက် တွေ

မောင်စ ပြုနေပေပြီ။ ပစ်သံခတ်သံများလည်း ငြိမ် သက် နေသည်။

‘ရှင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ’ ဟု ကလေးမက စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။ ဤမေးခွန်းတစ်ခု မေးဖို့အတွက် နှစ်နာရီတိတိမျှ စောင့်စားနေပုံရ၏။

‘ဂျိုးဇက်ရှားမင်း’

ကလေးမသည် နာမည်ကို ဗီယက်နမ်သံဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မပီကလာပီကလာနှင့်ရွတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

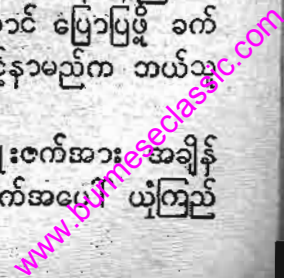
‘ကျွန်မမေမေရဲ့ အဖေဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မ အဘိုးတော်မှာပေါ့’

ကလေးမ၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ နားမလည်နိုင်သည့် အရာတစ်ခုကို စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။ ရုတ်တရက် စကားပြောစရာ ရှာမရသဖြင့် ဂျိုးဇက်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

ကလေးမကတော့ ပြန်၍မပြုံး။ သူ့မျက်နှာကိုသာ အံ့ဩဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ရှင်က အမေရိကန်ကြီးပဲ’
‘အေး...ဟုတ်တယ်။ မင်းနားလည်အောင် ပြောပြဖို့ ခက်တယ်’ ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ကြည့်နေထဲ။ ‘မင့်နာမည်က ဘယ်သူ့တဲ့လဲ’

ကလေးမသည် အမေးကိုမဖြေဘဲ ဂျိုးဇက်အား အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဇက်အပေါ် ယုံကြည်

မူရှိ၍ ရပါမလားဟု စဉ်းစားချိန်ဆနေသည့်နယ်ရှိသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည် ထရင်း’

‘သိပ်ကိုလှတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်က သန်စင်မွန်မြတ်သူတဲ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းဟာ နတ်သမီးလေးနဲ့ တကယ်တူတယ်၊ ထရင်းက သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးကလေးနှင့် အုပ်ကာ တခီခီရယ်သည်။ ပါးစပ်ကို အုပ်ထားသည့် လက်ချောင်းကလေးများ၏ အပေါ်ဘက်မှ မျက်လုံးများသည် ရှင်လန်းမြူးထူးခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ထို့နောက် ထရင်းသည် ရွှေသို့ကုန်းကာ ဂျိုးဇက်၏လက်မောင်းမှ အမွှေးတစ်ပင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာပြုလို့ အမေရိကန်တွေမှာ မျောက်ကေလို တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေ ပေါက်နေတာလဲ’

မသိ နားမလည်၍ မေးလိုက်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ မေးခွန်းသည် ဂျိုးဇက်အား အတိတ်ကဖြစ်ရှင် နှင့် သက်သေအောင် ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်ဝင်းပန်းဥယျာဉ်တွင်း၌ တွေ့ခဲ့ရသော ဆယ်နှစ်အရွယ် လန်း။ ဂျိုးဇက်က ထရင်းအား သူ့အားသတိုးလာဖို့ လက်ပြခေါ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နံ့သည် ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကမ်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းတက်လိုက်ခြင်း။

ထရင်း၏မျက်နှာမှအပြုံးသည် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ သူ ထိုင်နေရာမှ မထခင်မှာပင် တံခါးလှုပ်ထားသည့်ဖျာသည် ဆေးသို့ ပွင့်သွားပြီး ဇာယက်ဝင်လာသည်။ ဂျိုးဇက်နှင့် သူ့

သမီး အတူတူတူလျက် ရှိနေသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ချက်နှာပျက်သွားသည်။ ထရင်းအား လှမ်း၍ ဗီယက်နမ်ကားဖြင့်ပြောသည်။ မြန်လွန်းသဖြင့် ဘာပြောလိုက်သည်ကို ဂျိုးဇက်မကြားလိုက်။ ထရင်းသည် ထိုင်ရာမှထကာ တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဖျာလိုက်ကာ၏ နောက်ကွယ်မှ တူယက်၏ အူပူကြိမ်းမောင်းသံကို ကြားနေရလေသည်။

နောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် တူယက်သည် ဂျိုးဇက်အတွက် ညစာလာပို့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ယာဂုနှင့် ငါးခြောက်။ တူယက်၏မျက်နှာသည် မှန်သိုးသိုး။ တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် သဘောမကျသည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြထားသည်။ သူသည် ပန်းကန်များကို ဂျိုးဇက်၏ရှေ့၌ချပေးပြီး အနာကို ကြည့်နေကျ မြင်ကွင်းမှာဘဲ နောက်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်အားရန် ကျန်ခဲ့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဖိတ်ဖိတ်အသစ်တစ်ပွဲ စပြန်လေပြီ။

‘ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဒီမှာခဏထိုင်ပြီး တစ်မိနစ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါဦး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘မြို့ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်လို့ပါ’

ရှင်တို့နယ်ချဲ့တပ်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့လက်ပါးစေ ရှုပ်သေးတပ်တွေက ပြည်သူတွေကို တွန်းလှန်ပစ်ဖို့ အားထုတ်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ မူအောင်မြင်ဘူး၊ တွေးမြို့ တော်လှန်ရေးဟာ ပြည်သူတွေကပဲ အောင်ပွဲရမှာပဲ’

တူယက်က ဂျိုးဇက်အား ကျောခိုင်း၍ ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း တူယက်၏လေသံ ယခင်ကနှင့်မတူသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

၅၁၂ မောင်ထွန်းသူ

‘တူယက်၊ မင်း နေ့တိုင်း ဘယ်ကို သွားသွားနေတလဲ’
‘တော်လှန်ရေး အောင်မြင်အောင် ကူညီဖို့ သွားရတာပေါ့၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ မြို့ထဲက သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ ကေဒါရဘော်တွေဟာ အသံခွဲစက်တွေနဲ့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ပြီး သီယူ အစိုးရ အကျင့်ပျက် ဝန်ထမ်းတွေ လက်နက်ချဖို့ လိုက်အော်နေကြတယ်။ သူတို့အတွက် ပညာပေးစခန်းတွေ အများကြီး ဖွင့်ထားပြီးပြီ’

မင့်သားတွေ သမီးတွေဟာ သိပ်ပြီး အထီးကျန် နိုင်လွန်းတယ်။ မင်း သူတို့ကိုထားပြီး ထွက်သွားရင်လဲ သူတို့ခံရမှာ ကြောက်ကြရတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ကြားဖြတ် ပြောသည်။ ‘ထရင်း ငါ့အိမ်မှာ ပြီး စကားပြောတဲ့အတွက်တော့ သူ့ ကိုမဆင်ပါနဲ့’

တူယက်သည် နောက်သို့ ချောခနဲပြန်လှည့်ပြီး သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ တူယက်၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။

‘ကဲ...ပြော၊ ဘယ်နည်း ကောင်းမှလဲ၊ ကျွန်မလုပ်ရမယ့် တော်လှန်ရေးအတွက် အလုပ်ကိုမှန်မှန်သွားလုပ်ရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူတို့ဆီမသွားဘဲ သူတို့က ကျွန်မဆီ လာခေါ်တာ စောင့်နေရမလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ ရွှင်ကို တွေ့သွားမှာပဲ၊ တွေ့ချင်တော့ပစေလို့ ထားလိုက်ရမလား’

အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု အရိပ်အငွေ့များသည် တူယက်၏မျက်နှာတွင် ပီပြင်စွာ ပေါ်နေကြသည်။ ဂျိုးဇက်အဖို့ ပို၍ အံ့အားသင့်နေရသည့်အချက်မှာ တခြားမဟုတ်။ တူယက်

၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စများရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ တူယက် အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် နားလည်သောအထိသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တကယ်တော့ တူယက်သည် ကြီးမားသော အကျဉ်းအကျပ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်နေရခြင်းဖြစ်၏။

‘ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး တူယက်ရယ်၊ ငါဟာ အကန်း-တစ်ယောက်လို လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ အခြေအနေကို ပိုပြီးခက်ခဲသွားအောင် လုပ်မိခဲ့ပြီဆိုတာ ငါအခုမှ သိရတယ်၊ ဒီမှာ နေရတာဟာ ငါ့အတွက်သိပ်ပြီး ဘေးအန္တရာယ် ကြီးပါတယ်၊ ငါ့အတွက်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင့်အတွက်ရော မင့်ကလေးတွေအတွက်ပါ အန္တရာယ်က ကြီးနေပြီ’

သူသည် ဝက်လက်လှဲနေရာမှ အားယူပြီး ထလိုက်သည်။

‘ငါ သမ္ဗန်က ထွက်သွားနိုင်လောက်အောင် အားရှိလာပြီလို့ ထင်ပါတယ်၊ ငါ အမေရိကန်တပ်တွေရှိရာ အမေရိကန်စစ်အကြံပေး ဌာနချုပ်ဝင်းထဲကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်’

‘ရှင်သွားလဲ ကိုက်နည်းနည်းပဲ ရောက်မှာ၊ အဆုတ်တစ်ဖက်က မကောင်းဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရင်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လို့ရမယ်၊ သွေးကလဲ သိပ်ထွက်ထားတော့ ရှင်မှာ အားကလုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်နေတာ၊ ဒီက ထွက်သွားလို့ ကိုက်တစ်ရာမရောက်ခင် အမိခံရမှာ သေချာတယ်’

ဂျိုးဇက်က သူ့ခြေထောက်များကို ဖုံးထားသည့် စောင်အား ဘေးသို့ဖယ်ချလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ မိသွားတာနဲ့စာရင် အဲသလို လမ်းမှာမိသွားတာထဲ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ မငဲ့ကလေးတွေအတွက် ပိုပြီး လုံခြုံသွားတာပေါ့’

တူယက်က စောင်ကိုပြန်ဆွဲပြီး ဂျိုးဇက်အား ခြုံပေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြစ်ဆိပ်တာရိုးပေါ်မှ လူသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် တူယက်၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို ထရင်းက ပြန်ဖြေနေသည်။

‘သမ္ဗန်ပေါ်မှာ နေတာ ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ကျွန်မ အမေရယ်၊ ကျွန်မ မောင်လေးရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ ပြီးတော့...’

ထရင်းသည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်က ဖိုက်ဘာပြားအပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သည်။ ကာကီ ယူနီဖောင်းဝတ် မြောက်ဗီယက်နမ် စစ်သားသုံးယောက်။ စစ်သားတစ်ယောက်က ထရင်း၏လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲသည်။ ထရင်းသည် လွန်စွာထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။

‘ပြီးတော့ ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းမြန်မြန်’

သမ္ဗန်လှုပ်ခါသွားသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားလိုက်မိသည်။ တူယက် သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဆင်းကာ တာရိုးပေါ်တက်သွားပြီး သူ့သမီးအိမ် ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို စစ်သားများအား ဖြန့်ပြနေသည်။

‘ကျွန်မနာမည်က တူယက်လူအွန်၊ ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်နဲ့အတူတူ တာဝန်တုံ့ကျနေတဲ့ နိုင်ငံရေးကေဒါ

တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီမှာ မြင်လား၊ သမ္ဗန်ပေါ် နေခွင့်လက်မှတ်၊ တပ်ရင်းမှူး လက်မှတ်ထိုးထားတယ်’

စစ်သားက တူယက်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျန်အဖော်များဘက် လှည့်၍ပြောသည်။ ‘ရဲဘော်တို့၊ ငါတို့ တောင်ပိုင်းသူနမကြီးတွေ ပြောတိုင်း ယုံကြည်လို့ မဖြစ်မလား’ စစ်သားသည် တူယက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အဖော်များဘက်လှည့်၍ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်သည်။ ‘သူ့ ဘာသာသူ့ ဘာတွေပဲပြောပြော တို့ကတော့ သမ္ဗန်ပေါ် တက်ရှာမှာပဲ၊ ရဲဘော်တို့ သဘောတူတယ် မဟုတ်လား’ သူသည် ဖမ်းကိုင်ထားသည့် ထရင်း၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး တူယက်၏ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ သမ္ဗန်ဘက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

‘နေပါဦး’ တူယက်က စစ်သားအား ဆွဲထားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ‘ကျွန်မ သားလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ၊ သူ ဖျားနေတယ်’ ဒေါသဖြစ်နေသော ဗီယက်နမ်စစ်သား၏ မျက်နှာကို ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်နေရ၏။ တူယက်က စစ်သားဘက်လှည့်၍ ပြုံးဖြဲပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ လူမနေ တော့ သည့် သမ္ဗန်ကို လက်ဆွဲထိုးပြသည်။ ‘ရှင်တို့ ဟိုသမ္ဗန်ကို သွားရှာရင် ပိုကောင်းမယ်’ ဟု မြူးဆွယ်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရှင်တို့ရှာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ခဏနေဦးနော်၊ သမီးကို ပြန်ပို့လိုက်ဦးမယ်’ တူယက်က ထရင်းအား သမ္ဗန်ပေါ် ပြန်တက်ရန် လက်ပြု၍နှင်သည်။

ကလေးမ သမ္ဗန်ထဲ ပြန်ဆင်းလာပြီး အိပ်မောကျနေသည့် သူ့မောင်လေးဘေး၌ ဝင်လှဲလိုက်သည်ကို ဂျိုးဇက်ကြားနေရ

၏။ မြောက်ဗီယက်နမ် စစ်သားနှစ်ဦး ထွက်သွားသည်ကိုလည်း မြင်တိုက်ရသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ များပေါ်ပြန်လဲကာ စောင် ကိုဆွဲ၍ ရင်တတ်အထိ ဖုံးအောင်ပြန်လိုက်သည်။ မြစ် အောက် ဖက်ဆီမှ သေနတ်သံများ စဲသွားပြန်သည်။ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် မြစ်ပြင်ထက်တွင် ပြန်လည်တည်ရှိလာပြန်လေပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် လည်း အနီးရှိ သမ္ဗန်ပေါ်မှ အသံများသည် သူ့ထံသို့ ရောက် လာနေသည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်စစ်သားများ၏ ရယ်သံများ၊ အသံသေး အသံကြောင်နှင့် စကမ်းပြောသံများ။ ပြီးတော့ သူ့နားထဲတွင် တူယက်၏ ငိုသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်ဟုထင် ၏။

နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ တူယက်တစ်ယောက် ထည်း သမ္ဗန်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။ ထိုနောက် သမ္ဗန်ထဲ၌ ဖျာပေါ်တွင် အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှထိုင်၍ ဝမ်းနည်းပက် လက် ငိုကြွေးနေသော တူယက်၏အသံကို သူ့ကြားနေရလေ သည်။

(၁၆)

နောက်နေ့မနက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် အိပ်ရာမှ နောက်ကျပြီးနိုး သည်။ အရှေ့ မြောက် မုတ်သုန်လေ သယ်ဆောင်လာသောမိုး သည် စစ်ပွဲဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည့် မြို့ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ရွာချလျက်ရှိ၏။ သမ္ဗန်မျက်နှာကြက် ပေါင်းမိုး အပေါက် များမှ စိမ်ဝင်လာနေကြသော မိုးစက်မိုး ပေါက်များသည် ဂျိုးဇက်၏စောင်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် ကျလျက် ရှိသည်။

မနေ့ညက ခပ်ဝေးဝေးမှ ပေါ်ထွက်လာနေသော သေနတ် သံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေသည်ကို သူ သတိ ထားမိ၏။ အသံများသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာနေသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာရသနည်း။ အိပ် ရာမှ နိုးတစ်ဝက် မနိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် ရုတ် တရက် စဉ်းစား၍မရ။ အတန်ကြာမှ တိုက်ပွဲသည် သူ့ဗုန်း အောင်းနေသည့်ဘက်သို့ ရွေ့လျားလာနေသည်ဟု ထင်ဘော

ပေါက်လာသည်။ အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှပင် နားများကိုစွင့်၍ နားထောင်သည်။ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် သေနတ်သံများကြားမှ တူယက်တို့အသံကို ကြားရလို ကြားရငြား နားစွင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သမ္မန်အတွင်းခန်းထဲမှ ဘာသံမှမကြားရ။ တူယက်နှင့် သူ့ကလေးများသည် အခန်းထဲ၌ မရှိတော့။

သူသည် တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်ကာ ဖိုက်ဘာအကာဆီသို့ တိုးသွားသည်။ ရုတ်တရက် အနာများဆီမှ ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ စနစ်တကျ ကုသမှုကို မရရှိသော ဤအနာများသည် မည်သည့်အချိန်ကျမှ ပျောက်ကင်းပါမည်နည်း။

နံရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေသောဂျိုးဇက်သည် အဆက်မပြတ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသော ဒုံးကျည်များမှထွက်လာသည့် မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူများကို မြင်နေရသည်။ မီးခိုးငွေ့များသည် မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် တလိပ်လိပ်ထလျက် ရှိကြ၏။ ယမန်နေ့ညက မြို့ပြင်ဘက် ရှစ်မိုင်ကွာရှိ အမေရိကန်တပ်များဘက်မှ ပစ်ခတ်သည့် အမြောက်ကျည်ဆန်များ ဒက်ကြောင့် မြို့ထဲ နေရာအနှံ့အပြားတွင် မီးများလောင်လျက်ရှိရာ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။ နန်းမြို့ခံတပ်၏ မျှော်စင်တစ်ဖက်ကို သူကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ အမေရိကန်နှင့်ထောင်စီယက်နစ်တို့၏ လက်ချက်ကြောင့် အုတ်တံတိုင်းတစ်ဖက်သည် ဖရိုဖရဲ ပြိုလဲကျနေပြီဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ထုအားဖြင့် ဆယ်ပေမျှရှိသော

မြို့ရိုးသည် မြောက်ပီယက်နစ်လက်ဖြောင့်တပ်သားများအတွက် လုံခြုံသော အကာအကွယ်ကို ပေးနေဆဲ။

နန်းတွင်းအဝင် တံခါးမကြီး၏ထိပ်ထွင် စိုက်ထူထားသည့် တိုင်ထိပ်၌ အလူလူလူ့နေသည့်အလံမှာ အမျိုးသား လူတစ်မြောက်ရေးတပ်ဦး၏ အနိအပြာအောက်ခံပေါ်တွင် ရှေ့ရောင်ကြယ်ပွင့်အလံ ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ဘဝ အဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့ရာ နန်းတော်တွင်းမှနေ၍ မြို့တစ်မြို့လုံးကို ကွန်မြူနစ်တို့က ထိန်းချုပ်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဟု တူယက်က သူ့အား ပြောထားခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြိုကြိုတင်တင်သိထားပါလျက် နှင့် ယခုလို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မှန်ကန်နေသည့်အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်မိသည်။ ဤအလံကိုမြင်ရခြင်းအားဖြင့် အမေရိကန်တို့သည် ရန်သူများအား ယခုအချိန်ထိ မောင်း၍မထုတ်နိုင်သေးသည် ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်ပါလော။

ကွန်မြူနစ်တပ်များသည် ပြင်သစ်တို့ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ကလိမင်စီ တံတားကိုဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ တံတား၏ သံမဏိဘောင်ကြီးများနှင့် အမိုးကြီးများသည် မြစ်ထဲသို့ ကျဆင်းနစ်မြုပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့ဘက်မှ အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်း ကူးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို လက်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအဟန့်အတားကြီးတစ်ခု ရှိနေသည် ဆိုဦးတော့။ လက်နက်ချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင် အမေရိကန်တို့ဘက်က နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် များပြားကြီးမားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန်တို့သည် ရန်သူများအား တောထဲမှ ထုတ်လာပြီး

အခုလို မြို့ပြဒေသ၏ ကွင်းပြင်၌ တိုက်ပွဲဆင်စေချင်ခဲ့၏။ အခု ဆိုလျှင် မြောက်ဗီယက်နမ်တို့သည် အ မေ ရီ ကန် တို့ ၏ ဆန္ဒ အတိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူတို့ပုန်းအောင်နေရာ တောကြို တောင်ကြားများမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ နာကျင်မှုသည် ငှက်သာသွားသည်မရှိ။ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ သမ္မန်ထဲတွင် လဲလျောင်းနေရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှမလုပ်နိုင်။ တိုက်ပွဲသံများကြားတွင် အိပ်လိုက် ငိုက်မျဉ်းလိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။

ရံဖန်ရံခါ တွင်မူ သူသည် သမ္မန်၏ နံရံအပေါက်များမှနေ၍ မြောက်ဗီယက်နမ်တပ်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူတို့သည် ရွှေ တိုးလာနေသော အမေရိကန်တပ်များကြောင့် မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် အနောက်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာနေကြပုံပေါ်၏။ နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည့်အခါ သူသည် တူယက်တို့မိသားစုလည်း ထွက်ပြေးကုန်ပြီဟုထင်လာပြန်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သမ္မန်မှထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမလား။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးခဲ့သည်ရှိသော် လွတ်လျှင် တော်ပါ၏။ မလွတ်မြောက်ဘဲ တိုက်ပွဲကြား၌ မိတ်မိနေခဲ့ပါမူ သူ့အတွက် ဘေးအန္တရာယ် ကြီးမားလာဖွယ်ရာရှိ၏။ ပြီးတော့လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် သွေးဆုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ မထူချင်မသယ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။

ညနေစောင်းလာချိန်တွင် သူသည် အိပ်ပျော် သွား ပြန်သည်။ သူ့စိတ်တွင် အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

သမ္မန်သည်တလှုပ်လှုပ်။ နောက်ခန်းထဲမှ စကားတီးတိုးပြောသံများ။ အားလုံးသည်ဝိုးဘဝါး။ အမှန်တော့ သူ့ သမီးတူယက်သည် နောက်ခန်းထဲ၌ ရှိနေသည်။ ရေနံ ဆီ မီး ဖို ကို မွှေး ပြီး အစားအစာများ ချက်ပြုတ်နေသည်။ အိပ်မက် မက်နေခြင်း မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့ခေါင်းမထူနိုင်။ သူ့ အတွက် ယာဂူနှင့် ငါးခြောက် လာပို့ချိန်ကျခါမှပင် မျက်လုံးများကိုဖွင့်နိုင်သည်။ ပန်းကန်များကို သူ့ ရှေ့၌ ချပေးပြီးသည့်အခါ တူယက်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့က တူယက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ တားတားသည်။

‘မင်း ကနေ့ည ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်နေတာ’ တူယက်က သူ့ ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ‘မင်းပြန်လာလို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်၊ မနေ့ညက မင်း ငါ့ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ။ တကယ်တော့ ငါ့အနေနဲ့ အဲသလောက်အထိ မျှော်လင့်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး မရှိဘူးဆိုတာ....’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ လည်ချောင်းတွင် နှင့် ဆို ဆို ဖြစ်လာသဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သည်။ တူယက်က လက်က ရှန်းလိုက်ပြီး နောက်နားသို့ဆုတ်ကာ ဖင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို နောက် ကြမ်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သေနတ်သံများသည် စောစောကထက် သူတို့နှင့် နီးလာသည်။

‘တိုက်ပွဲက ဒီဘက်ကို သိပ်နီးလာနေပြီ၊ မင်း ဒါကြောင့် မို့ စိတ်ပူနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ဟွေးကို လက်လွှတ် ရတော့မလား’

‘ကျွန်မအဖို့ ဘယ်သူနိုင်နိုင်၊ ဘယ်သူရှုံးရှုံး အရေးမစိုက် တော့ဘူး’ တူယက်က တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန် ပြောသည်။ သူ့ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။ ‘ဘာပြုလို့လဲ တူယက်’

‘သတ်တာ ဖြတ်တာတွေ၊ သွေးထွက်သံယိုမှုတွေကို ကျွန်မ စိတ်ပျက်လာပြီ၊ ဒီနေ့ လူတစ်ရာကို သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်ကြ တယ်၊ တချို့က ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံကြရတယ်၊ တချို့ က တုတ်တွေ သေနတ်ဒင်တွေနဲ့ ရိုက်သတ်တာ ခံကြရတယ်၊ တချို့များ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ပြီး အသတ်ခံရတယ်’

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာဟန် တူ၏။ တူယက်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသည်။

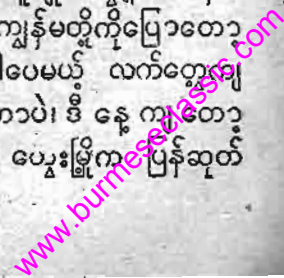
ဂျိုးဇက်က တူယက်အား အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ ‘အသတ်ခံရတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့ကို ဘယ်သူတွေက သတ် တာလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ရဲဘော်တွေက သတ်တာ’ တူယက်၏အသံသည် အလွန်ရှူရှာစက်ဆုပ်နေသည့်လေသံဖြစ်၏။ ‘ကျွန်မတို့ ရဲဘော် တွေက သူတို့ကို သတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ အမှား လုပ်လို့’ ‘မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ပုန်ကန်ထကြွမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့ အတွက်လွဲခဲ့ကြ တယ်၊ တောင်ဗီယက်နပ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့လူတွေအားလုံး က ပါဝင်ပြီး ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးရဲ့ ပုန်ကန်ထကြွမှုကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ဘက်က တွက်ခဲ့ကြတယ်၊ တောင် ဗီယက်နပ်ပြည်သူတွေက လမ်းတွေပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်မတို့ တပ်တွေရဲ့ အောင်ပွဲကို ကြိုဆိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် သူတို့ဆီက တုံ့ပြန်မှုမရဘူး၊ သူတို့ အနေအထားက ဘာသိဘာသားပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဟွေးမြို့က အစိုးရထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေကိုဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ကြတယ်၊ ဘာမှ အရေး မပါတဲ့ အောက်တန်း ဝန်ထမ်းတွေလဲ အများကြီး ပါကုန် တယ်’

ရုတ်တရက် သမ္မန်အနီး၌ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည့် အသံ။ နှစ်ယောက်သား အထိတ်တလန့် နားစွင့်ကြသည်။ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံများသည် အဆတ်မဖြတ် ထွက်လာသည်။ အသံစူးစူးသေးသေးသည် ရုရှားလုပ် အေကေ ၄၇ မောင်းပြန် သေနတ်။ ယင်းထက်ပို၍ ကျယ်သောအသံမှာ အမေရိကန်လုပ် အင်မ် ၁၆ မောင်းပြန်သေနတ်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ဒီမှာလာပြီး ယူထားရတဲ့တာဝန်က အစိုးရအရာ ထမ်း အမှုထမ်းတွေ၊ စစ်အရာရှိတွေ၊ ဘာသာရေး ခေါင်း ဆောင်တွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေ စတဲ့ လူမျိုးတွေရဲ့ စာရင်း ကောက်ယူ စုဆောင်းပေးဖို့ပဲ၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကိုပြောတော့ အဲဒီလူတွေကို ပညာပေးရမယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ကျ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို သတ်တာပဲ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ကျွန်မတို့တပ်တွေ ပေးမြို့က ပြန်ဆုတ်

၂၂၅ မောင်ထွန်းသူ

ရတော့မယ်ဆိုတာ သိသွားကြပြီ၊ ဒါကြောင့် လူအများကြီးကို သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပစ်ကြတယ်။

သူ့အသံသည် ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ နောက် ဆုံးတွင် တိုးတိုးကလေး ဖြစ်သွားသည်။

‘နာမည်ပေးထားတဲ့ စာရင်းမှာ လူသုံးထောင် ပါတယ်၊ သုံးထောင်စလုံးကို သတ်ကြမှာ’

တူယက်သည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်သည်။ ‘အဒီထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေလဲ ပါတယ်၊ တချို့က ဂျာမန်တွေနဲ့ ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်လှလှနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လဲ ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ တူတယ်၊ သူတို့က သူ့ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး အသင့်တူးထားတဲ့ တွင်းတစ်တွင်းအနားမှာ ခူးထောက် ထိုင်ခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ လည်ကုပ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်၊ သူ မသေသေးဘူး၊ လှုပ်နေတုန်းပဲ၊ အဲဒါကို မြေကြီးထဲပစ် ချပြီး မြှုပ်ပစ်တယ်’

မျက်ရည်များသည် ဧူယက်၏ပါးနှစ်ဖက်တွင် စီးကျလာသည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ ဤပုံစံအတိုင်း အချိန်အတော်ကြာမျှ ထိုင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်က သူ့ဘက်သို့ တိုးသွားသည်။

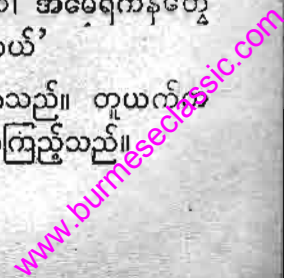
‘မင်းတို့ မိသားစု အမေရိက လိုက်ခဲ့ကြပါကွယ်’ဟု ပြောသည်။ ‘ဟိုရောက်ရင် ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို မင်း မေ့ပစ်လို့ရမှာပါ’

တူယက်က မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲ ခေါင်းယမ်းသည်။ ‘ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အရာဟာ မရှိပါဘူး တူယက်ရယ်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလဲ ကြီးမားမယ်၊ ဖြစ်ရမယ်လို့လဲ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်လာနိုင်တာချည်းပါပဲ၊ ငါ မင်းကို ဝီယက်နမ်နဲ့ဝေးရာ ခေါ်သွားချင်ပါတယ်’

တူယက်က ခေါင်းခါမြဲ ခါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ဝိုရိုက်သံ ထွက်လာသည်။ ‘ကျွန်မ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့မိတယ်’ တူယက်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ အောက်နှုတ်ခမ်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ့ အားတင်း၍ ထိန်းသည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားကို နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို ဆိုင်ဂုံမှာ ကျွန်မပုံးနဲ့ ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီသတင်းကို ရှင်လဲ ကြားချင်ကြားမှာပေါ့၊ အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်မ ယောက်ျားကြောင့် တစ်ခုတည်းသော သာယာပျော်ရွှင်မှုလေးကို ရခဲ့တယ်၊ အဲဒါလေးကို သူတို့က ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြတယ်၊ လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ကျွန်မစိတ်မှာ အမြစ်တွယ်နေခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်ရဲ့ တပ်စိတ်မျိုးအဖြစ်နဲ့ နှစ်နှစ်တိတိ တိုက်ခဲ့ခိုက်ခဲ့တယ်၊ လူတွေအများကြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ အမေရိကန်တွေလဲ ပါတယ်၊ အစိုးရတပ်သားတွေလဲ ပါတယ်’

‘အဖေ သိပါတယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ တူယက်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩမော့ကြည့်သည်။

‘အဲဒါတွေ အကုန်လုံး သိသလား၊ သိလျက်သားနဲ့ ဒီကလေးတွေ ဆိုပါတော့’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တူယက်သည် သူ့ပြောပြမိခဲ့သမျှ စကားများအတွက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားသည့်နယ် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်ကာ ဂျိုးဇက်အား ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်၏ လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်ကာ ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်သည်။ မိနစ်ပေါင်း များစွာကြာမျှ ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးသည်။ ဂျိုးဇက်၏ ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။ သူသည် တူယက်အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ အပြင်ဘက် မြင်ဆိပ်ဆီမှ ပစ်ခတ်သံများသည် သူတို့ဘက်သို့ နီးနီးလာသည်။

တူယက်အား ဖက်ဆဲသော ဂျိုးဇက်သည် ထရင်းနှင့်သူ့ မောင်ကလေး ချူအုန်တို့၏ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော မျက်နှာများကို မြင်နေရသည်။

‘မင်း အယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲတူယက်’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။ ‘မကြာခင်မှာ ဒီနယ်မြေဟာ အမေရိကန်တွေ လက်ထဲ ရောက်တော့မယ်၊ မင်း အဖေနဲ့ပဲ နေခဲ့ပါ။ အဖေ မင်းတို့ မိသားစုကို အမေရိကရောက်အောင်ပို့ပေးပါ့မယ်’ ဂျိုးဇက်က ထိတ်လန့်နေသော ကလေးများအား ကြည့်၍ပြုံးပြသည်။ ‘အဖေတို့အားလုံး အတူတူသွားကြတာပေါ့’

တူယက်က နောက်သို့ ပြန်ခွာသွားသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအား တင်းကျပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေမယ်၊ ဗီယက်နမ်ဟာ ကျွန်မရဲ့အမေ၊ ကျွန်မရဲ့အဖေပဲ၊ ကျွန်မတို့မိသားစု မြောက်ပိုင်းကို ပြန်မယ်၊ ကျွန်မဦးလေးကင်မိက ကျွန်မ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးအတွက် လုပ်ပေးခဲ့သမျှကို သိနေတယ်’ တူယက်က ဂျိုးဇက်အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ‘ဦးလေးကင်မိက လာအိုခေါင်းပေါ်တီပေါ်လစ်မြို့ရှိမှာ အဆင့်မြင့်မြင့်နေရာကို ရထားတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုချီမင်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး လူယုံတစ်ယောက်၊ သူက ကျွန်မကို ဟန့်နှင်မြို့တော်မှာ သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေနိုင်အောင် အိမ်တစ်လုံး စီစဉ်ပေးပယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီ’

တူယက်သည် ထိုင်ရာမှ ကပျာကသီထကာ ကလေးများအား နောက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးနေသမျှနှင့် သူ့ကလေးများအား ခိုင်းစေနေသည့်အသံများ ကြားရသည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် နောက် ခန်း ထဲ မှ ထ ရင်း ထွက်လာ ပြီး ဂျိုးဇက်၏ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဝမ်းနည်းသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ဂျိုးဇက်အားကြည့်နေသည်။ နှုတ်သီးကွေးသော လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ဒဏ်ရာပေါ်မှ ပတ်တီး များ ကို အသာအယာစမ်းကြည့်သည်။

‘နေကောင်းလာမှာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည့်ဟန် ဖြစ်နေချိန်မှာပင် သူ့အမေ၏ ခေါ်သံကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သော အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ကပျာကယာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်နားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။ ‘သ မီး သွား တော့ မှယ်’

ဘိုးဘိုး' ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ပါးထို နှမ်းသည်။ ထို့နောက် သူ့အမေထံ ပြန်ပြေးသည်။

တူယက် သူ့ထံလာပြီး နှုတ်ဆက်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် တမျှော်မျှော်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်နေသလို တူယက်ပေါ်မလာ။ သမ္မုန်သည် နှစ်ကြိမ်တိတိမျှ လှုပ်ခါသွားသည်။ တူယက်တို့မိသားစု ဆင်းသွားပြီဟု သူ့နားလည်လိုက်သည်။ တူယက်သည် စိတ်အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံ၍ နှုတ်ဆက်ရမည့်အလုပ်ကို ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ ရွှောင်ရှားသွားဟန်တူ၏။

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏နာမည်ကို သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သည်။ ရှိသမျှခွန်အားကိုထုတ်၍ ဒူးထောက်ထိုင်သည်။ နောက်ခန်းထဲသို့ လေးဖက်တူး၍သွားကာ သမ္မုန်ပဲ့ပိုင်းဘက်အထိ ထွက်သည်။ မော်တာ ကျည်ဆန်သံများနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများသည် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ တူယက်တို့ မိသားစုသည် သူ့နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်နေလေပြီ။ သူတို့ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း အနောက်စူးစူးသို့ရှေ့ ရှု၍ သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

အခုဆိုလျှင် တူယက်သည် အမျိုးအမည်မသိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ မှောင်မည်းညိုမှိုင်းနေသော မီးခိုးလုံးကြီးများကြားတွင် လှုပ်ရှားနေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် ထမ်းပိုးတစ်ခုဖြင့် အထုပ်များ ထမ်းလျက်။ သူ့ခါးမှ ဘောင်းဘီပူပူသည် လေတိုက်တိုင်းဖောင်းပွကာ တလှုပ်လှုပ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နှင့် ဘောင်းဘီစများကိုဆွဲ၍ ဒေရေသောပါး လိုက်သွားနေကြသည့် ကလေးနှစ်ယောက်။

ဂျိုးဇက်က နောက်မှနေ၍ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေသော်လည်း တူယက်နှင့် သူ့သားကလေးကတော့ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်ကြည့်ဖော်မရ။ သမီးကလေး ထံရင်းကတော့ ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုမော့၍ သူ့အမေအား စကားလှမ်းပြောပြီး သူ့ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုအခါ ခလုတ်တိုက်၍ လဲကျသွားသည်။ တူယက်က ဒေါသတကြီးနှင့် ထရင်းအားဆွဲထူသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူသုံးယောက်၏ ရုပ်လွှာများသည် မှန်မှိုင်းနေသော အမှောင်ရိပ်များအတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သမ္မုန်ပဲ့ပိုင်းကို အားပြု၍ ရပ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် အားပြတ်သလိုဖြစ်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့သမီးနှင့် နောက်ထပ် ဘယ်သောအခါမှ မတွေ့ရတော့ ဟူသော အသိကြောင့် သူ့ရင်သည် တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်လာလေသည်။

တင်ကားတစ်စီး၏ နောက်မှ ကပ်၍လိုက်ပါလာသော မရင်းတပ်စိတ်တစ်စိတ်သည် နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သမ္မုန်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ လေးဖက်တူး၍ဝင်ကာ သွေးစွန်းလျှော်ရှိသော သူ့ရွပ်အင်္ကျီကို ယူပြီး ပြန် ထွက်လာသော ဂျိုးဇက်သည် သမ္မုန်ပဲ့ပိုင်းမှနေ၍ ရွပ်အင်္ကျီကိုဝွေ့ယမ်းပြသည်။

လူမည်းတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့လက်ထဲမှ အင်မီ
၁၆ မောင်းပြန်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားပြု၍ ကိုင်ကာ
ဂျိုးဇက်ထံသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ဆေးပြင်း
လိပ်တိုဖင်ကို တအားကိုက်၍ ပါးစောင်တစ်ဖက်၌ ခဲထား
သော တပ်ကြပ်ကြီးသည် သတိကြီးစွာထားပြီး ဂျိုးဇက်ထံ
ချဉ်းကပ်သည်။ ဂျိုးဇက်ထံ၌ လက်နက်မရှိကြောင်း သေချာ
သောအခါ သူသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေသည်။

‘ဒီ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အမေရိကန်တစ်ယောက်က ဒီသမ္မန်ပေါ်
မှာ ပုန်းနေတာ တစ်ဝတ်ရှိပြီ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်အား တုံ့၍ ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်လာသော ကပ္ပလီ
တပ်ကြပ်က ဖာအံ့တပြုစေချက်ပြီး ရယ်သည်။ ထို့နောက် သူ
တစ်ယောက်တည်း သမ္မန်ထံသို့ဆင်းကာ စစ်ဆေးသည်။ ခဏ
အကြာတွင် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပူ
ရှုံ့ပူ လုပ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား သမ္မန်ပေါ်က ဆင်းလာရတာ ဝမ်းသာလိမ့်မယ်
လို့ ထင်တယ် မစ္စတာရှားမင်း၊ သမ္မန်ထဲက အနံ့တွေကဖြင့်
ဟောင်စပ်နေတာပဲ၊ နံ့သလား မမေးနဲ့’

ဂျိုးဇက်က ‘တပ်ကြပ်ကြီးအား ကြည့်နေသော်လည်းစကား
ပြန်မပြော။ သူ့စိတ်အာရုံတွင် လွန်ခဲ့သော သုံးဆယ်နှစ်နှစ်
ခန့်က ရေနံ့သာမြစ်ပြင်ပေါ်၌ သူနှင့်လန်းတို့ တစ်ညတာမျှ
ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို မြင်ယောင်လျက် ရှိလေ
သည်။

(၁၇)

စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး ဟောင်စပ်စပ် အနံ့များ ဖုံးနေသည့် ဘန်
ကာထဲ၌ ထိုင်နေသော ဗိုလ်ကြီးဂေရီရှားမင်းသည် မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာပြီး သူ့မျက်စိများကို
လက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။ ဆိုင်ဝံမြို့တော်၏မြောက်ဘက် မိုင်သုံး
ရာအကွာရှိ ကွမ်နေးပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ လွင်ပြင်ပေါ်
တွင် ဖြစ်သည်။ ညနေခင်း၏ နေရောင်ခြည်မှန်ဝါးဝါးသည်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ နာရီ ခက် ခန့်
ကြာသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ပန်းလွန်းသည့်အချိန်က မပြေ
သေးသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်မလာ
သေး။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနာရီကျော်ကျော်ခန့်ကမှ သူသည် သူ၏
အင်အား အပြည့်မရှိသော ဘရာဇိုတပ်ခွဲနှင့်အတူ ထိုကမ်း

ထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့တပ်ခွဲသည် ရှာဖွေသုတ်သင်ရေး အစီအစဉ် အရ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ် ဝိုက်ရှိ နံးမြေထူထပ်သော ဒေသအတွင်းမှ ကျေးရွာများဆီသို့ သွားခဲ့ရ၏။ အမှန်တော့ သူတို့တပ်ခွဲသည် လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုကို သွားရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ နှစ်ည တိတိ အချိန်ကုန်ခဲ့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင် မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်းတို့ ထောင်ထား သည့် မိုင်းများနှင့် ထောင်ချောက်များ လက်ချက်ကြောင့် သူ တပ်ခွဲမှ လူဒါဇင်ဝက်ခန့် ပြုတ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

စစ်ဆင်ရေးအပြီးတွင် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော တပ်သား များသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သွားနေသည့် လူနာများ အား မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်နေ ကြသည်။ စစ်မှုမထမ်းမနေရ ဥပဒေအရ ပါလာကြသည့် လူ သစ်စစ်သား လူငယ်များထဲမှ အချို့သည် ထိတ်လန့်ကြောက် ရွံလျက် ရှိကြ၏။ ဤအချက်ကို သူကောင်းစွာ သတိထားမိ သည်။ တကယ်တော့ ဤလူငယ်များအား ထိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပြည့်ဝအောင် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးနေရသည်မှာ လွယ်ကူ သည် မဟုတ်။

အခုတစ်ခေါက်တွင် သူ့လူများထဲမှ နှစ်ဦးသည် ကျည်စ မှန်သဖြင့် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်စီ ရခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်ဦးမှာ ခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားခဲ့ပြီး တတိယတစ်ဦးမှာ ဘယ်ဘက်လက် ချောင်းငါးချောင်းစလုံး ပြတ်ထွက်သွားခဲ့၏။ သုံးယောက်က တော့နေရာတွင်ပဲ့ချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ကြ၏။ မိုင်းထိလျှင် ဖြစ်တတ် သည့်အတိုင်း သုံးဦးစလုံးသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် မဂ္ဂမလှ

သေဆုံးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သည့် အခါ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အလောင်းများကို သူတို့၏ မိုး ကာအင်္ကျီများနှင့် ပတ်ပေးလိုက်ကြရသည်။ ကျန် တပ်သား များသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စိတ်များဖြင့် အလောင်းများ ကိုကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘရာဇိုတပ်ခွဲအနေဖြင့် အခုတစ်ကြိမ် မိုင်းကွင်းထဲ၌ အမိ ခံရခြင်းသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း တတိယအကြိမ် ဖြစ် ၏။ ယင်းသုံးကြိမ်တွင် တပ်သားပေါင်း သုံးဆယ်တိတိ ဆုံး ရွုံးခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးဆယ်တွင် ခုနှစ်ယောက် သေဆုံး ၍ ကျန်လူစုမှာ ခြေလက် စသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း များ ပြတ်ကုန်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ရုပ်အဆင်း အင်္ဂါ ချို့ယွင်းပျက်ပြားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အထိအခိုက် အကျအဆုံးသည် ယခင်ကထက် ပို၍ များ ပြား လာ ခဲ့ ၏။ အကြောင်းမှာ တက်ပွဲတော် ထိုးစစ်ကို ဆင်နွဲခဲ့ကြသော ကွန် မြူနစ်တို့သည် များစွာ အထိနာခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ လက်တုံ့ ပြန်သည့်အနေဖြင့် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ အတွင်းရှိ ကျေး လက်ဒေသများတွင် မိုင်းများကို ယခင်ကထက် အဆပေါင်း များစွာ ထိုး၍ မြှုပ်ထားခဲ့ကြခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တက်ပွဲတော် ထိုးစစ်အတွင်းက မြို့ကြီး များရှိ လမ်းများပေါ်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများသည် အမေရိကန်တို့အား အံ့အားသင့်စေခဲ့၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေခဲ့၏။ သို့တစေလည်း ယင်းထိုးစစ်တွင် ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများနှင့် မြောက်ဗီယက်နမ် တပ်ဖွဲ့များသည် သူ

တို့ ဆုတ်ခွာချိန်၌ လူပေါင်း သုံးသောင်း ကျဆုံး၍ ထိခိုက် အက်ရာရသူပေါင်း တစ်သောင်းခန့်ရှိသည့် အခြေအနေနှင့် ကြုံ ခဲ့ရသည်။

ယင်းအဖြစ်ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုးစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်အားနည်းသွားခဲ့သော ကွန်မြူနစ် တပ် ရင်းများသည် ယခင်က သူတို့အသုံးပြုခဲ့သည့် ပြောက်ကျား စနစ် စစ်ဆင်ရေးကို အဓိကထား၍ ပြန်လည် အသုံးပြုခဲ့ကြ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ရန်သူတို့အား ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ရင်ဆိုင်၍ တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲများကို အလွန်မတတ် သာမှ အသုံးပြုကြပြီး ယခင်ကပုံစံအတိုင်း တောများတောင် များ ကြားမှ ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်သည့် နည်းများကို များစွာ အသုံးပြုလာခဲ့ကြလေ၏။

ဤအချိန် ဤအခြေအနေတွင် တောင်ဗီယက် နှစ် နိုင်ငံ ၌ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်မှ တပ်မှူးများသည် သူတို့တပ်များအား ရန်သူများကို ရှာဖွေတိုက်ခိုက် သုတ်သင် ရန် ဖိအားပေး စေခိုင်းခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီး ဂေရီရှားမင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစ ပြုနေ သော သူ့တပ်ခွဲအား အခြေစိုက်စခန်း၌သာထားပြီး ရန်သူ များအား ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ရေးတာဝန် မပေးရန် အကြိမ်ကြိမ် မေတ္တာရပ်ခံ တင်ပြခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ တင်ပြချက်များ ကို အထက်က လက်မခံဘဲ အမြဲတစေ ပယ်ချခဲ့လေသည်။

တောင်ဗီယက်နှစ်နိုင်ငံရှိ အမေရိကန် တပ်ပေါင်းစု၏ တပ် မှူး ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝက်စ်မိုးလင်းသည် သူတို့ ကျင့်

သုံးနေသည့် နည်းစနစ်သစ်ကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေ ရန် အတွက် အလုံးအရင်းနှင့် တပ်အင်အားများ ထပ်မံပြည့်တင်း ပေးရန် တောင်းခံခဲ့၏။ သို့သော်လည်း တက်ထိုးစစ်တွင်းက ကျဆုံးခဲ့မှုများကို အကြောင်းပြု၍ အမေရိကန် ပြည်သူများ ကြား၌ ဗီယက်နမ် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်သည် ကျယ်ပြန့် ကြီးမားလာခဲ့ရုံမျှမက ခိုင်မာလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သမ္မတဂျွန်ဆင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝက်စ်မိုးလင်း၏ တောင်းခံချက်ကို မလိုက်လျှောက်ဘဲ ပယ်ချခဲ့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် တောင်ဗီယက်နမ်ရှိ အမေရိကန်တပ်များ၏ ကျဆုံးသူများ နေရာတွင် လူအင်အား အစားမထိုးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။

ဗိုလ်ကြီး ဂေရီရှားမင်း၏ ဘရာဇီလ်တပ်ခွဲမှာလည်း အခြား တပ်များနည်းတူ လူစားပြန်မထိုးသည့် အခြေအနေနှင့် ရင် ဆိုင်နေရသည်ဖြစ်ရာ ရှိသမျှလူအင်အားနှင့် ကျလာသည့် တာ ဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြရလေသည်။

အိပ်ရာမှ လန်နီးလာသော ဂေရီရှားမင်းသည် ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ သစ်သားပျဉ်ပြားများပေါ် ဖျာခင်းထားသည့် အိပ်ရာပေါ်၌ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်မျှ ဆက်၍လှဲနေသည်။ သူ့ လက်အောက်ရှိ လူများ၏ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုသည် ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဟု သူ ထင်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ကင်းထွက်ရေးအတွက် သူ လူ များ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာအောင် သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မည် နည်း။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သူ့မှာ နည်းလမ်းရှာမရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

၂၃၆ မောင်ထွန်းသူ

သူနှင့် သူ့လူများ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထိုနေ့ မှန်းလွဲပိုင်းကဖြစ်၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကြားရသည့် စကားများအတွက် သူသည် သူ့နားကိုပင် မယုံကြည်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပြောသူမှာ တပ်ခွဲလေးခု၏ တပ်ရင်းမှူး ဝိုလ်မှူးကြီးဖြစ်သည်။

ဝိုလ်မှူးကြီးက ယနေ့နံနက် အရုဏ်တက်တွင် ကွမ်တုကျေး ရွာကို ရန်သူများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဘရာဗိုတပ်ခွဲက ရန်သူများအား တစ်နေရာမှ ပိတ်ဆို့ ၍ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်အချ ရဆုံးသော ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာတစ်ခုက အမှတ် ၄၂ ဗီယက်ကောင်းတပ်ရင်းမှ တပ်အင်အား အများအပြား ထိုရွာ၌ ရှိနေသည်ဟု အခိုင်အမာသိထားရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောသည်။

ထို နောက် ဝိုလ်မှူးကြီးက အလွန် ကျေနပ်အားရနေသော အပြုံးဖြင့် 'ဒီခွေးမသားတွေက ရွာထဲက အိမ်တွေနဲ့ မြေ အောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေထဲ ဝင်ပုန်းနေကြတာကိုးကွ'ဟု သူ့ အရာရှိများအား ပြောသည်။ 'ငါတို့ငနဲတွေအနေနဲ့ ကိုယ့် တန်ဖိုးကိုပြဖို့ လိုနေပြီကွ။ သိလား၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ရ လို့ ငါတို့အားလုံး စိတ်ပျက်နေတာ ရက်ပေါင်း မနည်းတော့ ဘူး၊ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းတို့က သူတို့ကို မင်းတို့ ဘယ်လိုကောင်စားတွေဆိုတာ ပြနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရလာပြီ'

ဂေရီသည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ နာရီဝက်ခန့် တော့ အချိန်ရသေး၏။ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ထိုင် ရာမှထကာ မျက်နှာသစ်သည်။ သူ မျက်နှာသစ်နေခိုက်တွင်

အပြင်မှ တခွိုးခွိုး ရယ်မောသံများ ကြားနေရသဖြင့် အသာ လှည့်၍ တံခါးပေါက်သို့ သွားရပ်ပြီးကြည့်သည်။

သူ့ တပ်ခွဲမှ လူသစ်တပ်သားနှစ်ယောက်။ နှစ်ဦးစလုံး အင် ဒီယားနားပြည်နယ်မှ သံမဏိစက်ရုံ အလုပ်သမားများ ဖြစ် သည်။ အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ဈေးဆိုင် တန်းများဘက်မှ သူတို့၏ တန်းလျားသို့ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ် ၏။ ဆိုင်တန်းများမှာ ခနော်နီ ခနော်နီနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသော တဲများဖြစ်၍ ဈေးသည်များမှာအနီး အနားရွာများမှ လယ်သူမကလေးများ ဖြစ်သည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်သည် လမ်းမပေါ်တွင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် တာစူ၍ မရ။ ဆေးခြောက်ရှူလာကြခြင်းဖြစ်၍ ရယ်မောခြင်း ကိုအတော့မသတ်နိုင်။ တစ်ယောက်က ဘီယာသံဘူးကို ဖွင့်၍ မော့နေသည်။

ဂေရီသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား မှတ်မိသည်။ စစ်ခမြပြင် တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော အလောင်းတစ်လောင်း အား ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တင်ပေးခဲ့သူများဖြစ်၏။ နှစ်ယောက် စလုံး အခုအချိန်ထိ အဝတ်အစား မလဲကြသေး။ သူတို့အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီများတွင် သွေး၊ ချွေးနှင့် ရွှံ့စက်များ ပေကျံ စွန်းထင်းလျက် ရှိကြလေသည်။

'ဟေ့ မင်းတို့အဝတ်တွေ လဲပစ်ကြစမ်း'ဟု ဂေရီက လှမ်း အော်သည်။ 'နောက် တစ်နာရီ အတွင်းမှာ မင်းတို့အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြရမယ်၊ ငါပြောစရာရှိလို့ မင်းတို့ကိုခေါ် မှာ'

စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အရယ်ရပ်သွားပြီးသူ ဘက်လှည့်၍ အလေးပြုသည်။ သူ ဘန်ကာထဲ ပြန်ဝင်လာသောအခါ စစ်သားများ၏ရယ်သံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဆေးမှူးနေသော စစ်သားနှစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။ အတန်ကြာမျှရပ်၍ တွေးနေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့ ထွက်ရမည့် တိုက်ကင်းကိစ္စသည် သူ ခေါင်းထဲမှ မထွက်။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်လိုသောဆန္ဒကြောင့် သူသည် စာရေးစက္ကူ ကပ်ကိုထုတ်ကာ တစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ စာတစ်စောင်ရေးသည်။

ချစ်သောဖေဖေ ဟု စရေးသည်။

လွန်ဒီဂျစ်ကဖေဖေရေးလိုက်တဲ့စာကို စာပြန်ဖို့ နောက်ကျတဲ့အတွက် အထင်မလွဲပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလဲများ၊ အခုတလော စာရေးဖို့ကလဲ ဖျင်းနေတာကြောင့် စာအပြန် နောက်ကျသွားရတာပါ။ တက်ထိုးစစ် အချိန်သေသွားပြီးတဲ့နေ့ခက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ‘ရွာဖွေသုတ်သင်ရေး’ အလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ရွာဖွေရေးကတော့ အများကြီး လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သုတ်သင်ရေးပိုင်းမှာတော့ နည်းနည်းပဲသုတ်သင်နိုင်တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရနေတာကတော့ သူတို့ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တွေနဲ့ မိုင်းတွေကြောင့် သေကြေဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေ များပြီး တပ်မှာ လူအင်အားနည်းလာပြီထက် နည်းကုန်တဲ့အဖြစ်ပဲ။

ဒီအချက်ကို သိရရင်တော့ ဖေဖေအနေနဲ့ ‘အရင်ကုထုံးကုနည်းကြီး’ သုံးနေတုန်းပါပဲလားလို့ ပြော

မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါ။ ဆေးက အရင်ကထက် ပြင်းပါတယ်။ အဲ မျိုရတာ တစ်ခုကတော့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဘူး။ ဖေဖေ ဆီကစာကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်က ရခဲ့တယ်။ ဖေဖေ စာထဲမှာ မတ်တစ်ယောက် ဟန့်နှိုင်းရဲတွင်းထဲက မကြာခင် လွတ်လာတော့မယ်လို့ ရေးထားတာဖတ်ရလို့ ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်။

ဟိုချီမင်းဆီ ဖေဖေရေးလိုက်တဲ့ စာဟာ အများကြီး အထောက်အကူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြိုပြီး အသိပေးခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ အဲသလိုသာ သိထားခဲ့ရင် ဖေဖေနဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုမိခဲ့တုန်းက ကျွန်တော့်ဘက်က အပြုအမူတွေကို ပြုပြင်ခဲ့မိမှာပါ။

နောက်တစ်ခု ဖေဖေထုတ်ပြောလို့ ဖေဖေ မစွဲတို့က ဖိလီပိုင်နဲ့တိတ်တိတ်ကလေးလက်ထပ်ပြီးအင်္ဂလန်မှာအိုးအိမ်သစ်ထူထောင်တော့မယ်ဆိုတာသိရပါတယ်။ အဲဒါ သိလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်မိတယ်။ ဟိုညက ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်အပြင် ဘက်မှာ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ပြီးဘဲနောက် ကျွန်တော် စိတ်တော်တော်ရှုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အပြုအမူဟာ အတော်ကလေး ညံ့တယ်လို့ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး

အတွက် တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာပါတယ် လို့ ပြောပါရစေ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ပြိုင်ခွင်းလိုက်သော ခပ်ဝေးဝေးမှ စက်သေ နှုတ်သံများကြောင့် ဂေရီသည် စာအရေးရပ်ကာနားစွင့်သည်။ သေနတ်သံသည် ရပ်မသွား။ ပို၍ပင် ကျယ်လာသည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများ။ ဘာမင်ဂမ်တပ်ခွဲသုံးခွဲထဲမှ တိုက်ကင်း ထွက်သွားသော တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ပြန်ရောက်လာခြင်း။ သူသည် ရဟတ်ယာဉ် မြေပြင်ပေါ် ရပ်နားချိန်အထိ နားစွင့်နေသည်။

နောက်ဆုံး ရဟတ်ယာဉ်စက်သံ ရပ်သွားသည့်အခါ စာကို ဆက်ရေးသည်။

ဖေဖေစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ် ထားနေတဲ့ မူဝါဒနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ဖေဖေ ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါ တယ်။ ဒီအကြောင်းအရာပေါ်မှာ ဗဟုသုတ အပြည့် အဝရှိနေတဲ့ ဖေဖေလို လူတစ်ယောက်က ရေးတဲ့ စာ အုပ်ဟာ အတော်ကြီး အရောင်းရသွက်လိမ့်မယ်လို့ထင် တယ်။ အိမ်ဖြူတော်ရယ်၊ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရယ်၊ ပြီး တော့ ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်ရယ်၊ အဲဒီဌာနကြီးတွေရဲ့ စာ ကြည့်တိုက်တွေကတော့ သူတို့ သခင်တွေ အကြောင်း ဖေဖေကဘာတွေ ရေးထားသလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ ဖေဖေစာအုပ်တွေကို ကြိုပြီး မှာထားလိမ့်မယ် ထင် တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမှာ အခုလေလောဆယ်ဖြစ်

နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကြည့်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်ချက် နည်းနည်းပါးပါး ရေးနိုင်လိမ့်မည်လို့ ယူဆပါတယ်။ (ဒီစာထဲမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ရေးရင်တော့ စာကို အရပ် သားတွေသုံးတဲ့ စာတိုက်တွေက ထည့်မှဖြစ်မှာ။) ကျွန်တော်တို့ အခုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ တိုက်ကင်းထွက် ရတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ။ မနက်ဖြန် အရုဏ်တက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်ရဦးတော့မယ်။ ကျွန်တော် တို့မှာ လူအင်အားကလဲ မပြည့်တော့ဘူး။ စိတ်ဓာတ် ကလဲ အရမ်းကျနေကြတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန် တော်တို့ ကံကောင်းပါဦးမလား။ ထွက်ဖို့ကတော့ အင် မတန် ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်တော့ စိတ်အတော် ပျက်နေပြီ။ အလုပ်ကထွက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်း စားမိတယ်။

တာဝန်ထိတဲ့စိတ်က စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဒီမှာပဲဆက် နေပြီး ဒီမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရမလား။ ဥပမာဆိုပါတော့။ ဇာကယ်လို ဗီယက်နမ်တစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ခိုင်းနေတာ ရပ်မပေး ရင်၊ သူ ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ အတိအကျ မဖြေနိုင်ရင် ပစ်သတ်ရမယ်တဲ့။ အများအားဖြင့် ကြုံ ရတာက လူများစုက ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ရင် ထွက် ပြေးကုန်တာပဲ။ ဒီတော့ကား ပထမပစ်၊ ပြီးမှမေး ဆို တဲ့ ပြဿနာ ပေါ်လာတယ်။ ဖေဖေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ အဲသလို လုပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ စည်းကမ်းမဲ့ လူ သတ်ပွဲတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ခုခက်တာက ရွာတစ်ရွာကို ဝင်တော့ မယ်ဆိုရင် ရွာထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေပဲ ရှိမလား၊ လက်ဖြောင့်တပ်သားတွေ ပုန်းနေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဗီယက်ကောင်းတွေ တပ်အလိုက် စခန်းချနေမလားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲမဝင်ခင် ခုံးကျည်တွေ၊ လောင်ချာတွေ၊ အမြောက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် သေကြေပျက်စီး ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်တဲ့ အရပ်သား အရေအတွက်ဟာ သိပ်များလာတယ်။ ‘ပြည်သူတွေ ခွဲနှုတ် လုံးသားနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အောင်မြင်စွာ ရယူပါ’ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ကြမလဲ။ ဒီအခြေအနေမျိုးတွေ အောက်မှာ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း လက်တွေ့ ကျင့်သုံးဖို့ဆိုတာ....’

ဂေရီသည် စာကို အရေးရပ်လိုက်ပြီး နာရီကိုငုံကြည့်သည်။ ငါးမိနစ်မျှသာ ကျန်တော့၏။ သူသည် စာရွက်ကို ကပျာကသီစီလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ အရေးကြီး လုပ်စရာကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြန်ပြီ။ စစ်ကောင်စီအစည်းအဝေး ဝင်ရောက်ပြီး ဖယ်ရှားရေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် စာရွက်၏အောက်နားတွင် စာတစ်ကြောင်း လျင်မြန်စွာ ရေးချ လိုက်၏။ ဒါကြောင့်မို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ လစဉ် အခန်းဆက် ဆောင်ပုဒ် တွေရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ ထက်သန်စကားတစ်ခုနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်မယ်။ ဆက်ရန်။

ဂေရီသည် သူရေးထားသည့်စာကို ပြန်မဖတ်တော့ဘဲ ကပျာကယာခေါက်ကာ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်လေ၏။

သူ ဘန်ကာထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါ အပြင်တက်မှ လေပူသည် သူ့မျက်နှာကို လာရောက်ရိုက်ခတ်သည်။ အပူရှိန်ကြောင့် လေးကန်ထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသော ဂေရီသည် အခြေစိုက်စခန်း၏ ဌာနချုပ်ရုံးခန်းသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာသည်။ တပ်ခွဲလေးခုမှ အရာရှိများသည် ရောက်နေကြလေပြီ။

ဂေရီ၏ အတွေးသည် ဟိုရောက်သည်ရောက်။ သူ့စိတ်သည် သူ့အဖေ၏ စာဆိုသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့စိတ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အဖြစ်များနှင့် ကြုံရသည့် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ကျနေခဲ့ရာမှ လွတ်မြောက်လာပေတော့မည်။ သူ အပြင်ရောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ရေးအတွက် ပြဿနာပေါင်း များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖို့ ရှိသည်ဟုသူထင်မိ၏။ သူ့ဖခင်သည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး ဇနီးသစ်နှင့် ဘယ်လိုဘဝမျိုး တည်ဆောက်လိမ့်မည်နည်း။

ရုတ်တရက် သူ့စိတ်တွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ သူ့ညီ၊ သူ့အဖေနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ဘဝများသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနှင့် များစွာမှပင် ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေခဲ့၏။ ဤထူးခြားမှုကို သူ သတိပြုမိသောအခါ သူ့စိတ်တွင် အံ့သြခြင်းဖြစ်မိ၏။ ဤထူးခြားမှုကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားနေရင်းမှပင် သူသည်ကိုချင်ချိုင်းနားနှင့် အာနမ်နိုင်ငံ၏ သစ်တောကြီးများအတွင်း၌ ည အတုံးနှင့် သူ့ဦးလေးတို့ အမဲလိုက်ခဲ့ကြပုံကို မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့

www.burmeseclassic.com

၂၄၄ မောင်ထွန်းသူ

အဆိုးပွင့်ထေးသည့် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ထဲတွင် သူ့အဖေနှင့် ဆုံမိခဲ့စဉ်က ဤအကြောင်းကို သူ့အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူ့အဖေပြောခဲ့သည့်စကား။

‘မကြာ မကြာပဲ ဆိုပါတော့ ဂေရီရာ၊ ငါတို့ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ရချင်စိတ် ရှိကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တဲ့ သဘာဝ ရှိတယ်’

မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ရယ်တော့မသိ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်၏။ သူနှင့် သူ၏ အဆမတန်ပင်ပန်းနေကြသော တပ်သားများ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ ထွက်ရဦးမည်ဟု သိကတည်းက ဒုက္ခတစ်ခုခုနှင့်တော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သောအသိကို စိတ်ထဲမှခံစားရသည်။ အစည်းအဝေးလုပ်မည့် အခန်းဆီသို့ နီးလာလေလေ ထိုအသိစိတ်သည် ကြီးထွားလေ။ နောက်ဆုံး သူ့အခန်းထဲရောက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးထံ သတင်းပို့ချိန်တွင် အဆိုးဆုံးသောအရာတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မည်မှာ မလွဲဟူသော ယုံကြည်မှုမည် ပို၍ပင် ခိုင်မာလာခဲ့လေသည်။

စစ်ဆင်ရေးအတွက် အမေရိကန်များ ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် မြောက်ဘက် ဆယ်ငါးမိုင် အကွာရှိ ကွမ်တူးရွာထဲ၌ လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်၏ အမှတ် ၄၂ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ အင်အားနှစ်ရာရှိ တပ်တစ်တပ် တပ်စခန်းချလျက်ရှိသည်။ ထို

တစ်ညအဖို့ရွာအောက်၌ တူးထားသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ အတွင်း၌ စခန်းချရပ်နားကြမည်ဖြစ်၏။ နှစ်ကီလိုမီတာ သုံးကီလိုမီတာခန့် ရှည်လျားသော မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်း၏ ထွက်ပေါက်များသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်။

ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် အရေးအကြောင်းရှိလာသည့်အခါ စနစ်တကျနှင့် လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာနိုင်ရေးအတွက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားပြီးဖြစ်ရာ ရွာထဲမှအချိန်အခါမရွေး အလွန်လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာသွားနိုင်သော အခြေအနေရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆုတ်ခွာသွားရမည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံလာရသည့် အခါများတွင် သားမယား ဆွေမျိုးဉာဏ်များသည် ရွာထဲ၌ နေခဲ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်း၏ နိုင်ငံရေးမှူးသည် ရွာထဲရှိ တဲတိုင်းသို့သွားကာ တပ်သားများအား ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြရန် တီးတိုး အမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်။ တပ်သားများ၏ မိသားစုများကိုလည်း ရွာထဲ၌ ထူခြေမပျက်နေခဲ့ကြရန် သတိပေးသည်။

ရန်သူတို့၏ ဘာမင်ဂမ်ဌာနချုပ်ရှိ သူလျှိုများ၏ သတင်းပေးပို့ချက်အရ အမေရိကန်တပ်များက နံနက်အရုဏ်တက်တွင် ရွာကိုဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု သိရကြောင်း ပြောပြပြီး မိမိတို့ ဆုတ်ခွာသွားသည့်အခါ နယ်ချဲ့တပ်များအားပူးပေါင်း ကူညီခြင်း မပြုကြရန် ညွှန်ကြားသည်။

ညစာစားသောက်အပြီးတွင် ဒီဃက်ကောင်းပြောက်ကျားများသည် သူတို့မိသားစုများအား ထားခဲ့ကာ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းများအတွင်းသို့ ဆင်းသွားကြသည်။ ဤအခါ

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် ညံ့သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ကွမ်တူးကျေးရွာထဲ၌ မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် အတိုးအိုများသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်ကျင်း၍လင်းသည်နှင့်-တစ်ပြိုင်နက် ဂေရီရွာမင်းသည် ရွှေ ဘုံးမှထွက်သည့် ဦးဆောင်ရဟတ်ယာဉ်နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ နောက်သို့ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ လိမ္မော်ရောင်နေရောင်ကို မျက်နှာပြု၍ တန်းစီနေကြသည့် တပ်သားများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရွှေတည့်တည့်တွင်မူ တောက်ပသော မီးရောင်များနှင့် မီးခိုးလုံးများသည် ကျေးရွာဒါဇင်ဝက်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလျက်ရှိ၏။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ခိုးကျည်များ စက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ် သွားနေခြင်းပေတည်း။

မြေပြင်မှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်တံခါးဝမှ သေနတ် သ မား များသည် သူတို့၏ အင်မ် ၆၀ သေနတ်များဖြင့် မရပ်မနားပစ်သွားလျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်များ ဆင်းသက်ရန် ရွေးချယ်ထားသည့် အမှတ်တစ်ကျေးရွာ၏ တောင်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာရှိ လယ်ကွင်းတစ်ခုနှင့် နီးကပ်လာသောအခါ ပစ်ခတ်မှုသည် ပိုမို၍ ပြင်းထန်များပြားလာခဲ့လေသည်။

ယမန်နေ့ညက ဂေရီတွေ့ခဲ့သော ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် သူ့ရဟတ်ယာဉ်တွင် အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ပါလာ

သည်။ တပ်သားအားလုံးသည် သူတို့၏ အင်မ် ၁၆ မောင်းပြန်ရှိုင်ဖယ်များကို သူတို့ရွှေတွင်ထား၍ ကိုင်ကာ အသင့်ချိန် ရွယ်ထားကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် ဖွင့်ထားသည့် တံခါးမှနေ၍ အမှတ် ၄၂ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားတပ်သားများအား ရှာဖွေလာကြသည်။ အမှတ် ၄၂ တပ်သည် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲနှင့် တွေ့ပြုံဆိုလျှင် အပြင်းအထန် ရက်ရက်စက်စက် တွဲပြန်တိုက်ခိုက်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ဒီနေ့တော့ ကောင်ဝါတွေနဲ့ ငါတို့တွေရတော့မှာ သေချာတယ် ငါ့လူ’ဟု အင်ဒီယားနား သံမဏိ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ထံမှ ဝဝပြုပြု အသားနီရဲရဲနှင့် တပ်သားက သူ့ရှိုင်ဖယ် သေနတ်ဒင်ကို လက်စားဖြင့် ပြောင်းခနဲမြည့်အောင် ရိုက်၍ ပြောသည်။ ‘အချိန်ကတော့ နီးလာပြီကွ’

အဖော် အသားမည်းမည်းက သူ့စကားကို ခေါင်းညှိတ်၍ ထောက်ခံသည်။ ‘အေးကွ ဟုတ်တယ်၊ တွေ့မှာကတော့ သေချာတယ်၊ တွေ့လို့ကတော့ ငါတို့က သူတို့အားလုံးကို စတော်တယ်ရီယို လုပ်ပစ်ကြတာပေါ့’ သူက ဂေရီအား လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ပြသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ကဗိုလ်ကြီးအတွက် ရယ်၊ ပြီးတော့ မီးသံဂြိုဟ်ပြီးသွားတဲ့ ဘဏ္ဍတပ်ခွဲက ရဲဘော်အားလုံးအတွက်ရယ် လက်စားချေရမှာပေါ့’

ဂေရီက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ ထို့နောက် သူ့အာရုံကို မြေပြင်ဆီသို့ စူးစိုက်ထားသည်။ ရဟတ်ယာဉ်သည် သတ်မှတ်ထားသည့် နယ်မြေအတွင်းသို့ ဆင်းသက်စပြုနေပြီ။

မနေ့ညက တပ်မှူးဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ အရာရှိများအား ကျဆုံးသွားလေပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေရဲဘော်များအတွက် လက်စားချေကြဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဂေရီကလည်း သူ့ ရဲဘော်များ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွရေးအတွက် တခြားနည်းလမ်း ရှာမရသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး၏စကားကိုပင် အသုံးပြုခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဤစကားကြောင့် သူ့လူများ စိတ်ဓာတ်အင်အား တက်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချလက်ချ မယုံကြည်ရဲ။ သူ သုံးလိုက်သည့်နည်း မှန်ခဲ့ပါမှုကား သူ့အဖို့ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ရပေမည်။

မြေပြင်သည် သူတို့ထံသို့ အပြေးအလွှားလာနေသည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်သည် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားသည်။ တံခါးပေါက်များမှ ခါးလောက်မြင့်သည် မြက်ပင်များပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းနေကြသည့် ရဲဘော်များ။ အကာအကွယ်ယူနိုင်မည့် နေရာများဆီသို့ အလှအယက် ပြေးသွားနေကြသည်။ ရဲဘော်တိုင်း၏ တစ်ခုတည်းသောအတွေးမှာ အသက်ရှင်ရေး။

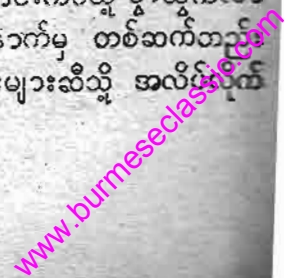
ဘရာဗိုတပ်ခွဲ၏ ပတမဆုံးတာဝန်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းရာနယ်မြေကို လုံခြုံမှုရှိသည်အထိ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဂေရီက သူ၏တပ်စိတ်မှူး ဗိုလ်ကလေးများအား တပ်အားလုံးကို ဖြန့်၍ချီတက်ရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ နောက် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း နောက်မှ တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ခွဲများကို သယ်ဆောင်၍ လိုက်ပါလာကြသော ရဟတ်ယာဉ်များသည် တစ်စီးဆင်း တစ်စီးတက် အဆက်မပြတ် ဝင်ထွက်လာကြသည်။ တဖိုးဒီးလည်နေကြသော ရဟတ်ယာဉ် ဒလက်များ၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အောက်ဘက်ရှိ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများသည်

လှိုင်းလုံးကြီးများ လှုပ်ရှားနေသည့်နှယ် ထိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်။

ဂေရီသည် ရဟတ်ယာဉ်များထဲမှ အပြေးအလွှား ဆင်းလာနေကြသည့် တပ်သားများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေကြ၏။ မြေပေါ်ရောက်၍ ဆက်လက်ချီတက်ရန် တာစူမိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှတ်တစ်ကျေးရွာဆီသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သွားရမည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မည်သည့်နေရာ၌ ထောင်ချောက်တွေ မိုင်းတွေ လုပ်ထားကြလေမည်နည်း။

ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားသည်။ ရွာဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်သွားနေကြသည့် တပ်သားများ။ အရှေ့ဘက်မှ မှန်မှန်မြင်တက်လာသော နေရောင်သည် လိမ္မော်ရောင်မှတစ်ဆင့် အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

ဂေရီသည် ရွာထဲသို့ တောင်ဘက်မှဝင်ရန် သူ့တပ်အားလေးကိုင်းထုတ်ထား၍ ချီတက်စေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်များကြားမှ ကောင်းကင်သို့ ဖွာထွက်လာသော မြေကြီးများ။ ပေါက်ကွဲသံနောက်မှ တစ်ဆက်တည်း ပါလာသည့်အရာမှာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီသို့ အလိပ်လိုက် တက်လာနေသည့် မီးခိုးများ။

‘မအေ...ကောင်တွေ’ ဂေရီရှားမင်း၏ ဘေးနားမှ ခါးကို ကုန်းတက်သွားနေသော အင်ဒီယားနားပြည်နယ်သား ဆံပင်နက်နက်နှင့် တပ်သားကဆဲသည်။ ‘မိုင်းတစ်လုံး ကဲ့ပြန်ပြီ’

သေနတ်သံများ ကြားလာရ၏။ ဂေရီက သူ့လူများအား ငြိမ်နေကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ သေနတ်သံများသည် ဆက်လက်၍ တွက်ပေါ်နေဆဲ။ လက်နက်ကြီးသံများ မကြားရ။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့် အသံမျိုးမဟုတ်။ သေနတ်သံများသည် ဟိုနေရာ ဘည်နေရာ နေရာအနှံ့မှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ဘရာဗိုတပ်ခွဲ နေရာယူပြီးချိန်တွင် ရွာထဲရှိအိမ်များမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဝါးပေါက်ကဲ့သို့သံများကိုပါ ကြားလာရလေသည်။

‘သူတို့ တိုက်ပွဲနဲ့ တွေ့နေပြီ’ ဟု ဂေရီဘေးမှ အင်ဒီယားနားတပ်သားက ရေရွတ်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ကောင်ဝါတွေနဲ့တွေ့ရတော့မယ် ဗိုလ်ကြီး’

ဂေရီက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ ဝိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများ ကြားရ၏။ သို့သော်လည်း တိတိကျကျ ဘာမှ မသိရ။

‘ဟေ့ ရဲဘော်၊ ရှေ့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သွားကြည့်စမ်း၊ ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်လာခွဲ’ ဟု သူ့ဘေးမှ လူငယ်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးသည်။

တပ်သားလူငယ်သည် ဂေရီအား ပြန်ကြည့်နေသည်။ သိပ်ပြီး သွားချင်ပုံမရ။ ထို့နောက် ရွှေတည့်တည့်ရှိ သစ်ပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်မျှ အကြာတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား

ခြင်း စသည်များကို ဖော်ပြနေသည့် မျက်နှာထားကို ဂေရီသတိပြုမိသည်။ ‘အယ်လ်ဖာတပ်ခွဲက တစ်ရွာလုံးကို သေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်နေတယ် ဗိုလ်ကြီး’ ဟု အလွန်တကြားပြောသည်။ ‘သူတို့က ရွာထဲကလူတွေကို လိုက်ပစ်နေတာ၊ အိမ်တွေကိုလဲ မီးရှို့နေကြတယ်၊ ကျွဲတွေ နွားတွေကိုလဲ ပစ်သတ်နေကြတယ်၊ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေ ကလေးတွေ မိန်းမတွေ အဘိုးကြီးတွေထော့ ကြက်တွေ ဘဲတွေကိုရော လိုက်သတ်နေကြတယ်’

ဂေရီက မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘မင်း ပြောနေတာတွေ သေချာရဲ့လား၊ ရွာထဲမှာ ဗီယက်ကောင်းတွေ မရှိဘူးလား’

ရဲဘော်က ခေါင်းခါသည်။

‘ပစ်နေတာ ဘယ်သူတွေလဲ’

‘အားလုံးက ပစ်နေတာ၊ တပ်ကြပ်တွေ ဗိုလ်ကလေးတွေရော ပါတယ်၊ မိန်းမတွေကိုရော မုဒိမ်းကျင့်နေကြတယ်’

သံမဏိအလုပ်သမားဟောင်း တပ်သားလူငယ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စကားများကို နားစွန့်နားဖျား ကြားနေရသည့် အခြား ရဲဘော်များသည် သူ့အနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ဤအဖြစ်ကို သတိထားမိသော ဂေရီက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

‘မင်းတို့အားလုံး အခုချက်ချင်း ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ကြ။ ငါတို့တာဝန်က ဒီဘက်ကနေပြီး ပိတ်ဆို့ ထားရမှာ၊ ဒီနေရာက ဘယ်မှ သွားစရာမလိုဘူး’ သူသည် ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးအား

ဂေရီသည် ချုံကြိုချုံကြားမှနေ၍ ရွာဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သည်။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်သည် မြောင်းတစ်ခုအနီး၌ စုပုံ၍ ထိုင်နေကြသော မိန်းမများနှင့် ကလေးများအား သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြသည်။ တစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ကလေးဖြစ်၍ နောက်တစ်ဦးမှာ တပ်ကြပ်၊ အပစ်ခံနေရသည့် လူစု၏ အော်ဟစ်သံများသည် ပွက်ပွက်ညံ့လျက်ရှိ၏။ သူတို့အသံများသည် စက်သေနတ်တစ်လက်နှင့် အင်မ် ၁၆ မောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက်၏ ကျည်ဆန်များအောက်တွင် နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ဂေရီတို့သုံးဦး မြေပေါ်၌ဝပ်တွား၍ သွားနေခိုက်တွင် စစ်သားတစ်ဦးသည် သွေးများဖုံးလျှက်ရှိသော အလောင်းများကိုမြောင်းထဲသို့ ကန်ချနေသည်။ အလောင်းပုံဆဲမှ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ခဲ့သောလူငယ်တစ်ဦး၏လှုပ်ရှားမှုကိုဂေရီ သတိထားမိသည်။ သူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ဦးကို ရွာနေသလား သို့မဟုတ် သူ့အား ကျည်ဆန်မထိအောင် ပုန်းအောင်းလို၍လားတော့မသိ။ အလောင်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယက်၍ ဖယ်ရှားနေသည်။ သူငယ် လုပ်နေပုံကို မြင်လိုက်သော တပ်ကြပ်သည် လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် သူငယ်အား အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်သည်။ နောက်ဆုံး သူငယ်၏ဘစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက်သွားခါမှပင်အပစ်ရပ်သည်။

ထိတ်လန့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် ဂေရီ၏ ပါးစပ်သည် မြောက်သွေ့လာသည်။ သူသည် လွယ်ထားသည့် သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး အမေရိကန်နှစ်ယောက်၏ ခေါင်းပေါ်

လက်ပြု၍ခေါ်သည်။ ‘မင်း ငါ့ကိုယ်စား ဒီမှာတာဝန်ယူထား၊ ငါ ရွာထဲ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

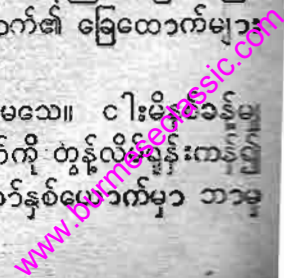
ဂေရီက အင်ဒီယားနားပြည်နယ်သား နှစ်ဦးကိုခေါ်၍ ရွေ့တည့်တည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ မှုကျော်၍ သေနတ်ဖြင့် ကျည်ထစ်ကပ်ကုန်သည်အထိ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့လက်ထဲက သေနတ်တွေ အခုချက်ချင်း ချလိုက်၊ မချရင် မင်းတို့ကို ငါသတ်မယ်’ ဟု ခေါ်သတကြီး သံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြောသည်။

ထို နောက် သူသတိထား လိုက်မိသည်မှာ သူတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် မည်းနက်နေသော မြေစိုင်မြေခဲနှင့် မြေမှုန်များ။ သူ မိုင်းတစ်လုံး တက်နှင်းမိပြီဟု စိတ်ထဲက သိလိုက်လေသည်။

မိုင်းပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်သည် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသောအခါ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်သား ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ ပြေးသွားပြီး ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြည့်နေကြသည်။ ဂေရီ၏ နှလုံး၊ အသည်း၊ အဆုတ်များကို မြင်နေရ၏။ ပွင့်ထွက်နေသော ရင်အုံအတွင်း၌ လှုပ်ရှားနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဂေရီ၏ သွေးများသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်များ တစ်ပိုက်တွင် အိုင်ထွန်းလျက်။

ဂေရီသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းမသေ။ ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ခံစားသွားရသေးသည်။ ဝေဒနာ၏ဒဏ်ကို တွန့်လိမ့်ရုန်းကန်၍ အော်ဟစ်၍ ခံစားသွားရသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက်မှာ ဘာမှ

မတတ်နိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်က နောက်သို့ ပြန်
ပြေးကာ ဘရာဗိုတပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို ယာယီ ယူထားရသော
ဗိုလ်ကလေးထံ သတင်းပို့သည်။ အားလုံးသတိလက်လွတ် ဖြစ်
ကုန်ကြသည်။ ပိတ်ဆို့ရေးတာဝန် ယူထားကြသည့် တပ်သား
များသည် သူတို့တာဝန်ကျရာ နေရာများကို စွန့်ခွာပြီး ကျဆုံး
နေပြီဖြစ်သော သူတို့တပ်ခွဲမှူး၏ အလောင်းဘေးတွင် ဝိုင်းအံ့
လျက် ရှိကြလေ၏။

ဘရာဗိုတပ်ခွဲမှ ဆေးတပ်သား ရောက်လာပြီး တစ်ပိုင်းစီ
တစ်စစဖြစ်နေသော ဂေရီ၏အလောင်းကို မိုးကာအင်္ကျီတစ်
ထည်ဖြင့် ထုပ်နေခိုက်တွင် သူ့တပ်ခွဲမှ တပ်သားအားလုံး
သည် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေပြီ။ အချို့မှာ
ရှူးသွပ်နေသူများနှင့် တူလာသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ရွာထဲသို့ဝင်ကာ လူသတ်ပွဲတွင် ပါဝင်ကြသည်။

အချို့သည် ငိုကြွေးရင်း အော်ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် ဗီယက်နမ်
ရွာသူရွာသားများအား လိုက်လံရှာဖွေပြီး သတ်ဖြတ်သုတ်
သင်ကြသည်။ တစ်ဦးချင်း တွေ့လျင်လည်း သတ်သည်။ အစု
လိုက် အပြုံလိုက် ထား၍လည်း သတ်သည်။ အိမ်များကို မီးရှို့
သည်။ ကျွဲနွားများကို လှံစွပ်များဖြင့် ထိုးသတ်ကြသည်။
အချို့က မိန်းကလေးများနှင့် အဘွားအိုများအား မသတ်ရန်
ဝင်၍ တားကြ ကာကွယ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏
အားထုတ်မှုသည် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲမှ လူများ၏ ဒေါသကို မထိုး
ဖောက်နိုင်။ သတ်ပွဲ ဖြတ်ပွဲကြီးသည် နာရီပေါင်းများစွာကြာ
သည်။ ပြီးဆုံးသွားသော အခါတွင်မူ ကွမ်တူးရွာထဲ၌ လူသေ

အလောင်းပုံကြီးများ အများအပြားကျန်ခဲ့သည်။ ရွာပတ်ပတ်
လည်တွင်မူ ရာနှင့်ချီနေသော အလောင်းများ။

(၁၀)

မြိတိန်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအမြင့်မားဆုံးသော ရုပ်မြင်သံကြား
ဌာန မျက်မှောက်ရေးရာပြဿနာများ အစီအစဉ်ဌာနခွဲ တစ်ခု
ဖြစ်သော ပါနိုရာမာ မှ အစီအစဉ်မှူးသည် လောလောလတ်
လတ် ထုတ်ဝေထားသည့် စာအုပ်သစ်တစ်အုပ်ကို သူ့ရင်ခွင်၌
ရှေ့ဘက်မျက်နှာပြု၍ ထောင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
စတူဒီယိုထဲမှ ကင်မရာတစ်လုံးသည် စာအုပ်ကို ထင်ရှားပြတ်
သားအောင် ရိုက်ကူးထားနိုင်ခဲ့၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ နေအိမ်
များတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်များကိုဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ဟွေး
စစ်ပုံ၌ ဒဏ်ရာရခဲ့သော အမေရိကန် မရင်းတပ်သားတစ်ဦး
ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေရသည့် ရုပ်ပုံလွှာ ပေါ်လာသည်။
ထိုအခါ အစီအစဉ်မှူးသည် စာအုပ်၏ 'အမှာစာ' မှ
ကောက်နှုတ်ချက်တစ်ခုကို ဖတ်သည်။ သူ့အသံသည် ဆူ့အား
မျက်နှာပြု၍ ချိန်ရွယ်ထားသည့် ကင်မရာအောက်၌ တယ်လီ

စကားပြောခွက် အတွင်းသို့ ပြည်းပြည်းသာသာ ဝင်ရောက် သွားလျက် ရှိလေ၏။

‘၁၇၇၇ ခုနှစ်က ကျင်းပခဲ့သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရေး ညီလာခံဖွင့်ပွဲ၌ ဂျော့ဝါရှင်တန်က ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံပြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ပြင်ဆင်သွားနိုင်မည့် စံတစ်ခုကို ချမှတ်ထားခဲ့ကြပါစို့ ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အမေရိကန်ခေါင်းဆောင် အများစုသည် ယင်းကဲ့သို့သော ရိုးသားရှင်းလင်းသည့် မူဝါဒများအတိုင်း နိုင်ငံကို ထက်သန်မြင့်မားသည့် စိတ်စေတနာဖြင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပေသည်။’

‘သို့သော်လည်း ယနေ့ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေသော စစ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်းက အဆက်ဆက် ဆက်ခံလာခဲ့ကြသည့် သမ္မတများ ချမှတ်ကျင့်သုံးနေသောမူမှာ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မာန်မာနနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားရေးပေါ် အခြေခံနေသည်ဟု ယူဆပေသည်။ ယခုကျင့်သုံးနေသော ထိုမူသည် ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်ရှိ သန်းဝက်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော အမေရိကန်တပ်သားများ၏ ဦးခေါင်းများပေါ်တွင် ပိလျက်ရှိ၏။’

‘မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝိပြင်ထင်ရှားလာသည့် အချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အား အောင်ပွဲရဖို့ အလားအလာ မရှိသော စစ်ပွဲအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းသွားခဲ့သည့် မူဝါဒချမှတ်ရေး လုပ်ငန်းနယ်ပယ်အတွင်း၌ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုနှင့် အမြော်

အမြင် ဉာဏ်ကြီးမားမှုများ ပါဝင်ခွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားသိသာလျက် ရှိပေသည်။’

‘အရှေ့တောင်အာရှ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အတွင်း၌သာမက အနောက်ဘက်ကမ္ဘာရှိ နိုင်ငံအများအပြား၌ပါ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုနှင့် ပညာအမြော်အမြင်ကြီးမူအတွက် အချိုးမမင်းခံရမည့်အစား အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာခံရခြင်းတည်းဟူသော ဆိုးကျိုးများကိုသာ ရရှိနေကြရ၏။’

‘ကျွန်ုပ် ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါက အစိုးရအဖွဲ့ အတွင်းနှင့် အပြင်ရှိ အားလုံးသော ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကြီးသူများနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူများသည် ထို လုပ်ရပ်ကြီးကို ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် စိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးကြဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပြီဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း လုပ်နေသည့် စစ်ရေးစွက်ဖက်မှုကို အမြန်ဆုံး ရပ်ပစ်သင့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်တို့၏ အသက်များနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပြုန်းတီးနေခြင်းကို ရပ်ပစ်သင့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအတိုင်း ဆက်၍သွားနေမည်ဆိုပါက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအတွက်ရော အနောက်ဘက်ကမ္ဘာအတွက်ပါ လုံးဝအကျိုးမရှိသည့် ဤစစ်ပွဲသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေကြလိမ့်ဦးမည်မှာ မလွဲပေ။’

အစီအစဉ်များ၏မျက်နှာသည် ကင်မရာထဲထွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် သူ ဖတ်ပြုစားခဲ့သည့် စကားလုံးများအပေါ် ပရိသတ်ဘက်က ခြုံငုံမိသွားစေရန်အတွက် တစ်ခဏမျှရပ်နားကာ အချိန်ပေးထားသည်။

အခု ကျွန်တော် ဖတ်ပြခဲ့တာတွေဟာ အမေရိကန်သမ္မတမဟုတ်ဘဲ အမည်ပေးထားတဲ့ ဟောမီ စာအုပ်သစ်ရဲ့ စာရေးဆရာ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းရဲ့ အမြင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ အခု လောလောဆယ် အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဗီယက်နမ် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်လာနေပါတယ်။ မစ္စတာရှားမင်းဟာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွေ အတွင်းက နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ အာရှတိုက်မှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကော်နိုလ် တက္ကသိုလ်၊ အာရှရေးရာဌာနမှာ ပါမောက္ခတစ်ဦး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကတော့ ဒီစာအုပ်ရေးဖို့ အတွက် ပါမောက္ခရာထူးကထွက်ပြီး ဆိုင်ဂုံမှာ အစိုးရအထူးအကြံပေးအရာရှိတာဝန် ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို လန်ဒန်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။ အခုအပတ်ထဲမှာ ထွက်လာတဲ့ စာအုပ်အသစ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ကို မကြာခင်အချိန်ကပဲ အမေရိကမှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူ့အများကြားမှာ အကြီးအကျယ် အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပါ။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ထောက်ခံနေတဲ့ လူတွေကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ပြစ်တင်ခဲ့ကြပေမယ့် ဒီခစ်ကို ဆန့်ကျင်နေသူတွေကတော့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးနေကြရုံ မကပါဘူး။ စာအုပ်ရဲ့ သတ္တိရှိရှိ တင်ပြမှုကို လေးစားချီးမွမ်း နေကြပါတယ်။

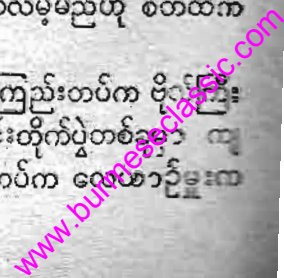
ကင်မရာသည် အစီအစဉ်မှူးထံမှ ဆုတ်ခွာသွားပြီး သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းထံ ရောက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် စတူဒီယို ကုလားထိုင်၌ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်

လေးလက ဟွေးမြို့၌ ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာကြောင့် သူ့ လက်မောင်းသည် နဂိုအတိုင်း မဟုတ်။ အစီအစဉ်မှူးက မိတ်ဆက်နိဒါန်း စကားကို ဆက်၍ ပြောသွားနေခိုက်တွင် အစီအစဉ် ဒါရိုက်တာသည် ဂျိုးဇက်တစ်ဦးတည်းကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်သာအောင် အနီးကပ်ရိုက်ပြစေသည်။ ထိုအခါ သူ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်းသေးသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို သူ့ မျက်နှာတွင် မြင်တွေ့နေရသည်။

မစ္စတာရှားမင်းဟာ မကြာခင်က ဗြိတိသျှ ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းထောက် နှာအိုမီဘိုက်စ်လီးဝစ်နဲ့လက်ထပ်ပြီး အင်္ဂလန်မှာ အခြေချနေပါတယ်။ သူဟာ အမေရိကန်တို့ရဲ့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကို ကုလားထိုင်ပေါ်က နေပြီး ဝေဖန်သုံးသပ် ခဲ့တဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ တက်ပွဲတော် ထိုးစစ်ကြီးအတွင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ပါတယ်။ ဒီဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ သူ့ မိသားစုရဲ့ ဆက်စပ်ပါဝင်မှုဟာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ မိသားစုရဲ့အဖြစ်ဟာ အမေရိကမှာ ရှိကြတဲ့ တခြားမိသားစုတွေ ခံစားနေရသလိုပါပဲ။

အစီအစဉ်မှူးက စကားကို ဖြတ်ကာ သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ဂျိုးဇက်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ယခု သူ ဆက်ပြောမည့် စကားသည် ဂျိုးဇက်အား စိတ်ထိခိုက်စေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၍ လှည့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာရှားမင်းရဲ့ သားအကြီးဟာ ကြည်းတပ်က ဗိုလ်ကြီးပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဗီယက်နမ် တောတွင်းတိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ သားအငယ် လေတပ်က လေဟာဦးစီးက

တော့ မကြာသေးခင်ကမှ စစ်သုံ့ပန်းဘဝက လွတ်မြောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ သားအငယ်ဟာ ဟန့်မြို့မှာ စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် သုံးနှစ်တိတိ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသူပါ။ နောက်ပြီးတော့လဲ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ လုပ်နေတဲ့ သူ့ ညီ တစ်ယောက်ဟာ တက်ထိုးစစ်အတွင်းက အမေရိကန်သံရုံးကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်တဲ့ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မစ္စတာရှားမင်းဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဗီ ယက် နှစ် စစ် ပွဲအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ်ဖို့ ထူးထူးခြားခြား အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ပြောနိုင်စရာရှိပါတယ်။

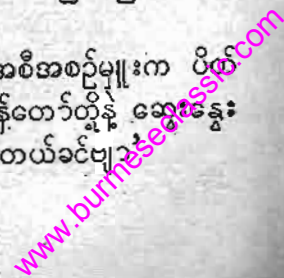
ကင်မရာသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို အနီးကပ် ရိုက်ပြုပြန်သည်။ လှုပ်ရှားနေသည့် မေးကြောများ၊ ခပ်မွေးမွေး ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးအစုံ။ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်များသည် စတူဒီယို မီးလုံးများထိုးထားသည့် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။

‘ဗီယက်နှစ်စစ်ပွဲဟာ အမေရိကန် အမျိုးသားတွေကို နှစ်ပိုင်းကွဲအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အလွန်ထိရောက်ပါတယ်’ ဟု အစီအစဉ်မှူးက ဆက်ပြောသည်။ ‘စာရေးဆရာရဲ့ ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ဒီစာအုပ်ကို ဝေဖန်သူများထဲမှာ ထူးခြား ထင်ရှားစွာ ပါဝင်နေတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သဘောထားကွဲလွဲမှုရဲ့ အတိုင်းအတာကို သိနိုင်ပါတယ်။ စာရေးသူ၏အဖေ နှစ်စစ်ပွဲ ယဲလ်ရှားမင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကိုးနှစ်တိတိ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ ဒီမိုကရက်ပါတီက ဆီနိတ်တာအမတ်

ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အထက်လွတ်တော်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ရုံမျှ မက အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ အလွန်လူသိများပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် အမတ်မင်း နှစ်စစ်ပွဲယဲလ်ရှားမင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ ဌာနခွဲတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဝါရှင်တန်မြို့တော်က စတူဒီယိုထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးဂြိုဟ်တုကတစ်ဆင့် ရိုက်ယူလွှင့်ထုတ်မယ့် အစီအစဉ်ကို စောင့်နေပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုက်လျောခဲ့ပါတယ်။’

အစီအစဉ်မှူး စကားပြောနေခိုက်မှာပင် သူ့အပေါ်ဘက်ရှိ ပိတ်ကားကြီးသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝါရှင်တန်မြို့ရှိ ဘီဘီစီ စတူဒီယိုအတွင်းမှ ထိုင်၍ အစီအစဉ်မှူး၏ မိတ်ဆက်စကားကို နားစွင့်နေသော နှစ်စစ်ပွဲယဲလ်ရှားမင်း၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများ ပေါ်လာသည်။ အဆက်ရှစ်ဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ သိပ်ပြီး အိုစာကျမသွားသေး။ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်နှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးများသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လှသော သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြနေသည်။ သူ၏ ပြတ်နေသော ဘယ်ဘက်လက်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိ။ အကြောင်းမှာ လက်တုတပ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

‘မင်္ဂလာ ညခင်းပါ ဆီနိတ်တာ’ဟု အစီအစဉ်မှူးက ပိတ်ကားဆီသို့ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ သဘောတူတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။’

၂၆၂ မောင်ထွန်းသူ

‘ဒီကိစ္စအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာရမှောက် ကျွန်တော်ပါး ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဗြိတိသျှ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ် ပြည်သူလူထုကို စကားပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းသာနေပါတယ်’

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ပြုံး၍ ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်က ပိတ်ကားထက်မှ သူ့အဖေ၏ ပုံကြီးကိုကြည့်၍ သူ့အဖေသည် ရှိရင်းစွဲပင်ကိုဝယ်အတိုင်း ဗြိတိသျှပရိသတ်ထံမှ အကျိုးအမြတ်ထုတ်ဖို့ ဟန်ရေးဝါရေး ပြနေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခဏနေရင် ဆီနိုတ်တာရဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်တွေကို မေးပါ့မယ်’ ဟု အစီအစဉ်မှူးက ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အခုတော့ဖြင့် လန်ဒန်မှာရှိနေတဲ့ အမတ်မင်းရဲ့ သားကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးဖို့ ရှိနေပါတယ်’

သူသည် ဂျိုးဇက်ဘက်လှည့်၍ မေးခွန်းကို မေးသည်။

‘မစ္စတာရှားမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံးမေးချင်တာက ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲထဲက အမေရိကန် ထွက်သင့်တယ်လို့ ခင်ဗျားယုံကြည်နေတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ အခုလို ယုံကြည်ချက် ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ စစ်ပွဲကို အသေးစိတ် လေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတာလား၊ ဒါမဟုတ် ဗီယက်နမ်ကြောင့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစု ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခ တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာလား’

ဂျိုးဇက်က ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ အစီအစဉ်မှူးအနေဖြင့် သူ၏ ပထမမေးခွန်းသည် အလွန် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း

နိုင်လွန်းနေသလားဟု တွေးကာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလိုမဟုတ်။ ဂျိုးဇက်သည် ဆက်သွယ်ရေး ဂြိုဟ်တုမှ တစ်ဆင့် ပိတ်ကားပေါ်၌ ပေါ်လာနေသော သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ အတန်ကြာမှပင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိနှင့် ပြန်ထိန်းကာ အစီအစဉ်မှူးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘မိုင်းထိလို့ သားတစ်ယောက် ဆုံးရတယ်၊ ကျန်တဲ့သားတစ်ယောက်က သုံးနှစ်တိတိ ထောင်ထဲမှာ အချုပ်ခံရပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို အမြင်မှန်ရစေလောက်တဲ့ အဖြစ်တွေလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ ဒီစစ်ပွဲထဲက အမေရိကန်နိုင်ငံ ထွက်ခြင်းသည်သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော မှန်ကန်တဲ့လမ်းလို့ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်၊ ဒီဖော်ပြချက်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရာက ရရှိထားခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ဗဟုသုတတွေအပေါ် အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ စစ်ရေးဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ စေတနာတွေအပေါ်မှာ အမြဲတစေ ဂရုတစိုက်စောင့်ပြီး မကြည့်ခဲ့တဲ့အတွက် အခုလိုစစ်ပွဲမျိုးမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ပါဝင်ပြီး ရေစုန်မျောနေရတယ်ဆိုတာ သိမြင်နားလည်နေကြပါပြီ။ အမေရိကန် ပြည်သူတွေဟာ ဒီအချက်ကို အခုမှပဲ ပြန်ပြန်

ထင်ကင် မြင်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးလိုလို ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ တရင်းတနှီး ရှိခဲ့တဲ့ လူပါ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လဲ တက်ပွဲတော် ထိုး စစ် အပြီး မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တာဝန်မဲ့မှုကို မြင်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကိုလဲ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လဲ ဒီစာအုပ်နဲ့ မိမိတို့ရဲ့ အမှားတွေ၊ တာဝန်မဲ့မှု တွေကို အမှန်ရောက်အောင်ပြုပြင်ဖို့ အားထုတ်တာပါ။

ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းအထက်ဘက်ရှိ ပိတ်ကားပေါ်မှ သူ့ အငယ်မိတ်ကပ်သည် ညှိမည်းသွားသည်။ ဂျိုးဇက်၏ စကား များကို မနှစ်သက်ကြောင်း ဖော်ပြခြင်းပေတည်း။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ အဖေသည် ဂျိုးဇက်စကား ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစီအစဉ်မှူး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ချက်ချင်းဝင်ပြောသည်။ 'တကယ်လို့ အခုပြောသွားတဲ့ စကား အပေါ်မှာ ဝေဖန်ရမယ်ဆိုရင် အခုအစကတည်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြင်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့်ပြောထား ပါရစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲထဲက ထွက်ရေးဆိုတဲ့မှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လူပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ အမေရိကန် ကွန်ဂရက် အမတ်တွေထဲက ဘယ်လို မု ဂျိုလ် မျိုးက ထောက်ခံတင်ပြတဲ့ မူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်္ဂလန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော် သားက ထောက်ခံတင်ပြနေတဲ့ မူကို ပဲဖြစ်ဖြစ် မူအားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပါတယ်'

'အမတ်မင်းအနေနဲ့ အမတ်မင်းသက်က အမြင်ကို တင်ပြချင်တဲ့စိတ် သိပ်ပြီး ထက်သန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျား'ဟု အစီအစဉ်မှူးက ထောင်းပန်ခမ

သံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကလဲ အမတ်မင်းရဲ့အမြင်ကို သိပ်ပြီး ကြားချင်တဲ့စိတ် ပြင်းပြနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေး သည်းခံပြီးစောင့်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ ကျွန်တော် အမတ်မင်းရဲ့သားကို မေးခွန်း တစ်ခု နှစ်ခု လောက် မေးပါရစေဦး'

အစီအစဉ်မှူးသည် ဆုံလည်ကလေးထိုင်ကို လှည့်ကာ ဂျိုးဇက်နှင့် မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်လိုက်သည်။

'မစ္စတာရှားမင်းခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမြင်တွေကို တင်ပြတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ခံစားမှုတွေနဲ့ မကင်းပါဘူးလို့ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံထားတာ ကြားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိနေပါတယ်။ ဒီစစ်ပွဲမှာ အမေရိကန်တွေဘက်က နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံက ပေါက်ဖွားလာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ သားအငယ် စစ်သို့ ပန်းဘဝနဲ့ ဟန့်မြှုပ်မှာ အကျဉ်းခံနေရချိန်က ခံစားခဲ့ရတဲ့ သောကက မြစ်ဖျားခံလာတာလား'

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဂျိုးဇက်သည် ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ အမှန်တော့ ယခု သူ့နှင့် ပြုလုပ်နေသည့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွင် သူ့အဖေပါလာမည်ဟု သိရကတည်းက စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သူ့အဖေဘက်ကတော့ ဆန့်ကျင်သမှု ပြုလာလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဤကြားထဲမှပင် မခရရာသော မျှော်လင့်ချက်လေး တစ်ခုကို ထားခဲ့မိသည်။ သူတို့သားအဖသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ

နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများနှင့် အတူတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူများဖြစ်ရာ ဤတူညီသောအဖြစ်သည် သူတို့သားအဖ၏ ကွာဟနေသော သဘောထားအမြင်ကို တူညီအောင်များလုပ်ပေးကေမလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး မေးခွန်းကို ဖြေသည့်အခါ ဂျိုးဇက်၏အသံသည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။ စိတ် လှုပ်ရှား ခြင်းကင်းစွာဖြင့် အေးအေးသာသာပင် ပြောသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေး တွေးခေါ်မှုဟာ အဆက်အစပ် မရှိခဲ့ပါဘူး ဟု ဂျိုးဇက်က ဖြေသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆိုင်ဂုံမှာ အစိုးရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည်ထောင်ပေးခဲ့ပြီး ကူညီခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို တည်ဆောက်ပေးမယ့်အစိုးရပုံစံကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ တောက်ခံကူညီခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ဒီအစိုးရဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ပြည်သူတွေရဲ့ မုန်းတီး ရွံရှာမှု ခံရတယ်။ ဒီအစိုးရအဖွဲ့မှာ ပါဝင်နေတဲ့လူတွေက ပြင်သစ်တွေ့လက်အောက်မှာ တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အမေ့စားအမေ့ခံတွေပဲ။ ဒီလူတွေဟာ အမေရိကန်ရဲ့ ဝင်ကြေး ကူညီထောက်ပံ့မှုသာမရှိရင် လုံးဝအသက်ရှည်နိုင်မယ့် လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ နှိုင်းယှဉ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ဗီယက်ကောင်းတွေက ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တယ်၊ အနစ်နာခံတယ်။ ဒီအရည်အချင်းတွေကို တောင်ဗီယက်နမ် နိုင်ငံထဲက ဝယ်သမားတွေက သဘောကျတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ် ကျင့်သုံးနေတဲ့ အစိုးရတစ်ခုကို အကူအကူပေးနေတာပါလို့ ပြောရင် ဒါဟာ သက်သက် လိမ်ညာ

နေတာပဲ။ အခုမှ ဒီကိစ္စကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာကလဲ အချိန်သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဒါတွေကြောင့်မို့ ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မနိုင်နိုင်တော့ဘူး’

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးဇက်သည် ပိတ်ကားထက်မှ သူ့ အဖေ၏မျက်နှာကို မကြည့်တော့။ သူ့ ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မှီ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် မေးမည့် မေးခွန်းကိုစောင့်နေသည်။ အစီအစဉ်မှူးကတော့ ပိတ်ကားပေါ်မှ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လျက် ရှိသနည်းဟု သိလို၍ အကဲခတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အမတ်မင်း၏မျက်နှာသည် စိတ်မရှည်ခြင်းကိုဖော်ပြနေသည်။ ထိုအခါ အစီအစဉ်မှူးက အချိန်ကောင်းဟု ဘတ်မှတ်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

အလောကဆိုင်ရင် အမတ်မင်းအနေနဲ့ ပြောစရာရှိသမျှကို ပြောချင်စိတ် ပြင်းပြနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဟု ပြောသည်။ ‘အမတ်မင်းက အမတ်မင်းရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် အမြင်ချင်း မတူတာပါလဲ၊ သူကတော့ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲမှာ အောင်ပွဲမရနိုင်ဘူးလို့ ဆိုနေပါလိမ့်’

ကျွန်တော် အနေနဲ့ သိပ်ပြောချင်နေပါတယ်’ အဘိုးကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ‘မိသားစုထဲက သွေးသားတွေ ယေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့က လူချင်း ကွဲပြားခြားနားတာနဲ့အမျှ ခံယူပုံချင်းလဲကွာခြားတတ်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ ကိုယ့်သွေးသား သေတဲ့အတွက် စိတ်တွေ ထိခိုက်ပြီး အရာရာကို အရှုံးပေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ အဲသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သွေးသား ဆုံး

ဦးရတဲ့အတွက် စိတ်ဝတ်ဟာ ပိုပြီး ခိုင်မာပြတ်သားလာပါတယ်။ နောက်ဆုံး အောင်ပွဲရသည်အထိ တိုက်မယ်တဲ့ဆိုတဲ့အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့ စိတ်မျိုး မွေးလာတတ်ပါတယ်'

အဘိုးကြီးသည် မျက်နှာအမူအရာ ဟန်ပေါ့နှင့် စကားကို ဖြတ်၍ရပ်ထားလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ငါးဆယ် နီးပါးလောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များဆိုင်ရာ ဆီးနိတ်ကော်မီတီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက ရုပ်မြင်သံကြား ပရိုဂရမ် သတိရစေချင်တာလေး တစ်ခုပြောပါရစေ။ ဒီနေ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံး ကြည်းတပ်၊ အကြီးမားဆုံး ရေတပ်နဲ့ အကြီးမားဆုံး လေတပ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် ဗီယက်နမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ခံနေရသလဲ၊ သီတင်းပတ်တိုင်း လူနှစ်ထောင်လောက် ဘာကြောင့် သေကြေဒဏ်ရာရနေရသလဲ၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်နာရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားအရ အကန့်အသတ်အချုပ်အချယ်တွေကို ခံပြီးတိုက်ခိုက်နေရလို့ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကြည်း ရေ လေ အင်အားကို အပြည့်သုံးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီကျူးကျော်စစ်ကို ဆင်နွဲ့နေတဲ့ ဟိုချီမင်းဟာ စစ်ကို အမြန်ဆုံးရပ်ဆိုင်းမှာ သေချာပါတယ်'

အဖေဖြစ်သူက သူ့အမြင်ကို တခမ်း တနား ဖြစ်အောင် အကျယ်ချဲ့ပြီး တင်ပြနေခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲ၌ ဆွေးနွေးပွဲ၏ ကျန်အပိုင်းကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဆိုင်ဂိုတွင် ဆေးရုံတက်နေ

ရာမှ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့် ရလျှင်ရချင်း နာအိုမီနှင့်တွေ့ရန် လန်ဒန်သို့ တိုက်ရိုက် လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့် သူ့ အဖေတို့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ရှိပြီထင်၏။ အခု သူ့ အဖေ စကားများကို ကြားနေရသည့်အခါ အံ့ဩနေမိ၏။ ဂိုင်းနှင့်ဂေရီတို့ သေဆုံးခြင်းသည် သူ့ အဖေအဖွဲ့ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပင် ရှိ၏။ မြေးနှစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ အဖေ၏ သဘောထားများနှင့် အမြင်များသည် အနည်းငယ် မျှ လောက်တော့ ပြောင်းဖို့ ကောင်းပါ၏။ သို့သော်လည်း လုံးဝ အပြောင်းအလဲ မရှိပါတကား။

ဤအတွေး ဝင်လာသောအခါ ဂျိုးဇက် ရှားမင်း သည် အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ သူ့ အဖေ၏အသံကို ဆက်၍ ကြားနေရသော ဂျိုးဇက်သည် ဤ သုံးဦးသုံးဖလှယ် ဆွေးနွေးပွဲ အဆုံးသတ်သွားသည့်အခါ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမြင်မတူမှုများကို ဖော်ထုတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လေမလားဟု တွေး၍ ထိတ်လန့်မိသည်။ သူ့ အဖေ၏စကားကို ပြန်၍ ဂရုတစိုက် နားထောင်လိုက်သည့်အခါ သူ့ အဖေ၏ စကားများသည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးများ ပါလာနေပြီကို သိလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော် အနေနဲ့ ရှင်းအောင် ပြောထားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သား ဂျိုးဇက်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အမြဲတမ်းလိုလို အမြင်ချင်းမဆူကြဘူး' ဟု ပြောသည်။ မျက်နှာကလည်း အမြူးမပျက်။ 'ဒီဗီယက်နမ်ပြဿနာတစ်ခုတည်းမှာသာသဘောထားကွဲလွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျိုးဇက်ရဲ့ စိတ်သဘောထားက ကြား

ခင်ဖျန်ဖြေတဲ့အလုပ်ကို သိပ်ပြီးလုပ်ချင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
တော့ သူ့စာအုပ်ထဲမှ ဒီလိုအမြင်မျိုး ပါလာတာ အံ့ဩစရာ
မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အနေနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်
သိက္ခာကင်းမဲ့သွားအောင် စစ်ပွဲကိုရပ်ပြီး ထွက်ပြေးရမယ်ဆို
တဲ့ အမြင်မျိုး တင်ပြနေတဲ့ သားတစ်ယောက်အတွက် ဝမ်း
နည်းရတာပေါ့ဗျာ

အစီအစဉ်မှူးသည် တင်းမာလာသည့် အခြေအနေကို ရိပ်
စားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မေးခွန်းအသစ်မေးဖို့မကြိုးစား
တော့ဘဲ မျက်ခုံးများကိုပင့်၍ ဂျိုးဇက်အားကြည့်ကာ ပြော
စရာရှိလျှင် ပြောပါဟု အရိပ်အကဲပြုသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဝေဖန်ဆွေးနွေးမှုကို
ကျွန်တော်တင်ပြထားတဲ့ အမြင်များအပေါ်မှာပဲ အဓိကထား
ဆွေးနွေးချင်ပါတယ် ဟု ဂျိုးဇက်က တင်းမာသောလေသံ
ဖြင့် ပြောသည်။ 'ဗီယက်နမ်မှာ စစ်ရေးအရှိန်အဟုန် တိုးမြှင့်
ဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံး
စိတ်ကူးပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အမေရိကန်တပ်သား
တပ်သန်းကို အောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံထဲ လွတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ
နိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ အကြွင်းအကျန်ကလေးတောင် မကျန်အောင်
ပျက်စီးကုန်မှာပါ။ မြောက်ဗီယက်နမ်ကို လေကြောင်းက
တိုက်သမျှဟာလဲ စစ်ရေးအရ အောင်မြင်မှုမရပါဘူး။ လေ
ကြောင်းတိုက်ပဲ့တော့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တပ်တွေကို ကာကွယ်
ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ မြောက်
ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေကို ပိုပြီးကြွံ့ကြွံ့ခိုင်ခိုင်တဲ့စိတ် မွေးလာနိုင်
အောင်လုပ်ပေးနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်

အောင်ပွဲရသည်အထိ တိုက်ပွဲဝင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမွေးမြူလာ
အောင် တွန်းအားပေးနေသလိုဖြစ်နေပါတယ်'

အစီအစဉ်မှူးကြားမဝင်လိုက်ခင်မှာပင် နသန်းနီးယဲလ်ရွား
မင်းက ကြားဖြတ်၍ပြောသည်။ 'ဒီအမြင်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ
ဆတော့မတူပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကုန်မြူနစ်
တွေရဲ့ ကျူးကျော်မှုကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
နိုင်ငံကြီးရဲ့ ရှိသမျှအင်အားကို လိုအပ်ရင် အသုံးပြုဖို့ အခိုင်
အမာ သံနိဋ္ဌာန်ချထားရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ကို ရွေးချယ်
တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ ဗာဂျီးနီယား ပြည်နယ်က လူတွေဟာ
တခြားပြည်နယ်က အမေရိကန်တွေလို့ပဲ မျိုးချစ်တွေပါ။ ကျွန်
တော် လို့ပဲ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အမေရိကန်တွေဟာ
ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ သားတွေမြေးတွေ ဆုံးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် သူတို့အားလုံး ကျွန်တော် လို့ပါပဲ။ ကုန်မြူနစ်ဝါဒ
ဆန့်ကျင်ရေးဟာ မှားတယ်လို့ မယုံကြည်ကြပါဘူး။ သူတို့
အားလုံး ကျူးကျော်သူ ဗီယက်နမ်တွေကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်သင့်
တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်'

သူသည် ခဏမျှရပ်ထားလိုက်သည်။

'သူတို့ဟာ ကျွန်တော် သားနဲ့ မတူပါဘူး။ သူတို့အဖို့
သူတို့နိုင်ငံအတွက်မာန်မာနတက်ရခြင်းဟာ မကောင်းမှုစုစုရိုက်
တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ'

ဂျိုးဇက်က ပိတ်ကားပေါ်မှ သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို စူးစူး
ရဲရဲကြည့်သည်။ 'ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ရိုးရိုးသားသား မာန်မာန
တက်တာတို့၊ ကုန်မြူနစ်ဝါဒ ဆန့်ကျင်တာတို့ကို ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ မရှုတ်ချဘူး။ အပြစ်မတင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လွဲမှား

တဲ့ မာန်မာနထားတာမျိုး၊ အခိပွယ်မရှိ ခေါင်းမာတဲ့ မာန
မျိုးကိုတော့ လက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်အမှားကို ဝန်မခံချင်လောက်
အောင် မှားနေတဲ့ မာနမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မထောက်ခံ
ဘူး၊ အဲဒီမာနမျိုးဟာ ပျက်စီးခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ပဲရှိတယ်’

ဝါရှင်တန် စတုဒီယိုထဲရှိ နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ဆေး
ပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖွာသည်။ ပြီး
တော့ ဆေးလိပ်၏ထိပ်မှ တစ်ချက်တောက်နေတဲ့ မီးကိုကြည့်
ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ ပါနိုရာ
မာ အစီအစဉ်မျိုးက သူ့အား နောက်ဆုံး ဝေဖန်ချက်ပေးရန်
ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့်အခါ ကင်မရာဆီသို့ မော့ကြည့်သည်။

‘အမေရိကန် သစ္စာမဲ့မှု စာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့ လူတိုင်း ဟာ
အချက်တစ်ချက်ကို သတိထားမိကြမှာပါ။ စာရေးသူဟာ ရန်
သူခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်တဲ့တိုချီမင်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂီယက်တို့
ရဲ့ အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ အင်တော်မှ တလေးတစား
ဖော်ပြသားတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ပြီးတော့ စာအုပ်ထဲမှာ စာရေး
သူဟာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက အင်ဒိုချိုင်းနားမှာ အိုအက်စ်
အက်စ် အဖွဲ့နဲ့ တာဝန်ကျခဲ့စဉ်က အဲဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး
အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ဒီတော့ကာ
အမေရိကန် ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ကောက်ချက်ချခဲ့ကြပါ
တယ်။ စာရေးသူ ဖော်ပြထားတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေဟာ စာရေးသူ ရဲ့
စိတ်အပေါ်မှာ အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ဩဇာသက်ရောက်
မှု ရှိမှာပဲတဲ့။ အဲဒီတုန်းကအဖြစ်တွေက မကြာသေးမီကမှ စာ
ရေးသူ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေထက် ပိုပြီး ဩဇာအရှိန်အဝါ
ကြီးလိမ့်မယ်လို့လဲ ယူဆနေကြတယ်။ တချို့ ဝေဖန်ရေးဆရာ

တွေကတော့ ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေချိန်မှာ စာရေးသူဟာ
အမေရိကန်နိုင်ငံကို စွန့်ခွာပြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အခြေစိုက်ဖို့
ထွက်သွားတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေပါတယ်လို့ ထောက်ပြကြ
ပါတယ်။ တစ်ဦးကဆိုရင် စာအုပ်ကို ပေးထားတဲ့ နာမည်ဟာ
သူ့အဖေနိုင်ငံကို အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာသွားဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ စာရေးသူရဲ့ စိတ်နဲ့ များစွာ အဝင်ခွင့်ကျ
ဖြစ်နေပါတယ်လို့ တောင် ဝေဖန်ခဲ့ပါတယ်’

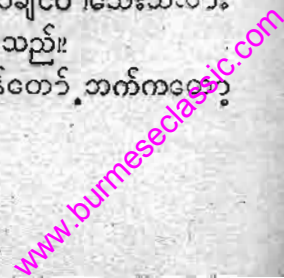
နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ဆေးလိပ်ကိုဖွာ၍ ရှူရှိုက်လိုက်
ပြီး ကင်မရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အားရပါးရ ပြုံးလိုက်
သည်။

‘စာရေးသူက ကျွန်တော် သား’ ဖြစ်နေတော့ ဝေဖန်ရေး
ဆရာတွေရဲ့ စုပ်စွဲချက်တွေကို မှားတယ်လို့ ပြန်လည်ချေပချင်
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ချေပ
လို့ မရပါဘူး’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ဒေါသကို မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်
ရှိ၏။ သူသည် ပိတ်ကားပေါ်မှ ပြုံးစပ်စပ်လုပ်နေသော သူ
အပေ၏ မျက်နှာကိုပင် မော့မကြည့်နိုင်။ ကင်မရာ သူ့မျက်နှာ
ပေါ်သို့ ချိန်ထားသည်ကို သိနေသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားမှုကို
အပြင်သို့ မထွက်အောင် အားထုတ်၍ ထိန်းသည်။ သို့သော်
လည်း မရ။ မျက်နှာကတော့ သိသိသာသာ ပျက်နေသည်။

‘တစ်ဖက်က ဝေဖန်မှုကို ပြန်ပြီး ချေပချင်ပါသေးသသား
မစွတာရှားမင်း’ဟု အစီအစဉ်မျိုးက မေးသည်။

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။ ‘ကျွန်တော် သက်ကတော့
ထပ်ပြီး ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး’

အစီအစဉ်မူးက မတားလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် ဂျိုးဇက်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ စတုဒီယိုပြင်ဘက် မောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင် သွားသည်။ စတုဒီယိုအတွင်းဘက် တံခါးပေါက်မှ ရပ်စောင့် နေသော နာအိုမီ ဘျိုက်လီဝစ်က ဆီးကြို၍ လက်ကမ်းသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့လက်မောင်းကို အကိုင်မခံ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆီး၍ တုန်းဖယ်ပစ်သည်။ သူသည် စတုဒီယိုတံခါးကို ဆောင် ၍ ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် အပြင်ဝရန်တာဘက်သို့ထွက် သွားသည်။

အစီအစဉ်ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် ဖြုန်းခနဲ ထထွက်သွား သော ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ သို့ ဆော် လည်း ချက်ချင်းပင် သတိရကာ ဂျိုးဇက်ထိုင်သွားသော ကု လားထိုင်လွတ်ကို ကင်မရာမင်းအားပြု၍ ဆက်လက် ရိုက်ကူး ခိုင်းသည်။ ကုလားထိုင်လွတ်၏ နောက်ဘက်ရှိ ပိတ်ကားပေါ် တွင်မူ ဆက်ဆွယ်ရေးဂြိုဟ်တုမှတစ်ဆင့် လာနေသော နှသန်နီ ယလ်ရွားမင်း၏ မျက်နှာသည် ဆက်လက်ပေါ်လာနေဆဲ။ ဝါ ရှင်တန် စတုဒီယို မီးလုံးများအောက်တွင် သူသည် တည်ငြိမ် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေဆဲ။ သူသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာ၍ ကျေ နှပ်အားရသော အပြုံးဖြင့် ကင်မရာကို ကြည့်နေသည်။

(၁၉)

ဘတ်စ်ကားကြီးများသည် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဘန်ပါချင်းထိ ကာ အိမ်ဖြူတော် အပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် ရပ် ထား သည်။ ရှေးခေတ်အခါက အမေရိကန် အနောက်ပိုင်းဒေသ၌ ရန်သူများနှင့်တွေ့သဖြင့် စုဝိုင်း၍ ရပ်ထားလေ့ရှိသော ပေါင်း မိုးအုပ် မြင်းလည်းကြီးများ စုဝိုင်း၍ ရပ်ထားကြသည့်နယ် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဘတ်စ်ကားကြီးများ ပတ်ပတ်လည်တွင် မြင်းများကိုစိုင်း၍ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်၍ သံသေးသံ ကြောင်ဖြင့် ကြွေးကြော်အော်ဟစ်နေကြသည့် ရက်အင်ဒီးယန်း များကိုမူ မမြင်မတွေ့ရ။ ယင်းတို့အစား ဖယောင်းတိုင်ကြီး များ ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်ပြီး စိတန်းလှည့်လည်နေ ကြ သည့် အမေရိကန်များကိုသာ တွေ့နေရလေသည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်ဘာလ ၁၄ ရက် သောကြာနေ့ညသန်း ခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သည်။ လူပေါင်း လေးသောင်းကျော်၏

နာရီလေးဆယ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲ ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒပြသူ အမျိုးသမီး အမျိုးသား တစ်ဦးချင်းစီ၏လည်ပင်းတွင် ပိုစတာ ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ပိုစတာပေါ်တွင် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ ဌာနဆုံးခဲ့သည့် အမေရိကန် တစ်ဦးချင်းစီ၏ နာမည်၊ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းခြင်း ခံရသည့် ဗီယက်နမ် ရွာတစ်ရွာချင်းစီ၏ နာမည်များကို စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည်။

ဆန္ဒပြသူများထဲတွင် အသက်မရှိသည့် စက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် တောင်တောင်မတ်မတ်ကြီးလုပ်၍ လိုက်ပါလာသူမှာ မတ်ရှားမင်း။ သူ့ပါးစပ်သည် ဟလျက်။ မျက်နှာထားသည် ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း ကြည်လင်ခြင်း မရှိ။ ရွံတွန့်သလိုလို အနေအထား ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒပြပွဲ၏ စည်ရုံးရေးတာဝန်ခံတစ်ဦးသည် မတ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဆန္ဒပြသူ များ၏ထိပ်မှ ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာမင်းတစ်ဦးသည် သတင်း ဇာတ်ပုံ ရိုက်ယူလျက်ရှိ၏။

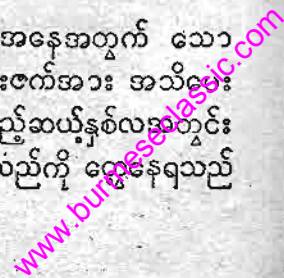
စည်းရုံးရေးမှူးသည် မတ်၏ဘေးမှ ကပ်လျက် လိုက်ပါ လာသော မိခင်ဖြစ်သူတင်ပီထံ လျှောက်သွားကာ နားနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။ သူပြန်ထွက်သွားသောအခါ တင်ပီ သည် သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မတ်၏ပခုံးကို အသာအယာ ဖက် လိုက်သည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ စကား ပြောနေသည်။ အသံက နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသည်။ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် အား ချော့မော့ပျောင်းပျော့နေသည့်နှင့် တူလှ၏။ မတ်က နား ထောင်ရင်း ရွှေတည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်ကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပင် လျှောက်သွားလျက်ရှိလေသည်။

မတ်၏လည်ပင်းတွင် ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲ ထား သည့် ပိုစတာပေါ်၌ သူ့အစ်ကို ဂေရီရှားမင်း၏နာမည် ရေး ထားသည်။ မိုးရေများ ထိမှန်ထားသဖြင့် စာလုံးများသည် ဝါးတားတား ဖြစ်နေကြလေပြီ။ တင်ပီ၏လည်ပင်းမှ ပိုစတာ ပေါ်တွင်မူ ဂေရီရှားမင်း သေဆုံးသွားခဲ့သည့် ဗီယက်နမ် ကျေးရွာအမည် 'ကွမ်တူး'ကို ရေးထားသည်။

သူ့သားငယ်၏ အခြားတစ်ဖက်ဘေးမှ လိုက်ပါလာသူမှာ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း။ သူ့လည်ပင်းတွင် သူ့ညီ ဂိုင်းရှားမင်း၏ အမည်နှင့် ဆိုင်ဂုံးရှိ အမေရိကန်သံရုံးကို ဝင်ရောက် စီးနင်း ထိုက်ခိုက်သည့်နေ့စွဲရေးထားသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝစိတ်သည် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု များတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင်တတ်သူမဟုတ်။ သို့သော် လည်း သူ့ဇနီးဟောင်း တင်ပီက သူ့ထံဆက်သွယ်ပြီး အမေရိ ကန်နိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးသော နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဟု သတ်မှတ်နိုင်မည့် ဆန္ဒပြပွဲကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာဖို့ ရှိနေ ကြောင်း၊ ယင်းဆန္ဒပြပွဲတွင် သားဖြစ်သူ မတ်ရှားမင်းက သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမည်ဟု ဇွတ်ပြောနေကြောင်း စသည်ဖြင့် အသိပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိုးဇက်က ဆန္ဒပြပွဲတွင် သူ့လည်း ပါဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အင်္ဂလန်မှထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

တင်ပီက သူ့သားမတ်၏ စိတ်အခြေအနေအတွက် သော ကမအေး ဖြစ်နေရကြောင်းလည်း ဂျိုးဇက်အား အသိပေး ဆည်။ ဗီယက်နမ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်လအတွင်း မတ်၏စိတ်သည် ချို့ယွင်းပျက်ပြားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်

ဟုလည်း ဖွင့်ပြောသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မတ်ရှားမင်းသည် ကွန်ဂရက်အမတ် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မြေး ဖြစ်နေခြင်း၊ ဝီယက်နမ် စစ်ပွဲကို ဆန့်ကျင်သည့် ထင်ရှား ကျော်ကြားနေသော စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားခဲ့သူ စာရေးလရာ တစ်ဦး၏ သားဖြစ်နေခြင်း စသည့်အကြောင်းများကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသူအချို့က မဖြစ်မနေ ပါဝင်အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကြကြောင်းလည်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

မတ်သည် ဝီယက်နမ်မှ ပြန်လွတ်လာကတည်းက သူ့အမေ တင်ပီနှင့် အတူနေသည်။ သူသည် မည်သူ့ ကိုမှစကားမပြောဘဲ တုံ့ဆိုဘော့နေတတ်သည်။ ဤကြားထဲမှ အခန့်မသင့်လျှင် ခေါ်သကြီးတတ်သည်။ အကယ်၍ စစ်အကြောင်းပြောမိပြီဆိုပါက သူ ဟန့်ငြင့်စစ်သုံးပန်းဘဝဖြင့် နေခဲ့ရစဉ်က အသံလွှင့်ခဲ့ဖူးသည့် စကားများကိုသာ ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့အကျဉ်းခံရစဉ်က အကြောင်းများကို မေးသည့်အခါ အဖြေပေးဖို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတတ်သည်။ လေတပ်မှ ထွက်ခွင့်ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဂျိုးဇက်နှင့် တင်ပီတို့သည် စိတ်ကုဆရာဝန်များပင့်၍ ပြုသခဲ့ကြသည်။ ထိုဆရာဝန်များကလည်း စစ်သုံးပန်းဘဝဖြင့် အကျဉ်းကျနေစဉ်က ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်မိသလောက်ပြောပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။ မတ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဖြေမပေး။

နောက်ပိုင်းတွင် မတ်သည် ဝီယက်နမ်စစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲများက ဖိတ်တိုင်း တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ အကယ်၍ သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်

က မသွားဖို့ တားမြစ်ခဲ့ပါမူ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် ခေါ်သကြီးလာတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မတ်သည် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲများ၌ လူသိများ၍ ထင်ရှားလာသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း အသိမမှတ် ပြုလာကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေသူပါဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲများ ပိုမို၍ ထိရောက်အောင်မြင်မှုရှိနေသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့သား၏ဘေးမှ လျှောက်လျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် မကြာခဏ သူ့သားမျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။ အားပေးသမှုပြုနေသည့်သဘောကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့သားကတော့ သူ့ကိုမကြည့်၊ ဂရုလည်းမစိုက်။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျိုးဇက်က စကားစမြည်ပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သူ့သားကတော့ မတုန်မလှုပ်။ သူ့စကားကို နားထောင်နေပုံလည်းမရ။ ပြန်ပြောဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။

မတ်၊ တင်ပီနှင့် ဂျိုးဇက်တို့သည် ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲ၌ ကျဆုံးခဲ့ကြသူများ၏ နှော့မျိုးသားချင်းများ အုပ်စုနှင့်အတူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ငွေရောင်ဆံပင် ပိုင်ရှင် ခေါက်တာ ဘင်ဂျာမင် စပေါ့ခ် ဆိုသူအား ဝိုင်းရံကာ လျှောက်သွားကြလျက် ရှိကြ၏။

ခေါက်တာစပေါ့ခ်မှာ ထင်ရှားသော ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏ ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး စာအုပ်မှာ လူသိများပြီးကျော်ကြားခဲ့၏။ ယနေ့ခေတ်တွင် မိဘအများအပြားက သူတို့သားသမီးများ ကျန်းမာရေးအတွက်

ဟာ တို့အတွက် ကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုပဲ။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မင်းမေ့မပစ်ပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်။ သူက ခေါင်းတော့မာတယ်။ အဖေနဲ့တူတာကိုး။ သူ့ညီဂိုင်းနဲ့လဲတူတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ခေါင်းမာတာဟာ အဆိုးဆုံး ချို့ယွင်းချက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

စကားကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောနေရခြင်းဖြစ်၍ နသန်နီယဲလ် ရှားမင်း၏အသံသည် နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်၊ တိုးလိုက်၊ ကျယ် လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် ဒေါသစိတ်ဝင်လာ သည်။ ‘ကိုင်ထားသော သူ့အဖေ၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှုတ်ချ လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ‘အဖေ ချာပ်ကို ဂိုင်းနဲ့နှိုင်းတာ သိပ်ကိုမှားတယ်’ ဟု ပြောသည်။ တင်းမာလွန်းသော လေသံ ကြောင့် သူ့ အဖေတုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ သူ့ အား ဆတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်သည်။ တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးသည် ဂျိုးဇက်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘ငါသိပါတယ်...၊ ငါသိပါတယ်။ မင်းပြောပြဖို့မလိုပါဘူး။ ချာပ်နဲ့တူတဲ့လူမရှိပါဘူး’

သူ့ အဖေ၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားကာ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဘယ်ပြောင်းညာလူးဖြစ်လာသည်။ သေ ခြင်းတရား၏ဒဏ်ကို သူ့ အဖေ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပြီဖြစ် ၏။ သူ့ ရင်ထဲမှဒေါသသည် ပူစိပေါင်းတစ်လုံးအတွင်းမှ လေ ထွက်သွားသည့်နှယ် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ ထိခိုက်နစ်နာ စေလိုသောစိတ်၏နေရာတွင် သနားကရုဏာစိတ် ဝင်လာသည်။

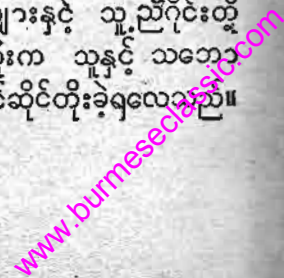
သူ့ အဖေ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူ့ အချစ်ဆုံးသော သား သေဆုံးခဲ့ရသည့်ကိစ္စတွင် အပြစ်မကင်းဖြစ်နေသော သူ၏ အခန်းကဏ္ဍကို သူ့ဖြစ်စေချင်သလို ဖန်တီးတည်ဆောက်ထား

ခဲ့ပုံပေါ်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာသည့်အခါ သူ့လုပ်ကြံ ဖန်တီးထားသည့်အဖြစ်ကိုပင် တကယ်အဖြစ်ဟု ယုံကြည်လက် ခံသွားဟန်ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့သား ချာပ် အတွက် သူ၏ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို ခံနိုင်ရည် ရှိလာအောင် များ လှုပ်ခဲ့ခြင်းပေလား။

ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွယ်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားရန် အားယူ နေသည့် အသက်တစ်ချောင်း၏ ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်နေ ရင်းမှပင် ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ထပ်မံ ဝင် ရောက်လာပြန်သည်။ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အမြဲ တစေ သဘောထားခြင်းမတိုက်ဆိုင်ခဲ့သော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူ့ ကြားတွင် သိပ်ပြီး ခြားနားခြင်းမရှိဟု ထင်မိ၏။

သူ့ အဖေသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ မြေရိုင်းများကို မြေ ဃဉ်များဖြစ်လာအောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ ကြသည့် သူ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ အမြင်မျိုးဖြင့် အရာရာကို ရှုမြင်သုံးသပ်ခဲ့သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့အပေါ်၌ ငယ် ရွယ်စဉ် ကတည်းက အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ခဲ့သည်။ နား လည်မှုလွဲခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ သူ၏ နဲ့သော ဆတ်သော ထိခိုက်လွယ်သော စိတ်ကို အကောင်းဆုံးနှင့် အမြင့်မားဆုံး စိတ်ဟု ယူဆခဲ့၏။ သူ့ ကိုယ်သူ ဤမျှလောက် ထင်ထားခဲ့သော် လည်း သူ့ အလှည့်ရောက်၍ သူ့သားများနှင့် သူ့ညီဂိုင်းတို့ နှင့် ဆက်ဆံလာရသည့်အခါ အားလုံးက သူနှင့် သဘော ချင်း အမြင်ချင်း မတူသည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရလေသည်။

အထိမ်းအမှတ် လုပ်ဆောင်ချက်ပေတည်း။ ထိုအခါ တွင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများနှင့် မိန်းကလေးများ ကြားတွင် မျက်ရည်ကျသူများ၊ လူသိရှင်ကြား ငိုပွဲဆင်သူများ ပေါ်လာ ခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာ စပေါ်ခဲတို့အုပ်စုသည် အိမ်ဖြူတော်ပတ်လည် ဌာနပိတ်ဆို့ကာဆီးပြီး ရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားကြီးများဆီ သို့ သောကြာနေ့ ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ဆိုက်ရောက်လာကြ သည်။ တင်ပီက ဂျိုးဇက်အား သတ်ပေးသည့်အကြည့်ဖြင့် တစ် ချက် လမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မတ်ဘက်သို့ တိုးသွားကာ လက် မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း သူ့သား ဘက်သို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်မောင်းကို ကိုင်ထားလိုက်၏။ တင်ပီသည် သူ့သားမတ်၏အထာကို ကောင်းစွာ သိနေသူဖြစ် ၏။ သူ့အလှည့်ကျ၍ သူ့အစ်ကိုဂေရီ၏ နှာမည်ကို အော်သည့် အခါ မတ်၏စိတ်သည် ဖြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ် ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘေးမှနေ၍ မတ်၏အာရုံကို ပြောင်း အောင် လုပ်ပေးကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် အိမ်ဖြူတော်၏ ဒုတိယထပ် ပြတင်းပေါက်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ နေရာသို့ သွား နေကြသော သူတို့၏မျက်နှာများကို လာရောက်ခိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့ရှေ့မှ ရောက်နှင့်ကြသူများသည် ကျဆုံးသူများ၏ နှာမည်များကို အော်ဟစ်ပြီးကြလေပြီ။ ဒယာကျားများ၏ အော်သံသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဒေါသသံများ ပါသည်။

မိန်းမများ၏ အော်သံများမှာမူ စိတ် ထိခိုက် ဖွယ် ကောင်း သည်။

ပထမတွင် မတ်လည် စည်းရုံးရေးမှူးများ ပေးထားသည့် ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း လိုက်နာသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာ၌ ရပ်ကာ အိမ်ဖြူတော်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ 'ဂေရီ ရှားမင်း၊ ချားလ်ကောင်တီ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်' ဟု ကျယ် လောင်စွာ အော်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်က ဝိုင်းရှားမင်း၊ တင်ပီက ကွမ်တူးရှာဟု အော်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆန္ဒပြပွဲကို ထိန်းသိမ်းပေးနေသော ရဲ အရာရှိတစ်ဦးက မတ်အား ရှေ့ဆက်သွားရန် လက်ပြသည်။ ပါးစပ်မှလည်းလှမ်းပြောသည်။ မတ်ကတော့ ကြားဟန်မတူ၊ ရဲအရာရှိက နောက်တစ်ကြိမ် အော်၍ပြောကာ ရှေ့သို့ တိုးလာ လည်။ သို့သော်လည်း မတ်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး ဆက် လက်ချီသက်ခြင်း မပြု။ သူ မထွက်ခွာဘဲ ရပ်နေလိုက်သည့် အတွက် နောက်မှ ပုံမှန်ချီတက်လာနေသော လူတန်းကြီးသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်နှင့် တင်ပီက သူ့အားဝိုင်း၍ ဖျောင်းဖျာပြီး ဆွဲခေါ်ကြသော်လည်း မရ။ မတ်သည် သူ တို့ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ ဂေရီ၏နှာမည်ကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်နေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဖြူတော် ၏ ဝင်းထဲရံဆီသို့ ပြေးကာ သံတိုင်များကို တွဲလွဲခို၍ တက် သည်။ ပါးစပ်မှလည်း အဆက်မပြတ် အော်သည်။ ရဲအရာရှိ များစွာက သူ့အား ဝိုင်း၍ဖမ်းပြီး ဝင်းထဲရံထဲမှ ဆွဲချ ရန် အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မတ်က ဆွဲအချမခံ။

ဇွတ်အတင်း ခုခံတွန်းလှန်သည်။ ခြေထောက်နှင့် ဆီး၍ ကန်သည်။

ရှုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့များနှင့် သံတင်းဓာတ်ပုံ ဆရာများသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ရဲအရာရှိများက အတင်းဆွဲချသည့်အလုပ်ကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ အသာ လွတ်ပေးထားသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့သားဆင်းလာဖို့ ဖျောင်းဖျသည်။ သို့သော်လည်း မတ်ကလုံးဝ နားမထောင်။ တင်ပီက ဝင်၍ ချော့ပြန်သည်။ မရ။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲသားသုံးယောက်က သံတိုင်များအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မတ်၏လက်များကို နှံပါတ်တုတ်များဖြင့် ရိုက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မတ်သည် မြေပြင်သို့ ပြန်ကျလာသည်။ သူသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလျက်ရှိ၏။

ရဲသားနှစ်ဦးက မတ်အားဖမ်းရန် ရောက်လာကြသည်။ ချီတက်ပွဲကို လိုက်လံထိန်းသိမ်းနေသော ရဲအရာရှိက ရဲသားနှစ်ဦးအား မတ် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရှင်း ပြုပြီး တားထားသဖြင့် အဖမ်းတော့ မခံရပေ။

ဂျိုးဇက်ဘေးမှရပ်ကာ ကြံရာမရဖြစ်နေသော တင်ပီသည် မတ်အား ချီတက်ပွဲ ဆက်မလိုက်ရန် ချော့၍ ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ဆယ်ပေးနီးယား လမ်းသွယ်အတိုင်း ကက်ပီတော်ဘက်သို့ ချီတက်သည်အထိ ဆက်လိုက်သည်။ သူ့ လက်ချောင်းများမှ သွေးများကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်လိုက် ထွေးထုတ်လိုက် လုပ်လာသည်။ ခေါင်းများ ရှေ့ရောက်သောအခါ သူ့လည်ပင်းမှ ဂေရီ၏ နှာမည်ရေးထားသော ပိုစတာကို ချွတ်၍

ခေါင်းထဲ ထည့်သည်။ လက်ချောင်းများမှ ဒဏ်ရာများကြောင့် ရုတ်တရက် ထည့်၍မရ။ တင်ပီက ယူ၍ ထည့်ပေးသည်။

မတ်သည် ခေါင်းများရှေ့၌ရပ်ကာ အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အမေက သူ့အား တို့၍ သတိပေးလိုက်သည့် အခါကျမှ လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိ၍ ငြိမ်းလိုက်သည်။ တင်ပီက သူ့သားအား ရှေ့သို့ ဆက်သွားရန် ဆွဲခေါ်သည်။ မရ။

နောက်မှလူစုသည် ခေါင်းများရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ မတ်က ထိုလူစု၏လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်များကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိ၍ ငြိမ်းသတ်ပေးနေသည်။ သူသည် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကို ဖိ၍ မငြိမ်းသတ်မီ အကြာကြီးကိုင်ထားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံး သူ့အမေခေရာသို့ လိုက်ပါသွားချိန်တွင် လက်တစ်ဖက်မှ အရေပြားသည် မည်းနက်ကာ မီးသွေးခဲကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

‘ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒုက္ခမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ ကိုယ် လုပ်ပုံ မဟုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကြောင့်လို့ပဲ ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ရင်တော့ ကိုယ် မင်ကို တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ’ အိပ်မောနေသည့် မတ်၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းမှ ဂျိုးဇက်က ပီထိုခိုက်စွာဖြင့် ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့သာ ကိုယ် မချိန်ခဲ့ရင် ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ လုံးဝဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ’ ထင်ပီက တိုးတိုးမေးသည်။

‘ကိုယ် မင်းကို စွန့်ခွာမသွားဘူးဆိုရင် ကိုယ့် သား နှစ်ယောက်စလုံး ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဂေရီလဲ သေချင်မှ သေမယ်။ မတ်လဲပဲ အခုလို...’ သူ့အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူတို့သည် မတ်၏ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာကို ငိုကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သည် သူတို့ဖခင်၏ ဂျော့ချ်တောင်းအိမ်ကြီးသို့ နံနက် နှစ်နာရီမတိုးခင်ကလေး ပြန်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မိသားစုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုချက်ချင်းပင့်၍ မတ်၏ လက်မှ ဒဏ်ရာကိုပြသည်။ သူ့ဖခင် အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ် ရွားမင်းမှာ ချားလ်ကောင်တီခရိုင် နယ်မြေအတွင်းရှိ စိုက်ကွင်း ဂေဟာ၌ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ဖြုန်း၍ နေထိုင် လိမ့်ဦးမည်ဟု သူ့ သိထားရသည်က တစ်ကြောင်း၊ တင်ပို့၏ ခုတိယယောက်ျားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို ဝန်လေးသည် က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူသည် မားအား ဤအိမ်ဝေါ် လာရန် အကြံပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်က မပြန်မီ မတ်အား အိပ်ခန်းပေးထားသဖြင့် အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်နာရီခန့်တော့ အိပ်ပျော်နေလိမ့်မည်ဟု ပြောပြသည်။ မတ်အိပ်ရာမှပြန်၍နိုးလာချိန်လောက်တွင်နောက် တစ်ခေါက် လာကြည့်ဖို့လည်း သဘောတူသွားသည်။ သူ့လျှိုးရှု မှောက်၌ အိပ်မောကျနေသည့် မတ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အား ထက်ဖွယ်ရာ မရှိ။ မတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချိုးချိုးကျလျက် ရှိ၏။ တင်ပီသည် သူ့ သား၏အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် မျက် လုံးအစုံကို စုံမှိတ်ထားမိလေသည်။

‘ရှင်က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သိပ်ပြီး အပြစ်တင်လွန်းနေလို့ ပါ’ဟု တင်ပီက ပြန်ပြောသည်။ ‘ဂေရီက စစ်တပ်မှာပဲ လုပ် ချင်တာ၊ စစ်ထဲဝင်ဖို့က လွဲပြီး တခြားဘယ်အလုပ်ကိုမှ စိတ် မဝင်စားဘူး။ မတ်ကျတော့လဲ အစကတည်းက လေယာဉ် မောင်းချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်က လေ သူ့ရဲ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမယ့် ကိုယ်လေသူရဲ ဖြစ်ခဲ့တာက တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ တွန်း အားကြောင့်ပါ။ တကယ်လို့သာ စစ်ကြီး ဖြစ်မလာရင် ကိုယ် လေသူရဲ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး’

‘အဲဒါကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်လေသူရဲဘဝ က ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ ချိတ် ထားတာ၊ ကလေးဘဝကတည်းက ဒီပုံတွေကို မြင်ခဲ့ရတဲ့မတ် ဟာ လေသူရဲဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးမယ့်ဦးဘဲ နေမတူလား။ တစ်ရက်မှာ ဟော့ဒါလေးကို အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲက တွေ့လာတယ်။ သူ ယူချင် တယ်။ ရမှလားလို့ ကျွန်မကို လာမေးတယ်’ တင်ပီက ‘ဆွဲ ထားသည့်လက်ကို ဖြည့်ပြသည်။ တင်ပီ၏ လက်ဖဝါးထက်တွင် ယုန်ခြေထောက်လေး တစ်ခု။ ‘သူ ဘယ်သွားသွား ဒါလေးကို အမြဲယူထားတယ်။ ကနေ့ညတောင် ဒီပစ္စည်းကို သူ ယူ လာ တယ်’

ဂျိုးဇက်သည် တင်ပီအား အံ့အားသင့်နေသော မျက်နှာ ထား၍ ကြည့်နေသည်။ တင်ပီအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် အခါ နောက်မှနေ၍ နှုတ်ဆိတ်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။ နေ့ ခန်းထဲ ရောက်သောအခါ တင်ပီသည် ဆိုဖာပေါ် ဖြန့်ပစ် လက်ပစ် တိုင်ချုံလိုက်ကာ မျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့

ဆံပင်များတွင် ငွေ့ထောင်များ သန်းစပြုနေပြီ။ သူ့ မျက်နှာသည် စိတ်ပန်းမှုကြောင့် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ သို့သော်လည်း အလှကတော့ မပျက်သေး။ သားအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသော်လည်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်အေးအေးစွာ ထားတတ်သော အကျင့်ကလေး ကတော့ တည်ရှိဆဲ။

‘တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ မင်း အခုလို သာယာချမ်းမြေ့မှု ရနေတာမြင်ရလို့ ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘မင်း ရသင့်ရထိုက်ပါတယ်’

တင်ပီက စကားပြန်မပေး။ မျက်လုံးများကိုလည်း မဖွင့်။ ထိုအခိုက်တွင် အိမ်စေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး နောက်ဆုံးထွက်သည့် ဝါရှင်တန် ပွဲစသတင်းစာ တစ်စောင်ကို စားပွဲငယ်တစ်လုံးပေါ် တင်ပေးသည်။

ဂျိုးဇက်က သတင်းစာ ရွှေဆုံးမျက်နှာမှ ဓာတ်ပုံကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် တင်ပီမမြင်ခင် သတင်းစာကို ကပျာကယာ ထ၍ယူကာ သေသေချာချာကြည့်နေသည်။ ဓာတ်ပုံပေါ် အာရုံစိုက်နေသဖြင့် ရွှေခန်းမကြီးထဲမှ စူးစူးရှရှမြည်နေသည့် တယ်လီဖုန်းသံကိုမကြား။ ပုံမှာ အိမ်ပြုတော် ဝရန်တာ သံတိုင်များကို ဖက်ထွယ်တက်နေသည့် မတ်၏ပုံ။

အမျိုးသမီးအိမ်စေသည် ညှော်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ တင်ပီ အတွက် လာသည့် တယ်လီဖုန်းဟု လာ၍ အကြောင်းကြားခြင်း။ ဂျိုးဇက်ကတော့ မော့၍ပင်မကြည့်။ နောက် ခဏမျှ အကြာတွင် အခန်းထဲသို့ တင်ပီပြန်ဝင်လာပြီး ဂျိုးဇက်ဘေး၌ လာရပ်သည်။

‘စိုက်ကွင်းဂေဟာက ဆက်တဲ့ဖုန်း’ ဟု တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရှင်အဖေ သူ့နှလုံးရောဂါထလို့၊ ဆရာဝန်က နာရီပိုင်းလောက်ပဲ နေရတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူက ရှင့်ကို ရှင့်အဖေဆီ လိုက်သွားပါလို့ ပြောတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် တင်ပီ၏မျက်နှာကို ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမပြော။

‘ကျွန်မကား အပြင်မှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်’ ဟု တင်ပီက သာသာအေးအေး ပြောသည်။ ‘ရှင် သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်’

(၂၀)

ဂျိုးဇက်နှင့်တင်ပီတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဆီနိုတ်တာနသန်နီ ယယ်ရှားမင်းသည် စိုက်ကွင်းဂေဟာအတွင်းရှိ ရောဘတ် အီးလီး ခုတင်ထက်တွင် ပက်လက်။ အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီ ထိုးပြီးစ။ စိုက်ကွင်းဂေဟာသည် ဂျိမ်းစ်မြစ်ကို မျက်နှာပြုကာ အပေါ်မုစီး၍ ကြည့်နေသည့်နယ် ရှိသည်။ နှလုံး ရောဂါ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နသန်နီယယ်ရှားမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် အယ်ဖက်တစ်ခြမ်းသည် လေဖြတ်သွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာတစ်

www.burmeseclassic.com

မောင်းထွန်းသူ

ခြမ်းမှာလည်း အနည်းငယ် ရွှံ့လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သတိလက်လွတ်တော့ ဖြစ်မသွား။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခိုင်း အစေများအား သူ့လိုချင်သည့် ပုံစံအတိုင်း ခိုင်းနိုင်ခဲ့သေး သည်။ သူက သူ့တပည့်များအားခေါ်၍ ဂျိမ်းစ်မြစ်ကို အရှေ့ဘက်မှ မြင်နိုင်သည့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရွှေ့ခိုင်းသည်။ ပြည်တွင်း စစ်အတွင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရောဘတ် အီး လီး အိပ်ခဲ့သည့် သမိုင်းဝင်ခေတ်ထက်သို့ စာင်ပေးခိုင်းခဲ့သည်။

ဂျိုးဇက်အား တံခါးဝမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သူမှာ သူ့နှမ ဆူဆန်နာဖြစ်၏။ ဆူဆန်နာကပင် သူ့အား အပေါ်ထပ် သူ့ အဖေရှိရာအခန်းကို ညွှန်ပြသည်။ 'အဖေကတော့ နောက်ဆုံး အချိန်မှာတောင် သူ့ရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုအတွက် ပေါ့ လာတဲ့ အခွင့်ကောင်းကို လက်လွတ်မခံပါလား' ဟု ဂျိုးဇက် က ပြုံးခနဲနဲ့လုပ် ဝေဖန်သည်။

သူ့အစ်ကိုအား ဖက်ထားသော ဆူဆန်နာက မျက်ခမှောင် ကုတ်သွားသည်။ ထို့နောက်တော့ တင်ပီအား ညှော်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ယောက် တည်း တက်လာခဲ့၏။ သူ့အဖေ သေလုနီးပါးအခြေသို့ ရောက် နေပြီဟူသောသတင်းကို ကြားခဲ့ရစဉ်က သိပ်ပြီး မတုန်လှုပ်ခဲ့ သော ဂျိုးဇက်သည် အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ဖခင် ကို မြင်လိုက်သောအခါ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်မိသည်။

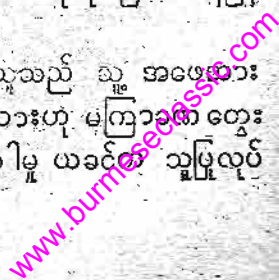
အတိုးအို၏မျက်လုံးများသည် မှိတ်လျက်ရှိရာ အိပ်ပျော်နေ ဆည်ဟုပင် ထင်ရ၏။ သူ၏မျက်နှာ ဘယ်ဘက်ဘက်ခြမ်းကမူ ယခင်ကလို မဟုတ်တော့။ သိသိသာသာပင် အသင်ပြောပေးနေ ပြီဖြစ်၏။ ဟိုတစ်ချိန် အမဲလိုက်စဉ်က ရခဲသော မျက်နှာပေါ်

မှ အမာရွတ်သည် ခုထင်ဘေး မှန်အိမ်မီးထောင်တွင် ပြုပေး လျက်ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အိပ်ရာဘေး၌ အဆင်သင့်ချထားသည့် ကု လားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အစောင့်သူနာပြု ဆရာမသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ တံခါးကိုလည်း အသံမထွက်အောင် သတိထား၍ ပိတ်သွားသည်။ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့သော ဂျိုးဇက်သည် သူ့ဖခင်၏မျက်နှာကို စေ စပ်သေချာစွာကြည့်သည်။ မိန့်ကြုံလျက်ရှိသော မျက်နှာသည် သနားစွဖွယ် ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း သေအံ့ဆဲဆဲ ဖခင် အတွက် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုသည် ရှင်းလင်း ပြတ်သားခြင်းမရှိ။ ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော စိတ်သည် မသိမသာ ရောလျက်ရှိသည် ထင်၏။

တကယ်တော့လည်း ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်၌ သဘောထား ချင်း မတိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ပဋိပက္ခသည် လအနည်း ငယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို မေ့၍ မရ သေး။ ဖခင်တစ်ဖန် အမဲလိုက်စဉ်က ရခဲသည့် အမာရွတ်များ ကို မြင်လိုက်ရပြန်သောအခါ သူ့အစ်ကို ချာပံရှားမင်း သေ ဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်မှန် သတိရလာမိပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ့ စိတ်သည် အနာထောင်းကို ဆွဲသလိုဖြစ်ကာ ဟိုတုန်းက ခံစား ခဲ့ရသည့် ဒေါသမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသလိုလို ဖြစ်လာရပြန် လေ၏။

ဝါရှင်တန်မှ ထွက်လာခဲ့စဉ်က သူသည် သူ့အဖေထား သတိရနေသည့်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရလေမလားဟု မကြာခင်က တွေး ခဲ့မိသည်။ အကယ်၍ သတိမလစ်သေးပါမူ ဖခင်၏ သူပြုလုပ်

မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ကြံစည်ပြီးမှ ပျက်ခဲ့ရသည့်ကိစ္စကို နောက်ဆုံး အခါအခွင့်အနေဖြင့် လုပ်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု လည်း အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားလာခဲ့မိ၏။ တခြား ကိစ္စတော့ မဟုတ်။ သူ့အစ်ကို ချာပံ ဘာကြောင့် သေဆုံးရသည်ကို သူ့အမှန်အတိုင်း သိပါသည်ဟု ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းသည် သွားလေသူ ချာပံအပေါ်၌ တာဝန်ကျေရာမကျဟု ထင်မိ၏။

ချာပံ၏ သတ္တိနှင့် အသိဉာဏ်ကြီးမူသည် သူ့ဖခင်အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနှင့် အပြစ်မကင်းခြင်းဟူသော အသိများ ဝင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဖခင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာသည်အထိ ထိုအသိမျိုး ဝင်ပုံမရ။ ထိုအခါ သူ့စိတ်တွင် ဒေါသသည် အမြဲတစေပူးတွဲပါလာတတ်သည်။ ထိုဒေါသကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂိုင်းရှားမင်းအကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးရခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သော သူ့အဖေအား ပေးခဲ့သည့် ကတိပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိရမည့်တာဝန်ကြောင့် သူ စိတ်ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့။

အိပ်ရာဘေးမှ နာရီစက်သံသည် တစ်ချက်ချက် သွားလျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ သတိလစ်သလို ဖြစ်နေသော သူ့အဖေ သတိရလာခဲ့ပါမူ ထိုအဖြစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရသည့်သတ္တိ သူ့တွင်ရှိပါမည်လော။

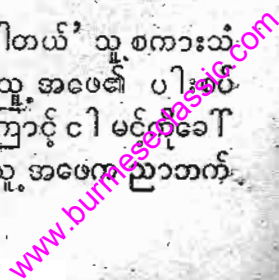
အတွေးပင်လယ်၌ နှစ်မျောလျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဖေ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်ကို သတိမထားမိ။ သူ့အားလှမ်း၍ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေသ ကြားခါမှပင် သူ့

စိတ်သည် ပစ္စုပွန်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက်တော်ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးသည် လေဖြတ်ထား၍ မျက်ခွံများအုပ်ကာ ဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည်။ ညာဘက်မျက်လုံးသာလျှင် မျက်စိဝင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးစပ်၏ ဘယ်ဘက် ခြမ်း မှာလည်း တစ်ဖက်သို့ ရွဲကာ စောင်းနေသဖြင့် စကားကို ပီပီသသ မပြောနိုင်။ ပထမဆုံး ထွက်လာသည့် စကားလုံးများမှာ ထစ်တီးထစ်ငေါ့နှင့် လုံးဝကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိ။

‘စကား မပြောပါနဲ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘ရောဘတ်အီးလီးခုတင်ပေါ် ရွှေပေးဖို့ အပေစီစဉ်ခဲ့တာလား’ ဟု ထပ်ပြောကာ ပြုံးသည်။ ‘အဖေက ဒီခုတင်ကို နသန်နီထဲလ်ရှားမင်းခုတင်လို့ နာမည်ပြောင်းပစ်ဖို့စိတ်ကူးထားတယ်မဟုတ်လား’

ပထမတော့ သူ ပြောလိုက်သည့် စကားကို သူ့အဖေ မကြားဟု ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။ သို့တစေလည်း သူ့အဖေ၏ မျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ခါမှ သူ့စကားကို ကြားမှန်း သိသည်။ သူ့အဖေက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် အပြုံးရိပ်သည် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားသည်။

‘ငါ့သွားရတော့မှာပါ၊ ...ငါ သိပါတယ်’ သူ့စကားသံသည် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်ဆဲ။ ဂျိုးဇက်က သူ့အဖေ၏ ပါးစပ်အနီးသို့ ကပ်၍ နားထောင်သည်။ ‘ဒါကြောင့် ငါ မင်ကိုခေါ်တာ၊ ငါပြောချင်တာလေးတွေ ရှိလို့’ သူ့အဖေက ညာဘက်

လက်ကို မြှောက်၍ သူ့ဘက်သို့ လှမ်းသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆီး၍ အုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘တို့သားအဖနှစ်ယောက် အမြင်မတူတာတွေ ရှိခဲ့ကြတယ် ဂျိုးဇက်’ဟု သူ့အဖေက ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အခုမိခင်ကို ခေါ်တာက မင့်ကို... သိစေချင်တာ... ရှိလို့ပါ...။ ငါ မသေခင်... မင်း သိစေချင်တာ ပြောချင်လို့၊ အများရှေ့မှာ... မင်းက ငါနဲ့ အမြင်ချင်း မတူတာပြောလို့... ငါ အာဇာတ မထားပါဘူး၊ အသလို ဆိုးတဲ့သွေးမျိုး မရှိပါဘူး၊ အဲဒါကို မင်း အမှန်အတိုင်း သိစေချင်တယ်၊ အဖေ့ အပေါ်မှာနား လည်မှု မလွဲပါနဲ့’

ဂျိုးဇက်က သူ့အဖေကို တအံ့တဩကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဖေ၏ လက်ချောင်းများသည် အေးစက်ကာ ပျော့တိပျော့ ချော့ဖြစ်နေကြလေပြီ။ လူသေကောင်၏ လက်များနှင့် တူနေပြီ ဖြစ်၏။ သေလုံဆံဆံ အချိန်ကျခါမှ သူ့အဖေသည် သူ့အား ခေါ်၍ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို တောင်းခံနေ၏။ သူ့ကျတော့ သူ့သားအား လူပုံအလယ်တွင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ပြစ်တင်ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း ပြုစုသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ အမြဲတမ်းလိုလို သဘောကွဲလွဲခဲ့ကြတာပဲ အဖေရယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

အဘိုးအိုက မျက်စိတစ်ဖက်တည်းဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘မင်းဟာ... ချာပံတို့ ဂိုဏ်းတို့နဲ့လဲ မတူဘူး၊ ဆတ်ဆတ် လိုမခံတတ်ဘူးလို့... အဖေထင်တယ်၊ မင်းက မင့်အမေနဲ့ မှီတူ...တယ်၊ မင်းဟာ... အဖေနဲ့... သိပ်ပြီး... အနေဝေးသလိုပါ’

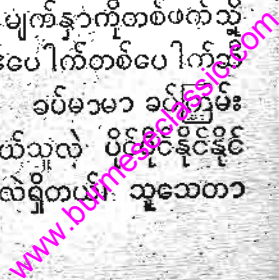
ဒါပေမယ့်... တခြားဘက်တွေမှာ ကျတော့လဲ... မင်းဟာမာ သားပဲ၊ အခုတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ... ကျန်ခဲ့တယ်၊ ချာပံနဲ့ ဂိုဏ်းက သေဆွားပြီ’

ဂျိုးဇက်က သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်းပေါ်လာပြီဟု တွက်ကာ သူ့အဖေ့နားသို့ စိုးသွားသည်။

‘ချာပံ သေရတာဟာ အဖေ့မှာ တာဝန်မကင်းဘူးလို့ သိခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအသိကြောင့် အဖေဖေများကြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ် မဟုတ်လားဟင်’

နသန်နီယံလိရူးမင်းက မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် သူ၏ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံများ မှုတ်စပ်ပါး အခြားအာသံမှမကြားရ။ ‘အဖေ... သူ့ကို... ကယ်ဖို့ ကြိုးစား... သေးတယ်၊ မရဘူး၊ အဖေ... တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ခဲ့ပါသေးတယ်’ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာပြီး ဂျိုးဇက်အား ကြည့်နေပြန်သည်။ ‘အဲဒါကို မင်းသိပါတယ် ဂျိုးဇက်ရယ်၊ မင်းသိနေတယ်မဟုတ်လား’

သူ့အဖေ၏ စကားကြောင့် ဂျိုးဇက် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ အလှန် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာအေးဖြင့် သူ့အဖေအား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့ လှဲကာ ခန်းဆီးတပ်မထားသည့် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ဆီသို့ ငေးနေသည်။ ‘ချာပံက တစ်မျိုးပဲ၊ ခပ်မာမာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နေတတ် လုပ်တတ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူလဲ ပိုင်စိုင်နိုင်နိုင် သိပ်ရှိတယ်၊ အောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်လဲရှိတယ်၊ သူ့သေတာ

မောင်ထွန်းသူ

ဟာ တို့အတွက် ကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုပဲ။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မင်းမေ့မပစ်ပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်။ သူက ခေါင်းတော့မာတယ်။ အဖေနဲ့တူတာကိုး။ သူ့ညီ ဂိုင်းနဲ့လဲတူတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ခေါင်းမာတာဟာ အဆိုးဆုံး ချို့ယွင်းချက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ'

စကားကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောနေရခြင်းဖြစ်၍ နသန်နီယဲလ် ရွားမင်း၏အသံသည် နှိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်၊ တိုးလိုက်၊ ကျယ် လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် ဒေါသစိတ်ဝင်လာ သည်။ ကိုင်ထားသော သူ့အဖေ၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှတ်ချ လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ 'အဖေ ချုပ်ကို ဂိုင်းနဲ့နှိုင်းတာ သိပ်ကိုမှားတယ်' ဟု ပြောသည်။ တင်းမာလွန်းသော လေသံ ကြောင့် သူ့ အဖေတုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ သူ့ အား ဆတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်သည်။ တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးသည် ဂျိုးဇက်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ 'ငါသိပါတယ်.... ငါသိပါတယ်။ မင်းပြောပြဖို့မလိုပါဘူး။ ချုပ်နဲ့တူတဲ့လူမရှိပါဘူး'

သူ့ အဖေ၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားကာ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအိုးပေါ်တွင် ဘယ်ပြောင်းညာလူးဖြစ်လာသည်။ သေ ခြင်းတရား၏ဒဏ်ကို သူ့ အဖေ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပြီဖြစ် ၏။ သူ့ ရင်ထဲမှဒေါသသည် ပူစိပေါင်းတစ်လုံးအတွင်းမှ လေ ထွက်သွားသည့်နှယ် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ ထိခိုက်နှစ်နာ စေလိုသောစိတ်၏နေရာတွင် သနားကရုဏာစိတ် ဝင်လာသည်။

သူ့ အဖေ နသန်နီယဲလ်ရွားမင်းသည် သူ့ အချစ်ဆုံးသော သား သေဆုံးခဲ့ရသည့်ကိစ္စတွင် အပြစ်မကင်းဖြစ်နေသော သူ၏ အခန်းကဏ္ဍကို သူ့ဖြစ်စေချင်သလို ဖန်တီးတည်ဆောက်ထား

ခဲ့ပုံပေါ်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာသည့်အခါ သူ့လုပ်ကြံ ဖန်တီးထားသည့်အဖြစ်ကိုပင် တကယ့်အဖြစ်ဟု ယုံကြည်လက် ခံသွားဟန်ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့ သား ချုပ် အတွက် သူ၏ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို ခံနိုင်ရည် ရှိလာအောင် များ လုပ်ခဲ့ခြင်းပေလား။

ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွယ်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားရန် အားဟု နေသည့် အသက်တစ်ချောင်း၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်နေ ရင်းမှပင် ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းထဲသို့ အတေးတစ်ခု ထပ်မံ ဝင် ရောက်လာပြန်သည်။ သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အမြဲ တစေ သဘောထားခြင်းမတိုက်ဆိုင်ခဲ့သော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူ့ကြားတွင် သိပ်ပြီး ခြားနားခြင်းမရှိဟု ထင်မိ၏။

သူ့ အဖေသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ မြေရိုင်းများကို မြေ ယဉ်များဖြစ်လာအောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ ကြသည့် သူ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ အမြင်မျိုးဖြင့် အရာရာကို ရှုမြင်သုံးသပ်ခဲ့သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့ အပေါ်၌ ငယ် ရွယ်စဉ် ကတည်းက အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ခဲ့သည်။ နား လည်မှုလွဲခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ သူ၏ နှုသော ဆတ်သော ထိခိုက်လွယ်သော စိတ်ကို အကောင်းဆုံးနှင့် အမြင်မှားဆုံး စိတ်ဟု ယူဆခဲ့၏။ သူ့ ကိုယ်သူ ဤမျှလောက် ထင်ထားခဲ့သော် လည်း သူ့ အလှည့်ရောက်၍ သူ့ သားများနှင့် သူ့ညီဂိုင်းတို့ နှင့် ဆက်ဆံလာရသည့်အခါ အားလုံးက သူနှင့် သဘော မချင်း အမြင်ချင်း မတူသည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအတွေးများဝင်လာသည့်အခါ သူ့စိတ်သည် ပို၍ပင် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းဖြစ်လာရသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ခုတင်ကို ကျောခိုင်းကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အမှောင်ထုအောက်တွင် မြက်ခင်းသည် မြစ်ဘက်သို့ဆင်းသွားနေသည့်နယ်ရှိ၏။ ညသည် လရောင်ကင်းမဲ့လျက်ရှိ၏။ မြေညီထပ်ရှိ ခန်းဆီး ကာမထားသော အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ထွက်လာနေသည့် အလင်းရောင် ပိုးတဝါးသည် ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်စိများ အမှောင်ထုနှင့် ကျင့်သားရလာသည့်အခါ ဆစ်ပင်များ ကြားတွင် လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားနေသည်ဟု ထင်လာသည်။ သေသေချာချာ ထပ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင်မူ မှန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်က သူ့အမြင်ကိုလှည့်စားသည်ဟု ထင်လာမိပြန်သည်။

ရပ်နေရင်းမှပင် ဂျော့ချီတောင်းအိမ်ရှိ ခုတင်ပေါ်မှ သူ့သားကို သတိရသည်။ သူသည် အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် သား၏မျက်နှာကို နှစ်နာရီ သုံးနာရီကြာမျှ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရ၏။ သူ့သား၏အဖြစ်မှာ သူ့အဖေပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သောသားဆို၍ ဤတစ်ယောက်သာရှိတော့၏။ သို့သော်လည်း ထိုသားသည် သူ့နှင့်နီးစပ်မှု လုံးဝမရှိ။ သွေးချင်းနီးသော်လည်း စိတ်ချင်းက ဝေးလွန်းသဖြင့် သူ့လက်လှမ်းဆုံးရှုံးသွားရသည့် သားတစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်နေ၏။

သူ့နောက်ဘက်ခုတင်ထက်မှ သူ့အဖေ၏ အသက်ရှူသံသည် စောစောကထက် ပို၍ ပြင်းထန်ကာ ပို၍ပင် ဆိုသံလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အား ခုကင်ဆီသို့ ပြန်သွားချင်စိတ် မရှိအောင် တစ်စုံတစ်ခုက တားမြစ်ခြင်းခံထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် အမြင်တက်ဥယျာဉ်၏ အမှောင်ထု အတွင်းမှ ရှည်လျားပြီး ကြမ်းတမ်းစူးရှသော အော်ခံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆီမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပျံ့တက်လာပြီး ဂျိုးဇက် ရပ် နေသည့် ပြတင်းပေါက်အနားမှ ကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် အခန်းအပေါ်ဘက်ရှိမီးဖိုခေါင်းတိုင်ပေါ်နားကာ နောက်တစ်ကြိမ် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်ပြန်သည်။ ဒေါင်းတစ်ကောင် ပေတည်း။

အဆက်မပြတ် ထွက်လာနေသော အော် သံများသည် ခေါင်းတိုင်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ ဖြတ်ဝင်ကာ လူနာ၏ အိပ်ရာခုတင်ဘေးမှ ဆောင်းမီးဖိုထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိ၏။ ခေါင်းတိုင်ထိပ်မှ ကျပ်ခိုးများသည် မီးဖိုထဲသို့ တဖျော့ဖျော့ကျလာနေကြသည်။ ဒေါင်း၏ အတောင် ဖြန့်သံကို ဂျိုးဇက် အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူ့အဖေ၏ အသက်ရှူသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ခွဲကြမ်းနေသံ တခွိုးခွိုးသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်လာနေသည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ထည်ချောင်းထဲမှ တင်းကျပ်ကျပ်အသံ ထွက်လာတတ်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် ခုတင်ဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားပြီး ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ အဘိုးအို၏လက်ကို ဆွဲကိုင်သည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သူ့အဖေအား နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုသည့်အန္တသည် ပြင်းပြစွာ ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ စိုလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ပြောလိုသည့် စကားများကို ပြော၍ မဖြစ်တော့။ ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရသဖြင့် ရှုမဲ့နေသော မျက်နှာကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ စိုက်ကြည့်နေရသည်။ သူ့အဖေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ လှုပ်ရှားနေသမျှ အရာအားလုံးသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဖြူဖွေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့တိပျော့ခွေ ဖြစ်သွားသည်နယ် ရှိသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသော လက်ကို ကိုင်ကာ ခုတင်ဘေးတွင် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ ဒူးထောက်၍ ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝတွင် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ရပ်နေသော တင်ပီနှင့် ဆုံမိသည်။

‘ဟို အော်သံက ဘာသံလဲ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ’ ဟု ထိတ်လန့်နေသောလေသံဖြင့် တိုးတိုးမေးသည်။

‘ဒေါင်းတစ်ကောင် မီးဖိုခေါင်းတိုင်ပေါ်နားပြီးအော်နေတာပါ’ ပြောပြောဆိုဆို ဂျိုးဇက်က တင်ပီ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ‘ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ သူ ဆုံးရှာပြီ’

(အဋ္ဌမတွဲကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပ ရန်)

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

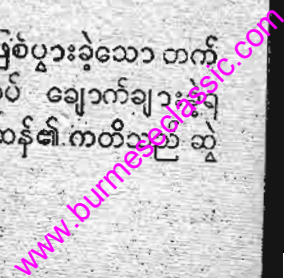
အပိုင်း (ရှစ်)

အနိုင်နှင့် အရှုံး

၁၉၇၂-၁၉၇၅

၁၉၆၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ကျင်းပသည့် အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ၌ 'ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ အဆုံးသတ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်မည်' ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် ရစ်ချတ်နစ်ကဆန်သည် သမ္မတအဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရ သည်။

ယမန်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သော တက် ပွဲဘော် ထိုးစစ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားခဲ့ရ သော အမေရိကန်လူမျိုးများအဖို့ နစ်ကဆန်၏ ကတိသည် ဆုံး ဆောင်မှု အပြည့်ရှိခဲ့၏။

၂၂ မောင်ထွန်းသူ

ကွန်မြူနစ်တို့၏ ထိုးစစ်ကြောင့် စစ်ပွဲ အနိုင်ရရှိရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယင်းထိုးစစ်ကြောင့် သမ္မတဂျွန်ဆင်၏ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မူဝါဒများသည် ပျက်ပြားခဲ့ရသည်သာမက နောက်တစ်ကြိမ် သမ္မတအဖြစ် အရွေးမခံနိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

သမ္မတနစ်ကဆန်သည် သူ၏သမ္မတသက်တမ်းကာလ ပထမလေးနှစ်တွင် ရွေးကောက်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့သည့် အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခုထွက်သော ကတိကို အသုံးပြု၍ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်တွင်း ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲကို ပျံ့နှံ့ကျယ်ပြန့်သွားအောင် တိုးချဲ့ခဲ့သည်။

သူသည် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံနှင့် လောနိုင်ငံတို့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုနှစ်နိုင်ငံစလုံးအား ဗုံးကြဲစေခဲ့သည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်အား ဗုံးကြဲခြင်းကို သမ္မတဂျွန်ဆင်က ရပ်တန့်ထားခဲ့ရာ သမ္မတနစ်ကဆန်က ပြန်လည်ဗုံးကြဲရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင်လည်း ဟိုင်ဖိုသင်္ဘောဆိပ်သို့ အဝင်အထွက် ရေလမ်းတစ်လျှောက်၌ မိုင်းများ ချစေခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ မြောက်ဗီယက်နမ်သို့ လက်နက်ရိက္ခာစသည်များ ပေးပို့နေခြင်းကို ရပ်တန့်သွားအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းကဲ့သို့ စစ်မျက်နှာသစ်များ ဖွင့်ခြင်းအားဖြင့် စစ်အရှိန်ကို ပိုမိုကြီးမားလာအောင် မြင့်တင်ခြင်းအပေါ် ပြည်သူလူထုက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေရန်အတွက် နစ်ကဆန်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ တိုက်ရိုက်ပါဝင် ပတ်သက်မှုများကို လျော့ချခဲ့

၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း အမေရိကန်တပ်များကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီး တောင်ဗီယက်နမ် စစ်တပ်အား လက်နက် တပ်ဆင်ပေးခြင်း၊ ရိက္ခာပစ္စည်းများ ထောက်ပံ့ခြင်းနှင့် စစ်ရေး လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခြင်း စသည်များကို တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယင်းမူဝါဒကို သူက 'ဗီယက်နမ်ပိုင်ပြုလုပ်ခြင်း' ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ 'စစ်ဆန့်ကျင်သူ'နှင့် 'စစ်လိုလားလို' နှစ် အုပ်စုစလုံးကို ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သော ဤမူဝါဒသည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြသူများ၏ 'ပြင်းထန်သောစိတ်ကို အေးဆေးသွားစေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအတွင်းသို့ စစ်မှုထမ်းမနေရ ဥပဒေအရ ပါဝင်လိုက်ပါရမည်ကို စိုးရွံ့လျက်ရှိကြသော ကျောင်းသားများအတွက် ဤ မူဝါဒသည် များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရစေခဲ့လေသည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ် မတ်လတွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း၌ တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် အမေရိကန်တပ်သား ဦးရေသည် ၅၄၀,၀၀၀ ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် 'စစ်အကြံပေးများ' အနေဖြင့် တပ်သားပေါင်း ၂၇,၀၀၀ မျှသာ ရှိခဲ့သည်။

'ဗီယက်နမ်ပိုင်ပြုလုပ်ရေး' မူဝါဒသည် သမ္မတသီယူ၏ စစ်တပ်အင်အားကို တစ်သန်းကျော်အထိ အင်အားတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်။ ဆိုင်ဂိုမြို့သို့ အမေရိကန် ငွေများနှင့် ပစ္စည်းများ အောတိုက်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းမူဝါဒသည် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေးပြဿနာများကို လုံးဝဖြေရှင်းမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ အသစ်တိုးချဲ့ခဲ့သော စစ်တပ်ကို လူများစုဖြစ်သော တေဝင်သူလယ်သမားများက သူတို့အား အကာအကွယ်ပေးမည့် တပ်များဟု

မမြင်။ သူတို့အား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ညှဉ်းပန်းဖိနှိပ် နိုင်ရန်အတွက် ပို၍ အင်အားကြီးပြီး လက်နက်ကောင်းများ ပို၍ တပ်ဆင်ထားသည့် စစ်တပ်ကြီးအဖြစ်သာ မြင်ကြသည်။ စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပေးခဲ့သော အကူအညီများကြောင့် နိုင်ငံ၏ စစ်တပ်မှ အုပ်ချုပ်သူ အကြီးအကဲများ ကြားတွင် အကျင့်ပျက်ပြားမှုများသည် အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားလာခဲ့ လေသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နှင့် တောင် ဗီယက်နမ်တပ်များ ပူးပေါင်း၍ ကမ္ဘောဒီးယားနှင့် လော နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အခြေ စိုက်စခန်းများနှင့် ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများကို ပြိုခွင်းဖျက် ဆီးရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော် လည်း ရည်မှန်းချက်နှစ်ခုစလုံးအတွက် အောင်မြင်မှု မရခဲ့ကြ ပေ။

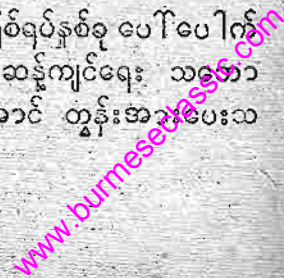
ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်းထိလျက်ရှိသော ဤနိုင်ငံ များကို အကြီးအကျယ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ် ပေါ်လာသည့် ရလဒ်များမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ အပြစ်မဲ့ တောင်သူလယ်သမားများ အများအပြား သေဆုံးခဲ့ရသည်။ လူသန်းပေါင်းများစွာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် များဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကုန်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နိုင်ငံ စလုံး ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒလက်အောက်သို့ ကျ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သမ္မတနတ်ကဆန်သည် စစ်ပွဲအတွင်းမှ အမေရိကန်တပ်များ ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ

ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူနေစဉ်အတွင်း အမေ ရိကန်တပ်သားပေါင်း ၂၀,၀၀၀ သာ ကျဆုံးခဲ့သည်။ သို့ သော်လည်း သူ၏ သမ္မတသက်တမ်းကာလ၏ ပထမ နှစ်နှစ် အတွင်းတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား နိုင်ငံပေါ်သို့ ဗုံးများ အကြီး အကျယ်တိုး၍ ချခဲ့ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပ နှင့် ပစိဖိတ်ဒေသများ၌ အမေရိကန်တို့ ကြချခဲ့သည့် ဗုံးတန် ချိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်မေလ တွင် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ပေါ်သို့ နေ့စဉ် ကြချနေသည့် ဗုံးတန်ချိန်မှာ တန်ချိန် သုံးထောင်အထိရှိခဲ့၍ နေ့စဉ်ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ မျှ ကုန်ကျခဲ့၏။ သို့သော်လည်း စစ်ကတော့ အဆုံး သတ် မသွားခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဗီယက်နမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမေရိကန်တပ် များသည် စိတ်မပါစာပါဖြင့် စစ်ပွဲတိုး ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေ ကြသည်။ စစ်အရာရှိများကြားတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု များ တိုးတက် များပြားလာသည်။ အရာရှိများအား ငယ် သားများက လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ် တိုက်ခြင်း များ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားလာသည်။ အမိနိုင်ငံအတွင်း၌ ဗီ ယက်နမ် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများသည် တိုက်ပွဲဝင်နေ ကြသော စစ်သားများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း လဲစေခဲ့သည်။

ဤအတွင်းမှာပင် ဆိုးဝါးသောဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာခဲ့၏။ ယင်းဖြစ်ရပ်များသည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘော ထားကို ပိုမိုခိုင်မာကြီးထွားသွားအောင် တွန်းအားပေးသ လို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပထမဖြစ်ရပ်မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မိုင်လေး ရွာ၌ အမေရိကန် စစ်သားများက ဗီယက်နမ် ရွာသူရွာသား သုံးရာကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စကို ၁၉၇၁ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ပင်တဂွန်မှတ်တမ်းများ ဟု လူ လူအများက သိခဲ့ကြသောစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ် ၏။ ယင်းစာအုပ်ပါ အချက်အလက်များသည် လျှို့ဝှက်စာရွက် စာတမ်းများမှ ပေါက်ကြားလာသည့် အချက်များဖြစ်သည်။

ပင်တဂွန်မှတ်တမ်းများ မှာ ၁၉၄၅ မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ကာလအတွင်းက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအတွင်း၌ အမေရိကန်တို့ ပါ ဝင်ဆက်စပ်မှုများကို အစိုးရက အသေးစိတ် လေ့လာပြုစု၍ တင်ပြထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ငိုဒင်ဒင်း အစိုးရအား ဖြုတ်ချရန် စီစဉ်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွင် သမ္မတကနေဒီ ပါဝင်စွက်ဖက်ခဲ့သည့်အတိုင်းအတာ ပမာဏကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ တုန်ကင်ပင်လယ်ကျွေ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်နောက် ခံသမိုင်းကြောင်း ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ဖော်ထုတ်တင်ပြထားသည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် သမ္မတဂျန်ဆင်သည် လုပ်ရိုးလုပ် စဉ်အတိုင်း ကြေညာခြင်းမပြုဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ မြောက်ဗီ ယက်နမ်နိုင်ငံအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ယင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို သူသည် လွတ်လပ်စွာ သုံးစွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တုန် ကင်ပင်လယ်ကျွေ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သမ္မတ ဂျန်ဆင်အား ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပေးရန်အတွက် ကြိုတင်စီမံ၍ လမ်းခင်း ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

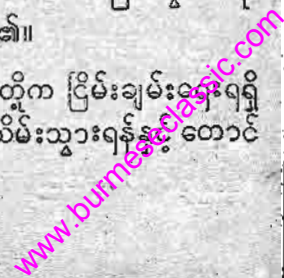
ထို့ပြင်လည်း ဗီယက်နမ် အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတကနေဒီနှင့် ဂျန်ဆင်တို့က အမေရိကန်ပြည်သူတို့အပေါ်

လိမ်ညာခဲ့ခြင်းများကိုလည်း အတိအကျ ဖော်ပြထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနေဖြင့် ပြည်သူတို့၏အာရုံကို ၁၉၆၈ ခုနှစ် မေလတွင် ပါရီမြို့၌ ကျင်းပခဲ့သည့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ အပေါ် စူးစိုက်နေစေရန် အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် အချက်အလက်များကို အကျယ်ချဲ့၍ တင် ပြကြသည်။ အဆုံးမရှိနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ထွေး များပြား သော ပြဿနာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ညှိနှိုင်းကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပါရီငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲသည် ငါးနှစ်မျှ ကြာ ခဲ့၏။ နှစ်ဖက်စလုံးက မိမိတို့ဘက်မှ အသာစီးရရှိရေးအတွက် ဆွေးနွေးပွဲကို ခုတုံးလုပ်ကာ ဝါဒဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်းများကို သာ အဓိကထား၍ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံးသည် တစ် ခု တည်း သော ပြဿနာပေါ်၌သာ အာရုံစူးစိုက်ကြသည်။ ယင်းမှာ ဆိုင်ဂုံ တွင် မည်သူ အုပ်ချုပ်သင့်သနည်း ဟူသော ပြဿနာ ဖြစ်၏။ ဆွေးနွေးပွဲစဉ်က အမေရိကန်နှင့် မြောက်ဗီယက်နမ် ကိုယ် စားလွယ်များသာ ပါဝင်ကြသော်လည်း နောက် ပိုင်း တွင် သမ္မတသီယူအစိုးရနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးမှ ကိုယ်စားလွယ်များကိုပါ ထည့်သွင်းလာကြသည်။ သို့ သော် လည်း ဆွေးနွေးပွဲတွင် တိုးတက်စရာ အလားအလာများသည် ပို၍ပင် ပိတ်သွားသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အငြင်းပွားစရာ များသာလျှင် တိုးတက်များပြားလာခဲ့၏။

ဟန့်ဒြင်နှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးတို့က ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိ ရေးအတွက် အမေရိကန်တပ်များ ရုပ်သိမ်းသွားရန်နှင့် တောင်

၈ မောင်ထွန်းသူ

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတွင် လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်းရန် တောင်းဆို ကြသည်။ သမ္မတသီယူကမူ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ဖွဲ့စည်းရေးဟူ သောအဆိုကို လုံးဝလက်မခံ။ ဤသို့ဖြင့် ပါရီဆွေးနွေးပွဲသည် မည်မည်ရရ တစ်ခုမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဆက်၍သာ ဆွေးနွေး လျက်ရှိကြ၏။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကလည်း ရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ။ ဆက် လက်၍ တိုက်မြဲတိုင်းတိုက်လျက် ရှိလေသည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုဇ်ယင်ဂီ ယက်သည် မြောက်ဗီယက်နမ်၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အကောင်း ဆုံးသော တပ်မဟာသုံးခုကို တွင်ကားများနှင့် အမြောက်များ အင်အားပါပြည့်၍ တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းထိုးစစ်ကို တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် သမ္မတနစ်ကဆန်သည် ဟန့်ဇိုင်နှင့် ဟိုဖေ့တစ်ဝိုက်ရှိ နယ်မြေများကို ဘီ ၅၂ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်များ စေလွှတ်၍ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်စေခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှစ၍ ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့သည့်လုပ်ငန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် လုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းပေတည်း။ ထို့ပြင်လည်း ဟိုင်ပုံ သင်္ဘောဆိပ်ကို ပိတ်ဆို့ ရန်အတွက် တုန်ကင်ပင်လယ်ကျေ တွင် ရေမြှုပ်ဗုံးများချရန် အမိန့်မေးခဲ့သည်။ ဤတွင် ကွန်မြူနစ် တို့၏ ဘောင်ဗီယက်နမ် ထိုးစစ်အသစ်သည် တန့်သွားခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန်တို့၏ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ဟိုင်ပုံတစ်ဝိုက်၌ မိုင်းများချခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဟန့်ဇိုင် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေး တောင်းဆိုချက်များကို အသင့်အတင့် လျှော့ချလာခဲ့သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ စောစောပိုင်းတွင် သူတို့ တက်မှ ဆိုင်ရုံရှိ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့တွင် အမျိုးသား လွတ် မြောက်ရေးတပ်ဦး ကိုယ်စားလှယ်ပါဝင်ရေးဟူသောကောင်း ဆိုချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက် အစား အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေးနှင့် အမေရိကန်တပ်များ ရုပ်သိမ်းရေး ကို အဓိကထား၍ တင်ပြတောင်းဆိုလာကြသည်။ ထို့ပြင်လည်း တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းရှိ ပြဿနာများကို နှစ်ဖက် ပူး ပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားသည့် အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ကောင်စီ က ဆွေးနွေးနေစဉ်ကာလအတွင်း သမ္မတသီယူအစိုးရက အစိုး ရအဖွဲ့ တာဝန်ကို ယူထားရန် အကြံပြုကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမေရိကန်သမ္မတရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပမည့် နိုဝင်ဘာလသည် နီးကပ်လာသည်။ ထိုအခါ သမ္မတ နစ်ကဆန် နှင့် သူ၏ အမျိုးသား လုံခြုံရေးအကြံပေးအရာရှိ ဒေါက်တာ ဟင်နရီ ကစ်ဆင်ဂျာတို့ သည် စောစောပိုင်းက ရရှိထားသော သဘောတူညီချက်များကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ရန် အားထုတ် လာကြ၏။

သို့သော်လည်း သမ္မတသီယူက ကွန်မြူနစ်တို့၏ အကြံပြု ချက် အသစ်များအား 'အယောင်ဆောင် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ဟု အမည်ပေးကာ ပယ်ချခဲ့သည်။ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သမ္မတသီယူ၏ ငြင်းဆန်မှုကို တုံ့ပြန် တွန်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် အမေရိကန်အစိုးရသည် မြောက်ဗီ ယက်နမ်အား ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ယာယီ ရပ်ဆိုင်းပစ်ခဲ့၏။

ထို့နောက်အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဝါရှင်တန် မြို့ထောင့်၌ ကျင်းပခဲ့သည့် သမိုင်းဝင် သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ၌ ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်ဂျာက ဗီယက်နမ် ငြိမ်းချမ်းရေးသည် 'လက်တစ်ကမ်းအကွာ' သို့ ရောက်နေပြီဟု ကြေညာခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲမှ ထွက်ပေါ်လာသမျှအထဲမှအလားအလာကောင်းများကိုကြည့်ကာ သမ္မတနစ်ကဆန်အား ဒုတိယသက်တမ်းအတွက် သမ္မတအဖြစ် ပြန်လည်တင်မြှောက်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ပါရီငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ ပြန်စသည့်အခါ မည်သည့်သဘောတူညီချက်ဆီသို့ ဦးတည်ရမည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မသိဘဲ ဆွေးနွေးပွဲ ပျက်တော့မလို ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ဝေဖန်သူများက သမ္မတနစ်ကဆန်သည် ရွေးကောက်ပွဲ အနိုင်ရရှိရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲကို အလွဲသုံးစား လုပ်ခဲ့သည်ဟု ချက်ချင်း စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။

ဒီဇင်ဘာ လဆန်းပိုင်းတွင် ကိုယ်စားလှယ်များသည် ပါရီမြို့ အစွန်ရှိ သူတို့နှစ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသော အမည်မဖော်ပြသည့် နေရာများ၌ ထပ်မံ ဆွေးနွေးကြပြန်၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကိုယ်စားလှယ်များကြား တွင် ယခင်က မရှိခဲ့ပူးသည့် တင်းမာမှုသည် တည်ရှိလာခဲ့၏။ ဆီးနှင်းများ တဖဲ့ဖဲ့ ကျဆင်းနေသည့် အပြင်ဘက် လမ်းမများပေါ်တွင်လည်း သတင်းစာဆရာများသည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားနေကြ

သည်။ ဆွေးနွေးပွဲ ကိုယ်စားလှယ်များနည်းတူ သူတို့ အားလုံးကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါ် အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိကြ၏။

ခရစ်စမတ်ပွဲတော်သည် နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် သတင်းစာဆရာများထဲမှ လူနည်းစုကတော့ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းမှ အမေရိကန်တပ်များ မထွက်ခွာမီ ကြီးမားပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာမည့် အရေးကို တွေးကာ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြလေ၏။

သည် အအေးဒဏ်ကြောင့် လက်ပြင်ကိုကုန်းကာ ရပ်လျက်ရှိ
၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် သူ၏ ရန်သူ ဗီယက်နမ်တို့
ကြား၌နောက်ဆုံး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေရသော အဖြစ်သည်
ဆယ်နှစ်တာမျှ ကြာညောင်းခဲ့သည့် စစ်ပွဲအတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သမျှအရာရာတိုင်းလိုပင်အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်ဟုထင်မိ၏။

သူတို့ရပ်နေသည့်နေရာမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ဆေးဖြူ
သုတ် ကော့တိတ်ချို အိမ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။
အိမ်ကလေး၏အမိုးမှာ လီမွော်ရောင် အုတ်ကြွပ်များ ဖြစ်၍
ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများမှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။ လေး
ဖက်လေးတန်တွင် အုတ်တံတိုင်း ကာထားသည်။ ပါရီမြို့လယ်
နှင့် ဆယ့်ငါးမိုင်မျှ ကွာဝေးသော မြို့ဆင်ခြေဖုံး အစွန်၌
တည်ရှိသည်။ လိပ်စာမှာ အမှတ် ၁၀၀၊ ဂျင်နရယ်လက်ကံလာ
ရိပ်သာလမ်းဖြစ်၏။

ဤဂေဟာလေးအား ၁၉၆၉ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးငြိမ်းချမ်း
ရေး ဆွေးနွေးပွဲပထမဆုံးအကြိမ် လူမသိ သူမသိတိတ်တဆိတ်
ကျိတ်၍ ဆွေးနွေးစဉ်ကတည်းက ကြိုတင်၍ ရွေးချယ်ခဲ့သော
နေရာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်မှ ဒေါက်တာကစ်
ဆင်ဂျာနှင့် မြောက်ဗီယက်နမ်ဘက်မှ လီဒပ်သိုတို့ မည်သူမျှ
မရိပ်မိမသိရှိအောင် စတင်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးပွဲကို
ကုလကံဘားရိပ်သာလမ်းရှိပြင်သစ်အစိုးရ စည်းဝေးခန်းမကြီး
အတွင်း၌ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(၁)

အဆမတန် အေးလွန်းလှသည့် ဒီဇင်ဘာလ ဆောင်းလေသည်
ဂစ်ဖိဆာယက်ဗိတီ ရပ်ကွက်၏ ဂျင်နရယ်လက်ကံလာ ရိပ်သာ
လမ်းတစ်လျှောက် တဖူးတဖူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

အအေးဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသော ဂျိုးဇက်
ရှားမင်းသည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာများကို အပေါ်သို့
ဆွဲဆန့်ကာ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို လိုအောင်ဖုံးလိုက်သည်။ ခြေ
ထောက်များ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားစေရန်အတွက်
လမ်းမပေါ်တွင် သုံးလေးချက်မျှ စောင့်လိုက်သည်။ လူမျိုး
ပေါင်းစုံပါဝင်သော သတင်းစာဆရာများနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ
များမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ထိုအုပ်စုနှင့်အတူ ဟင်နရီ ကစ်ဆင်
ဂျာ ရောက်အလာကို မျှော်လင့် စောင့်စားလျက်ရှိသည်။ သူ

ယခု ကော့တိတ်ချီအိမ်ကလေး၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ လက်ဝဲဝါ ဒီသမား ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာ ဖါနန်လက်ဂါး ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူကွယ်လွန်သည့်အခါ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်းက ဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင် ပါဝင်တည်ထောင်ခဲ့သော ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ လူ့ဒါန်းခဲ့သည်။

ခေတ်ဟောင်းက ထင်ရှားခဲ့သော ဗီယက်နမ်ကွန်မြူနစ်များသည် ပါချီမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်ဖြစ်ရာ နှစ်ဆယ်ပြည့်နှင့် သုံးဆယ်ပြည့်နှစ်များအတွင်းတွင် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်များနှင့် များစွာရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ထိုရင်းနှီးမှုသည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်းထိ တည်တံ့ခိုင်မာဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟန့်ရှင်မှ အသုံးပြုလိုသည်ဟုဆိုသောအခါ ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ပန်းချီဆရာ၏ အိမ်ကို လိုလိုချင်ချင် ငှားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၇၂ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးလများအတွင်းတွင် ထိုအိမ်ကလေးသည် မြောက်ဗီယက်နမ်တို့မကြာခဏ အသုံးပြုရာနေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

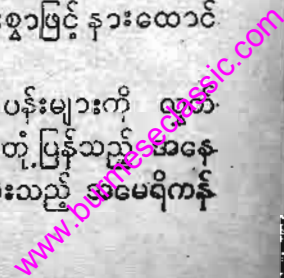
နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် စကားစမြည် ပြောခဲ့ရသော ဂျိုးဇက်သည် ပင်မခန်းမကြီး၏ နံရံများပေါ်၌ ပန်းချီဆရာ ဖာနန်လက်ဂါး၏ လက်ရာ စိတ္တဇ ပန်းချီကားချပ် အများအပြား ချိတ်ဆွဲထားသည်ဟုဆိုထားသည်။ ခန်းမကြီးအလယ်တွင် အစိမ်းရောင် သိုးမွေးစားပွဲခင်း ခင်းထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးရှိ၍ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ရေနံဖန်ခွက်များ ဖုံးကွယ်ထားသည်။ စားပွဲပတ်လည်တွင်မူ ကုလားထိုင်ခြောက်လုံး ချထားသည်။

သူတို့ အမေရိကန်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ရောက်သွားတိုင်း ထိုအပြင်အဆင်ကို လက်ရာမပျက်တွေ့ရပါသည်ဟု သူ့မိတ်ဆွေက ဂျိုးဇက်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဤနေရာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကစ်ဆင်ဂျာသည် ပါချီမြို့၏ ဆင်ခြေပုံး ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ကားကို တစ်နာရီ မိုင် ၁၀၀ နှုန်း မောင်း၍ သတင်းစာ ဆရာများ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် မလိုက်နိုင်အောင် တိမ်းရှောင်လှည့်ပတ်၍ လာလေ့ရှိ၏။

အခုကျတော့ ဤနေရာကို လူအများက သိနေကြပြီ။ ကစ်ဆင်ဂျာအနေဖြင့် ဟိုတုန်းကလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာစရာမလိုတော့။ အဖြူရောင် မာဆီးဒီးကားကြီးပေါ်၌ထိုင်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ပြင်သစ်ရဲများ နှစ်ဖက်ခြံရံ၍ တခမ်းတနား ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့ကလည်း ကစ်ဆင်ဂျာသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် စားပွဲခင်း အစိမ်းရောင်ခင်း ထားသည့် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်အတွင်းက ခေါင်းမာစွာတင်ပြနေခဲ့သည့် အချက်များကို လုံးဝတင်ပြခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ၏ အစိုးရက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြား အမှန်းပွားမှုများကို ရုပ်စုံပစ်ရမှ သဘောတူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေသည့် လီဒပ်သို့၏ စကားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နားထောင် လျက်ရှိသည်။

ဟန့်ရှင်အစိုးရသည် အမေရိကန်စစ်သုံ့ ပန်းများကို လွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလိုက်လျောမှုကို တုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် သမ္မတ နှစ်ကဆန်က ကျန်ရှိနေသေးသည့် အမေရိကန်

တပ်အားလုံးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးပြီး တောင်ဗီယက်နမ်၏ နောင် အနာဂတ်နိုင်ငံရေးဘဝကို သူ့ဘာသာသူ တည်ဆောက် ခွင့်ပြုစေလိုကြောင်း တင်ပြသည်။ ဤစကားများသည် စော စောပိုင်းက တင်ပြခဲ့ဖူးသည့် အမေရိကန်တို့၏ အကြံပြုချက် များကို လက်ခံသည့်သဘောဖြစ်၏။

ဆိုင်ဂုံတွင် ဖွဲ့စည်းမည့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့တွင် အမျိုး သား လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင် ရေး ဟူသော တောင်းဆိုချက်သည် ဆွေးနွေးပွဲ စကတည်းက ကွန်မြူနစ်တို့က စဉ်ဆက်မပြတ် တင်ပြလာခဲ့သော တောင်း ဆိုချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ယင်း တောင်းဆိုချက် ပါမလာသဖြင့် ထူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်။

မြောက်ဗီယက်နမ်တို့သည် နောက်တစ်လအကြာတွင် ကျင်း ပြုလုပ်မည့် အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲအပေါ်၌ မျက် ခြည်မပြတ် လေ့လာကာ ရွေးပွဲနီးလာလေလေ သမ္မတ နစ်က ဆန်အား ဖိအားပေးလေ လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အမေရိကန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကလည်း ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာသဘော ပေါက်လျက်ရှိရာ ဟန့်ရှိုင် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ အပေါ်၌ သံသယမကင်းရှိခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့ လွန်ခဲ့ပြီး နောက် နှစ်လတိတိ ရင်တမမဖြင့် နေခဲ့ကြရပြန်သည်။ သမ္မတ နစ်ကဆန် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်အရွေးခံရသည်။ သို့သော် လည်း သမ္မတသိယူက တောင်းဆိုချက်များကို သူ့သဘောမတူ ဟု ငြင်းဆန်နေသည်။

နီဝင်ဘာလလယ် ဆွေးနွေးပွဲ ပြန်၍စသည့်အခါ အခြေ အနေ ပြန်၍ တင်းမာလာပြန်သည်ဟု ဂျိုးဇက်၏ သတင်းလေး များက ပြောပြသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ယခင်က ခေါင်း မာစွာ တင်ပြခဲ့ဖူးသည့် တောင်းဆိုချက်များကို ပြန်လည်၍ ဆုပ်ကိုင်လာကြပြန်သည်ဟု ဆိုသည်။ အမေရိကန် ကိုယ်စား လှယ်အဖွဲ့သည် သမ္မတ သိယူ၏ ရည်မှန်းချက်များကို ကွန်မြူ နစ်တို့ဘက်မှ လက်ခံစဉ်းစားလာစေရန်ဖျောင်းဖျားနားချသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝမရ။ ဤတွင် ဆွေးနွေးပွဲကို ဖျက်သိမ်း လိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဟုပင် သတင်း ပေးများက ဂျိုးဇက်အား အသိပေးခဲ့ကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့မှစ၍ ပြန်လည်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော ပွဲသည် ဆယ်ရက်တိတိ ကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် တိကျပြတ် သားသော အဖြေမထွက်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အချိန်ဆုံးသော နည်းပရိယာယ်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသော အသုံးအနှုန်း အပြောအဆိုများကြောင့် အမေရိကန် ကိုယ် စားလှယ်အဖွဲ့သည် စိတ်ပျက်လာနေပြီဟု အပြင်ဘက်မှသတင်း ကြားခဲ့ကြရ၏။

သတင်းစာဆရာများသည် ကော့တိတ်ချီနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် ယာယီတဲများနှင့် နေကြခြင်းဖြစ်ရာ အုတ်တံတိုင်းမှကျော်၍ ကော့တိတ်ချီအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ် ကို မြင်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွေးနွေးပွဲ ရပ်နားသည့် အခါ ကစ်ဆင်ဂျာကိုဖြစ်စေ၊ လီဒပ်ဆိုကိုဖြစ်စေ သူတို့၏ ကိုယ် ရေးအရာရှိများနှင့် သစ်ပင်များအောက်၌ အညောင်းအညာ ပြေ လမ်းလျှောက်၍ စကားပြောနေကြသည်ကိုပင် မြင်တွေ့ကြ

ရ၏။ ထိုအခါ အဝေးမှနေ၍ တယ်လီဖိုတို မှန်ဘီလူးများဖြင့် သမိုင်းဝင်ဓာတ်ပုံများကို မရအရ ရိုက်ယူကြသည်။

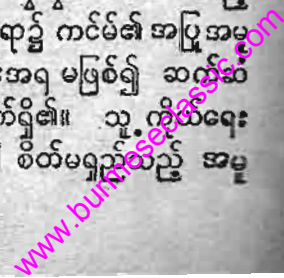
သို့သော်လည်း ပြတင်းပေါက်အားလုံးကိုမူ ခန်းဆီးများဖြင့် ပိတ်၍ ကာထားသည်ဖြစ်ရာ အတွင်းဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုများကိုမူ သတင်းစာဆရာများ လုံးဝမမြင်ကြရပေ။ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုလုံးကို ယင်းကဲ့သို့သောနည်းဖြင့် သတင်းယူရသည်မှာ အလွန် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း၏။ သို့သော်လည်း အခြားလူများနည်းတူ ထွက်လာမည့်အဖြေအပေါ် မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီး ထားနေမိသောဂျိုးဇက်သည် စိတ်ပျက်ခြင်း အားလျော့ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် ဤနေရာမှမခွာဘဲ နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်။ အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း။ ဆီးနင်းများ ရောနေသည့် မိုးစက်များသည် တဖွဲ့ဖွဲ့ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကစ်ဆင်ဂျာနှင့် သူ့အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မော်တော်ကားများသည် ရိပ်သာလမ်းသွယ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကော့တီတီချီ အိမ်ကလေး၏ သံမဏိတံခါးကြီးများနောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကားများ အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကြီးများသည် ချက်ချင်း ပိတ်သွားသည်။ အရပ်ပူပူ ဝဝတုတ်တုတ်၊ အဖြူရောင် မိုးကအကျီဝတ်ထားသော မျက်မှန်ထူထူနှင့် ဟင်နရီကစ်ဆင်ဂျာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ကလေး၏ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သတင်းစာဆရာများက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုသဖြင့် လှမ်း၍ တားကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကစ်ဆင်ဂျာက လှည့်၍ပင်မကြည့်။

ဂျိုးဇက်သည် အခြားသော သတင်းစာဆရာများကဲ့သို့ပင် ကစ်ဆင်ဂျာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ ကစ်ဆင်ဂျာအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ဖို့အတွက် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လီဒပ်သို့ တံခါးဝသို့ ထွက်လာလေမလား။ သို့သော်လည်း လီဒပ်သို့ ပေါ်မလား။ သတင်းစာဆရာများကြားတွင် ဝေဖန်မှုများ ရှိလာသည်။ ထို့နောက် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ကြေညာချက် စောစောစီးစီး ထွက်လာလေမလား ဟူသော အတွေးဖြင့် ထင်မြင်ချက်များပေးကာ လေ့လာသုံးသပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထရန်ဗန်ကင်မ်သည် ကော့တီတီချီအပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်ကာ အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်မှ သတင်းစာဆရာများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှ ရပ်နေသော ကိုယ်ရေးအရာရှိအား ခေါ်၍ မှန်ပြောင်းတစ်လက် ယူခိုင်းသည်။ ကင်မ်သည် လီဒပ်သို့ ကဲ့သို့ပင် အနက်ရောင် ကော်လာလည်ပင်းဖုံး ကြူးနစ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။

မြောက်ဗီယက်နမ် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင် ပါလာသည့် အောက်တန်းဝန်ထမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ကင်မ်၏ အပြုအမူသည် တရင်းတနီးမရှိ။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ မဖြစ်၍ ဆက်ဆံနေရသည့် သဘောမျိုး ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်ရေးအရာရှိက မှန်ပြောင်းလာပေးသည့်အခါ စိတ်မရွံ့သည့် အမူ

၂၀ မောဝါထွန်းသူ

အရာဖြင့် ဖျတ်ခနဲတွဲယူလိုက်သည်။ သူသည် မှန်ပြောင်းကို လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် တိုးလိုက် လျှော့လိုက် လုပ်ကာ သတင်းစာဆရာ
များအား ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ဦးသောသူ၏
မျက်နှာကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်
လျက်ရှိလေသည်။

‘ဆွေးနွေးပွဲကို သတင်းလာယူတဲ့ သတင်းစာဆရာ စာရင်း
တစ်စောင် သွားယူစမ်း’ဟု သူ့ကိုယ်ရေးအရာရှိအား လှည့်
မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ‘အဲဒီထဲမှာ ရှားမင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့
အမေရိကန်တစ်ယောက် ပါသလားရှာကြည့်။ မြန်မြန်သွား’

အရာရှိသည် ‘အခန်းထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွား
ပြီး ခဏအကြာတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်၍ ပြန်ဝင်လာသည်။
‘ဟုတ်ပါတယ် ရဲဘော်ကင်မ်’ဟု အမောတကောပြောသည်။
‘အမေရိကန်တွေ စာရင်းမှာ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းနာမည်နဲ့ တစ်
ယောက် ပါလာပါတယ်’

အရာရှိက ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ ထောက်လှမ်းရေးမှူး
တစ်ယောက် တယ်လီဖိုနီနှင့် ရိုက်ယူထားသော ဂျိုးဇက်ဇ်
ခတ်ပုံကို ပြသည်။ ကင်မ်က လှမ်းယူပြီး သေသေချာချာ
ကြည့်နေသည်။ အရာရှိက ဂျိုးဇက်ဇ်မှ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြ
သည်။

‘ကော်နဲလ်တက္ကသိုလ် အာရှရေးရာဌာနပါမောက္ခ။ ၁၉၅၄
မှ ၁၉၆၇။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ပူးတွဲပြည်သူ့ရေးရာ
ဌာန-ဆိုင်ရုံ- အကြီးတန်းအကြံပေး- သုံးလ ၁၉၆၈ခု ဇန်န
ဝါရီမှ မတ်လအထိ၊ ရာထူးမှ ထွက်- အမေရိကန် သစ္စာမဲ့မှု
စာအုပ်တစ်အုပ်ရေး- ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ် ထားရှိသည့်

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ မူဝါဒသဘောထားကို ဝေဖန်
ထားသောစာအုပ်’

‘အေး ဟုတ်တယ်’ ဟု ကင်မ်က ကြား ဖြတ်ပြောသည်။
နာမည်သိပ်ကြီးတဲ့စာအုပ်ပဲ၊ အခု သူ ဒီလာတာဘာကိစ္စတဲ့လဲ’

အရာရှိက ဆက်ဖတ်သည်။ ‘သူ့စာအုပ် ကျော်ကြားလာ
သည့်အတွက် မြိတ်သူ့ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး လန်ဒန်၌ အခြေချလျက်ရှိ
သော ဂျိုးဇက်အား လန်ဒန်မြို့ သည် တိုင်းမ်သတင်းစာက ငြိမ်း
ချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲနှင့် စစ်ပွဲအကြောင်း ဆောင်းပါးများ
ရေးရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ ဆောင်းပါး နှစ်
စောင် သတင်းစာ၌ ပါပြီးခဲ့ပြီ’ အရာရှိသည် နောက်တစ်ရွက်
လှန်၍ ဆက်ဖတ်သည်။ ‘ယခု တူလာရေးစံပန်းခြံဘေး ရိုဗို
လီလမ်းနှင့် ကတ်စတီဗီအွန်လမ်းထောင်ရှိ အင်တာကွန်တီနင်
တယ်လ် ဟိုတယ်၌ တည်းသည်။ အခန်းနံပါတ် ၄၅၆၇’

ကင်မ်သည် စာရွက်များကိုယူ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်ဖတ်
သည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက် အနီး၌ ရပ်နေဆဲ။ ထို့နောက်
စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ကိုဆွဲယူ
သည်။ သူ့ ကြိုးနှစ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်မှ ဘောပင်ကို ဖြုတ်၍
ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စာတစ်စောင်ရေးသည်။

‘သတင်းစာဆရာတွေကြားမှာ ခင်ဗျားကိုမြင်လို့ မှန်ကန်
ပြန် မနက် ၇း၃၀ နာရီမှာ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်တယ်။ အိတ်စတီ

လီအွန်လမ်း ဘက်တူလာရေးစံပန်းခြံ ဝင်ပေါက်နားမှာ ဆုံကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားသမီး တူယက်အကြောင်း သိချင်ရင်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ကပ်ဆင်ဂျာနဲ့ အမေရိကန် စေ့စပ်ရေးသမားတွေရဲ့ ကလိမ်ကျမှု သတင်းကို အတွင်းကျကျသိချင်ရင် လာခဲ့ပါ။ ထရန်ဗန်ကင်မ်’

ကင်မ်က စာကို စာအိတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး ဆူ့အရာရှိလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

‘ငါတို့ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ကို ပိုင်ယာလက်စက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးခေါ်၊ ဒီအိမ်နောက်ဘက်ကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါလို့ ပြော၊ ဒီစာကို သူ့ လက်ထဲထည့်၊ ရှားမင်းဆီ သွားပို့ ခိုင်း၊ ငါ ဒီပြတင်းပေါက်ကစောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ သူ့ ကို ပြောမြဲလိုက်’

သားရေဂျက်ကက်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ သတင်းထောက်က စာပေးလိုက်သည့်အခါ ရှားမင်း၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ ကင်မ်သည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို ပီပြင်စွာ မြင်နေရ၏။ သူသည် ဂျိုးဇက် စာငုံ ဖတ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ခေါင်းမော့လာပြီး ကော့တိတ်ချီဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ အား မြင်တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ အောက်ထပ်အခန်းဆီမူ ဂျာမန်လေသံများ ပါဝင်လျက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံကို ကြားနေရ၏။ အမေရိကန်သမ္မတ၏ အမျိုးသားလိုခြံရေး အကြံပေး ဟင်နရီကပ်ဆင်ဂျာ၏ အသံပေတည်း။

သူက မြောက်ဗီယက်နမ် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ ဆွေးနွေးပွဲအချိန် မကြာ ကြာအောင် ဆွဲထားခြင်း၊ မရိုးမဖြောင့်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တောင်းဆိုချက်များ တင်ပြနေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဆွေးနွေးမှုနှင့် စေ့စပ် ညှိနှိုင်းမှုများကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရန် ဆန္ဒမရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မြောက်ဗီယက်နမ် ကိုယ်စားလှယ် လီဒပ်သိုအား ပြောပြလျက် ရှိလေသည်။

(၂)

ဂျိုးဇက်နှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော ကင်မိက လောင်ဗရီဒူပါလစ်နန်းတော် နံရံများတစ်လျှောက် တန်းစီနေသည့် စစ်သူရဲကောင်းများ၊ နတ်သမီးများနှင့်တရား ဟောဆရာကြီးများ၏ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများဆီသို့ လက်တစ် ဖက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

‘ပြင်သစ်တွေဟာ သူတို့လူမျိုး ကောင်းစားရေးအတွက် ဆိုရင် စံနမူနာပြုလောက်အောင် လိမ္မာပါးနပ်ကြတယ် မွန်စီ ယာရှားမင်း’

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင် တက်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ တဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိသော ဆီးနှင်းများသည် စောစောကလောက် ထူထပ်သိပ်သည်းခြင်း မရှိတော့။

‘အဲသလို စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးကို အမေရိကန် လူမျိုးတွေ ဆီမှာ လုံးဝမတွေ့ရဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်’

ကင်မိက ဦးခေါင်းကို ဂျိုးဇက်ဘက် လှည့်၍ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးသည် မလိုတမာပြုံး။ ‘ခင်ဗျားလဲ သိနေသားပဲ၊ ပြင် သစ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ သူတို့ရဲ့ မာန်မာနကို ချတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ထိန်းချုပ်တဲ့ အလေ့အထလဲမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ပါရီမြို့ပေါ်က ပြင်သစ် ဆင်းရဲသား တွေဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ငွေတွေ ဘုန်းဘောလအောသုံးပြီး လို အပ်တာထက်ပိုပြီး အဆမတန် ဆင်ယင်ထုလုပ်ထားတဲ့ နန်း တော်ကြီးတွေ ရုပ်တုကြီးတွေကို မြင်တွေ့နေကြရတယ်၊ သူတို့ အနေနဲ့ အဲဒါတွေကိုမြင်တိုင်း အဲဒါတွေကို ထည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မင်းမှူးမတ်တွေ အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးကြသလား၊ ဒေါသဖြစ် ကြသလား၊ ပြည်သူတွေအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက်ပြုပြီး တည် ဆောက်သွားခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်ကြသလား၊ မပေါ်ကြဘူး၊ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူး လား၊ ပြင်သစ်တွေမှာ မျှတဖြစ်အောင် ချိန်ဆနိုင်တဲ့အသိ သိပ်နည်းတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့ဟာ သူတို့လုပ်ထားတာ မှန်သမျှတွေ အပေါ်မှာ သိပ်ချွဲကားပြီး မြင်ကြတယ်၊ တန်ဖိုး ထားကြတယ်’

ဂျိုးဇက်က ဘာမှပြန်မပြော။ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ ဂရိတ် ကုတ်အင်္ကျီအိပ်ကပ်များ အတွင်းသို့ တအားထိုးထည့်ပြီး နွေး သွားအောင် ကြိုးစားနေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ဆီးနှင်း များ လူထပ်စွာရှိနေဆဲ။ နန်းတော်ရှေ့မှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တု များသည် ကင်းစောင့်နေကြသည့် အစောင့်တပ်သားများနှင့် တူလှ၏။ ရီဗိုလီလမ်းဘက်မှ မော်တော်ကားသံများသည် သူ တို့ထံ အဆက်မပြတ် ရောက်လာလျက်ရှိသည်။

‘အတောင်နှစ်ဖက်ဖြန့်ထားတဲ့ နတ်သမီးရုပ်ထုကို မြင်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ကင်မ်က ဆက်ပြောသည်။ ‘ပြင်သစ်တွေဟာ ဗီတက်မှာတော့ တကယ့်ကိုတော်တယ်၊ ဒီလိုအလှအပမျိုးကို ဆိုင်ဂိုမြို့က အော်ပရာ ဇာတ်ရုံရွှေမှာ ခင်ဗျားမြင်ဖူးသားပဲ။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံတွေ့နေခဲ့တဲ့ အိမ်တော်တွေရွှေမှာလဲ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီ ဗိသုကာပညာရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ဟာ ဗီယက်နမ်မှာလဲ အတူတူပဲ၊ ပါရီမှာရှိနေတဲ့ နန်းတော်ကြီးတွေက ပြင်သစ်ဆင်းရဲသားတွေအပေါ်မှာ အကျိုးသက်ရောက်သလိုပဲ’

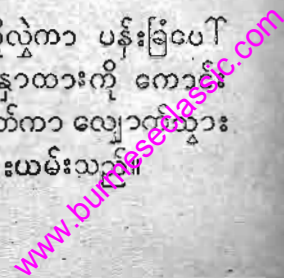
ကင်မ်က စကားကိုဖြတ်ကာ အေးမြသောလေကိုသတိထား၍ တဝှေ့လိုက်သည်။

‘ပါရီကို ပြန်မရောက်တာကြာပြီ၊ အခုပြန်ရောက်လာတော့လဲ နေရထိုင်ရတာ ကောင်းသားပဲ၊ အမှန်တော့လဲ ပြင်သစ်တွေ့ရုံ နိုင်လိုမင်းထက်ပြုလိုစိတ်နဲ့ သူတို့ တော်ကြောင်း တတ်ကြောင်း ကြားချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်တွေထဲက လူတော်တွေကို ပညာသင်ဖို့ ပါရီကိုလွှတ်ခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဒီရောက်တော့ မတ်နဲ့ လီနင်ရဲ့ သဘောတရားတွေကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူတို့ကြားမှာ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေ ရှိနေ တူညီစာလေးတွေကတော့ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ ဗီယက်နမ်ဟာ စိတ်အစွဲလမ်း သိပ်ကြီးတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး’ ကင်မ်က ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ‘အမေရိကန်တွေနဲ့ တူတာကတော့ အမှန်ပဲ’

‘စိတ်အစွဲအလမ်း သိပ်မကြီးဘူးဆိုတဲ့ စကားကြားမှ သတိရတယ်၊ ဒီရောက်တုန်း ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို တင်မ်ဆီ သွားမလည်တော့ဘူးလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။ ‘သူ ဆိုင်ရုံကိုယ်စား လွယ်အဖွဲ့မှာ နောက်တိုးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပဲ ဝင်ဖို့ရောက်လာတာ၊ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ခင်ဗျားကြားမှာပါ၊ ကျွန်တော် မနေ့က သူနဲ့ စကားပြောခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားသူနဲ့ကွဲသွားတာနှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ပြီမဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ယခုအချိန်ထိ နုပျိုနေဆဲဖြစ်သော ကင်မ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကင်မ်၏ မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲ မမြင်ရ။ ဂျိုးဇက်၏စကားကို တုံ့ပြန်၍ ဖြေခြင်းလည်းမပြု။ အသက်ငါးဆယ်တွင်း ခင်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆိပ်ပင်တွင် အပြုရောင်သန်းခြင်းမရှိသေး။ သူ၏ ခိုင်းစက်စက် မျက်နှာသည် သူ့အစ်ကို တင်မ်နှင့် တူလှ၏။ ‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားတင်မ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ ဘုရင်လီအိုပိုလမ်း အမှတ် ၃ တိုက်ခန်းမှာ တည်းနေတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထပ်ပြောသည်။ ‘သူ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သူ့ကြားမှာ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ခင်ဗျားဟာ သူ့ညီပဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ မရပါဘူးတဲ့’

ကင်မ်သည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲကာ ပန်းခြံပေါ်ကျော်၍ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာထားကို ကောင်းစွာ မမြင်ရ။ သူတို့သည် တစ်ခဏမျှနှုတ်သိတ်ကာ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် ကင်မ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

ကျွန်တော် ပါရီကိုလာတာ မိသားစုကိုစွဲအတွက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး မွန်စီယာရှားမင်း၊ ဒဿနိကဗေဒနဲ့ သမိုင်း အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးဖို့ လာတာလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခေါ်တွေ့တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဂစ်ဖိ ဆာ ယက်ဗီတီမှာ လုပ်နေတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲ ပျက်ရခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်အကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လို့ပါ'

ဂျိုးဇက်က သံသယ မကင်းသည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ 'ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ ပြောချင်ရတာလဲ'

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားတို့အစိုးရကို ဝေဖန်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားနေတယ်၊ ပြီးတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်က ဩဇာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ အနောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးတစ်စောင်မှာ အခုလောလောဆယ် ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးနေတယ်၊ ဒါတွေကြောင့်ပါ၊ တကယ်လို့ မနက်ဖြန်ထုတ် တိုင်းမိ သတင်းစာမှာ ခင်ဗျားက အမှန်ကို ထုတ်ဖော် ရေးမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သမ္မတရဲ့ ဆိုးဝါးပက်စက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အချိန်မီ တားဆီးနိုင်မှာပဲ'

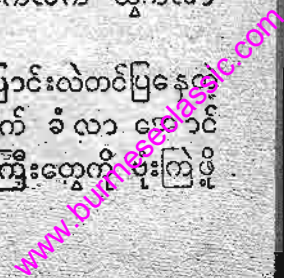
'ဆိုးဝါးပက်စက်တဲ့ အစီအစဉ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲ၊ တိတိကျကျ ပြောမှပေါ့'

ကင်မ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ 'မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတက ဒါမှ မဟုတ် ဒေါက်တာ ကစ်ဆင်ဂျာက ကမ္ဘာကို ကြေညာလိမ့်မယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲပျက်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကြောင့်လို့ အပြစ်ပုံချမှာ သေချာနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ရပ်အမှန်က တကယ်ပြောင်း

ပြန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကို အောက်တိုဘာလ ထဲမှာ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တင်ပြခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ စောစောပိုင်းက အမေရိကန်တွေ့ရှိသင်ပြချက်တွေကို လက်ခံတော့မယ့် အဆင့်အထိ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ကစ်ဆင်ဂျာကလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သဘောတူခဲ့တယ်၊ ဆိုင်ဂိုက သီယူအစိုးရနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ ကစ်ဆင်ဂျာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတက ဘစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သီယူကတော့ မူအားဖြင့် ဘယ်လိုသဘော တူညီမျှမျိုးကိုမဆို ကန့်ကွက်မှာပဲ၊ အပြောင်းအလဲလေး နည်းနည်းရှိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့အာဏာရှင်ဘဝက ပြုတ်ကျမှာ သိနေတယ် မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြံပြုချက်မှုကြမ်းကို ကန့်ကွက်တဲ့ အချက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကိုးချက်ထက် မနည်းဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတက လဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ အချက်တွေကို သီယူလက်ခံလာအောင် လုပ်ရမယ့်အစား တင်ပြထားတဲ့ ခြောက်ဆယ် ကိုးချက်ကို ပြန်စဉ်းစားပါဦးလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ နစ်ကဆန်နဲ့ ကစ်ဆင်ဂျာတို့က သူတို့ရဲ့ ရုပ်သေးအစိုးရ သီယူကို ကြောက်နေပုံပေါ်တယ်'

ကင်မ်က စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူ့မျက်လုံး များသည် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် အထောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်။

'အခုဆိုရင် နစ်ကဆန်ဟာ လက်ရှိပြောင်းလဲတင်ပြနေတဲ့ အချက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က လက် ခံလာ အောင် ဖိအားပေးတဲ့ သဘောနဲ့ မြောက်ပိုင်း မြို့ကြီးတွေကို ဗူးကြဲဖို့

၃၀ ဇာတ်ထွန်းသူ

စိစဉ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိနေတဲ့ ဆိုဗီယက်
ထောက်လှမ်းရေးကပေးလို့ သတင်းအတိအကျရထားပြီ။ ဗုံး
က ဒီခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွင်းမှာပဲကြဲမှာ။ အဲဒါဟာ ဆွေးနွေးပွဲ
ပျက်ရခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က အမှန်ဖြစ်ရပ်ပဲ’

ဂျိုးဇက်က ကင်မ်၏ စကားကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေသည်။
‘ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ပါရီကို ရောက်သလဲ ကင်မ်’

‘ခနေ့ကမှ ရောက်တာ’

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထားသည် တစ်စုံတစ်ရာ အလေးအနက်
ထား၍ စဉ်းစားနေသည့်နယ် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားက အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ
စရာပေါ့လေ။ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ ဒီလိုကော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား။ လီဒပ်သို့ အလည်လုပ်လွန်းအားကြီးလို့ အခုလို ဖြစ်
သွားတာကို ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပေါ်လစ်ပြုရုံ အဖွဲ့ဝင်
လူကြီးတွေ အသိနောက်ကျသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။
ဒီတော့မှ ခင်ဗျားက မိနေတဲ့ ငါးမျှားချိတ်က လွတ်အောင်
ကျွန်တော် ကို အသုံးချဖို့ ကြိုးစားချင်တာလား’

ကင်မ်က ခေါင်းခါသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ ခေါင်းခါနေ
သည်ကို အရေးမထား။

‘ခင်ဗျားတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိအားပေးနိုင်ရင် သိယူ
အစိုးရအဖွဲ့ကို ထိုးဖောက်သွားနိုင်လိမ့်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် အခြေ
ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျ
ခါမှ ဒီစိတ်ကူးအတွက် စွန့်လွှတ်ရမှာကို ကြောက်နေတယ်ဆို
ရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကူညီနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အစိုးရ ကိုယ်ဝေဖန်တဲ့ လူတစ်

ယောက်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့
ဓားစာခံတော့ အပြစ်မခံနိုင်ဘူး’

သူတို့သည် တဖွဲဖွဲ ကျနေသော ဆီးနှင်းများအောက်တွင်
ငြိမ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားနေကြ၏။ ထို့နောက် ကင်မ်၏
မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ချိန်ဆနေသည့် အရိပ်အငွေ့
ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပါဘော့ မှန်စိယာ
ရှားမင်း၊ တကယ်လို့ ဟန့်နိုင်ကို ဗုံးကြဲရင်ကောဗျာ။ ခင်ဗျား
အကျိုး မထိခိုက်ဘူးဆိုပါတော့’

ဂျိုးဇက်ကဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကင်မ်၏မျက်နှာကိုစူးစူးရဲရဲ
ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောနေတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ’
ကင်မ်က ဂျိုးဇက်အား ပြန်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့သမီး တူယက်နဲ့ သူ့သားသမီးတွေ ဟန့်ငံမှာ
နေလာတာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ခင်ဗျား သူတို့ကို မေ့သွားပြီ
လား’

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေသော လူ
နှစ်ယောက်၏ကြားသို့ ပြူဖွေးသောနှင်းပွင့် နှင်းဖတ်ကလေး
များသည် တလွင့်လွင့်ကျနေကြသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်က
ဗီယက်နမ် အမျိုးသား ဆီသို့ ရွှေ တစ်လှမ်း တိုးသွား
သည်။

‘သံယောဇဉ် မထားဘူးဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ခင်ဗျား
အတွက် အလွန်မှန်တဲ့စကားပဲကင်မ်’ သူသည် လက်သီးနှစ်ဖတ်
ကို ဆုပ်လိုက်ဖြန့်လိုက်လုပ်၍ လေသံဖြင့် အကြိတ်၍ ပြော

သည်။ 'ခင်ဗျားဟာ အလကားလုပ်၊ လူအချင်းချင်း သံယောဇဉ်ထားတာဟာ သာမန်လူတွေတောင် လိုက်နာလေ့ရှိတဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပါ။ ခင်ဗျားအဖို့တော့ ဒီယဉ်ကျေးမှုဟာ အလကားဟာတစ်ခုပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်သား မတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ပယောဂကင်းတယ်လို့ ကျုပ်က ထင်နေတယ် မှတ်သလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပေါ်လစ်ပြုရုံအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ဖမ်းမိထားတဲ့ လေယာဉ်မှူးတွေရဲ့ နာမည်ကို ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်ဖို့ အားထုတ်ကြတယ်'

ဂျိုးဇက်သည် ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကင်မ်ကတော့ မတုန်မလှုပ်။

'ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အသေးအဖွဲ့ကို တွေ့ကို လိုက်ပြီး အသေးစိတ်လုပ်နေဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး မှန်နဲ့ ယာရှားမင်း၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာတာဝန်တွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်'

'ကျုပ်မှာလဲ လုပ်စရာတာဝန်တွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ ဟု ပြောကာ ဂျိုးဇက်က မပြုံးပြုံးသည်။ 'အဲဒီအထဲမှာ လာအိုဒေါင်းပါတီရဲ့ ကိုယ်စား လိမ်ညာပြီး ဝါဒဖြန့်ပေးဖို့ အလုပ်တွေ မပါဘူး၊ ခြိမ်းခြောက်လို့ လဲ လုပ် ပေး လိမ့် မယ် မထင်နဲ့'

သူသည် ဒေါသစာကြီး နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထူထပ်ကျဆင်းစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆီးနှင်းများကြားတွင် လျှောက်သွားလျက်ရှိလေသည်။

ကင်မ်သည် နောက်မှနေ၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ထုတ်ကာ စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ရေးလိုက်သည်။ သူသည် သူ့မျက်စိအောက်မှ ဂျိုးဇက် ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရီဗိုလီလမ်းရှိ တူဒီလားစ်ဂေကာရှေ့သို့ ပြန်လာသည်။ လမ်းမပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည့် အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်းတားသည်။ ကားထဲတွင် ထိုင်မိသောအခါ ဂျိုးဇက် ပေးသွားသည့်မှတ်စုထဲမှ ဆယ်ခြောက်လမ်းသို့ မောင်းခိုင်းသည်။ ဆီးနှင်းများထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသည့်အတွက် သူစောစောက ဂျိုးဇက်ထံ စာပို့ခိုင်းခဲ့သော ဂျက်ကက်ဆက်ျီ အနက်နှင့် ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာကိုမမြင်။ သတင်းစာဆရာသည် ရေဒီယိုကားကို မောင်း၍ သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ မော်တော်ကားသည် ရီဗိုလီလမ်း၏ ငါးမြောက်ဘက်ဘေး လမ်းစောင်း၌ ခဏမျှရပ်သည်။ ပြင်သစ် သတင်းစာဆရာ၏ ဘေး၌ ထိုင်နေသောမျက်နှာတင်းတင် နှင့်ဗီယက်နမ် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိက ကွန်ဒိုလမ်းမကြီးဘက်သို့ဦးတည်၍ သွားလျက်ရှိသော အငှားကားနောက်သို့လိုက်ရန် ခေါင်း တစ်ချက်ဆတ်၍ ညွှန်ပြသည်။

ရေဒီယိုကားသည် အငှားကားနောက်မှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ခွာပြီး သတိထား၍လိုက်သည်။ နှစ်စီးစလုံး ရွှေ့နောက်တန်း၍ ဖြစ်ကူးတံတားကိုဖြတ်သည်။ ရေဒီယို တယ်လီဖုန်းရှင်း ဖရန်ကေးစ် အသံလွှင့်ဌာန၏ တစ်ဖက်ရှိ ဖုန်တိန်းလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကင်မ်က ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး သူ့အား စောင့်နေဖို့ မှာသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိသည်

သူကားကို အရှိန်လျော့ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဘုရင်လီအိုပိုလမ်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော ကင်မ်အား ကြည့်နေကြ၏။ ကင်မ်သည် အခန်းနံပါတ် ၃ ဘဲလီ အား နှိပ်နေသည်ကို အထောအချာမြင်နေရသည်။ ချက်ချင်း လိုလိုပင် အတွင်းမှ ကင်မ်နှင့်ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်သော ဝီယက် နမ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသူ ထရန်ဗန်တင်မ်က နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာမျှ ကွဲ ကွာနေသော ညီဖြစ်သူ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကျန်လက် တစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်ချိန်တွင် သူ့လက်ထဲ၌ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ကင်မ်အသေးကလေးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက် ယူလိုက်သည်။ တင်မ်က ကင်မ်အား အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ် မသွားမီ နောက်တစ်ပုံရအောင် ထပ်၍ ရိုက်ယူလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် အခန်းလိပ်စာကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီး ကားကို အဆောက်အအုံရွှေ့မှ ဖြတ်မောင်းခိုင်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး၏ ပုံကို ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့လေ၏။

အဆောက်အအုံ၏ ပထမထပ်ရှိ အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ၁၉၃၆ ခုနှစ်က ဆိုင်ဂွံ၌ ပြုလုပ်ခဲ့သော တင်းနစ်ချန်ပီယံပွဲနေ့ ကတည်းက အချင်းချင်း မတွေ့ကြရတော့သည့် ညီအစ်ကို နှစ် ယောက်သည် မျက်ရည်များဝိုင်းနေသည်မျက်လုံးများဖြင့် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော် ခဏလေးပဲ နေနိုင်မှာ’ ဟု ကင်မ်က ဆိုနှစ် သောအသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံရေးအကြောင်း လုံးဝ မဆွေးနွေးဘူးနော်’

(၃)

၁၉၇၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက် တနင်းလာနေ့။ လပြည့်ည၏ လမင်းသည် ကောင်းကင်ထက်ရှိ တိမ်ကြိုတိမ်ကြားမှ ရွှေ့ လျားကာ ဟန့်မြင့်မြို့ပေါ်သို့ အလင်းရောင် ပက်ဖြန်းပေးလျက် ရှိ၏။ လမ်းများပေါ်တွင်မူ ထုံးစံအတိုင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ် သမားများ၊ လမ်းဘေးဈေးသည်များသည် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိကြသည်။

အောက်တိုဘာလကုန်ခါနီးခန့်မှစ၍ ဟန့်မြင့်မြို့တော် ပတ် ဝန်းကျင်နှင့် တောင်ဘက် မိုင်ခန့်ခန့်ဆယ်အကွာရှိ နယ်မြေဒေသ အပေါ် ရဲဖန်ရဲခါ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထား လိုက်သည်ဟု အမေရိကန်တို့ဘက်မှ ကြေညာထားခဲ့၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း လမ်းများပေါ်၌ မှောင်ချထားခြင်းမရှိ။ လမ်း များပေါ်၌ သွားလာနေကြသည့် လူများမှာလည်း စိတ်အေး နားအေး ရှိနေကြသည်။ စက်ရုံပြန်အလုပ်သမားများနှင့် ဈေး

၃၆ မောင်ထွန်းသူ

ပြန် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများသည် သောကဖြင့် သုတ်သီး သုတ်ပျာ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိ။

မြို့တော်ဆင်ခြေဖုံးရှိ စက်မှုလက်မှု နယ်မြေဖြစ်သော ခန့်တီ အင်ရပ်ကွက်တွင်းပယ် တူယက်လူအုန်သည် သူ့သားကလေး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဈေးမှအိမ်သို့ ပြန်လာလျက်ရှိသည်။ သူ တို့သည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် တစ်လစာ ထုပ်ပေးသည့် မပြစ်စလောက်ဆန်ကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ သားအိမ် သုံးယောက်သည် သက်တမ်း နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ အိုမင်းဖောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော အလုပ်သမားတန်းလျားရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းသာရှိသည့် အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

၁၉၆၈ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ကတည်းက ဟန့်ဦးသို့ ရောက် ရှိလာခဲ့သော တူယက်အား သက်ဆိုင်ရာမှ အလုပ်သမား ရပ် ကွက်အနီးရှိ လက်နက်ပစ္စည်းများထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံတစ်ရုံ တွင် တာဝန်ချထားခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် နေ့စဉ် စက်ရုံသို့သွား၍ ဆယ်နှစ်နာရီကြာမျှ အလုပ်လုပ်ရ ည့်ည်။ သူ့အလုပ်မှာ အမြောက်ဆံထိပ်ပူးများ တပ်ခြင်းပေး တည်း။

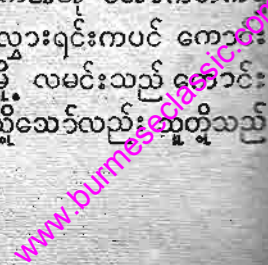
အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မျှရှိသေးသောတူယက်မှာ အရှယ် နှင့်မလိုက်အောင်ပင် အိုစာကျလျက်ရှိ၏။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား လှန်းခဲ့ရသည့် ဘဝဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် အရေး အကြောင်းများ ပေါ်လျင်ရှိရုံမျှမက ကြည့်လင်ရှင်ပျခြင်းမရှိ ခါးလည်ပင်လျှင် ခပ်ကုန်းကုန်းလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခါးမှ သရက်ထည်ဘောင်းဘီနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ ကြူးနစ်အင်္ကျီတို့မှာ

အရောင်အဆင်းမရှိတော့ရုံမျှမက ပေါက်သည့်နေရာကပေါက် ၍ စုတ်သည့်နေရာက စုတ်နေလေပြီ။

သူ့ဘေးတစ်ဖက်တွင် ထရင်း။ အသက် ဆယ်လေးနှစ်ရှိနေ ပြီဖြစ်သော ထရင်းသည် အရပ်ရှည်ထွက်လာပြီ။ တစ်ဖက်တွင် သူ့ခြေလှမ်းများကို မိအောင် အပြေးအလွှား လိုက်နေရသည့် ချူအုန်။ ချူအုန်သည် အသက် ဆယ်တစ်နှစ်။ တစ်လမ်းလုံး သူတို့ သယ်လာသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အိတ်၏ အပေါက်မှ ပြုထွက်နေသော ဟင်းရွက်များကိုကြည့်၍ရယ်မောလာသည်။ တူယက်က မကြာခဏ လှည့်၍ ငေါက်သော်လည်းမရ။ မောင် နှစ်နှစ်ယောက်သည် အမေကငေါက်တုန်းခဏသာ မျက်နှာပိုး သတ်၍ နေကြပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပင် စကားတွေပြန်ပြောကာ ရယ်ကြမောကြ ဖြစ်လာပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေကြောင်းရန် အချက်ပေး ဥဩသံသည် စူးစူးရှရှထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှင်မြူးနေသော ကလေး နှစ် ယောက်သည် ငြိမ်သွားသည်။ အခုမှ ရှစ်နာရီ ရှိသေး၏။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာ လမ်းမီးများနှင့်အစိုးရအဆောက် အအုံများမှ မီးများသည် ငြိမ်းကုန်သည်။ မြို့တော်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် မောင်မည်းသွားသည်။ စက်တီးသမားများသည် ခြေကုန်သုတ်၍ နင်းကြသည်။

တူယက်သည် သူ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒရွတ်သီထိုးဆွဲကာ သူတို့အခန်းတည်ရာ လေးထပ်အဆောက်အအုံ အောက်ဘက်ရှိ ဗုံးကျင်းဆီသို့ ပြေးသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းကပင် ကောင်း ကင်သို့ မော့ကြည့်မိကြ၏။ လပြည့်ညမို့ လမင်းသည် နောင်း ကင်တွင် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည်

ဘာကိုမှမမြင်ရ။ လေယာဉ်ပျံသံကိုလည်း မကြားရ။ ဘာကြောင့်နည်း။ ဗုံးလာကြသည့် ပထမဆုံးလေယာဉ်ပျံအုပ်စုသည် အမြင့်မိုင် ခုနစ်မိုင်ခန့်မှ ပျံသန်းလာလေ့ ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်မြင့်လျှင် မြေပြင်မှလူများသည် လေယာဉ်ပျံကို မြင်လည်း မမြင်နိုင်၊ ကြားလည်းမကြားနိုင်။

အင်ဂျင်ရှစ်လုံးတပ် ဘီ ၅၂ စထရက်တိုဖိုထရက်စ် အမျိုးအစား လေယာဉ်သည် ပေါင် ၇၅၀ လေးသည့်ဗုံး လေးဆယ့်နှစ်လုံးကို ဝမ်းဗိုက်တွင်ထား၍ ပေါင် ၅၀၀ လေးသည့် ဗုံးနှစ်ဆယ့်လေးလုံးကို လေယာဉ် အတောင်နှစ်ဖက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည်။

ဤလေယာဉ်များသည် ဂူအိမ်မှဖြစ်စေ၊ ထိုင်းနိုင်ငံမှ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကိုဖြတ်၍ဖြစ်စေ၊ တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ရာနှုန်းဖြင့် လာရောက်ပြီး ဟန့်ဒြင်နှင့် ဟိုင်ဖိုတိုကို ဗုံးကြဲခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဗုံးကြဲသူများသည် သူတို့တိုက်ခိုက်နေသော နေရာကို လုံးဝမြင်ကြရသည်မဟုတ်။ မြေပုံ၊ စက်ကိရိယာနှင့် ရေဒါများကို သုံး၍ ကြံချနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ပါရီမြို့၌ ကျင်းပနေသော ဆွေးနွေးပွဲသည် လွန်ခဲ့သော ငါးရက်က ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက် ညတွင်ဗုံးပြန်ကြရန်ဘီ ၅၂ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများအား ပထမဆုံးအကြိမ်စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်လေယာဉ်များသည် ဟန့်ဒြင်နှင့် ဟိုင်ဖိုတို သင်္ဘောကျင်းများ၊ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ လမ်းများ၊ တံတားများ၊ ခုံးကျည်စခန်းများ၊ လေယာဉ်ကွင်းများ၊ မိုက္ကော ဂိုဒေါင်များ၊ လက်နက်စက်ရုံများနှင့် စစ်တန်းလျားများကိုသာ ရွေး၍ တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိသည်။

အခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မြို့တော်အလယ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ်ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းပေတည်း။

မြေအောက်ဗုံးကျင်းဆီသို့ ပြေးသွားနေကြသော တူယက်တို့ သားအမိသည် လေယာဉ်ပျံများကိုလည်း မမြင်ရ။ လေယာဉ်ပျံသံများကိုလည်း မကြားလိုက်ဘဲနှင့် ဗုံးများ ဝေါခနဲကျရောက်ပေါက်ကွဲသံများ ထွက်လာသည့်အခါ ကြောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ကြက်သေသေကာ ရောက်နေသည့် နေရာတွင် ရပ်နေမိကြသည်။ မြေပြင်မှ မီးရောင်များ ကြောင့် ကောင်းကင်သည် လင်းလျက်ရှိ၏။ လရောင်သည်ပင်လျှင် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တူယက်တို့ သားအမိသုံးယောက်၏ ခြေထောက်များ အောက်မှ မြေကြီးသည်တုန်ခါလျက်ရှိသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အဆောက်အအုံများမှာလည်း တုန်လှုပ်လျက်ရှိကြသည်။ နားများ ကဲ့လဲ့မတတ် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မီးရောင်တန်းကြီးသည် ဝင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်မြို့လုံး လင်းသွားသည်။ ထို့နောက် မေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက်။ မီးရောင်တန်းကြီးတစ်ခု။ ထို့နောက်တွင်မူ ပေါက်ကွဲသံများ သည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြေပြင်သည် ရပ်နားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဆက်တိုက်တုန်ခါလျက် ရှိလေသည်။

တူယက်၊ ထရင်းနှင့် ချူအုန်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်တောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး ရပ်နေကြသည်။ ပထမတစ်ကြောင်တက်ထက်ဖြစ်ကာ ဗုံးများကျနေခြင်းသည်ဟုတ်မဟုတ် ရှဲ့လား ဟူသော သံသယပင် ဝင်နေကြသည်။ ကမ္ဘာကြီး ပျက်

တော့မည်ဟုပင် ထင်မိကြ၏။ သူတို့၏ပတ်ပတ်လည်မှ အဆက် မပြတ် ဆက်ပေါ်နေသည့် ပေါက်ကွဲသံများ။ ဆက်တိုက် တုန် ခါနေသည့် မြေကြီး။

သူတို့မိသားစုကဲ့သို့ပင် ဟန့်နှင်နှင့် ဟိုင်ပုံရှိ လူများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဗုံးဒဏ်ကိုခံနေကြရသည်။ မြို့တော် ပတ်ပတ်လည်ရှိ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များဆီမှ ပြန် လှန် ပစ်ခတ်သံများ ကြားလာရသည်။ ဆိုဗီယက်လုပ် ခုံးကျည် များသည် မြေပြင်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသည့် ဗုံးများမှ ထွက်လာနေသောမီးရောင်များကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ ကောင်း ကင်သို့ ထိုးတက်သွားနေကြသည်။

တူထက်နှင့် သူ့ကလေးများသည် သတိပြန်စင်လာသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံ့ဝဲသွားနေကြသည့် လေယာဉ်ပျံများကို မြင်ကြရသည်။ သူတို့သည် ဗုံးကျင်းများရှိရာသို့ တအားသွန်၍ ပြေးကြသည်။

ပထမဆုံး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုသည် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာ သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာတွင် ပေါက်ကွဲသံများသည် ဖြန့်နှံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ် ကုန်လွန် သွားသောအခါ ပို၍ စိတ်ချရသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် လာသည်။ ထိုအခါ တူထက်နှင့် သူ့ကလေးများသည် ခပ်တီ အင်း မြေအောက်ဗုံးကျင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည့် ထောင်ချီ၍ ရှိနေသော လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ မီးများငြိမ်းထားသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော လမ်းမပေါ် ရောက်သည့်အခါ ကောင်းကင်ဆီသို့ ကြောက် လန့်တကြား မော့ကြည့်ကြသည်။ မြို့တော်တွင်းမှ တောက်

လောင်နေသည့် မီးတောက် မီးလျှံများသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။ တလိပ်လိပ် တက်သွားနေကြသော မီး ခိုးလုံးကြီးများသည် လမင်း၏မျက်နှာပြင်ကို ဖြတ်သန်း လွှမ်း ခြုံလျက်ရှိသည်။

လက်နက်ရုံများဆီမှ ပေါက်ကွဲသံများကတော့ ထွက်ပေါ် နေဆဲ။ တစ်ကြိမ်ပေါက်ကွဲတိုင်း မီး တောက် ကြီး များ သည့် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားနေကြသည်။ တစ်မြို့လုံး မီး လောင်နေပြီဟုပင် ထင်ရလောက်၏။ ဟန့်နှင် မြို့တော် သည် မည်းနက်နေသော မြေမျက်နှာပြင်ထက်မှ အလွန်ကြီးမား သော မီးပုံကြီးတစ်ပုံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာလေသည်။

ညှုကိုးနာရီတွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အကြောဒဏ်မပြေသေးသော လူအုပ်နှင့်အတူ တူထက်တို့မိသား စုသည် ဗုံးကျင်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဆင်းကြရပြန်သည်။ ချက် ချင်းမင် တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မှု လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်မှုသည် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသည်။

ထို့နောက် ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်တစ်နာရီနှင့် ဆယ်နှစ်နာရီ တို့တွင် အချက်ပေးဥဩသံများ တစ်ကြိမ်စီ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ အကြိမ်တိုင်းတွင် ဘီ ၅၂ လေယာဉ်ပျံများသည် အုပ် လိုက်သင်းလိုက်ရောက်လာကာ ပစ်မှတ် အသစ်များပေါ်သို့ ဗုံးများ ကြဲချသည်။ တစ်ညလုံး နာရီခြား၍ တစ်မြို့လုံးရှိ နေ ရာအနွှာအပြားသို့ ကြဲချနေခြင်းဖြစ်၍ လူအများသည် အိမ် ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ။

ဘီ ၅၂ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံကြီးများသည် ထိုညမှ စ၍ နောက် ဆယ့်တစ်ညတိုင်တိုင် ညစဉ်ညတိုင်း တစ်ညလုံး ဗုံးကြဲသည်။ ခရစ္စမတ်နေ့တစ်နေ့သာလျှင် ရပ်နားသည်။ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်များ မလာသည့် နေ့ခင်းတက်တွင်မူ အက်ဖ် ဗုံးဖင်တစ်ခု၊ အက်ဖ် ၁၁၁ နှင့် ရေတပ်ဗုံးကြဲ တိုက်လေယာဉ်များသည် အဆက်မပြတ် လာရောက်ကာ အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ပစ်အမြောက်စခန်းများနှင့် အခြား စစ်စခန်းများကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ခိုက်မှုကလည်း များစွာထိရောက်သည်။ သူတို့ရွေးချယ်ထားသည့် ပစ်မှတ်များကိုတိုက်ခိုက်ထိမှန်သည်။ ပြားပြားဝပ်မျှ ထိခိုက်ပျက်စီးကုန် ညက်က များ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟန့်ဗြိုင်မြို့ကို ကာကွယ်နေသူများဘက်မှလည်း အားတက်ဖွယ်ရာအခြေအနေတစ်ရပ်နှင့်ကြုံခဲ့ကြရသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ပေါ်သို့ ဗုံးလာကြနေသည့် ဘီ ၅၂ များထဲမှ တစ်စီးသာလျှင် ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူး၏။

ထိုစဉ်က ဘီ ၅၂ လေယာဉ်များသည် အုပ်စုလိုက်ဖွဲ့စည်းပြီး ဗုံးကြဲသောနည်းကို သုံးခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ အောက်မှ ပစ်ခတ်သော ဆင်မိတ်တူး ခုံးကျည်များ လက်ချက်ဖြင့် ကောင်းကင်မှပင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်ရသည့် လေယာဉ်မှာ ဆယ့်ငါးစီးရှိခဲ့သည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ဆိုဗီယက် ခုံးကျည်များတွင်ပါသည့် လမ်းရှာရေဒါများအား လမ်းညွှန်နိုင်သည့် အီလက်ထရွန်းနစ် ကိရိယာကလေးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အထိအခိုက် အပျက်အစီးနည်းရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို သိသွားသော ဗီယက်နမ်တို့ကလည်း ပစ်ခတ်ပုံနည်းစနစ်ကို တစ်မျိုး တီထွင်ပြုပြင်၍ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ ပစ်သည့်အခါ ခုံးကျည်များကို ဘီ ၅၂ လေယာဉ်ကြီးများ၏ အုပ်စုအလယ်သို့ ရောက်အောင် အဓိကထား၍ ပစ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အမေရိကန်လေသူရဲ ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှ လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ ယင်းအနက် တစ်ဝက်ခန့်မှာ အသက်ရှင်ကြ၍ တိုလိုအာ အကျဉ်းထောင်ရှိ အခြားသော အမေရိကန်စစ်သို့ ပန်းများထံ ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ဘီ ၅၂ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များမှ တာဝန်ကျ တပ်သားများသည် သူတို့ဗုံးများကို ပစ်မှတ်များနှင့်မလွဲအောင် ကြံချနိုင်ကြသည့်အတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူကြသည်။ အမှန်တော့ သူတို့သည် ဗုံးဖြုတ်သည့် ခလုတ်များကို သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ထက် စက္ကန့်အနည်းငယ်စော၍ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျ၍ဖြစ်စေ နှိပ်လိုက်မိပါက ဗုံးများသည် သတ်မှတ်ထားသည့် ပစ်မှတ်ရေယာ၏ အပြင်ဘက်သို့ ကိုက်အနည်းငယ်ကွာ၍ ကျသွားတတ်သည်ကို သိကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗီယက်နမ်တို့ဘက်မှ လူဦးရေတစ်သန်းရှိသော မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အရပ်သူ အရပ်သားပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါးခန့် ဗုံးခက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု ကြေညာခဲ့ရာ ယင်းအချက်ကိုအခြေခံ၍ အမေရိကန်လေတပ်မှ တပ်မှူးများက ကမ္ဘာ့သမိုင်းကြောင်းတွင် ပစ်မှတ်များကို တိကျစွာ ထိမှန်အောင် ကြံချနိုင်ခဲ့သော လေကြောင်းတိုက်ပွဲများဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

ဒရက်စ်ဒင်မြို့ကို ပြုတိသျှာတို့ ဗုံးကြဲခဲ့စဉ်က အရပ်သူအရပ် သားပေါင်း ခြောက်သောင်းခန့်သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဂျာမန်တို့ လန်ဒန်ကို ဗုံးကြဲစဉ်ကလည်းလူသုံးသောင်းခန့်သေဆုံးခဲ့သည်။ ယင်းတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမေရိကန်တို့သည် မြို့တော်ကြီးများကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရာ၌ များစွာသတိရှိကြပြီး ပစ်မှတ်များကို တိတိကျကျ ထိမှန်အောင်ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်ဟု ကောက်ချက်ပြုကြသည်။ အပြစ်မဲ့ အရပ်သူအရပ် သားများအတွက် ပို၍ ညာတာထောက်ထားကြသည်ဟုလည်း မှတ်ချက်ချကြသည်။

သို့သော်လည်း မည်မျှပင် စာရင်းစယားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြုစေကာမူ အနည်းဆုံး ဟန့်ငြင်မြို့ရှိ ဆေးရုံတစ်ခုကို ဗုံးထိမှန်ခဲ့ပြီး အိမ်ပေါင်းများစွာကို ပျက်စီးစေခဲ့ရုံမျှမက နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း အိမ်ခြေယာမ ဖြစ်နေသောဗီယက်နမ်များသည် သူတို့အိမ်ပျက်များကြား၌ တလည်လည်လျှောက်သွားကာ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးကုန်သည့် ဆွေမျိုးဥာတိများ အတွက် ပူဆွေးတသ ဝိုင်းကြွေးလျက်ရှိကြသည်ကို အမြဲလိုလိုမြင်ခဲ့ကြရ၏။ ဤအချက်ကိုကား မည်သူမှမငြင်းနိုင်ကြပေ။

ယမန်နေ့ညက နောက်ဆုံးအကြိမ် ဗုံးကြဲခံခဲ့ရပြီးသည့် နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အပျက်အစီးပုံများကြား၌ တွေ့ရသူမှာ ဒန်သီထရင်းဖြစ်၏။ သူသည် ခမ်းတီအင်း ဗုံးကျင်း အဝင်ဝ၌ ရပ်နေသည်။ ဗုံးကျင်းမှာ သူတို့ အလုပ်သမား တိုက်တန်းလျား၏ အောက်ဘက်၌တည်ရှိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက်ရှိ၍ မျက်နှာမှာလည်း ရုပ်ပင် မပေါ်နိုင်လောက်အောင် ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိ၏။

အလုပ်သမားတိုက်တန်းလျား၏ နံရံတစ်ဖက်သည်ပြိုမကျသေး။ ကျန်နံရံသုံးဖက်မှာမူ ပြိုကျသွားပြီဖြစ်၏။ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမ များနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် အပျက်အစီးပုံများ အကြား၌ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကာ ပစ္စည်းများ လိုက်လံရှာဖွေ လျက်ရှိကြ၏။ တချို့ကတော့ မတ်တတ်ရပ်ကာ ငေးကြောင်ကြောင်မျက်နှာထားများဖြင့် အပျက်အစီးများကို ကြည့်နေကြသည်။

ဤအုပ်စုထဲတွင် သရင်းသည် တစ်နေရာမှရပ်ကာ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ကြည့်နေသည်။ မနက်လင်းစတုန်းကတော့ ဤအုတ်ကျိုးအုတ်ပုံ အပျက်အစီးများအောက်မှ အော်သံများနှင့်ငိုသံများ ကြားခဲ့ရသေး၏။ ထိုနောက် ငြိမ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ဤနေရာ၌ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးပြီး ရပ်နေခဲ့သည်မှာ ငါးနာရီ ခြောက်နာရီခန့်တော့ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယမန်နေ့ညက နောက်ဆုံးအကြိမ် အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံများ လာရောက်ဗုံးကြဲချိန်မှာ မနက်သုံးနာရီဖြစ်သည်။ ထရင်းအနေဖြင့် ဗုံးပေါက်ကွဲသံများကို ကြားရဖန် များလာသောအခါ ရိုးသလို ဖြစ်လာသည်။ စ၍ကြားစကလောက် ကြောက်လန့်ခြင်းမဖြစ်တော့။ ထိုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် လေယာဉ်ပျံများ ပြန်သွားကြပြီဟု ယူဆသော သူ့အမေသည် သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗုံးကျင်းအပြင်သို့ရောက်သောအခါ သားအိမ်သုံးယောက်သည် ခမ်းလှမ်းလှမ်းရှိ ဟိုင်ဖျံမြို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံများသည် ဟိုင်ဖျံမြို့ပေါ်သို့ ဗုံးများ

ကြံချသူကရှိ၏။ ချူအွန်သည် မြေပြင်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ခုံးကြည်ထိမှန်၍ အမေရိကန်လေယာဉ်တစ်စီး ပျက်ကျသွားသည်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်မြူးတူးလျက် ရှိသည်။ ကောင်းကင်ယံမှလိမ္မော်ရောင်မီးတန်းကြီးသည်မြေပြင်ဆီသို့ ထိုးစိုက်ဆင်းလျက် ရှိ၏။

ဤလေယာဉ်သည် ကောင်းကင်နှင့် မိုင်ပေါင်း များစွာ အလှမ်းကွာသည့် မြေပြင်သို့ ရောက်ရန် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံနေရသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်နှင့်မြေပြင် ထိတွေ့ပေါက်ကွဲသံကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေအပြင်သည် တုန်ခါသွားသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသည်။

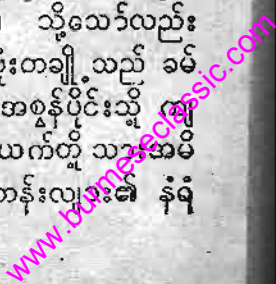
နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ တူယက် အလုပ်လုပ်သည့် လက်နက်စက်ရုံ၏ တစ်ဖက် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာ၌ ဗုံးများကျသံကို ကြားရသည်။ လူအများ၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံများနှင့် ငိုကြွေးသံများ။ ပြီးတော့ ဗုံးကျင်းထဲသို့ အလှူအယက် ပြေးဆင်းနေကြသည့် လူအုပ်။ ထရင်းသည် တစ်နေရာအရောက်တွင် လဲကျသွားသည်။ သူ့အဖေ သူ့မောင်လေးတို့နှင့် လူချင်းကွဲသွားသည်။ ပါတီကေဒါတစ်ယောက်က သူ့အားဆွဲထူပြီး အနီးရှိ ဗုံးကျင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အောက်ဘက်ရှိ လူများကတော့ သိကြသည်မဟုတ်။ သူတို့အားလုံး အော်ကြ ဖာစ်ကြ ပြေးကြ လွှားကြနှင့် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေချိန်တွင် သူတို့၏အပေါ်ဘက် ပေလေးသောင်း

အကွာရှိ ဘီ ၅၂ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် လက်နက်စက်ရုံကို စိမ့်ညက်ညက်ကြေသွားအောင် ဗုံးကြဲလျက်ရှိသည်။

ဤအချိန်တွင် အောက်ဘက်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဆင်မိတူးခုံးကျည်များသည် ဒုတိယအသုတ် ရောက်လာသည့် ဘီ ၅၂ လေယာဉ်အုပ်စု၏ အပေါ်ဘက် ပေ နှစ်ရာသုံးရာခန့် အကွာ၌ ပေါက်ကွဲသည်။ လေယာဉ်အားလုံး တုန် ခါ သွားသည်။ ဗုံးဖြုတ်ခလုတ်များကိုနှိပ်ရန် တာစူနေကြသူအားလုံး အလဲလဲအပြိုင်ပြိုင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်ထိန်းကာ ရေးဖြုတ်ခလုတ်များကို နှိပ်ချိန်တွင် သတ်မှတ်ချိန်ထက် ငါးစက္ကန့်ခန့်မျှ လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ အဝါရောင် အချက်ပြမီးသည် ဗုံးတံခါးများ ပွင့်ပြီဟု အချက်ပြနေသည်။ ဗုံးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထွက်ကျနေကြသည်။ ပထမဆုံး ပေါင် ၇၅၀ ဗုံးများ၊ ထိုနောက် ပေါင် ၅၀၀ ဗုံးများ။ ဗုံးများသည် လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ ထွက်ကျသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်စက္ကန့်လေးဆယ်အကြာတွင် ဗုံးများကုန်ပြီဟု အချက်ပြသောမီးသည် လင်းလာသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ လေယာဉ်ကို ဂူအမ်ဘက်ပြန်ရန် ခေါင်းလှည့်လိုက်လေသည်။

ဗုံးတန်ချိန်သုံးဆယ်သည် လက်နက်စက်ရုံကို စိမ့်ညက်ညက်ကြေသွားအောင် ချေမှုန်းရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ငါးစက္ကန့်မျှ နောက်ကျသွားသည့်အတွက် ဗုံးတချို့သည် ခမံတီအင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်၏ တောင်ဘက်အစွန်ပိုင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့၏။ ထိုအထဲမှ ဗုံးတစ်လုံးသည် တူယက်တို့ သားအမိသုံးယောက် နေထိုင်ရာ အလုပ်သမား တိုက်တန်းလျှား၏ နံရံ

သုံးခုကိုပြုပျက်ကျသွားစေခဲ့သည်။ ထိုပိုးသည် လူတစ်ရာခန့်ဝင်
ရောက်ခဲ့အောင်းနေသော ပိုးကျင်းပေါ်သို့ ထိုက်ရိုက်ကျခြင်း
ဖြစ်ရာ ပိုးကျင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး အကျယ်ဆယ်ပေခန့်ရှိ
သော တွင်းကြီးတစ်တွင်း ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

မုန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော
အမေနှင့် မောင်လေးတို့၏ အလောင်းကို ထရင်းမြင်ရသည်။
ပြုပျက်ကျနေသော အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများ အောက်မှ ဆွဲထုတ်
လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ပိုးကျချိန်တွင် တူယက်နှင့် ချူအုန်သည်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားကြသည်
ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်ထိ ခြေရာလက်ရာမပျက် ဖက်ထားကြဆဲပင်
ဖြစ်သည်။ ထရင်းသည် သူ့အမေ၏ အလောင်းကို ဖက်ကာ
ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးသည်။ သူ့အမေ
နာမည်ကို တတမ်းတတခေါ်သည်။ သူ့အမေ၏ အလောင်း
ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ နှိုးသည်။ မိနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များက သူ့အား ချော့
မော့ပြီး ခေါ်သွားကြရလေ၏။

(၄)

ကလက်ဘား ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ မက်ဂျက်စတစ် ဟိုတယ်၏
သီးခြားခန်းမကြီးထဲတွင် ဆိတ်ငြိမ်မှုသည် မင်းမူလျက်ရှိ၏။
အခန်းကို ပြင်ဆင်ထားပုံသည် တည်ငြိမ်ခန့်ညားလှသည်။ စာ
ခန်းထဲတွင်စာရွက်လှန်သံများနှင့် ပြတင်းပေါက်ကို လာရောက်
ထိမှန်နေသည့် ဆောင်းတွင်းမိုး၏ မိုးစက်မိုးပေါက်သံများမှ
တစ်ပါး အခြားဘာသံကိုမှ မကြားရ။

ဟင်နရီကစ်ဆင်ဂျာနှင့် လီဒပ်သို့တို့သည် သ ဣ လတ် စ
စားပွဲခင်း ခင်းထားသည့် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မျက်
နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ဘေးတွင် ကိုယ်ရံထော်
အရာရှိတစ်ယောက်စီ ရုပ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ရှေ့တွင်မူ စာမျက်
နှာခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးစာချုပ်
များ ချထားသည်။ လွန်ခဲ့သော လေး နှစ် ကျော် ကျော်

ကတည်းက ဆွေးနွေးလာခဲ့သောအချက်များသည် ဤစာချုပ် ထဲတွင် ပါဝင်သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက် အင်္ဂါနေ့။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း တစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်ငါးမိနစ်အလို။ သံတမန် ရေးရာ ဆွေးနွေးပွဲတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခန်းမကြီးကို ပြင်ဆင် ထားပုံမှာ ထည့်သည်ဝါဝါ ရှိလှသည်။ ရွှေဘောင်တပ် မှန်ကြီး များ၊ လှပဆန်းကြယ်သော ပန်းပွင့်များ ထိုးထားသည့် ခန်း ဆိုးများနှင့် လိုက်ကာများ၊ ရှေးဟောင်းပန်းချီလက်ရာများ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် ပန်းအိုးများ၊ ကြွေထည် အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းများ။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းရှိ ရွှံ့နွဲ့ ထူထပ်သောသစ်တောကြီးများ နှင့် စပါးခင်းများကြား၌ ဆယ်နှစ်ကြာမျှ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ သော စစ်ပွဲသည် အေးအေးဆေးဆေး အဆုံးသတ်ပေတော့ မည်။

လက်မှတ်ထိုးပွဲ အခမ်းအနားကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မှတ် တမ်းတင်နိုင်ရန် ဗီယက်ကြားခြင်းခံရသည့် သတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာမင်း များသည် ခန်းမတစ်နေရာမှရပ်ကာ ခွင့်ပြုချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ သည်။

လီဒပ်သို၏ ဘေး၌ ထိုင်နေသော ထရန်ဗန်ကင်မ်သည် သတင်းစာဆရာများအား တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ကြည့်နေ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မိသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ တစ်ယောက်မျက် နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ထရန်ဗန်ကင်မ်က နှုတ်ဆက်

သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုလိုက်ပြီး သူ့အကြည့် ကို သူ့ ရှေ့ရှိ စာချုပ်များပေါ်သို့ လှဲလိုက်လေသည်။

ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ၏ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးက လက်မှတ် ထိုးပြီး၍ သူတို့၏မင်္ဂလာများ ချလိုက်သည့်အခါ ကိုယ်ရေး အရာရှိများက စာချုပ်များကို ပိတ်၍ စားပွဲသိပ်သို့ သွားပြီး စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း အလဲအလှယ် ပြုကြသည်။ သူတို့၏ စကားပြန်များမှတစ်ဆင့် ဒေါက်တာကင်ဆင်ကျာနှင့် လီဒပ်သိုတို့က တိုတိုနှင့် လိုရင်းသာပါသည့် မိန့်ခွန်းများ ပြော ကြသည်။ နှစ်နိုင်ငံစလုံးက ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားကြကြောင်း နှင့် သပိုင်းဝင်မည့် လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲ ဖြစ်ကြောင်း စသည် များကို ထည့်သွင်းပြောဆိုသွားကြသည်။

ထို့နောက် စာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲ အခမ်းအနားကို အဆုံးသတ်ကာ သူတို့သည် မိုးတဖွဲဖွဲကျနေသော အပြင်လမ်းမ ပေါ် ထွက်လာကြသည်။ အပြင်မှ အသင့်စောင့်နေသည့်သတင်း ထောက်များက ဓာတ်ပုံဆီး၍ ရိုက်ကြသည်။ ပလက်ဖောင်း များပေါ်တွင် မိုးရေများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုလျက်ရှိ၏။ အပေါ်ဘက် ရှိ မိုးကောင်းကင်သည် အံ့မှိုင်းလျက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းကြီးများသဖွယ် ပြုံးရှင် ရယ်မောကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေကြသော အမေရိကန်နှင့် မြောက်ဗီယက်နမ်များအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရာ၌ မီးလုံးများကို အသုံးပြုကြရသည်။ လမ်းမဘက်သို့ ထွက်ရာ ဝင်ရာ ခန်းမထဲတွင် ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် သတင်းစာဆရာများသည် ဦးထုပ်များ နှင့် မိုးကာအင်္ကျီများ ဝတ်စားနေရင်းနှင့် စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

၅၂ မောင်ထွန်းသူ

ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် သူ့လက်မောင်းကို လာ၍ အဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသူမှာ ထရန်ပန်ကင်မီ။

‘ခင်ဗျား ပါရီက မပြန်ခင် ကျွန်တော်တို့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် တွေ့ချင်တယ်’ ဟု ကင်မီက တိုးတိုးပြောသည်။

ဂျိုးဇက်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ ‘ဒီတစ်ခါတော့ အမေရိကန် ကိုယ်စားလှယ်တွေရှိ ခြေထိုးပုံကို ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်နော်’ ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခု ပြောမလို့ပါ’

ကင်မီ၏လေသံမှာ သိသိသာသာ ပျော့ပျောင်းနေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ အပြုအမူသည် ချက်ချင်းပင် ညင်သာသွားသည်။

‘ကျွန်တော် အင်တာကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်၊ ဒီည ဟိုတယ်မှာဆိုပြီး သောက်စရာ စားစရာလေး သောက်ကြစားကြရင် မကောင်းဘူးလား’

ကင်မီက ခေါင်းယမ်းသည်။ ‘အေးအေးဆေးဆေးနက် ယောက်တည်းပဲ ဆုံချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ခြောက်နာရီတိတိမှာ ခင်ဗျားအခန်းကိုလာခဲ့မယ်’ ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်မီသည် ဂျိုးဇက်၏အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ အနီးမှ ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် လူအများ ကြား၌ ပျောက်သွားလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် ကစ်ဆင်ဂျာ၏ အမှုထမ်းများထံမှ တစ်ဦးနှင့် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ နောက်ဆုံး သဘောတူ လက်မှတ်

ရေးထိုးခဲ့သည့် စာချုပ်တွင် အချက်သစ်ပေါင်း နှစ်ခါခင်ခန့် ပါဝင်လာကြောင်းနှင့် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာရသည့် အကြောင်းရင်းများကို သူ့အား ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့အခန်းသို့ပြန်၍ ထိုင်းမ်သတင်းစာအတွက် နောက်ဆုံး ဆောင်းပါးကိုရေးသည်။ ဟန့်ရှင်နှင့် ဟိုင်ဖုံကို ခရစ်စမတ်အတွင်းက အကြီးအကျယ် ငုံးကြဲခြင်းမပြုမီက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီထားသော အချက်များနှင့် နောက်ဆုံးသဘောတူညီချက်များ ဘယ်လို ခြားနားသည်၊ ဘာကြောင့် ခြားနားသည် စသည်များကို ရှင်းအောင်ရေးရသည်မှာ လွယ်ကူခြင်းမရှိ။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ဆောင်းပါးနှင့် တစ်နာရီကြာမျှနပ်န်းလုံးနေရသည်။ နေ့လယ်စာ စားကြစဉ်က ကိုယ်ရေးအရာရှိ ပြောပြလိုက်သည့် အချက်များကို ပြန်၍စဉ်းစားသည်။ စစ်မိဒေသဟူသော စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွင် အသုံးအနှုန်း ပြောင်းလဲမှုများ ရှိသည်။ ဆိုင်ဂိုအစိုးရအား အမေရိကန်က စစ်ရေးအကူအညီ ဆက်လက်ပေးရေးအတွက် ရှင်းလင်းပြတ်သားအောင် ဖော်ပြခြင်းပြုသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကို ထိခိုက်စေမည့် စာပိုဒ်အချို့ကို ပယ်ဖျက်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် စာပိုဒ်များကို ပိုမို ခိုင်မာအောင် စကားလုံးအသုံးအနှုန်းများ ပြုပြင်သည် စသော အချက်များကို မိမိအား ကိုယ်ရေးအရာရှိက ပြောပြသွားခဲ့၏။

သူသိခဲ့ရသမျှဆိုလျှင် သမ္မတ သီယူသည် နောက်ဆုံး၌ ဆန္ဒမရှိဘဲနှင့် ယင်းအချက်များကို သဘောတူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။ အတယ်၍

သဘောမတူဘဲ တင်းခံနေလျှင် အမေရိကန် အစိုးရက ဆိုင်ကို အစိုးရအား ပေးနေသည့် ကူညီထောက်ပံ့မှုအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရစ်စမတ် ပွဲတော်ရက်အတွင်းက ဘာကြောင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဗုံးကြဲဖို့ လိုအပ်ခဲ့ရသနည်း ဟူသော အချက်ကိုမူ သူ့နားလည်အောင် ရှင်းပြမသွားခဲ့ပေ။

ခရစ်စမတ် ရက်အားများအတွင်းက ဂျိုးဇက်သည် သူနှင့် နာအိုမီ လိက်ထပ်ခဲ့သည့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှစ၍ နေထိုင်ခဲ့သော အနောက်ပိုင်း စက်ဆတ်စ်ဒေါင်း တောပိုင်းဒေသရှိ အိမ်၌ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ရေဒီယိုမှလာသည့် မြောက်ဗီယက်နမ်ဗုံးကြဲသတင်းများကို စိတ်မသက်သာစွာနှင့်နားထောင်ခဲ့ရ၏။ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ မီးရထားလမ်းများ၊ တံတားများ၊ မော်တော်ကားလမ်းများ၊ စစ်တန်းလျားများနှင့် စက်ရုံများ အများအပြား ထိခိုက်ပျက်စီးနေသည်ကို သိခဲ့ရ၏။

အမေရိကန်တို့ဘက်မှ ဗုံးကြဲမှုမှာ ကြီးမား ပြင်းထန်ရုံမျှမက များစွာ အောင်မြင် ထိဆောက်လျက်ရှိသည်ကို သူသိခဲ့ရသည်။ ဤကာလအတွင်း ဗုံးကြဲမှုကြောင့် မြောက်ဗီယက်နမ်တို့ဘက်မှ စစ် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရေးတွင် များစွာ အဟန့်အတား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြင်းထန်လွန်းသော ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများအတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးလိုလိုက အမေရိကန်တို့အား ဝေဖန်နေကြသည်။

ခရစ်စမတ် အချိန်ကာလပိုင်းအတွင်း အမေရိကန်တို့သည် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ပေါ်သို့ ဗုံးတန်ချိန်ကိုးသောင်းငါးထောင်ခန့် ကြဲချခဲ့ကြောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်လျှောက်

လုံး နာဇီကျားမနီက ပြုတိန်နိုင်ငံပေါ် ကြဲချခဲ့သည့် ဗုံးတန်ချိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာပိုကြောင်း စသည်ဖြင့်ရေးသားကြသည်။ များစွာသော သတင်းစာများနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများက ဗုံးကြဲခြင်းကို အလွန် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော လုပ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။

ဗုံးကြဲခြင်းကို ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရပ်ဆိုင်းခဲ့ပြီး အိမ်ဖြူတော်မှ 'အလေးအနက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲများ' ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့ဘက်မှ ဗုံးကြဲခြင်းကို ပြန်လည်၍ ပြုလုပ်မည်မဟုတ်ဟု ဟန့်နှိပ်အစိုးရအား ကတိပေးခဲ့သည်။

ဟင်နရီကစ်ဆင်ဂျာသည် ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် ပါရီမြို့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကာ ဗုံးကြဲခြင်းကြောင့် လီဒပ်သို့ အပြောင်းအလဲရှိမရှိ စကားပြောကြည့်သည်။ လီဒပ်သို့သည် ဒီဇင်ဘာလစောစောပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲအချိန်က လီဒပ် မဟုတ်တော့သည်မှာကား ထင်ရှား၏။ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုသည် ဆွေးနွေးပွဲတွင် အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး သဘောတူညီချက်များကို သိတင်းပတ် တစ်ပတ် မပြည့်မီ အပြီးသတ်ရေးဆွဲချမှတ်နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

၁၉၇၃ ခုနှစ် အစောပိုင်းကာလများတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၌ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအား တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အမှားတစ်ရပ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနေကြပြီဖြစ်၏။ အမေရိကန်အမျိုးသား ငါးသောင်း ခုနှစ်သောင်းမျှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ငွေပေါင်း ဒေါ်လာ ၁၄၆ ဘီလီယံမျှ အလဟဿ ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဤစစ်ပွဲကြောင့်

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ပြည်တွင်းစစ်ပြီးကတည်းက လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုသည် တည်ရှိလာခဲ့သည်။

ဤအချက်များကို သိထားသော ဂျိုးဇက်သည် မနက်ဖြန်ထုတ် သတင်းစာဆောင်းပါးတွင် အမြင်ရှင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ တင်ပြရပါမည်နည်းဟု အပင်ပန်းခံကာ ကြံဆ စိတ်ကူးလျက် ရှိသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီထိုး၍ သူ့အခန်းတံခါးကို ထရန်ဗန်ကင်မ် ခေါက်လိုက်သည့်အချိန်ထိ သူသည် လက်နှိပ်စက် တင်ထားသည့် စာရေးစားပွဲ၌ ထိုင်နေဆဲ။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ကင်မ်သည် နှုတ်ဆက်စကားပြောခြင်း မပြုဘဲ မနီလာစာအိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုတိုင်ကာ ဂျိုးဇက်ထံ လျှောက်လာသည်။

‘ဘာတွေလဲ’ ဂျိုးဇက်က ကင်မ်လှမ်းပေးသည့်အိတ်ကို ယူရင်း မေးသည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေ’ ကင်မ်က ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

‘ဘယ်သူပုံတွေလဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့သမီး တူယက်ပုံ’

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်က လက်ထဲမှအိတ်ကို ဖွင့်သည်။

‘သူ့သေတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံ’ ဟု ကင်မ်က ထပ်ပြောသည်။ ‘ခရစ်စမတ် ဗုံးကြဲချိန်က သူ့သေတာ’

ဂျိုးဇက်သည် အိတ်ကို မဖွင့်တော့ဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူသည် အခန်း၏အလယ်တွင် ရပ်လျက်ပင်ရှိသည်။ တစ်ခဏမျှ

ကြာသောအခါ လက်ထဲမှ အိတ်ကိုစားပွဲပေါ်မှ လက်နှိပ်စက်ဘေးသို့ လွှတ်ချလိုက်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကင်မ်ကတော့ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာရပ်၍ ဂျိုးဇက်အား ကြည့်နေသည်။

‘သူ ဘယ်လိုသေတာလဲ’

ဗုံးက သူ့နေတဲ့ တိုက်ဘန်းလျားနားက ဗုံးကျင်းပေါ်ကို တည့်တည့်ကျတယ်။ လူတစ်ရာနဲ့အတူ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲနဲ့ မြေကြီးတွေအောက် ရောက်နေတဲ့အလောင်းကိုဖော်ယူကြရတယ်’

‘သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြသလား’

‘ကံကောင်းလို့ အလုပ်သမားအများစု လွတ်တယ်။ အချိန်မီ ရပ်ကွက်ထဲက ရွှေ့ပစ်လိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြို့ဆင်ခြေဖုံးတစ်ခုလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အဆောက်အအုံမုန့်သမျှတော့ တစ်လုံးမှ မကျန်ဘူး’

‘ကျွန်တော် မေးတာက တူယက်နဲ့ သူ့က လေး တွေ့အကြောင်းပါ’ဟု ဂျိုးဇက်ကထပ်ပြောသည်။ ‘သူတို့အားလုံး သေကုန်သလား’

‘သူ့သား ချူအွန်က သူနဲ့အတူတူ သေတယ်။ ထရင်းကတော့ တခြားဗုံးကျင်းထဲရောက်နေလို့ လွတ်သွားတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးသည် စာအိတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံခြောက်ပုံကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ချိသည်။

တစ်ပုံမှာ သူ ဂိုယ်တိုင် လိုင်စီမာရီကြူရီ အပြင်ဘက်၌ ရိုက်ပေးခဲ့သော တူယက်၏ပုံဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တူယက်၏ အသက်မှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်။ အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ အော်ခိုင်းဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်၏။ ငယ်မူငယ်သွေး ဖြန်းလျက်ရှိသောအလှသည် ပီပြင်စွာပေါ်လျက်ရှိသည်။

နောက်တစ်ပုံမှာ သူ၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲနေ့က ရိုက်ထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ လူချောလူလှ ဗီယက်နမ်လူငယ်လေး တစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ရပ်နေသော တူယက်၏မျက်နှာသည် ပြုံးလျက်ရှိသည်။

တတိယပုံသည် တူယက်နှင့်လန်းတို့၏ စုံတွဲပုံဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အမျိုးသားဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သွယ်လျလျနှင့် ကျက်သရေရှိလှ၏။ ဓာတ်ပုံ ကြည့် ရုံ မျှ ဖြင့် မှအောင်သမီးမှန်း သိသာသည်။

နောက်တစ်ပုံသည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် တွဲ ရိုက် ထားသောပုံဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးပုံမှာ ထရင်းနှင့် သူ့ မောင်ကလေးချစ် အုန်တိုနှစ်ယောက်တည်း တွဲရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ဟေးမြို့၌ တွေ့ခဲ့စဉ်ကထက် အရပ်အမောင်း ရှည်ထွက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဓာတ်ပုံများကြားမှ စက္ကူစုတ်ကလေးတစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ စက္ကူပေါ်တွင် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် စာလုံးများ။ လက်မှတ်ထိုးထားသူမှာ ထရင်း။ သူသည် စာကို ယူ၍ ဖတ်သည်။

အဘိုးလက်ထဲ ရောက်စေချင်တယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ အမေက အဘိုးအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောမပြဘူး။ ဒါပေမယ့်ကျွန်မက အဘိုးနဲ့ ဟေးမြို့မှာ တွေ့ပြီးကတည်းက အဘိုးအကြောင်း ခဏခဏ မေးတယ်။ အမေကအဘိုးအကြောင်း သိပ်များများမပြောချင်ဘူး။ ပြောရင်လဲ ငိုတာပဲ။ တစ်ခါတုန်းက အမေပြောဖူးတယ်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို အဘိုးမမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ အဘိုးလေးကင်မိတော့ ဒီဓာတ်ပုံတွေ အဘိုးလက်ထဲရောက်အောင် ပို့နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုတော့ ယူထားလိုက်တယ်။ ဆိုင်ရုံမြို့က အမေရဲ့ ကျောင်း အပြင်ဘက်မှာ အဘိုးနဲ့အမေ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံ သမီးလိုချင်လို့ ပါ။

ဂွတ်ဘိုင်- ထရင်း

ဂျိုးဇက်သည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ လက်ဝဲခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာ အချိန်အတော်ကြာချ ထိုင်နေသည်။

'ထရင်းက ဓာတ်ပုံတွေကို ခင်ဗျားဆီရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ ခဏခဏ ပူဆာတယ်။ သူ မပူဆာမှင် ကျွန်တော် ပို့ဖြစ်မှာ ဟုတ်ပါဘူး'

ဂျိုးဇက်က ကင်မိ၏လေသံကို သတိထားမိသည်။ အသံမှာ နူးသံ သိမ်မွေ့ လှ၏။ ကလက်ဘားရိပ်သာလမ်း၌ ပြောခဲ့စဉ်က လေသံအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သူသည် ကုသားထိုင်ကို နောက်သို့ ကျညှက်ကာ ကင်မိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

‘ထရင်း အခြေအနေကကော’

‘ပါတီက သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ်’ ကင်မ်သည် ဖျတ်ခနဲ အဖြေပေးပြီးခါမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန် တူ၏။ ဂျိုးဇက်ဆီသို့ တိုးလာသည်။ ‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ ပစ်ဖိတ်ကားပါဘူး၊ တူယက်ဟာ ခင်ဗျား သမီးပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နှမက မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးဆိုတာ မမေ့ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား သူ့အပေါ်မှာကော သံယောဇဉ် ရှိရဲ့လား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘ကလေးက ဟန့်ခွင်ကိုထောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကပြားဆိုတာ ပိုပြီး သတိထားလာတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်။ ဒီအသိကြောင့် ကျွန်တော် အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မကွယ်တာသလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်။ သူ့စာထဲမှာ ခင်ဗျား ဖတ်လိုက်ရမှာပေါ့။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကိုတော့ ဦးကြီး အတိုးလို့ အသိအမှတ်ပြုပုံ ပေါ်ပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ ‘တကယ်လို့ လန်းကသာ သူပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို မဖျက်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် သမီးယောက်ဖတော်ကြမှာပါကင်မ်’

အံ့အားသင့်သွားသောကင်မ်က မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော် နှမကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖူးတယ်လို့ တူယက်က ပြောဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် လန်းရဲ့သဘောထား ဘယ်လိုရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကျတော့ မပြောဘူး’

‘ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းတော့ လန်းက သဘောတူတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က မျက်နှာကိုင်၍ ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကျတော့ အဖေအပေါ် ရိုသေမြတ်နိုးတဲ့ စိတ်က သိပ်ကြီးမားတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ အပတ်ထဲမှာပဲ ဒီပြဿနာ ပေါ်လာတာ။ ခင်ဗျားလဲ ထွက်သွားရောလန်း စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ခင်ဗျားအဖေအတွက် ဒီအချိန်မှာ သူ့ရှိမှုဖြစ်မယ်လို့ လန်းကယူဆတယ်’

ကင်မ်က မျက်လွှာများကိုချကာ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

‘ခင်ဗျားမှာ မယားလဲမရှိ၊ သားသမီးလဲ မရှိဘူး မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သမ္မတကြီးဟာ သူ့ဘဝကို တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းထဲမှာ မြှုပ်နှံသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့လိုနေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သူ့ပြောပုံမှာ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ မကောင်း။

‘ဒီအကြောင်း တစ်ခုတည်းပဲလား’

‘အဖေနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့်လဲ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’ ဟု ကင်မ်က မျက်လွှာကို ခြန်ချပြီး ပြောသည်။ ‘ဒီရန်ပုံကြောင့် ကျွန်တော် ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေအပေါ် သံသယအများကြီး ဝင်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကျွန်တော် ဘဝအတွက် အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာရတယ်’

ကင်မ်သည် သူ့အမှားကို လွယ်လွယ်နှင့် ဝန်ခံတတ်သူ မဟုတ်။ အခုလို ဝန်ခံလိုက်သောအခါ ဂျိုးဇက်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ ကင်မ်၏အပေါ်၌ ကရုဏာမကင်း ဖြစ်မိသည်။

‘ဖြစ်ပုံကိုက မဆန်းဘူးလားကင်မ်၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ပါရီမှာ ထောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောနေ ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ကဲ့သွားလိုက် ကြတာ နှစ်လေးဆယ်တောင် ကျော်သွားပြီ။ ခင်ဗျားတို့နိုင် ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေကြောင့် ကျွန်တော် မှာလဲ အကြံ အကျယ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားအဖေ၊ ခင်ဗျားဒုမ၊ သူ့ သမီးလေးသုံးယောက် သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ် တိုင်လဲ မိသားစုနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး ကင်းကွာ သွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မှာ သားအကြီး၊ ညီတစ်ယောက်နဲ့ သမီး တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ ဘာအတွက် လဲ’

‘လွတ်လပ်ရေး အတွက်ပေါ့၊ ဗီယက်နမ် ပြည်သူတွေဟာ လွတ်မြောက်ဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူတွေပေါ့’

ကင်မ်၏အသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံ ပါသည်။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တင် လုံးတွင် ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ပြင်သစ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့တဲ့လူတွေနဲ့ နိုင်ငံကို အား တကယ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေ ကြားမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခဟာ မရှောင်ဆာမလွဲသာပါဘူး’

ဗီယက်နမ်မှာ ညီအစ်ကိုချင်းတိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲဟာ မရှိလို့မဖြစ်ပါ ဘူး၊ တားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဟာ ဒီသတောကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ထွက်သွားဖို့ သင့်ပါတယ်။ ထွက်မသွားတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အဖြစ် ထဲမှာ ရောပြီးပါရ၊ ရောပြီး ခံစားကြရတာပေါ့’

ဂျိုးဇက်သည် လက်နိပ်စက်ထဲမှ ရိုက်လက်စ ဆောင်းပါးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကင်မ်အား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား နားမလည်ဘာဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက် နမ်ကိုဝင်လာတာဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ကွန်မြူနစ်ဝါဒကိုကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်မပါရင် ဒီဝါဒဟာ ကင်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့သွားတော့မယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ စစ်ဝင်တိုက်တာ မှားပြီလို့ သိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မှာ ချက်ချင်းရပ်မပစ်ခဲ့ဘူး၊ စစ်ကိုဆက်တိုက်နေတယ်။ ခင် ဗျားတို့ ပြည်တွင်းစစ်ရှဲ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ဝန်ခံသမိုင်းကြောင်း ကို နားမလည်ဘဲဝင်ပါမိခဲ့တာ ခက်ကုန်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် တို့ဘက်က စစ်ကိုတိုက်ရင်းနဲ့ ပြင်းထန်တဲ့နည်းတွေကို သုံးလာ ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ မူဝါဒတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်သလို ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ နောက်ပိုင်းလျှော့တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုး သားရေးဟန်ကို မြှင့်တင်ဖို့အတွက် စစ်ကို နိုင်အောင်တိုက်လာ ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာကို နှစ်ခြမ်းကွဲ လာရတဲ့ အခြေအနေကို ဆိုက်ခဲ့ရတာပဲ’

ကင်မ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဆိုးဝါးတဲ့အမှားတွေဟာ ပြုသူတွေအတွက် တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရတတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဟာ ထိုက်သင့်တဲ့ တန်ဖိုးပေးရတာပါ’

ဂျိုးဇက်သည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဒီမှာကင်မ်၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင်းက ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ဖူးဘူးလား၊ ခင်ဗျားရဲ့အဝတ်ကို ကျော့ခိုင်းပြီး မိသားစုကို စွန့်ခွာသွားခဲ့မိတဲ့အတွက် ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူးလား’

‘မကြာခင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြောင့် ကျွန်တော် အမေနဲ့ လန်းမှာ အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ကျွန်တော် မှာ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရဲ့ နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်တွေအတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးခဲ့ရပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ရွေးခဲ့တဲ့လမ်းဟာ မှန်တယ်လို့ပဲ ခင်ဗျား ထင်ထားသလား’

ကင်မ်သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာယမ်းသည်။ ‘ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် အဖေဟာ ကျွန်တော်မြင်သလို ဘယ်မြင်မလဲ၊ မြင်နိုင်ဖို့ကလဲ မလွယ်ဘူးလေ၊ လူ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်က ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလဲ သူသဘောမပေါက်ဘူး၊ ပြင်သစ်တွေက မတရားသဖြင့် ရယူပြီး သူ့လက်ထဲ လွှဲပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဧရာသက်ပန် မိသားစုလက်ထဲမှာပဲ ထည်မြဲသွားလိမ့်မယ်လို့ သူက ယုံကြည်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဝင်ပေါက်တဲ့အတွက် တက်လာတဲ့ သမိုင်းဒီရေဟာ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ တန်ဖိုး

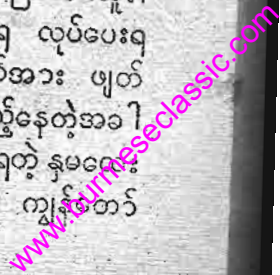
သွားတယ်၊ ထားခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေဟာလဲ နောက်ထပ် စောင့်ရှုဦးမယ့် အခြေအနေကို ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ သဘောတူ စာချုပ်ဟာ သမိုင်းဒီရေကို ဆက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်အောင် တွန်းအား ပေးတော့မှာပါ။ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် အစ်ကို တင်မိရဲ့ လယ်တွေဟာ အသိမ်းခံရတော့မယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူလဲပဲ ငါရွေးတဲ့လမ်းဟာ မှားနေပါလား ဆိုတဲ့အသိ ဝင်မှာပဲ’

ကင်မ်က ခဏမျှနားကာ သက်ပြင်းချသည်။

‘နောက်ဆုံးနေ့က သားအဖချင်း စကားများကြတော့ ကျွန်တော် အဖေက မတ်စ်ဝါဒဟာ ငါတို့မိသားစုနဲ့ ငါတို့နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးမှာ သေချာတယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ထင်မြင်ချက်ဟာ နိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ မှားနေတယ်၊ ဒီနေ့ပါရဲ့မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ရင် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်ရွေးခဲ့တဲ့လမ်းမှန်တယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော် ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုနဲ့ အနစ်နာခံမှုဟာ အန်ဖိုးရှိပါတယ် မွန်စီယာဂျိုးဇက်ရှားမင်း’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘဝဟာ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှပါသယ်၊ ကျွန်တော်မြင်နေတာပဲ ကင်မ်ရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစကားကို ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ မကြာခင်မို့လဲ ထရင်းအတွက် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ကျွန်တော် ကျေနပ်တာပေါ့’ ကင်မ်သည် ဂျိုးဇက်အား ဖျတ်မော့ကြည့်သည်။ ‘ကျွန်တော် ထရင်းကို ကြည့်နေတဲ့အခါ ဘာခါတစ်ရံမှာ ဟိုငယ်ငယ်တုန်းက အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ နှမတို့အဖေကို ပြန်မြင်မိတယ်၊ လန်းရယ်၊ တင်မိရယ်၊ ကျွန်တော်

၆၆ မောင်ထွန်းသူ

ရယ် မောင်နှမသုံးယောက် တပျော်တပါး ကစားခဲ့ကြတာကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်မိတယ်။ အဲသလို အမှတ်တရ မြင်ကွင်းကလေးတွေဟာ ချိုမြတယ်။ သာယာတယ်။ ကြည်နူးတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့်လေ ယောကျိန်းတစ်ယောက်အဖို့ အသက်အရွယ် အိုမင်းလာခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေဟာ သူ့ဘဝမှာ ပိုပြီး အရေးပါလာတတ်ပါတယ်။

ဂျိုးဇက်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားခဲ့ရပ်သည်။ ဆိုးနှင်းများ ကျဆင်းနေသော ဆောင်းညအမှောင်ထုဆီသို့ တွေ့စေငေးမောနေသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ဆိုးနှင်းခဲများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။

‘အမေရိကမှာတော့ ခရစ္စမတ် ဗုံးကြဲမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ သိင်္ဂီဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေကြတယ်။ စစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ်မှတ်အားလုံးကို ဖြိုဖျက်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။ အပြစ်မရှိတဲ့ အရပ်သူအရပ်သား တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ပဲ သေခဲ့တာပါ။ မြို့ကြီးနှစ်မြို့မှာ ရှိနေတဲ့ အဓိကစစ်စခန်းတွေကို စိစိညက်ညက် ကြေသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုတာ နည်းတန်ဖိုးလား။ တကယ်လို့ သေတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားရဲ့သမီး ဖြစ်ရင် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။’

ဂျိုးဇက်သည် အပြင်မှ တဖွဲ့ဖွဲ့ဆင်းလျက်ရှိသော ဆိုးနှင်းများဆီသို့ ငေးမောနေဆဲ။

‘ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ရက်အတွင်းက ဗုံးကြဲမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု နည်းတင်ခပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲတွေရဲ့ ဝန်ခံချက်များဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ခဲ့တဲ့ အသံလွှင့်ချက်တွေဟာ အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ လူတိုင်းက သိနေပါတယ် ကင်မ်။ ခက်တာက ဒီဝင်ဘာလတွင်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လက်ခံနိုင်မယ့် ပုံစံခွင့်ထဲကို လီဒ်ဆီဆိုက ဝင်မလာဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သမိုင်းမှာ အကြီးဆုံး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုလို့ မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် လေကြောင်းတိုက်ပွဲကို ဒီဘက်က စစ်ဆင်ခဲ့ကြတယ်။ သဘောကတော့ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို တင်းပေးလိုက်တာပဲ။ နောက်ဆုံး လီဒ်ဆီကိုယ်တိုင် ပါရီမြို့က ကလက်ဘားလမ်းကို အရေးတကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးတယ်။ အမှန်တော့ ဗုံးကြဲမှုကို ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ထားစေချင်လို့ လက်မှတ်ထိုးတယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်စလုံး သိနေကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က နာလန့်ထလာလို့ အသက်ကလေး ပုံမှန်ပြန်ရှူနိုင်ရင် မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း တောင်ဗီယက်နမ်ကို သိမ်းမှာပေါ့။ ဒီအချက်ကိုလဲ နှစ်ဖက်စလုံးက သိနေကြတာပါပဲ။’

ကင်မ်က မှတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာထားသည် မာကျောကျော။ ကုတ်အင်္ကျီ ကြယ်သိမ်းများကို ပြန်တပ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောတာတွေ မှန်တယ် မှန်စိ ယာ ရှား မင်း။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို မရောက်မချင်း ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသက်တွေ အများကြီး အဆုံး

၆၈ မောင်ဖွန်းသူ

ရှုံးခံပြီး တိုက်နေတာဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဖျန်ဖြေကြေအေးမှု ကလေး တစ်ခုရဖို့ မဟုတ်ဘူး'

ဂျိုးဇက်က ပြတင်းပေါက် အနီးမှ ခွာကာ ကင်မ်ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း ပေး သည်။ အံ့အားသင့်နေသောကင်မ်က ဂျိုးဇက်၏လက်ကို ငေးကြောင်ကြောင် မျက်နှာထားဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော်တို့ဟာ ရာသက်ပန် မိတ်ဆွေတွေပါလို့ ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး ကင်မ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ချင်း သိလာတာ နှစ်ငါးဆယ်နီးပါးတော့ ရှိခဲ့ကြပြီ၊ ဒီနေ့ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ကြေအေးတဲ့ နေ့တစ်နေ့ အဖြစ်တော့ အသိအမှတ်ပြုသင့်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေ ယူလာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးတူယက်အကြောင်း ပြောပြတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်'

နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီး ကင်မ်က တံခါးဆီသို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ ဂျိုးဇက်က ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး သွားသည်။ တံခါးကို ရှုတ်တရက် ဖွင့်ပေးသေးဘဲ ကင်မ်၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော် ကို တစ်ခုတော့ ပြောပြခဲ့ပါဦးကင်မ်။ ဟိုတင်ခေါက် ပါရီကိုရောက်တုန်းက ခင်ဗျား တင်မ်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးသလား'

ကင်မ်၏ မျက်လုံးများတွင် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းလာသည်။ 'ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကို သွားပြ'

သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ခဏလေးပါ၊ ဒါပေမယ့် ခဏကလေးတွေပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့လာရတော့ စိတ်ထိခိုက်ကြရပြန်တာပါပဲ' သူသည် သူ ဖိနပ်များဆီသို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်ပြီး စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ 'ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားကလွဲပြီး တခြားလူ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် ကိုတော့ သွား မပြောလိုက်ပါနဲ့'

'ကျွန်တော် မပြောပါဘူး' ဂျိုးဇက်က တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်ပေးသည်။ 'ခင်ဗျားမပြန်ခင် ကျွန်တော် ဘက်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်'

'ဘာများပါလိမ့်'

'ခင်ဗျား ရောက်မလာခင်က ကနေ့အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုရေးရမှန်း မသိဘဲဖြစ်နေတယ်။ အခုကျတော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့သတင်းကို ထည့်ရေးနိုင်ပြီ၊ ဒီသတင်းကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား'

ကင်မ်၏ မျက်လုံးများသည် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ 'ခင်ဗျားက သမီးသေတဲ့အကြောင်း ရေးမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ်မှာ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ တွယ်တာခဲ့ရတဲ့အကြောင်း'

၇၀ မောင်းထွန်းသူ

‘သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’ဟု ကင်မ်က ပြောသည်။ ‘ဂွတ် တိုင် မွန်စီယာရှားမင်း’

သူက ဂျိုးဇက်၏လက် နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲ ညှစ် သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် စားပွဲ၌ပြန်ထိုင်ကာ ဆောင်းပါးကို ‘လက် နှိပ်စက်နှင့် ရေးသည်။ တစ်နာရီခန့် ရပ်နားခြင်းမရှိ။ သူ၏ မိသားစု ဗီယက်နမ်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရပုံ၊ သူ့အစ်ကိုချစ် သေ ဆုံးခြင်းဖြင့် အစပြုခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်၊ နောက်ဆုံး ခရစ္စမတ်လ အတွင်း ကြုံခဲ့သည့် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် သူ့သမီးတူယက် သေဆုံး ခဲ့ရပုံ စသည်များကို ဖော်ပြသည်။ ဆောင်းပါးတစ်ခုလုံးတွင် သူ့ဘဝအား ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုး ဆက်ရောက်မှု များကို ဝိပြင်ပေါ်လွင်အောင် အားထုတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်း သလား၍ မိနစ်ပေါင်း များစွာကြာမျှ စဉ်းစား တွေးတော ခြင်းပြုသည်။ စားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်သောအခါ ဆောင်းပါးနောက် ဆုံးပိုဒ်သည် လွယ်ကူစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခရီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အာနမ်နိုင်ငံ၏ သစ်တောကြီးများ အတွင်း၌ ကြုံခဲ့ရသည့် စောစောပိုင်းကာလက ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲဖွယ် အဖြစ်များသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ အမှားဟု အမှတ်ပင် ပြန်၍မြင်လာသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့သာ အမြော်အမြင် ကြီးခဲ့ပါမူ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် သေဖွယ်ရာ ရှိ၊ အငြိမ်းအမြင် နည်းခဲ့၍ ဤဆုံးရှုံးမှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာ

သည်ဟုထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့သည် ထို အမှားကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝန်မခံခဲ့ကြပေ။ ထိုအမှန် တရားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်အထိ မျှီသိပ် လျှို့ဝှက်ခဲ့မိပေမည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်သောတင်းမာ မာမှုများသည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် အမေ ရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ ‘ဂုဏ်သိက္ခာ’ ကာကွယ်ရေးကို ဆောင် ရွက်ခဲ့ကြသော သမ္မတများနှင့် အခြားသော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်များသည် (ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဆိုပါက) ကျွန်တော်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသည့် အမှားမျိုးကို ထပ်မံ ကျူးလွန်နေကြပြီး ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို တစ်မျိုး သားလုံးအပေါ် ကျရောက်စေလျက်ရှိပါသည်။ ဤအမှားကို စနစ်ပြီ နောက်ထပ် ဤအမှားမျိုး မပြုတော့ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသာလျှင် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံတွင်း၌ သေဆုံးခဲ့ကြ သည့် အမေရိကန်များ၏ အနစ်နာခံ စွန့်လွှတ်မှုကို တန်ဖိုးရှိ အောင် လုပ်ဆောင်ရာ ကျပေလိမ့်မည်’

ဂျိုးဇက်သည် နောက်ဆုံးစာရွက်ကို လက်နှိပ်စက်ထဲမှ ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး ပြန်ဖတ်ကာ စက်ကိုသိမ်းလိုက်သည်။ သူ ဘေး စားပွဲပေါ်၌ ချထားသော တူယက်တို့၏ဓာတ်ပုံများကိုယူကာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ဆောင်းပါးကိုကိုင်၍ အောက် ထပ်ရှိ တဲလက်စ်အခန်းသို့ သွားသည်။ ဆောင်းပါးကို တိုင်းမိ သတင်းစာ အယ်ဒီတာထံ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးရန် ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် လက်နှိပ်စက်သေတ္တာကိုဆွဲ၍ အပြင်လမ်းမပေါ် ထွက်ကာ အငှားကားစောင့်သည်။ လန်ဒန်သို့ လိုက်ရန်အတွက် လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားရမည် မှဟုတ်ပါလား။

အငှားကား ချက်ချင်းမရှည်ဖြင့် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်မပါဘဲ အချိန်အတော်ကြာ ရပ်နေရသည်။ ဆီးနှင်းများသည် သူ့အပေါ် တဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။ ရပ်နေခိုက်မှာပင် ဟောင်းမြို့၌ ရခဲဖူးသည့် လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာသည် နာကျင် ကိုက်ခဲလာသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ရုတ်တရက် သူ့စိတ်သည် များစွာ အိုစာကျသွားသည်။ ဆံပင်တွင် ကပ်ငြိနေသော ဆီးနှင်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးများသည် သူ့အသက် မြောက်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီကို သိသာထင်ရှားအောင် ဖော်ပြနေသည့်နှယ် ရှိလေသည်။

(၅)

အသက်ခပ်ကြီးကြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် တို့ရဲ့ပါတီဝင် ပါလီမန်အမတ်သည် စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်နေသော နာအိုမီ ဘိုက်စ်လီဝစ်ဆီသို့ လက်ထဲမှ ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို မြောက်ပြသည်။ ထို့နောက် သူ့နှာခေါင်းဖောက်၌ ရှေ့တိုးနှောက် ငင်လုပ်ကာ ဝိုင်အနံ့ကို ရှူပြသည်။ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး တစ်ဝိုက်မျှ မော့သောက်လိုက်ကာ အရသာ ခံပြသည်။ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကာ ဝိုင်ပုလင်းတွင် ကပ်ထားသည့် တံဆိပ်ကိုကြည့်၍ သူ့နှဖူးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူကို ကြည့်ကာ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

နာအိုမီ၏ အသက်သုံးဆယ်ကိုးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ပါတီပွဲဖြစ်သည်။ နာအိုမီသည် အလှဆွေးကြွဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဘဝသူ ကျေနပ်နေသည့် အရှိပ်အယောင်များသည် သူ့မျက်

နှာတွင် အထင်အရှား မြင်နေရသည်။ သူသည် မျက်စိနှစ်ဖက်ကို ပင့်ကာ သူ့အား ပြောင်နောက်နေသည့် အမတ်မင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စားပွဲ၏ တစ်ဖက်သောထိပ်၌ ထိုင်နေသည့် သူ့ခင်ပွန်းသည် ဂျိုးဇက်အား ပြုံးပြသည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးထောင်များအောက်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည် နှစ်ဒါဇင်ခန့်တွင် အမျိုးသား အမျိုးသမီး အစုံပါသည်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံရေး လောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြား လူသိများနေသူများသာမက လန်ဒန်မြို့တော်၏ ပြဇာတ်လောက၊ စာနယ်ဇင်းနယ်ပယ်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းဌာနများမှ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များပါ ပါဝင်သည်။ အမျိုးသမီးများ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် စိန်ရွှေရတနာ များသည် ခေါင်းများကို ငဲ့လိုက်တိုင်း လက်များကို လှုပ်လိုက်တိုင်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထောင်မျိုးစုံ ထွက်နေကြသည်။

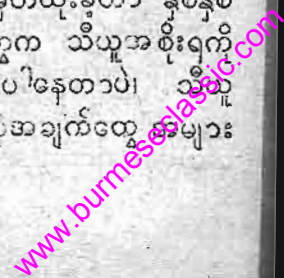
ဧည့်သည်များ၏နောက်သက် နံရံများပေါ်တွင် ဘျိုက်စ်လီဝစ် ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်ဓာတ်ပုံများ တခမ်းတနား ချိတ်ထားသည်။ ယင်းဓာတ်ပုံများထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လန်ဒန်မြို့တော်၏ နာမည်ကြီး ဝက်စ်အင်းရပ်ကွက်တွင်းရှိ ဘဲလ်ဂရေစကွဲထူးဂေယာ၌ စဉ်ဆက်မပြတ် နေထိုင်သွားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

နာအိုမီရေ၊ မင်းရဲ၊ မွေးနေ့ပီတီပွဲကို ဖျက် တာ တော့မဟုတ်ပါဘူး' ဟု အမတ်မင်းက တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ 'အခုလို ပျော်ရွှင်နေရမယ့် ပွဲမျိုးမှာတောင် ဒီကိစ္စကို လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘူး၊ အခုတလော သတင်း

ဆိုးတွေချည်း ကြားနေကြရတယ်၊ အိဂျစ်နဲ့ အစ္စရေးပြဿနာ၊ ဘုရင်ဖေဖေလ် အလုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စ၊ အရှေ့ဘလယ်ပိုင်းဒေသ အရေးအခင်း၊ အင်း ဒီပြဿနာတွေက မကြာခင် တောက်လောင်လာမယ့် မီးပွားတွေ၊ ပေါ်တူဂီမှာ ဟက်လာတဲ့အစိုးရ အဖွဲ့မှာကော ကုန်မြို့နစ်တွေချည်းပါ၊ အဆိုးဆုံးက တော့ မြောက်ဗီယက်နမ်တွေ ဘယ်နေရာက ပေါ်လာကြမှန်းမသိဘူး၊ တစ်ပတ်အတွင်း ဆိုင်ရုံကို ရောက်တော့မယ့်လက္ခဏာ ပြနေပြန်ပြီ'

'အဲသလောက်တော့ မြန်မယ်မထင်ဘူး၊ အချိန်တော့ ကြာလိမ့်ဦးမယ်လို့ ခန့်မှန်းရတာပဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က လှမ်းပြောသည်။ 'ဟန့်ငြိကတော့ တပ်ပေါင်းဆယ်ရှစ်တပ်နဲ့ ထိုးစစ်ကို စတာပဲ၊ သီယူကလဲ သူတပ်တွေကို စုစည်းပြီး ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်နဲ့ ဆိုင်ဂိုပတ်ပတ်မှာ အဆင်ဆင့် ချထားပြီး ခုခံဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်'

'ဗီယက်နမ်ကို ဗီယက်နမ်များသာ ကာကွယ်ရေး ဆိုတဲ့ နှစ်ကဆန်ရုံမူဝါဒဟာ တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကိုသူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ ရုပ်တည်သွားနိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးရေးဆိုတဲ့ သဘောပဲလို့ အားလုံးက နားလည်နေကြတာပဲ၊ ဉာဏ်အင်မတန်များတဲ့ စာချုပ်တွေ ပါရီမြို့မှာ ကစ်ဆင်ဂျာလက်မှတ်ထိုးခဲ့တာ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီမှာပါနေတဲ့ အချက်တွေက သီယူအစိုးရကို ကျားကန်ဒပေးထားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပါနေတာပဲ၊ သီယူအစိုးရ သက်တမ်းရှည်ဖို့ ဦးတည်ထားတဲ့အချက်တွေ အများကြီးပါနေတယ် မဟုတ်လား'

‘အဲဒီ မူဝါဒက စစ်တပ်အရေးအတွက်ကို တိုးချဲ့ပေးတယ်၊ သူတို့ကြိုက်တဲ့ လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျတော့ လုံးဝတက်မလာဘူး၊ စစ်သားတွေကိုလဲ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းလာအောင် လေ့ကျင့် မပေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှက်တရက် သိယူဟာ အလယ်ပိုင်းကုန်းမြင့်ဒေသက တပ်တွေဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ လူတိုင်းက တွေးနေကြတယ်’

ဂျိုးဇက်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။
 ‘ဒိန်ဘင်ပူးခံတပ်မှာ ပြင်သစ်တွေ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်က သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေလို့ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ်၊ ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒီမှာရှိနေတဲ့ တပ်မဟာ ၂၃ ကို ခြောက်မိယက်နပ်တွေက ဓိက္ခာအခြေစိုက် စခန်းတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရင်ဆိုတဲ့ အခင်းကြောင့် အကြောက် ဝင်လာသလား၊ အခုဆိုရင် အဲဒီနယ်မြေမှာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အရပ်သား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဟာ ဆုတ်ခွာသွားနေကြတဲ့ စစ်သားတွေနဲ့အတူ တောင်ပိုင်းကို ထွက်ပြေးနေကြတယ်’

‘ကြောက်စရာပဲ’ဟု အမတ်မင်းက ရေရွတ်ကာ နာအိုမီတက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ‘မင်း ခြေချနေကျနယ်မြေပဲ နာအိုမီ၊ အဲဒီက သတ်ပို့ဖြတ်ပို့တွေကိုကြည့်ဖို့ မင်း တစ်ခေါက်ပြန်ဦး မှာလား’

‘ကျွန်မတို့ဌာနမှာတော့ နောက်ဆုံးမှတ်တမ်းတင်ပို့ တစ်ခု လုပ်ဖို့အတွက် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဆွေးနွေးနေကြတာပဲ၊ ဆိုင်ရုံကို နှုတ်ဆက်ခြင်းဆိုတဲ့ မှတ်တမ်းမျိုး သွားပြီး ယူသင့်မယူသင့် ဆွေးနွေးကြတာ၊ သူတို့ကတော့ ကျွန်မကိုပဲသွားဖို့ တိုက်တွန်း

နေကြတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်ထားတုန်းပဲ ချိသေးတယ်’ နာအိုမီက ဂျိုးဇက်အားလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ‘ကျွန်မခွဲ သနားစရာကောင်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့လို့ တော်ပါ့မလားလို့ ချိန်နေရတယ်’

အမတ်မင်းက နှာခေါင်း၌သည်။ ‘သနားစရာကောင်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည်တဲ့၊ သူ့လူကိုလဲ ကြည့်ကြပါဦး၊ တင်းနစ်စ်ကစားလိုက် ရေကူးလိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့လူ၊ အာရှတိုက်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ အနာဂတ် အခန်းကဏ္ဍ အကြောင်း စာအုပ်အသစ်ဘစ်အုပ် ပြုစုနေတဲ့လူ၊ သူ့ဘဝက ဘယ်လောက်များ ဟန်ကျသလဲ၊ ဝိမ်ကို ကျနေတာပဲ၊ မာလိုက်တာမှ ခေါင်ခေါင်ကို မြည်နေတာ၊ ဒါကြီးကိုများ သနားစရာတဲ့၊ ဒီမယ် နာအိုမီ၊ မင်းသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် သူ့ကို ငါ့ဆီအပ်ထားခဲ့၊ ငါလာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ အချိန်ရှိသမျှ ဝိုင်းကလေးသောက်ပြီး နေမှာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား’ အမတ်မင်းက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

တမင်းစားခန်း အပြင်ဘက်ခန်းမထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အိမ်စေတစ်ဦးဝင်လာပြီး နာအိုမီ၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောသည်။ နာအိုမီ အပြင်သို့ ထွက်သွားသောအခါ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး အရက်ခွက်များ ချပေးသည်။ မကြာခင်မှာပင် စောစောက နာအိုမီအား လာခေါ်သည့် အိမ်စေပြန်ဝင်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းမှ လာသည့်ကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်စရာ ရှိနေသဖြင့် ခဏလောက်လာပါဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်သည် ညှော်

သည်များအား တောင်းပန်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ စာရေးသည့် အခန်းထဲမှ စောင့်နေသော နာအိုမီထံ သွားသည်။

‘စတုရီယိုက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဝီယက်နမ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ ဆီ သတင်းထူး တစ်ခု ရောက်လာလို့တဲ့၊ သိယူရဲ့ တပ်တွေက လုံးဝ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ဟူးကလာတဲ့ တပ်တွေဆီမှာ လက်နက် ချလိုက်ကြပြီတဲ့၊ နောက် တစ်မြို့ကတော့ ဒါနန်း ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ အစိုးရတပ်တွေဟာ ဆုတ်ခွာရေးအစီအစဉ် အရ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးနေတဲ့ လေယာဉ်တွေပေါ် အလှူ အယက် တက်နေကြတယ်တဲ့၊ လူတက်ရာကစပြီး အချင်းချင်း လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်နေကြတယ်တဲ့၊ တောင် ဝီယက်နမ်တပ် တစ်ဝက်လောက်ဟာ သေတဲ့လူ သေ၊ ဒဏ်ရာရ တဲ့လူရ၊ သို့ ပန်းအဖြစ် အပမ်းခံရတဲ့လူက အပမ်း ခံရတဲ့ဘဝ ရောက်ကုန်ပြီတဲ့၊ တစ်ချို့များ လက်နက်မပေါ့ဘဲ ဆုတ်ခွာထွက် ပြေးနေကြရတယ်တဲ့’

ဂျိုးဇက်သည် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်း တစ်ယမ်းယမ်း လှုပ်လျက်ရှိသည်။ ‘အကယ်လို့ မင်းဆိုင်ဂုံကို အခုချက်ချင်း လိုက်ရမယ်ဆိုရင် လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပေးတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီကိစ္စပဲ၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို မနက်ဖြန်မနက် ဟိုမှာ အဆင်သင့် ရှိနေစေချင်တယ်တဲ့’

‘မင်း သူတို့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ’

‘နောက် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်လို့ ပြော ထားတယ်’ နာအိုမီက ဂျိုးဇက်၏လက်ကို ချဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူကာ တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ‘နာအိုမီ ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ’

‘မင်း သွားသင့်တာပေါ့၊ သွားလဲ သွားချင်စိတ် ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုင်ဂုံဟာ မင်းအတွက် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေ တာပဲ မဟုတ်လား’

နာအိုမီက ဂျိုးဇက်၏ လက်ချောင်းများကို ဖျစ်ညှစ်ထား သည်။ ‘နာအိုမီ မရေမရာဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုတုန်းကတော့ တစ်မျိုး ပေါ့၊ အခုတော့ နာအိုမီမှာ ချစ်စရာ လူတစ်ယောက် အပိုင်ရ ထားပြီပဲ’ သူသည် စဉ်းစား ချိန်ဆသည့်နှယ် ငြိမ်နေသည်။ ‘သွားရင် ကောင်းမလား၊ ဒီမှာပဲ ဂျိုးဇက်နဲ့ အတူ နေရရင် ကောင်းမလား၊ နာအိုမီစဉ်းစားရခက်နေတယ်’

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သွားရရင်လဲ သိတင်းနှစ်ပတ် လောက်ပဲ ကြာမှာမဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ဂျိုးဇက်၊ တကယ်လို့ နာအိုမီသွားဖြစ်ရင် အခုဟာ နာအိုမီရဲ့ နောက်ဆုံးမှတ်တမ်းတင်ကား ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မာသက် သုံးဆယ့် ကိုးနှစ် မွေးနေ့မှာ အလေးအနက် ထားပြီး စဉ်းစားရမယ့် အချက် တစ်ချက်နှစ်ချက်ရှိလာတယ်၊ အခုလို တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဝေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနေရတဲ့ အလုပ်ကို စွန့် မလား၊ မစွန့်ဘူးလား။ ဒါကိုစွန့်ပြီး အချိန်တွေ သိပ်ပြီး

နောက်ကျမသွားခင်မှာ အခြားစဉ်းစားသင့်တာတွေ စဉ်းစား
မလား’

‘တခြား စဉ်းစားစရာတွေ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍မေးသည်။

‘ဒီကိစ္စက ဖက်ရှင်တစ်ခု ဖြစ်လာနေပြီ၊ ရွာဘွန်းကျောင်း
မှာ အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက အကော်များများ
တောင် ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေကြပြီ’

‘အာအလုပ်လဲ နာအိုမီရယ်’

နာအိုမီက ပြုံးသည်။ ‘ကလေးမွေးရတဲ့အလုပ်ပေါ့အချစ်
ရယ်၊ သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တွင်းရောက်မှ ကလေးမွေးရ
တဲ့အလုပ်ပေါ့၊ သူတို့ဘက်ကတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
အောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြမှာပါ၊ ဂျိုးဇက် ဘယ်လို ထင်လဲ၊
နာအိုမီ လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

ဂျိုးဇက်က အားရပါးရ ရယ်ကာ နာအိုမီအား တယုတယ
ဖက်လိုက်သည်။ ‘မင်းလုပ်ချင်တာမှန်သမျှ လုပ်နိုင်မှာပါနာအို
မီရယ်’ ဟုပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကလေးရဖို့အတွက် ဒီအတိုး
ကြီးဘက်ကတော့ ဝေးများ ဝေးနေမလား မပြောတတ်ဘူး’

‘ပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်’ နာအိုမီက
ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ဆံပင်များ ပြူ
နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တောင့်တောင့်တင်း
တင်းနှင့် ခန့်ညားဆံပင်ဖြစ်၏။ သူ့ အသက်နှင့်စာလျှင်အရွယ်
က နဲ့ပျိုဆံပင်ဖြစ်သည်။ ‘ရှင်အသက်ရဲ့ ထက်ဝက်လောက်ရှိတဲ့
ယောက်ျားတွေ အကော်များများထက် ရှင်ကိုယ်လုံး ကိုယ်
ထည်က ပိုပြီးတောင့်တင်းသန်မာတုန်းပါဂျိုးဇက်ရယ်’ နာအိုမီ

က သူ့ စကား သူ သဘောကျကာ ရယ်သည်။ သူသည်
ဂျိုးဇက်၏ပါးကို လက်ဖဝါးဖြင့် တယုတယ ပွတ်လျက်ရှိသည်။
‘စိတ်ပူရမှာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ နာအိုမီရှင်’

ဆောင်းမီးဖိုလဲမှ မီးတောက် များသည် အရှိန် သေလာ
သည်။ ဂျိုးဇက်က မီးဖိုနားသွားကာ မီးညှပ်ကိုယူ၍ထင်းများ
ကို ထိုးဆွပေးသည်။ ချက်ချင်းပင် မီးတောက်မီးလျှံများ
တက်လာသည်။ လိမ္မော်ရောင်မီးတန်းသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာ
ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဒူးထောက်
ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်မထသေးဘဲ မီးကျွမ်းနေသော
ထင်းတုံးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ မီးတောက်များသည်
လျှင်မြန်စွာ တောက်လောင်ပြီး ငြိမ်းသွားနေကြသည်။ နာအိုမီ
အားလှမ်း၍ စကားပြောလိုက်သည့်အခါ သူ့အသံသည် ဝမ်း
နည်းဆံ နှောနေသည်။

‘တစ်ခါတလေကျတော့လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီ ထင်း တုံး
တွေနဲ့ တူလေခြင်းလို့ ခံစားရတယ် နာအိုမီ၊ အပြင် ဘန်း မှာ
တော့ တညီးညီး တရဲရဲ တောက်နေပါရဲ့၊ အတွင်းမှာတော့
အခေါင်းဖြစ်ပြီး အသယ်မှာ မီးလောင်ထားလို့ ဘာမှမရှိတော့
ဘူး’

‘ဂျိုးဇက်ရယ်’ နာအိုမီက ဂျိုးဇက်ဘေးတွင် ဒူးထောက်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုကိုင်ကာ ဆုံမေ့
လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အဲသလိုခံစားမှုမျိုး အဝင်မခံပါနဲ့လား
အချစ်ရယ်’

‘ကိုယ် ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်’ ဂျိုးဇက်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ‘မင်းပြန်လာတော့မှ ဒီကိစ္စကို ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ မင်း မသွားဘူးဆိုရင်တော့ မင်း အမြဲတမ်း စိတ်ဆင်းရဲရတော့မှာ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို မယူလိုက်ရတာ မှားလေခြင်းလို့ နောင်တရနေမှာ၊ မင်းသွားနေတုန်းမှာ ကိုယ် ဆတ်ဆက်နယ်ထဲက အိမ်ကိုသွားနေမယ်၊ ရေးလက်စ စာအုပ်ကို ဆက်ရေးနေမယ်’

နာအိုမိက အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ‘ထို့နောက် သူ့မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်သွားပြန်သည်။’

‘ဆိုင်ဂုံကို မလိုက်နိုင်ဘူးလားဟင်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နာအိုမိအတွက် သက်သက်အဖော်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဆိုင်ဂုံမှာရှိနေတဲ့ အထိတ်တစ္ဆေတွေရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုဟာ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာလွန်းလို့ပါ နာအိုမိရယ်၊ မင်းလဲ အသိပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ် မလိုက်ပါစေနဲ့’

နာအိုမိက ဂျိုးဇက်အား အတန်ကြာမျှစိုက်ကြည့်နေသည့် ထို့နောက် နားလည်ခွင့်လွှတ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ နာအိုမိက ရွေ့မှထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို မဖွင့်မီ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်အား ဖက်လိုက်သည့် မျက်နှာက ပြုံးစနဲ့နဲ့။

‘ညွှဲသည်တွေပြန်ရင် နာအိုမိကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတဲ့အနေနဲ့ အိပ်ရာစောစောဝင်ရမယ်၊ ဒါပဲ’

ဂျိုးဇက်က နာအိုမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုပေ့ကာ သူ့ရှင်ရွှင်၌ အပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ပါးတစ်ဖက်သည် နာအိုမိ၏ လှပသော ဆံစပျားနှင့် ထိတွေ့လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ သူသည် ထမင်းစားခန်းတက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့ခန်းမတံခါးကို မိတ်နေ ခိုက်တွင် တယ်လီဖုန်း ပြောနေသော နာအိုမိ၏အသံကို ကြားနေရ၏။ မနက်ဖြန်နေ့ခင်း ဆိုင်ဂုံသို့ အထောက်အကူရန် သူ အဆင်သင့်လုပ်ထားမည်ဟု အကြောင်းကြားနေခြင်းပေတည်း။

(၆)

ဟန္တိုင်မှ တစ်ဖက်က ဆယ်ရှစ်တပ် ဆိုင်ဂုံဘက်သို့ ချီတက်နေသည့် မြန်ကွင်းကို မှတ်တမ်းတင်ရန်အတွက် နာအိုမီ ဗီယက်နမ် သို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက်သည် လန်ဒန်မြို့တော်၏ တောင်ဘက် မိုင်ခြောက်ဆယ်ကွာရှိ အနောက်ပိုင်း ဝက်ဆက်စ်တောပိုင်းဒေသမှ နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိမ်းမြေ မြက်ခင်းပြင်များနှင့် တောင်ကုန်းများ ဝိုင်းရံနေသော သူ့မြေ ည အိမ်တွင် စိတ်အေးနားအေးစာရေးဖို့ အားထုတ်သည်။ သို့တစေလည်း သူ့ထင်ထားသလောက် မပေါက်သည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဆိုင်ဂုံမှ အဆက်မပြတ် ရောက်လာနေသည့် သတင်းများသည် သူ့ စိတ်ကို များစွာ အနှောင့်အယှက် ပြုနေခဲ့၏။

နာအိုမီ ထွက်သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် လေးဆယ်ရှစ်နာရီမှ အတွင်း ကွန်မြူနစ် တပ်များသည် ကွေ့နွန်၊ နာထရန်းနှင့်

ဒါးလတ်မြို့များကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ် ကျနေသော အစိုးရတပ်များ၏ ခုခံမှုကို အနည်းငယ်မျှသာ ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ရေဒီယိုမှ လာနေသည့် သတင်းများကို နားထောင်တိုင်း မြောက်ဗီယက်နမ်တို့ လက်တွင်းသို့ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ ကျသွားနေသည့် သတင်းများကိုသာ ကြားနေရ၏။

ဂျိုးဇက်၏စိတ်တွင် အတိတ်ကမြင်ကွင်းများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သူသည် လန်းနှင့်အတူ မန်ဒရင်း လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မြောက်ဘက်တစ်လွှားသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဂျစ်ကားနှင့် သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၍ မရပ်မနား သွားခဲ့ရသည့် ခရီးဖြစ်၏။ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဝတ်လျှောက်တွင် မြင်ခဲ့ရသည့် နာထရန်းနှင့် ကွေ့နွန်တို့၏ အလှကို အခုအချိန်ထိ မမေ့သေး။

ပြေလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဒါးလတ်မြို့ ကျသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သူနှင့်လန်းတို့ လန်ဒန်အနီးပဲလေ့စ် ဟိုတယ်၌ ဆုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်ဂုံမြို့ထဲတွင် သူ့ မျက်စိအောက်၌ မရူမလှ သေဆုံးနေရသည့် လန်း၏အဖြစ်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို တွေးမိသောအခါ သူ့ စိတ်သည် များစွာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။ နာအိုမီတစ်ယောက် ဘေးမသိ နှိမ်မခတ် ပြန်ရောက်လာဖို့အရေးကို တွေး၍ ပူလာသည်။ သူ့တွင် နာအိုမီထံမှ ဖုန်းအခေါ်ကို သောကကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည့်အချိန်က များလာသည်။

နာအိုမီသည် ဆိုင်ဂုံမြို့ရှိ ကွန်တီနှင့်တယ်ပဲလေ့စ် ဟိုတယ်မှနေ၍ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ဖုန်းဆက်လေ့ရှိသည်ဟု

၈၆ မောင်ထွန်းသူ

ပါလော။ သို့သော်လည်း တယ်လီဖုန်းလိင်းမှာ မကောင်း။
 တစ်ခါတစ်ရံ ပြောရင်းနှင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေ
 တတ်၏။ အများအားဖြင့် နာအိုမီအနေဖြင့် သူ မြင်ခဲ့သမျှကို
 စုံနေအောင် မပြောနိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် နာအိုမီသည် သူ
 အတွက် လုံခြုံမှုရှိကြောင်း၊ ဘေးကင်းအောင် သတိထား၍
 လုပ်ကိုင် နေထိုင်ကြောင်း စသည်များဖြင့် သူ့ စကားကို အဆုံး
 သတ်လေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ အပူသည် သက်သာရာ
 ရခြင်းမရှိ။ အချိန်တွေ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ စိတ်သည်
 တိုး၍တိုး၍ မသက်မသာ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ပြေလ ပထမပတ် ကုန်သော အခါတွင်မူ ကုန်မှုနှစ်တပ်
 များသည် ဆိုင်ဂုံပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ခြင်း ပြုလာကြ
 သည်။ အရေအတွက်အားဖြင့် တစ်သိန်းပင်မပြည့်သော အစိုး
 ရတပ်များသည် မြောက်ပီယက်နမ်တပ်သား သုံးသိန်းနှင့်
 ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ မြောက်ပီယက်နမ်တို့ဘက်မှ တပ်ဦးသည်
 မြို့တော်ဆိုင်ဂုံနှင့် မိုင်လေးဆယ်မျှ ကွာဝေးတော့သည့် ဇွမ်
 လောခဲသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ဂျိုးဇက်က သူ့ဥာဏ်မီသလောက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို
 အခြေခံ၍ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာလမ်းတစ်ခုကို တွေးမိသည်။ ဟန့်ရှင်
 တပ်များဘက်က စစ်အောင်နိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် မဝင်ဘဲ
 စေ့စပ်ဆွေးနွေးကာ ကယ်တင်ရှင်များအဖြစ် ဝင်ရောက်လာ
 ဖို့ ရှိသည်ဟုထင်၏။

စိတ်မအေးစွာဖြင့် ဝါရှင်တန်မှလာသော သတင်းများကို
 နားထောင်သည်။ သမ္မတဖွဲ့ခံသည် ဆိုင်ဂုံအား ကယ်တင်နိုင်ရန်
 အတွက် နောက်ထပ် ဒေါ်လာ ၅၅၀ တန် စစ်ရေးအကူအညီ

ပေးဖို့ ကုန်ဂရက်လွတ်အောင် ဈေးနှုန်းများ နားချလျက်ရှိသည်။
 သို့သော်လည်း ရက်တွေသာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာ
 သည်။ ကုန်ဂရက်က သဘောမတူဘဲ တင်းမာလျက် ရှိသည်။
 သမ္မတရစ်ချတ်နစ်ကဆန် ကျင့်သုံးသွားခဲ့သည့်မှုကိုအကြောင်း
 ပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အာဏာအသစ်ကို ကုန်ဂရက်က
 အပြင်းအထန် ကာကွယ်လျက်ရှိလေသည်။

အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်းဒေသ တောင်ကုန်းများကြား၌ နေ
 ထိုင်လျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပေါ်ပေါက်
 လာနေသည့် အဖြစ်ဆိုးများကို ရေဒီယိုမှ ကြားနေရ၏။ စာ
 ရေးသည့်အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်၍မရ။ မနက်
 ဆိုလျှင် အရက်မတက်မီ အိပ်ရာမှထကာ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့
 ဖြစ်သော ချီချက်စတာသို့ မော်တော်ကားဖြင့်သွား၍ မီး
 ရထားဖြင့်လာသည့် သတင်းစာများကို ဝယ်သည်။ နာအိုမီထံ
 မှ တယ်လီဖုန်းလာမည့်အချိန်နှင့် ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာ
 ချိန်များနှင့် လွတ်သော အချိန်များတွင်မူ သူသည် အနီး
 အနားရှိ ယာတောများသို့ လမ်းလျှောက်သည်။ ဆယ်ရှစ်ရာစု
 နှစ်ဆီက ရှေးဟောင်း မြေပိုင်ရှင်ဂေဟာကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု
 သည်။ စိတ်ကတော့ နောက်ကျီထွေပြားလျက်ရှိသည်က များ
 သည်။

ပြေလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် သမ္မတ သီယူ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်
 သည်။ ဤအချက်သည် ပီယက်နမ်စစ် ပြီးဆုံးဖို့ နီးလာပြီဟု
 အချက်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ထိုအခါ သူသည် အပြင်သို့ ပို့၍ထွက်သည်။ တောင်ကုန်း
 များကြားတွင် လမ်းလျှောက်သည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ ဝင်

လာပြီဖြစ်၍ သူ့ ခေါင်းအပေါ်ဘက်ရှိ သစ်ပင်များသည် ရွက်
သစ်များဖြင့် စိမ်းသန်းစိုပြည်လာကြပေပြီ။ သူ့ မျက်နှာထက်မှ
သောကရိပ်များကတော့ လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိ။ တစ်နေ့
တခြား ထိုး၍သာ လာလျက်ရှိ၏။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ဝိုက်
ဆိုက်ချကာ လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း စိတ်ကတော့ သူ
လက်လှမ်းမမီသော ဒေသမှ ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ လွှင့်ပျံသွား
လျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်၏ရင်တွင်း၌ သောကဖြင့်ပြည့်ကာ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား
နေရသည့်ရက်များ အတွင်းတွင် သူနှင့် မိုင်ပေါင်း ထောင်
ပေါင်းများစွာ ကွာခေးသော တန္ဒြင်မြို့၌ သူ့ လိုပင် သောက
ဖိစီးခြင်း ခံနေရသည့် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို မသိပေ။
ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် တောင်ကုန်းများကြား၌ လမ်းလျှောက်
နေခိုက်တွင် ထရန်ဗန်ကင်မ်သည်လာအိုဒေါင်းပါတီဌာနချုပ်
ရှိ ပေါ်လစ်မြို့ရှိ အဖွဲ့ဝင်များအတွက် သီးသန့် ထားသည့်
အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လမ်းသလားလျက် ရှိသည်။
သူ၏လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မအေးရသော အဖြစ်သည် သူ့အား
ချောက်ချားအောင် စိတ်တီးထားခဲ့လေပြီ။

သူ၏ နိုင်ငံရေးခရီးသည် ယခင်ကလို စိတ်ချရသည့် အခြေ
အနေ၌ မရှိတော့ပေ။ နောက်ဆုံး သူ့ဘဝသည်ပင်လျှင်
အန္တရာယ်မကင်းသည့်အဖြစ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆိုက်ရောက်

နေပြီဖြစ်၏။ မတ်လနှင့် ဧပြီလ အစောပိုင်းက ဆင်နွဲ့ခဲ့သော
ဟိုချီမင်းထိုးစစ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အောင်မြင်မှုများ ရခဲ့
သည်။ ထိုအောင်မြင်မှုများ၏ နောက်ဆွယ်မှ နေ့ရောညပါ ပြု
လုပ်ခဲ့သည့် အစည်းအဝေးများနှင့်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပွဲများတွင်
အကြီးအကျယ်ငြင်းကြ ခုံကြ ဒေါသထွက်ရနှင့် များစွာ စိတ်
ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်များနှင့်
လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

စောစောပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲများတွင် သူသည် အချိန်ပြည့်
ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလအတွင်းက ကွယ်
လွန်သွားခဲ့သော သူ၏ သင်ဆရာ မြင်ဆရာဖြစ်ခဲ့သူ ဟိုချီမင်း
နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တံ့၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ
အတွေ့အကြုံက များလှပေပြီ။ ရင့်လည်း ရင့်ကျက်လှလေပြီ။

ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမြင်နှစ်မျိုးစလုံးသည် အစွန်း
ရောက်လွန်းလှ၏။ ပေါ်လစ်မြို့ရှိ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
ပြောင်းလဲသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ထိုအမြင်
နှစ်ရပ်အနက် ဘယ်အမြင်ဘက်ကိုမှ မလိုက်မီအောင် အထူး
သတိထား၍ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ တစ်ဖွဲ့ကတစ်ခါ တည်း အရ
စွန့်၍ ဆိုင်ဂိုအထိ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားလို၍ ကျန်တစ်ဖွဲ့
က သတိဝီရိယနှင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်သွားလိုသည်။ ဤ
အမြင်နှင့် အယူအဆ ကွဲပြားမှုသည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အင်အား
ညီမျှလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ အနေနှင့် အမြင်နှစ်ခုစလုံးကို ချီး
ကျူးခြင်းလည်း ပြုရ၏။ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့်မတ်လလည်း ပြုရ
၏။ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဘက်မလိုက်မီအောင် များစွာ သတိ
ထားနေရ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေခြင်းမှာလည်း တခြား ကြောင့် မဟုတ်။ ထရန်ပန်ကင်မ်အနေဖြင့် အကောင်းဆုံးနှင့် အမြော် အမြင် အကြီးဆုံးသော လမ်းကို သူ ရွေးချယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ သူ့အမြင်ကို တိကျ ပြတ်သားစွာ ထုတ်ဖော် ပြောကြား တောင်းခံခြင်းမပြု။ ထိုမျှသာမက သူ့အယူအဆနှင့် သူ့ထင်မြင်ချက်များကိုပင် မေးမြန်းခြင်း တောင်းခံခြင်း မပြုတော့ သည်မှာ ရက်အတန် ကြာခဲ့ပေပြီ။

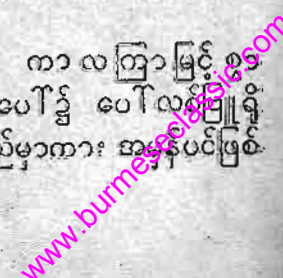
ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံတွင် ခမာနီတို့ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ငွယ်ပန်သီယူ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်သွားခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အစည်းအဝေးများ၏အရှိန်သည် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ပါတီ ဌာနချုပ်ရုံး ဝန်ထောက်တစ်ယောက်တွင် နေရာညပါ ကော်လံ လည်ပင်းဖုံး ကြူးနှစ်အင်္ကျီဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပြည့်နေတတ် သည်။ စည်းဝေးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အစည်းအဝေး တစ်ခုပြီးသော် နောက်တစ်ခု ဆက်လုပ်လိုက်။ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် စာရွက်စာတမ်းများသည် စည်းဝေးပွဲ တစ်ခု ပြီးတိုင်း တစ်ထပ်ကြီး ထွက်လာတတ်၏။ ထို့နောက်တော့ အစည်း အဝေး အစီအစဉ်များတွင် သူ့အခန်းကဏ္ဍသည် နည်းနည်း လာသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ထိတ်လန့်မှုဝင်လာသည်။ တောင် ဗီယက်နမ်အပေါ် ထားရှိမည့် အနာဂတ် မူဝါဒ ချမှတ်သည် ထိပ်တန်း အစည်းအဝေးများမှ သူ့အား ဖယ်ထုတ်လိုက်လေ ပြီလော။ ထိုကဲ့သို့ ဖယ်ထုတ်ထားခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်သည် တစ်ခု တည်းသာ ဖြစ်လာဖို့ရှိသည်ဟု ထင်၏။

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ဖြုန်းနေခိုက်တွင် ကင်မ်သည် သူ့ဘက်က ပါတီ စည်း ကမ်း ဥပဒေများကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကျူးလွန် ချိုးဖောက်ခြင်း ပြုခဲ့မိလေသလားဟု ပြန်၍ဆင်ခြင်သည်။

တကယ်တော့ သူသည် ဟိုချီမင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းသုံး ကျော် ကျော်မျှ တရင်းတနီး နေထိုင်ကာ လူယုံတစ်ယောက် အနေ ဖြင့် အနီးကပ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ အတွက်ကြောင့်လည်း သူသည် ပေါ်လစီပြု ရှိအဖွဲ့၌ နေရာ ကောင်း တစ်နေရာ ရထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပါတီထိပ်ပိုင်း အသိုင်းအဝိုင်းမှလူများက ယူဆခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း အယူအဆကို သိထားသော သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုချီမင်းကွယ် လွန်သွားသည့်အခါ ပါတီတွင်းရှိ သူ၏ ဩဇာအာဏာသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့နည်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းခဲ့မိသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် သူတို့အားလုံးက လေးစား မြတ် နိုးခဲ့ကြသည့် ခေါင်းဆောင်နှင့် အရှင်နီး အခင်မင်ဆိုးသော လူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရာ ပါတီပြဿနာများတွင် အတွင်းကျကျ သိ နားလည်ခြင်း ရှိနေရုံမျှမက အာဏာအကြံလည်း ရင့်ကျက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုအရည်အသွေးသည် သူ့အား လက်ရှိနေရာ၌ တည်မြဲနေအောင် အထောက်အကူ ပြုနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့မိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ ဟိုချီမင်းနှင့် ကာလကြာမြင့်စွာ တရင်းတနီး နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းအပေါ်၌ ပေါ်လစီပြု ရှိ အဖွဲ့ဝင်များက မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်

သည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုဠ်လင်းတို့သည် ဟို
 အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည့် နောက်ပိုင်းကာလတွင် သူ့
 အား ဆက်ဆံပုံ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ အေးတိအေးစက် အမှုအရာ
 မျိုးကိုသာ ဖော်ပြလေ့ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၅ ခုနှစ် ပြေလ
 ၏ နောက်ဆုံးပတ်တွင်မူ သူ့ အပေါ် တိုက်ရိုက် ခြိမ်းခြောက်
 မှုသည် ထိုးစစ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုနေသော
 ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးထံမှ လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံး
 ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သူသည် ပေါ်လစီပြု ရှိအဖွဲ့ထဲမှ သူ့ အပေါ် တရားတန်း
 ရှိနေသူ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးနှင့်ဦးထံ ချဉ်းကပ်ကာ ပါတီမှ ထုတ်
 ပယ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားသည့် အုပ်စုထဲ၌ သူ ပါ ပေါ
 သွယ်ဝိုက်၍ တီးခေါက်ကြည့်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူ
 များ၏ ဆက်ဆံပုံမှာ အရော့အဝင် မရှိလှပေ။ ထို့ကြောင့်
 သူသည် အဆိုးဝါးဆုံးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု နား
 လည် သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် ပါတီတွင်း၌ တစ်
 ယောက်တည်းဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ အကျိုးနှင့်အကြောင်း ဆက်
 စပ်၍ စဉ်းစားမရနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ
 ပြီ။ တကယ်တော့ သူသည် နိုင်ငံရေးအပယ်ခံတစ်ဦး ဘဝသို့
 ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကင်မ်အနေဖြင့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။
 ဤအတွင်းမှာပင် ပြေလ ၂၁ ရက် အင်္ဂါနေ့၌ ပါတီတွင်းစည်း
 ကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးကို တာဝန်ခံရသော ပါတီထိန်းသိမ်း
 ရေး ကော်ရှင်မှ သူ့ အား ခေါ်စာရောက်လာသဖြင့် စိတ်ထဲ
 တွင် အတော်ကြီး ပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။ ကော်မရှင်ရုံးခန်းထဲ

သို့ သူဝင်သွားသည့်အခါ မျက်နှာ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့်
 ကော့ရဲဘော်သည် သူ့ အား ထ၍လည်းခရီးဦးကြိုမပြု။ ထိုင်
 ပါဟိုလည်း မပြော။ ဤလူသည် ဟိုချိမ်း ရှိစဉ်က သူ့ အား
 အလွန်အမင်း ရိုသေကိုင်ရှိုင်းခဲ့သူဖြစ်၏။ အခုတော့လည်း
 ထိုလူသည် သူ့ အား သိသိသာသာကြီး အချိုးပြောင်းသွားခဲ့
 လေပြီ။ ထိုလူသည် သူ့ အား မော့၍ပင်မကြည့်ဘဲ လက်ထဲမှ
 စာရွက်များကိုကြည့်ကာ သူ့ အား အသံပြတ်နှင့် စကားလှမ်း
 ပြောသည်။

“ဂုဏ်ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလျက်ရှိသော မဟာ
 လာအိုဒေါင်း ပါတီ၏ ပေါ်လစီပြု ရှိအဖွဲ့မှ ရဲဘော်၏ လုပ်
 ဖော်ကိုင်ဖက် အဖွဲ့ဝင်များက ရဲဘော်အား အကြောင်းကြား
 သင့်လည်များကို အကြောင်းကြားရန် ကျွန်ုပ်အား တာဝန်
 ပေးလိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် ပါတီသည် သမိုင်း ဝင် မည့်
 အောင်ပွဲကြီးတစ်ခုနှင့် လက်တစ်ကမ်းမျှသာ လိုတော့မည်
 အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ယင်းအောင်ပွဲကြီးမှာ
 တခြားမဟုတ်။ တောင်ဗီယက်နမ်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီအစ်ကို
 များအား ကျွန်ုပ်တို့လက်အောက်သို့ပထမဆုံးအကြိမ်ပို့ဆောင်
 တော့မည့် အောင်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဤအချိန်အခါတွင်
 ပါတီတွင်းမှရဲဘော်အားလုံးသည် တာဝန်သိစွာဖြင့်စည်းကမ်း
 ထိန်းသိမ်းရန်အထူးလိုအပ်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရွှေ့တွင်အခက်
 အခဲနှင့် ဘေးအန္တရာယ် အမြောက်အမြား ရှိနေသည်ကို သတိ
 ပြုရမည်။ တောင်ပိုင်းမှ ပြည်သူများအား သူတို့၏ အရင်းရှင်
 စုစု အတေးအငင်ခေါ်များ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို စွန့်လွှတ်
 ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုရှယ်လစ်လူ့ ဘောင်ဘဝတွင်းသို့ အိမ်ထိုင်ကျ

ဖြစ်အောင် သွတ်သွင်းပေးရမည့် တာဝန်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပေ။ ပေါ်လစ်မြူရီ တစ်ဖွဲ့လုံးမှ တညီတညွတ်တည်း သဘောတူထားကြသည်မှာ လက်တလော ရင်ဆိုင်နေရသည့် အရေးအခင်းအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားမှုနည်းသူ မည်သူ့ကိုမဆို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော အချိန်ကာလမျိုး၌ ကျွန်ုပ်တို့ပါတီ၏ အမြင့်ဆုံး တာဝန်ကိုယူထားရသော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းခဲ့လျှင် လုံးဝသည်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် တော်ဝင် ယက်နမ်အပေါ်၌ ထားရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်မှန်းချက်များ ကို သစ္စာဖောက်သူ၊ အထူးသဖြင့် သူပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ရင်းနှီးခင်မင် မှုကို အကြောင်းပြု၍ သစ္စာဖောက်သူအား ယုံကြည်၍ မဖြစ်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား ပါတီမှ ချက်ချင်းစွန့်ပယ်ပြစ်ရမည်ဟု လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပေသည်။

ကင်မ်သည် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက် ကို ဖတ်ပြနေသည့် ရဲဘော်အား ငေးကြည့်နေသည်။ ယနေ့ သူ့ကို စိတ်ဝင်ခြင်းသည် သူ့ပါးစပ်မှ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ် ရှိပါသည်ဟု ဝန်ခံချန် ခိုင်းနေခြင်းပေတည်း။ ဘာ ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လုပ်သည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ကျွန်တော် ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပါတီလက်ထဲ အပ်ထား တာပဲ ဟု သူက နာကြည်းသော လေ သံဖြင့် ပြော သည်။

ကျွန်တော် ကို ဘာအပြစ်နဲ့ စွပ်စွဲနေတာလဲ ထိုအခါ ကေဒါရဲဘော်က လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် အစီရင်ခံစာကို သူ့ဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ အစီရင်ခံစာ တွင် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ကလစ်နှင့်ညှပ်ထားသည်လို တွေ့ရ၏။ ပထမ

ပုံမှာ ဘုရင်လီအိုပိုလမ်းနှင့် လာဇွန်တိန်းလမ်းထောင်ရှိ လူနေ တိုက်ခန်းများ အဆောက်အအုံပုံဖြစ်သည်။ ဒုတိယပုံမှာ ကင် မရာဘက်သို့ ကျောပေးထားသည့် သူ၏ပုံဖြစ်၏။ အခန်းတစ်ခု ၏ တံခါးဝ၌ ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် နေသူမှာ သူ့ အစ်ကိုတင်မ်ဖြစ်သည်။ သူ့ ရင်သည် တူကြီးတစ်ခု နှင့် အထူခံနေရသည့်နှယ် တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိ၏။ ထောက် လှမ်းရေးမှူး၏ အစီရင်ခံစာကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်သို့ မည်ကဲ့သို့ ခြေရာခံ၍လိုက်ခဲ့သည်ကို အစီရင်ခံစာ ထဲ၌ ဖော်ပြထားပေသည်။

လူမှုရေးအရ သွားတွေ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ'ဟု ကင်မ် က လက်ထဲမှ အစီရင်ခံစာကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီးပြော သည်။ 'နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ဘူး'

ကေဒါရဲဘော်က သူ့ အား ကြောင်ငေးငေးနှင့် ပြန်ကြည့် နေသည်။ 'ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက်စစ်ဆေးစရာ ရှိတဲ့ အတွက် ဒီနေ့ညနေ လေးနာရီတိတိမှာ ဖတ်ခံယင်စစ်ဆေးရေး စခန်းကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားရမယ်လို့ ခုံးဖြတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားသွားဖို့ ကားတစ်စီးပေးမယ်။ ဒီရိုင်ဘာ မရဘူး၊ ကိုယ် တိုင် မောင်းသွားရမယ်။ မြောက်ဘက်လမ်းကသွား၊ အဲဒါပဲ'

ကင်မ်သည် မမှန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့ ရုံးခန်းသို့ ပြန် လာသည်။ အိမ်ပျော်နေရာမှ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး လမ်း လျှောက်နေသူတစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။ ယခုတင်ပြထားသော စွပ်စွဲ ချက်သည် အကြောင်းရင်းမှန်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ ဒါကိုအော့ သူ အတိအကျမသိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မုန်းတီးမှု သို့မဟုတ် အတိတ် က သူ့၍ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုအပေါ် မနာလိုမှု စသည်များ

ထဲမှ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ဖို့များ၏။ ယခု လတ်
တလောပြုသည့် အကြောင်းသည် အကြောင်းရင်းမှန် မပြစ်
နိုင်။ ယခုတင်ပြချက်သည် အကြောင်းရင်းမှန်ကို ဖုံးကွယ်
အေးထုတ်ထားသည့် အရာသာလျှင် ဖြစ်ဖို့များ၏။

သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ပါတီထိပ်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှန်းတီးမှုကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ယောက်အပေါ်
တစ်ယောက် ရန်ညှိုးထားတတ်ကြ၏။ ထိုရန်ညှိုးကို အခါအခွင့်
သင့်သည့်အခါ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာ၍ ဖော်ထုတ် တတ်ကြ
သည်။ ကင်မ်သည် ရန်သူအား အခွင့်ကောင်းရအောင် ပြု
လုပ်ခဲ့မိသည့် သူ၏ မိုက်မြစ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲမိ၏။

သူသည် သူ့စားပွဲ၌ နာရီဝက်ခန့်ကြာမျှထိုင်ကာ ငေးမော
တော့တော့နေမိသည်။ သတိ ပြန်ဝင်လာသောအခါ နာရီကို
ကြည့်သည်။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီပင် ထိုးသွားလေပြီ။ သူသည်
အံ့ဆွဲထဲမှ စက္ကူအလွတ်နှစ်ရွက် ထုတ်ယူကာ စာတစ်စောင်
ကပျာကယာ ရေးသည်။ စာကို စာအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍
ပိတ်သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ တပည့်တစ်ယောက်
ကို ခေါ်သည်။

‘ဒီစာကို လက်နက်စက်ရုံက ငါ့တူမထရင်းဆီ သွားပေး
စမ်း’ ဟု ပြောသည်။ ‘အခုချက်ချင်း မင်းကိုယ်တိုင် သွားပေး။
သိပ် အရေးကြီးတယ်လို့လဲ ပြောလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ရဲဘော်ကင်မ်ခင်ဗျာ’ ဟု လူငယ်က စာကိုယူ၍
ထွက်သွားသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲရပ်
လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ရဲဘော်
ကင်မ်၊ နေမကောင်းဘူးလား’

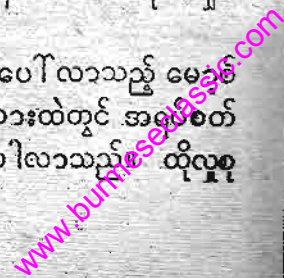
ကင်မ်သည် သူ့တပည့်၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။
‘မြန်မြန်သွားကွာ၊ စာပေးပြီးရင် ဒီကို ပြန်မလာခဲ့နဲ့တော့၊
ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့အောင် ဝေးရာကို သွားပေတော့’

လူငယ်၏မျက်နှာသည် ဖြူဖော့ဖြူလျော် ဖြစ်သွားသည်။
‘ဘာပြုလို့လဲ ရဲဘော်ကင်မ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ငါ့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာ ရှိလို့ သိပြီး ဖတ်ခံယင်စခန်း
ကို သွားရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်၊ ကဲ သွားတော့ကွာ၊
သိပ် နောက်မကျောင် သွားပါ’

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကင်မ်သည် နောက်ဘက်ရှိ
မော်တော်ကားဂိုဒေါင်သို့ သွားသည်။ ရုရှားလုပ် မေ့ဝစ်ဝါ
စလွန်းကားတစ်စီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထုတ်လာခဲ့သည်။
စောစောကတည်းက အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် မော်တော်ကား
ကို စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးက လိုအပ်သလို စစ်ဆေး ပြုပြင်၍
ဂိုဒေါင်တံခါးဝ၌ အဆင်သင့် ထိုးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကင်မ်သည် မော်တော်ကားကို သတိနှင့် မောင်းကာ
မြို့တော်တွင်းမှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ မြစ်နီမြစ်တံတားကို ကျော်
ဖြတ်မိသောအခါ ဟန့်ငြိမြို့တော်၏ အနောက်မြောက်ဘက်
မိုင်သုံးဆယ်အကွာရှိ ဖတ်ခံယင်စခန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်း
လာခဲ့သည်။ ဓားပေးကန်ကိုပတ်၍ မောင်းလာချိန်တွင် ကျွန်း
ငယ်များပေါ်ရှိ စေတီညီနောင်ကို မြင်ရလေမလားဟု မျှော်
ကြည့်မိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌ပေါ်လာသည့် မေ့ဝစ်
ဝါကားတစ်စီးကို သတိထားမိသည်။ ကားထဲတွင် အရပ်စတ်
အရပ်စားနှင့် လုံခြုံရေးအရာရှိသုံးဦး ပါလာသည်။ ထိုလူစု

သည် သူ့ နောက်မှပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် နောက်ယောင်ခံ
၍ လိုက်နေကြလေပြီ။ မြစ်နီတောင်ကြားလွင်ပြင်အနီးရှိ မော်
တော်ကားလမ်းများသည် အကွေ့အကောက် အနိမ့်အမြင့်
များလှ၏။ သူ၏ကား တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ တက်သွား
နေသည့်အခါ နောက်မှကားသည် ပြတ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။
ထိုအခါမျိုးတွင် နောက်မှကားသည် အရှိန်ကိုမြှင့်၍ လိုက်လာ
တတ်၏။ သူတို့သည် သူတို့လုပ်နေသည့်အလုပ်ကို လုံးဝ ဖုံးကွယ်
ထားခြင်းမရှိ။ ကားခေ့ကို ကိုင်ထားသော ကင်မင်၏ လက်နှစ်
ဖက်သည် တုန်လျက်ရှိကြ၏။ သူသည် နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့
စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ကား၏ နောက်ဘက်တွင်
တစ်စက်ချင်း စီးကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အင်ဂျင်ဂိုင်များကို
အကြောင်းလိုက် မြင်နေရသည်။ သူ့ကားကို နောက်ယောင်
ခံ၍ လိုက်နိုင်ရန် တမင်သက်သက် ဖောက်လွတ်လိုက်ခြင်းပေ
တည်း။ သို့သော်လည်း လိုအပ်လာသည့်အခါ အသုံးပြု၍ မရ
အောင် ဘရိတ်များအား ပြုပြင်ထားသည်ကို လုံးဝ မသိသေး
ပေ။

မြို့ပြင်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် တောင်
ကုန်းမှာ အကြီးဆုံးနှင့် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်
ကုန်းထိပ်သို့ မော်တော်ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ တက်သည်။ တစ်
ဖက်သို့ရောက်၍ တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသည့်အခါ
တွင်လည်း မော်တော်ကားအရှိန်ကို မလျော့။ လမ်းသည်
အလွန်မြင့်သော တောင်စွန်းတစ်ခုကို ကွေ့ ဆင်းသွားသည်။
ထိုနေရာ ရောက်ခါမှပင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကားဘရိတ်ကို နင်း
လိုက်မိ၏။ ကားအရှိန်သည် လျော့မသွား။ မော်တော်ကား

သည် လမ်းအကွေ့ ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆင်းသွားလျက်ရှိ
လေသည်။

ကြောက်လန့်စိတ်သည် သူ့အား ချုပ် ကိုင် ထား သည်။
ကားအရှိန်လျော့ရန် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားပါ၏။ သို့
သော်လည်း မရချေ။ လွန်ခဲ့သော နှစ် မေဂ်း များ စွာ က
ဆိုင်ဂုံမြို့တွင် သူ့ အဖေက သူ့အား ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများ
ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ ထိုညက သား အဖ နှစ် ယောက်
စကားများကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ အဖေက သူ့မျက်နှာကို တစ်
ဆယ်တန် ငွေစက္ကူများဖြင့်ပေါက်ကာ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
... နောက်ဆုံးမှာ ဘော်လီရီဖစ်ဝါဒ အောင်မြင်သော ဘာ
ဖြစ်မလဲ။ မင်းနိုင်ငံကိုရော မင်းမိသားစုကိုရော ဖျက်ဆီးပစ်မှာ
ပဲ။ နောက်ဆုံး မင်းကိုယ်တိုင် ဖျက်စီးခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာပါ’
သူ့ မော်တော်ကားသည် တောင်စောင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုက်သည်။

မော်ဟော်ကားသည် ဝင်မတိုက်မီ လေထဲသို့ ပေတစ်ရာခန့်
မြောက်တက်သွားသည်။ ထို နောက်မှ အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်ပြီး
တောင်စောင်းအတိုင်း အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းကာ ခေါက်ကွဲ
သွားသည်။ မော်တော်ကားမှ အပျက်အစီး အစအနများသည်
တစ်စစီလွင့်ကာ မြစ်နီမြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျသည်။ မြစ်နီမြစ်
သည် ယင်းအစအနများကိုသာမက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်တောက်
လောင်လျက်ရှိသော ပီးတောက်မီးလျှံများကိုပါ ဤမျိုးမျိုးသွား
လေ၏။

အလေး...
ပြုစုထားသော...
အစာအာမေဇံ...
www.burmeseclassic.com

၁၀၀ မောင်ထွန်းသူ

နောက်သုံးရက်ကြာတွင် အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်းရှိ တောပိုင်း
နေအိမ်၌ အိပ်မောကျလျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် တယ်လီဖုန်း
ပြည်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ နံနက် သုံးနာရီထိုး
မျှသာ ရှိသေး၏။ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ ကြားနေရသည့်အသံမှာ
နာအိုမီ၏အသံ။ သူ့အသံမှန်း ချက်ချင်း မှတ်မိသော်လည်း
ပြောနေသည့် ဝကားများကိုမူ ရုတ်တရက်နားမလည်။

‘လာအိုဒေါင်း... ပေါ်လစ်ဖြူရုံ အဖွဲ့ထဲမှာ... သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပွဲ လုပ်နေတယ် ဟု နာအိုမီက ပြောသည်။ ‘ဟန့်ဇိုင်
က ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်အိကို ပေးတဲ့သတင်း
သတင်းက ခါတိုင်းရနေကျနေရာက ပေးတာမဟုတ်ဘူး’

ဂျိုးဇက်က သူ့မျက်လုံးများကိုပွတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်ထ
ထိုင်သည်။ ‘သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်’ ဟုပြန်အော်
ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ညအချိန်မတော်ကြီး ဘာပြုလို့ နီ
သတင်း ပြောနေရတာလဲ’

‘နားထောင်ပါဦး ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အခုပြောမယ့်ဟာက သိပ်
အရေးကြီးတယ်၊ ပြုတ်ထုတ်သတ် အလုပ်ခံရတဲ့သူက ထရန်ဇိုင်
ကင်မ်တဲ့၊ အခုလောက်ဆိုရင် သူ့သေပြီလားတော့ မပြောတတ်
ဘူး၊ သတင်းလာပို့တဲ့သူက သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား
တဲ့ ဗီယက်နမ်မလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ရုံးခန်း

အထိ ရောက်လာတာတဲ့၊ ကလေးမက ဂျိုးဇက်နဲ့ အဆက်
အသွယ်လုပ်ဖို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ကလေးမနာမည်က ထရင်းတဲ့၊
သူ ဆိုင်ဂုံးကို ထွက်ပြေးလာတာ လမ်းမှာ သုံးရက်တောင်ကြာ
တယ်၊ သူက ရှင်ဆိက အကူအညီရမှ ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်’

‘မင်းပြောတာ ထရင်းလား၊ ကုယက်ရဲ့ သမီးကို ပြော
တာလား’

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု နာအိုမီက အော်သည်။ ‘တူယက်သမီး ပဲ
ထင်ရတာပဲ၊ နာအိုမီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဂျိုးဇက် ခိုင်းတဲ့
အတိုင်း လုပ်ပေးမယ်လေ’

‘ဘာမှ မလုပ်နဲ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်အော်သည်။

‘ဘာပြုလို့လဲ’ ဟု နာအိုမီက ပြန်မေးသည်။ အလွန်အံ့သြ
သွားသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ‘ဘာပြုလို့ မလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လို
ပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ဂုံးကို လိုက်လာခဲ့
မှာမို့ပါ’

ဂျိုးဇက်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန် တင် လိုက် သည်။
ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲကာ သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့
အပြေးအလွှားသွား၍ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ယူသည်။ သူသည်
အိတ်ကိုလည်း ဖြင့်။ အိမ်ထဲမှ မီးများကိုလည်း မငြိမ်းဘဲ
မော်တော်ကားရုံဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နာအိုမီထံမှ တယ်
လီဖုန်းဆက်ပြီး နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ အတွင်း သူသည်
လန်ဒန်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မော်တော်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ

မောင်းသွားလျက်ရှိ၏။ လန်ဒန်မှ ပထမဆုံးထွက်သည့် လေယာဉ်ဖြင့် အရှေ့တိုင်းဘက်သို့ ထွက်ခွာရန်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၇၅ ခု၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်၊ သောကြာနေ့၏ အရှုတ်သည် တက်လာခဲ့လေပြီ။ ဂျိုးဇက်လိုက်ပါလာသော လန်ဒန်မြို့တီးသရိုးလေယာဉ်ကွင်းမှ ပထမဆုံးထွက်လာသည့်လေယာဉ်သည် နောက်ငါးရက်မျှသာ သက်တမ်းရှိတော့သည့် ကွန်မြူနစ်တပ်များ အထပ်ထပ်ပိုင်းရဲထားသော ဆိုင်ဂုံမြို့ဆီသို့ ရှေ့ပျံသန်းသွားလျက် ရှိလေသည်။

(၇)

နောက်သုံးရက်မြောက် ၁၉၇၅ ခု ဧပြီလ ၂၈ ရက် တနင်းလာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တောင်ဗီယက်နမ် မြို့တော်သည် အံ့ဆိုင်မွန်မြိုင်းနေသော မိုးသားများ၏အောက်၌ ရောက်နေသည်။ မည်းမှောင်နေသော တိမ်လိပ်များသည် မုတ်သုံရာသီ၏ အဦးအစဖြစ်သော မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပြလျက်ရှိ၏။ အရှုတ်တက်ချိန်ကတည်းက မိုးရိပ်မိုးသားများ တက်လာသည့် ကောင်းကင်သည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီတိုး၍ မည်းမှောင်လာပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်များ ဒလဟောထိုးသွန်ချလိုက်တော့မည့် ဟန်ပြကာ ခြိမ်းခြောက်နေလျက်ရှိသည်။ သန်းပေါင်း သုံးသန်းခွဲမျှရှိသော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့လာနေသည့် ကွန်မြူနစ် လက်နက်ကိုင်တပ်များကြောင့် များစွာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြလေသည်။

မြို့လယ်မှဖြတ်၍ ဒေါ်ခဲလက် နန်းတော်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသော ဂျိုးဇော်သည် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှ ပစ်ခတ်နေသည့် အမြောက်သံများ ကြားနေရ၏။ မြို့တော်နှင့် ဆယ်ရှစ်မိုင်အကွာရှိ ဘီအင်ဟာ လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းကို ကွန်မြူနစ်များဘက်မှ အမြောက်များနှင့် လှမ်း၍ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်နေခြင်းပေတည်း။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမြောက်သံများကိုဖြတ်၍ မိုးချုန်းဆံ များ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေကြသူများသည် မကြာမကြာ စိုးရိမ် မကင်းသော မျက်နှာထားများဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မော့မော့ ကြည့်ကြသည်ကို သတိထားမိ၏။ မြို့တော်ကို ဗုံးကြဲတော့မည်ဟု အထင်ရှိနေခြင်းကြောင့် မော့ကြည့် နေကြခြင်းပေတည်း။

သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် တွင် ဆိုင်ဂုံမြို့ထဲ၌ ပိတ်မိနေကြသော လူထုသည် သိသိသာသာ ကြီး အကြောက်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့မြို့တော်အား ကွန်မြူ နစ်တို့ဘက်မှ တပ်မဟာနှစ်ဆယ်တစ်တပ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားပြီဟု သိထားရုံမျှမက တပ်မဟာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိသော အစိုးရ တပ်များက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟူသော အချက်ကို အတိအကျ နားလည်နေပြီဖြစ်သော ကြောင့်ပေတည်း။

စစ်ရေးအရ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော တော် ဝီဇက်နမ်အစိုးရသည် ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်း သမ္မတ

အသစ်တစ်ဦး ရွေးချယ်ကာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခဲ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်မှ လက်ခံနိုင်မည်ဟု ယူဆ ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ရွေးချယ်ထားခဲ့ကြသည်။

ကောလာဟလ သတင်းများသည် ဆိုင်ဂုံ မြို့တော်၏လမ်း များပေါ်တွင် တောမီးလောင်သည့်နှယ် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ ယခု နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နိုင်ငံရေးကစားကွက် သည် မြို့တော်အား ကယ်တင်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု လူထုက မျှော်လင့်လာကြသည်။ ဟန့်ရှိုင်းခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့ ၏ တပ်တစ်အားကို တိုး၍ ဖြည့်ဝှက်သည်။ စစ်ဆင်မှုကိုလည်း အလျဉ်စလိုမလုပ်။ စစ်ပရိယာယ်ကိုသုံးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့တိုးသည်။ ဧပြီလ ဒုတိယပတ်ကုန် နေ့သည်အထိ ထိုးစစ်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ဆင်နွဲသည်။

သူတို့အနေဖြင့် တောင်ဗီယက်နမ် ခေါင်းဆောင်မှုကို ပြန် လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် မျက်စိးသွား စေရန် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သမ္မတသီယူ နိုင်ငံခြား သို့ တွက်ပြေးပြီး ပြည်ပြေးအစိုးရတစ်ခု မဖွဲ့နိုင်စေရန် နည်း လမ်းများ သုံးသည်။ အကယ်၍ သီယူသည် သမ္မတရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပေးမည်ဆိုပါက သူတို့ဘက်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်း စေ့စပ်ခြင်းကို လက်ခံမည်ဟု တန်ဆန်နုတ်ရှိ ဒေဒေပစ်စခန်း ကိုယ်စားလှယ်မှတစ်ဆင့် စကားဦးသန်းသည်။ သူတို့၏ လှည့် ဖျားမှုကို ယုံကြည်ခဲ့သော ဝါရှင်တန်အစိုးရသည် သီယူအား ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပေးစေခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူတို့ဘက်မှ တောင်းဆိုချက် အသစ်များ ထပ်မံ တောင်းဆိုလာကြပြန်၏။ သမ္မတသီယူ၏ ရာထူးကိုအက်ခံသော

ဒုတိယသမ္မတ၏နေရာတွင် ကြားနေရေးသမားဟု ယူဆရကော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါ်ခင်မာမာမင်းအား အစားထိုး ခန့်ထားပေးရမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဆိုင်ရုံ လုံးဝပျက်စီးသွားခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်မည့် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး တစ်ခုဟု ထင်မြင်ခဲ့သော တောင်ပီယက်နမ်အစိုးရသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏တောင်းဆိုချက်သစ်ကို ချက်ချင်းသဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါ်ခင်မာမာမင်း၊ သို့မဟုတ် ဘစ်ဂ်မင်း၏ သမ္မတအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပွဲ အခမ်းအနားကို မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပြုလုပ်ရန်စီစဉ်ထားသည်။ ဒေါ်ခင်မာမာမင်းနန်းထော်သို့ ဂျိုးဇက်ရောက်သွားသောအခါ ငါးနာရီထိုးလေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ဦး ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အမေရိကန်တို့၏ အားပေး ထောက်ခံမှုဖြင့် ငိုဒင်ဒင် အစိုးရအား ခေါင်းဆောင်၍ ဖြုတ်ချခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသော မျက်နှာထားဖြင့် အခမ်းအနား ကျင်းပမည့် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခန်းမထဲတွင် ပီယက်နမ် စစ်တပ်မှ စစ်အရာရှိများနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများ ပါဝင်ကြသည်။ လူပေါင်းနှစ်ရာခန့်ရှိ၍ အားလုံးသည် သီယူအစိုးရအပေါ် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်ဟု လူသိများနေသူများ ဖြစ်၏။ သမ္မတသစ် မင်း သည်စင်ပေါ်သို့တက်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် လူတစ်ရာခန့်ရှိသော သတင်းစာ ဆရာများ ကြားမှနေ၍ ထိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းကာ နောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော နာအိုမီထံသို့သွားသည်။ နာအိုမီသည် သူ့ ကင်မရာအဖွဲ့အား ညွှန်ကြား ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ လက်ထဲတွင် သံခမောက်ဦးထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ အခြား သတင်းစာဆရာများကဲ့သို့

ပင် သံလွင်ရောင် ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ စစ်မြေပြင်သို့ထွက်၍ စစ်သတင်းများကို ယူရသော သတင်းစာဆရာများသည် ဤကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် ဘစ်ဂ်မင်း၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ကြသည်။ မင်း၏ သမ္မတသက်တမ်း ကာသအတွင်း တူယက်၏ သမီးငယ် ထရင်းအား လိုက်လံရှာဖွေဖို့ အချိန်မှီရပါမည်လော။

‘ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေဟာ အလွန်အလွန် ဆိုးရွားနေတယ်ဆိုတာ အားလုံး နားလည်ကြဖို့ လိုတယ်’ ဟု မင်းက စပြောသည်။ သူ့ အသံမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲသံပါ လျက် ရှိ ၏။ ‘ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထဲမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြုတဲ့ အမှားတွေ အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သွေးတွေနဲ့ ပေးဆပ်နေကြရပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်နေရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးနဲ့ ပါရီသဘောတူညီချက်များ အပေါ် အခြေခံတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်နိုင်ရေးဟာ သိပ် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ နှစ် ခုအောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ နားလည်ထားပါတယ်။ ရှေ့လာမယ့်ရက်တွေမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရဖို့ ရှိပါတယ်။ လိုအပ်ချက်ဟူသမျှကို များများစားစားလုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးနိုင်ပါဘူး’

ဂျိုးဇက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ နာအိုမိက သူ့အား ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာမှာ သာသာယာယာမရှိ။ ပင်ပန်းလွန်းသည့်အရှိန်ကြောင့် ညှိုးငယ်မှုန်မှိုင်းလျက်ရှိ၏။

သူ ဆိုင်ရုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤအတွင်း တရားတမောပင် မအိပ်ခဲ့ချေ။ နေ့ရော ညပါ မြို့တွင်း၌ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့သည်။ နောက်ဖေး လမ်းကြားများနှင့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များသို့ဝင်၍ ဗီယက်မင်းနှင့် ဗီယက်ကောင်း အဖွဲ့များမှ သတင်းပေးများနှင့် သူလျှိုများကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း ပြုခဲ့၏။ ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ်ဟိုတယ်၊ ကာရာဗီးဟိုတယ်နှင့် အခြားသော ဟိုတယ်ကြီးများမှ တံခါးစောင့်များနှင့် စားပွဲထိုးများထံ ချဉ်းကပ်၍ လာဘ်ထိုးကာ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းကိုလည်း ပြုခဲ့သည်။

အမှန်တော့ ထိုလူစုသည် ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားအဖွဲ့၏ သတင်းပေးများဖြစ်သည်။ သူက လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ခန့်က ယခိုင်မြို့မှအထူးတာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သော ကေခါရဲဘော် ဒန်သီထရင်းအမည်ရှိ မိန်းကလေး တစ်ယောက် နှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် သတင်းပေးနိုင်လျှင် ငွေအများကြီးပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ထိုကတိကို ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိုအက်စ်အက်စ် ဗိုလ်ကြီးဘဝက ဟိုချီမင်း၊ ဗိုလ်ငုယင်ဂီယက်တို့နှင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက ရိုက်

ကူးထားခဲ့သော ခေတ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။ သူသည် ထရင်းကို တွေ့ဖို့အတွက် အရှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လိမ်လည်ပြောဆိုသည်။ သူသည် ကွန်မြူနစ်တို့ကို သဘောကျသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု စေလွှတ်လိုက်သည့် ရဲဘော်ထရင်းထံတွင် သူ့အတွက် ဇာအိုဒေါင်းပါတီမှ အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခုပေးလိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။ ရဲဘော်ထရင်းမှာ မြောက်ဗီယက်နမ်မှ လာသူဖြစ်၍ ပါတီမှ ပေးလိုက်သောသတင်း သူ့လက်ထဲရောက်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးကြောင်း စသည်များကိုလည်း လုပ်ကြံ၍ပြောပြသည်။

ပထမတွင် စားပွဲထိုးများသည် သူ့အား မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ သူက ငွေအများအပြား ထပ်မံ စုတ်ပေးသည့်အခါ လူနာမည်နှင့် လိပ်စာများကိုပေးကြသည်။ ယင်းလိပ်စာများမှာ ရွံ့ရွံ့ထူထပ်သော လမ်းကြိုလမ်းကြားများနှင့် လှေများပေါ်၌ နေသူများဖြစ်ကြ၏။ သူသွားခဲ့ရသည့် နေရာများမှာ အလွန်မောင်မိုက်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်မကင်းသော နေရာများဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆိုင်ရုံမြို့တော် စည်ပင်သာယာ နယ်နိမိတ်အပြင်ဘက်ရှိ ကျေးရွာများသို့ပင် ညကြီးမင်းကြီးရောက်သွားတတ်သည်။ ထရင်းမား တွေ့လိုစောဖြင့် သူ၏ အသက်လုံခြုံမှုကိုပင် မစဉ်းစားဘဲ တစ်ဇွတ်တိုး ပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်အဆက်အသွယ်ကမှ ထရင်းရှိမည့် နေရာကို မညွှန်ပြနိုင်ကြပေ။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူသည် ဆိုင်ရုံမြို့ပေါ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အားလုံးသို့ရောက်အောင် သွားသည်။ ဤနေရာများ

တွင် ဗီယက်ကောင်းများနှင့် အောင်သွယ်ပေးတတ်သည့်ကြား ခံလူများ ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း သူလိုချင်သည့်အရာကို မရခဲ့ပေ။

တနင်းလာနေ့ မနက်တွင်မူ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်သော ဂျိုးဇက်သည် တန်ဆန်နွတ် လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားကာ ဒေးဗစ်စခန်းသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ ဒေးဗစ်စခန်းမှာ ၁၉၇၃ ခုနှစ် ပါရီသဘောတူညီချက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော စခန်း ဖြစ်၍ မြောက်ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်မှ စစ်သား နှစ်ရာခန့်နှင့် နယ်မြေတော်လှန်ရေးအစိုးရ၏ ဗီယက်ကောင်း အရာရှိ အနည်းငယ်တို့က အုပ်ချုပ်သောစခန်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ တာဝန်မှာ ၁၉၇၃ ခုနှစ် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကို ကြည့်ကြပ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ စနေနေ့ မနက် တိုင်း သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ကာ ဟန့်ရှင်မှ ဝါဒဖြန့်သမျှကို ထပ်မံ ထုတ်ပြန်ပြီး ပိုမိုထိရောက်အောင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

သူ ဒေးဗစ်စခန်းသို့ အသွားလမ်းတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော်မှ စီ ၁၃၁ လေယာဉ်များသည် ရွှေ့ပြောင်းရေးအစီအစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်ခွာသွားနေသော လေယာဉ်များ ပေါ်သို့ အလှအယက် တက်နေကြသည့် ဗီယက်နမ်များမှာ များသည်ထက်သာ များလာနေသည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။ ယခင်က အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဌာန သံအရာရှိ ခန့်ဝန်ထမ်းများ၏ အားကစားရုံသည် ယခုအခါ ဒုက္ခသည်များ စစ်ဆေးစိစစ်ရာခန်း ဖြစ်နေသည်။ နိုင်ငံမှ အပြန်

အပိုင် ထွက်ခွာလို၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် လူအုပ်မှာ နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ လူအုပ်ကို ကြည့်ကာ ဂျိုးဇက် သည် ကြက်သီးပင် ထမိသည်။

သူသည် ဒေးဗစ်စခန်းကိုအုပ်ချုပ်နေသော ဟန့်ရှင်မှတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဝင်တွေ့ဖို့ အားထုတ်သည်။ စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးကာ ဟိုချီမင်းနှင့် တွဲရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကိုပါ ပေးလိုက်သည်။ ထရင်း၏ နာမည်အပြည့်အစုံနှင့် တွေ့လိုသည့် အကြောင်းရင်းများကို ဖော်ပြလိုက်သည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် တပ်မှူးက သူ့အား ခေါ်တွေ့သည်။ သူ ပြောပြသမျှကို နားထောင်ပြီး နောက် ခေါင်းယမ်းသည်။ 'ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိစ္စမျိုးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူး' ဟု အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထိုနောက် အရာရှိတစ်ယောက်ခေါ်ကာ သူ့အား အပြင်သို့ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက် တန်ဆန်နွတ် လေယာဉ်ကွင်းမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် လေယာဉ်နှင့် လိုက်လို၍ တန်းစီနေကြသည့် စစ်ဒုက္ခသည် အရေအတွက်မှာ အဆပေါင်းများစွာတိုးလျက်ရှိလေပြီ။ သူတို့ စီးလာသည့်မော်တော်ကားများကို အနီးအနား၌စွန့်ပစ်ထားကြသည့်ဖြစ်ရာ အမေရိကန် မရိန်း စစ်သားများသည် ကားများကို လေယာဉ်ကွင်းအဝင် လမ်းပိတ်သွားအောင် မစွန့်ပစ်ကြရန် လိုက်လံ၍ သထိပေး နှိုးဆော်ခြင်း၊ ကြည့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။

ဆိုင်ဝံ့အပြန် လမ်းခရီးတွင်လည်း ဂျိုးဇက်သည် စစ်ထိရပ်ကားများနှင့် အခြားစစ်သုံးယာဉ်များ လမ်းပေါ်တွင် ပြည့်

ကျပ်ပိတ်ဆို့နေသည်နှင့် ကြုံရပြန်သည်။ သူသည် ငှားလာသော မော်တော်ကားကို လမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြေလျင်ဆင်း၍လျှော့ ခ်လာခဲ့သည်။

မကြာခင်မှာပင် သူသည် ဘူဖတ်ရပ်ကွက်သို့ ရောက်သည်။ ယနေ့နံနက် အရှက်တက်ချိန်က ကွန်မြူနစ်တို့၏ ခိုးကျည်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အပျက်အစီးပုံများကြားမှ မီးခိုးငွေ့များသည် တလူလူထွက်နေဆဲ။ လူသေကောင်များနှင့် ဒုက္ခရာရသူများမှာ အခုအချိန်ထိ အိမ်ပျက်များကြားမှ ဖော်ပေးမည့်လူ မရှိသေး။ အချို့သော ဆွေမျိုးဥာတိများသည် အပျက်အစီးများကြား၌ရပ်ကိုင်ကြွေးလျက် ရှိကြ၏။ အချို့ လမ်းသွားလမ်းလာများသည် လမ်းဘေးမှရပ်ကာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူလမ်းထောင့်သို့ အရောက်တွင် တပျက် တစ်လုံး၏ နောက်မှ မီးလောင် ထားသော လူတစ်ယောက် တွဲထုတ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

သူသည် စစ်သားနှစ်ယောက် မ ထုတ်လာသော လူနာကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ခြေမျက်စိများမှာ မီးကျမ်း ထားသဖြင့် မည်းနက်နေသည်။ ညည်းသံ ယဲ ယဲ ကိုတော့ ကြားနေရဆဲ။ မီးလောင်ခံထားရသူမှာ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိလိုက်သောအခါ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း လွှတ်ခနဲတစ်ချက်အော်လိုက်မိကာ စစ်သားများထံ ပြေးသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ခံထားရသဖြင့် မည်းလျက်ရှိ၏။ ခေါင်းမှ ဆံပင်များမှာလည်း မရှိတော့ပေ။ ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံနေရသဖြင့် မျက်လုံးအစုံသည် ချာချာ

လည်နေကြသည်။ မည်းနေသော နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ လှုပ်နေကြသော်လည်း အသံကတော့ မထွက်။

ဂျိုးဇက်သည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ ရေပူလင်းကို ဆွဲယူကာ လူနာ၏လည်ခါးခါးထဲသို့ တစ်စက်ချင်းချပေးသည်။ ညည်းသံ ယဲ ယဲ ကို ကြားရပြန်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခံစားနေရသော ဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်မှုကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သော အခါ လူနာသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရင်ထဲ၌ အစိတ်အခဲဖြစ်နေသည့် သောကသည် သိသိသာသာကြီး ပေါ့ပါးသွားသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လူနာသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ အကြောဆွဲကာ ညည်းသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ အသက်ကုန်ဆုံးတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်နေရပြီ။ လူနာကို မ ထားသော အောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားနှစ်ယောက်သည် စိတ်မရွည်တော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး သေသွားသည့်အခါ အလောင်းပုံများထားရာသို့ သွားပို့ကြသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အပျက်အစီးပုံများကြား၌ အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်နေမိ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း ပြင်းထန်သော စစ်ပွဲသည် ဆိုင်ဂိုမြို့တော်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဆိုင်ဂိုမြို့တော်ကတော့ ဘေးမသိရန်မခတ် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်ကလည်း ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်မှ တက်ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ထောင်ဗီယက်နမ်

နိုင်ငံ၏မြို့တော် ဆိုင်ဂိုသည် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မကျရောက်ဘဲ လွတ်ကင်းခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါတွင် စစ်ပွဲသည် ပြီးဆုံးပေတော့မည်။ နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲသည် ဤမြို့တော်အတွင်းမှာပင် စခန်းသိမ်းချေတော့မည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးကျွမ်းထားသော အလောင်းနှင့် အပျက်အစီးပုံများ။

တလူလူဘက်နေသော မီးခိုးမီးငွေ့များသည် သူ့စိတ်အာရုံထဲမှ ပျောက်သွားသည်။ သမ္မတဒေါ်ဇော်မင်း၏ မိန့်ခွန်းပြောနေသည့် သူ့နားထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ မင်းက 'တောင်မီ ယက်နမ်ဒေသခံ တော်လှန်ရေး အစိုးရ' ဟူသော စကားသုံးသွားသည်ကို သူ့သတိထားလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက 'ပြန်လည်သင့်မြတ်ညီညွတ်ရေး' ကို လိုလားနေကြကြောင်း ပြောသွားသည်။ မင်းအနေဖြင့် ဗီယက်ကောင်းများ သို့မဟုတ် မြောက်ဗီယက်နမ်များ သူ့စကားကို ကြားလျှင် စစ်ရေးဖြင့် အသာစီးရမှုကို အနည်းငယ်မျှ လျှော့သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံရ၏။

'ပြန်လည်သင့်မြတ် ညီညွတ်ရေးဆိုတာက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လေးစားမှုလိုတယ်။ အထူးသဖြင့် တစ်ဦးက တစ်ဦးရဲ့ နေထိုင်နိုင်ခွင့်ကို အသိအမှတ်ပြုရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတူတူစုတိုင်ပြီး အပြေတစ်ခုရအောင် ရှာသင့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီစစ်မြင့်ပေါ်ကနေပြီး အကြံပြုချင်တာက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်တဲ့ စစ်ပွဲတွေကို ရုပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ပါပဲ' ဟု မင်းက ပြောသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆွံ့သည် ပရိသတ်အား တစ်ချက်မျှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ

'ကျွန်တော် ရဲ့ အကြံပြုချက်ကို အားလုံးက လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်' ဟု ဆိုသွားခဲ့၏။ ဤစကားများကို ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပုံခန်းမ၏ လူများလည်း ကြားကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

မင်း၏ပါးစပ်မှ ထိုစကားထွက်လာသည့် အခိုက်မှာပင် ပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက် ကြားရသည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်တန်းကြီးတစ်ခုသည် အပြင်ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခန်းမတံခါးအချို့မှာ ပွင့်ထွက်ကုန်ကြသည်။ မှတ်သုံရာသီလေ၏ ပထမဆုံးအသံမှန်တိုင်းသည် ဆူရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူအများက တံခါးများကို ထပ်တဲကြသည်။ သမ္မတမင်းသည် စောစောကထက် အသံကိုမြင်၍ သူ့မိန့်ခွန်းကို ဆက်ပြောသည်။

'ပြည်သူအပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်းက လူ့အမြောက်အမြားဟာ နိုင်ငံကိုစွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားနေကြပါတယ်။ ဒီမြေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အချစ်ဆုံး မြေဆိုတာ ပြည်သူတွေ သတိရစေချင်ပါတယ်။ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြပါ။ ကံအကြောင်းတရားအရ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကိုလဲ လက်ခံပြီး ဒီနိုင်ငံမှာပဲ နေသွားကြပါ...'

မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက် ထွက်လာပြန်သည်။ ဒူးဒလိမ့် ပြေးနေသော အသံများသည် ရုတ်တရက် ရပ်မသွား။ မင်းသည် အသံများ ရပ်သွားသည်အထိ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ချေမှုပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

၁၁၆ မောင်ထွန်းသူ

ကိုယ်နိုင်ငံကိုခွာပြီး ထွက်မသွားကြပါနဲ့။ အတူတူ နေပြီး တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ပြန်လည်ထူထောင်ကြပါ။ လွတ်လပ် ပြီး မိမိကရေစိန်စနစ် ကျင့်သုံးတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံဖြစ်လာအောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်ကြပါ။ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားတွေဟာ ဗီယက်နမ်တွေနဲ့ပဲ ဆိုးတူကောင်းဖက် နေ ထိုင်သွားကြမယ်လို့ အခိုင်အမာ သန့်ဋ္ဌာန်ချကြပါ။

သူသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ခေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူမှ ခုခံတန်ဖိုးခြင်းငှာ ပစ္စည်းနိုင် သော သမိုင်းကြောင်း မရှိချေ။ တိုက်စားဝါးမျိုးမှုကို သူ ကိုယ်တိုင်ပင် မလွဲမသွေ ခံရတော့မည်ဟု သိနေပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်သည့်အနေဖြင့် အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါဟု ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ စကားကို မည်သူမျှ မကြားလိုက်ရ။ သူ စကားလုံးများသည် အပြစ်မှပစ် လိုက်သည့် မိုးကြိုးသံကြားတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။

ညှပ်ရိသတ်များ ထပြန်နေသည့်အခါ နာအိုမီသည် ဂျိုး ဇက်၏ ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး လက်မောင်းကို ဆွဲညှစ် ကာ အားပေးသည်။ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိ၏။ ဆိုင်ဂုံးသို့ ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက သူသည် ပြင်သစ်သတင်းစာ ဆရာထံမှ ရခဲ့သည့်သတင်းကို မကြာခဏထပ်မေးသည်။ နာအို မိကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲ ရှင်းပြသည်။

ထရင်းဟုခေါ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟန့်ဖြင့် အေဒက်စ် ပီခေါ် ပြင်သစ်သတင်းဌာနသို့ ရောက်လာပြီး ထရန်ဗန်ကင်မ်ဆိုသူတစ်ဦး ပေါ်လစ်မြို့ရှိအဖွဲ့မှ အထုတ်ပယ်

ခံရပြီးနောက် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းပေးသည်။ ထိုသတင်း ပေးရသည့်အတွက် ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာက သူ အား ဂျိုးဇက်ရှားမင်းအမည်ရှိ အမေရိကန်တစ်ဦးနှင့်အဆက် အသွယ်ရအောင် ကူညီပေးလိုကြောင်း၊ သူ၏ဦးကြီး ကင်မ်က သူ့အား တောင်ဗီယက်နမ်သို့ သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ ကြောင်း၊ သူ မြောက်ဗီယက်နမ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်၍ မဖြစ် နိုင်တော့ကြောင်း စသည်တို့ကို ထရင်းက အသိပေးသွားသည် ဟုလည်း ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာက ရှင်းပြသည်။

ထက်ရှိအခြေအနေအရ မြောက်ဗီယက်နမ် တပ်များသည် တောင်ပိုင်းကိုပါ သိမ်းပိုက်တော့မည့် အလားအလာ ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ ထရင်းသည် သူ့ဆိုင်ဂုံး၌ နေ၍လည်း မလှုံ့ခွဲတော့ဟု ယူဆဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဂျိုးဇက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားပြီး ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ မြင်ပ သို့ ထွက်ခွာသွားနိုင်ရန် အားထုတ်ချင်စိတ် ရှိနေပုံရ၏။ စုံစမ်း လိုက်သည့်အခါ ကင်မ်နှင့်ပတ်သက်၍ လာအိုဒေါင်းပါးတီမှ ဘာကြေညာချက်မှ ထုတ်ပြန်ခြင်းမပြု။ သို့သော်လည်း နောက် ပိုင်းတွင် ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာသည် ခိုင်လုံသော နေရာတစ် ခုမှ ကင်မ်တစ်ယောက် ကားမှောက်၍ သေဆုံး သွား ပြီ ဟု ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

'သိပ်ပြီးတော့လဲ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်' ဟု နာအိုမီ က ဖျောင်းဖျာသည်။ 'ထရင်းဟာ လမ်းမှားတင် ရှိချင်ရှိနေမှာ ပါ။ ဒီကို လာရတာကလဲ လွယ်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ ကွန်မြူနစ် နယ်မြေတွေကို ဖြတ်လာရမှာ'

ဂျိုးဇက်က အဖြေမပေး။ မင်း၏မိန့်ခွန်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေကြသော အမျိုးသားလွတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များအား လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ဘာကြည့်နေတာလဲ’ ဟု နာအိုမီကမေးကာ ဂျိုးဇက်ကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ထရန်ဗန်တင်မ်လေ၊ ဟိုမှာမြင်လား၊ စန်ကြီးချုပ်သစ်နဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ အခုချိန်အထိတော့ အင်မတန် အောင်မြင်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်ပဲ၊ အခု ကြည့်ပါလား၊ သိယူအစိုးရ အဖွဲ့ထဲကနေပြီး ကြားနေရေးသမားတွေ ဆီ ရောက်လာတယ်’ ဂျိုးဇက်က တင်မိရုံရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ တင်မိက လက်ကမ်းပေးကာ ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးကြေကွဲဖွယ်ရာဇာတ်လမ်းကို ကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားရောက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့’ တင်မိက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်၍ သူ့ စကားကို ဘေးလူများ မကြားရ။ ‘ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ပြီးကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဈေးဆစ်စရာ အာဏာတောင် မကျန်တော့ဘူး’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ခင်ဗျား ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ တင်မိ၊ သမ္မတကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဒီနိုင်ငံထဲမှာပဲ နေပြီး ဘုရားသခင်မိမိရာကို ခံမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလား’

‘တင်မိက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်မျှ ဝဲကြည့်သည်။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ မျိုးချစ်စိတ် အပြည့်နဲ့

တုံ့ပြန်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေလိုပဲ ကွန်မြူနစ်တွေ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ကြောက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ဇနီးနဲ့ မိသားစုကို ထိုင်းနိုင်ငံ ပို့ထားပြီးပြီ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ငွေကြေးတွေကိုကော ပို့ဖို့စီစဉ်ပြီးပြီလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က တိုးတိုးသာသာ မေးသည်။

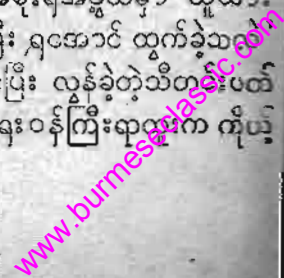
တင်မိက ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။ ‘ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေတော့ လုပ်ထားပြီးပါပြီ’

‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဘယ်လိုထွက်မလဲ၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ လူက မနည်းဘူး’

‘ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပါ’ ဟု တင်မိက ပြုံး၍ပြောသည်။ ‘သူနဲ့ ဆက်ဆံစဉ်က ကျွန်တော်ဟာ ဘာမဆို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရရဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ် အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့အမြင်ကို သူ့ ဆီအမြဲတမ်း ပို့ပေးခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူကလဲ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ထွက်ခွာရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြိုလာရင် သူ့ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကို နေရာတစ်နေရာ ပေးမယ်လို့ အာမခံပေးထားတယ်’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျား သမ္မတသိယူရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ယူထားတဲ့ အမြဲတမ်းရာထူးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင် ထွက်ခဲ့သလဲ’

‘ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကိုသုံးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့သီတင်းပတ် အနည်းငယ်လောက်ကပဲ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးရာထူးက ကိုယ်

သဘောနဲ့ကိုယ် နုတ်ထွက်လိုက်တယ်။ လေ ဘယ်ဘက်ကို တိုက်
 နေပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် လွတ်
 မြောက်သွားတာပါ။ တင်မိက သူ့စကားသူ သဘောကျကာ
 ပြုံးသည်။ ‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်ထပ် စာအုပ်
 တစ်အုပ် ရေးဦးမလို့လား၊ ဒီလောက် ဘေးအန္တရာယ် များနေ
 တဲ့ အချိန်ကြီးမှာ ဘာကြောင့် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရ
 တာလဲ’

‘စာအုပ်ရေးဖို့မဟုတ်ဘူး တင်မိ။ အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျား
 ညီကင်မိ ဟန့်မြင့်မှာ ဘာဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်
 လား။ အဲဒါနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ သတင်းကြားရတာ စိတ်
 တော့ မကောင်းပါဘူး’

တင်မိက သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါသည်။ ‘သူ့သေရတဲ့
 အဖြစ်ကတော့ အလွန်ကို ထူးဆန်းနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ
 သေတာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့က ဘယ်လိုအဆက်အစပ် ရှိနေလို့လဲ’

‘ခင်ဗျားက အစအဆုံး မသိသေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
 တူယက်နဲ့ သူ့ သားသေးကော ၁၉၇၂ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်လ ဗုံးကြဲ
 ချိန်က ဗုံးထပ်ပါသွားတယ်။ သူ့ သမီး ထရင်းက အသက်ရှင်ပြီး
 ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဟန့်မြင့်မှာ သူနဲ့အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးဆိုလို့
 ခင်ဗျားရဲ့ညီ ကင်မိတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အခုတစ်ခါ ကင်မိ
 မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့
 ဘဝ ဘယ်မှာ လုံခြုံတော့မှာလဲ။ ခန့်မှန်းကြည့်ရတာကတော့
 သူ့ ဖော်တော်ကြီး ကြောက်လန့်အားငယ်နေပုံ ပေါ်တယ်။
 ကင်မိက သူ့ မသေခင် ထရင်းကို ဟန့်မြင့်မှာရှိနေတဲ့ ပြင်သစ်
 သတင်းစာဆရာ တစ်ဦးက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်

အသွယ်ရအောင် လုပ်ဖို့ မှာသွားတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်။ ဟန့်မြင့်
 က နေပြီ ဆိုင်ဂုံကိုကူးဖို့ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေလဲ
 ကင်မိက လုပ်ပေးသွားတဲ့သဘောရှိတယ်။ မြောက်ပိုင်း ကေဒါ
 ရဲဘော်တွေနဲ့ အတူတူရောပြီး လွတ်လိုက်တဲ့ပုံပဲ’

တင်မိ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးလာသည်။ ‘ဒါဆိုရင်
 ခင်ဗျား သူ့ ကိုရွာပြီး ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ အပြင်ကို ထုတ်သွားမယ်
 ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဒါပေမယ့် အခုထက်ထိ
 သူ့ ကို ရွာလို့ မတွေ့သေးဘူး တင်မိ။ ကျွန်တော် သိသမျှ
 အဆက်အသွယ်တွေလဲ အားလုံးကုန်သွားပြီ။ အခုထိ မြေထု
 ခံလို့ မရဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ကူညီနိုင်မယ့်လူ ခင်ဗျား ဘက်မှာ
 မရှိဘူးလား’

‘ရှိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်တော့ မကောင်း
 ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်တော်လဲ တခြားလူတွေလိုပဲ
 ကိုယ့်ဖြုတ်နာ ကိုယ်ရှင်းရမှာတော့က အများကြီး ရှိနေသေး
 တယ်’

တင်မိက ထွက်သွားတော့မည့်ဟန့် မြင့်သည်။ ‘ဂျိုးဇက်က
 လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ‘ထရင်းဟာ
 ခင်ဗျားရဲ့ သွေးသားပါ တင်မိ။ ခင်ဗျားလိုလူစား တစ်
 ယောက်ဟာ ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်မှုက
 တော့ ရှိမှာပါ’ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလာ
 သည်။ ‘ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးဆီသွားပြီး ဒီကိစ္စကို ပြော
 ပြမယ်။ ခင်ဗျားကို ကတိပေးထားတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ
 နေရာကို ပြန်ပြီး ဖျက်ခိုင်းလိုက်မယ်’

တင်မိ၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်
ခဏမျှ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို ထိတ်လန့်တကြား ငေးကြည့်
နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ပြန်ပြီး ကြည်လင်သွား
သည်။ ‘အခန်းဖြူထဲက ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်
ပါလား’

အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသော ဂျိုးဇက်သည်
တင်မိအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘အခန်းဖြူထဲကလူအကြောင်း
ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ’

‘ခင်ဗျားညီ ဂိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားခဲ့ဖူးတယ်။
အဲဒီအခန်းထဲကလူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြဖို့ ခင်ဗျား
ကို ခေါ်သွားပြီး ပြတယ်တဲ့။ သူကတော့ ဒီလူကို ခင်ဗျား
မှတ်မိတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ထုတ်ဖော်
ပြောဖို့ ငြင်းတယ်တဲ့’

ဂျိုးဇက်သည် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်း
ကို ခါလျက်ရှိသည်။ အခန်းငယ်တစ်ခုထဲ၌ အကျဉ်းချထား
ခြင်း ခံနေရလော ဒေါ်ခင်ဗန်းလတ်ထံ သူ့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်
နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ ‘သူ့အခုထက်ထိ အဲဒီမှာပဲလား
ဟု မယုံနိုင်သော လေဆံဖြင့် မေးသည်။

တင်မိက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်
ကလဲ အခုထက်ထိ ချိုးလို့မရဘူး။ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး
အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ လုံးဝပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ

မယ့် အခုအချိန်က ပွဲပြီးခါနီးနေပြီဆိုတော့ ခြင်းချက်ထားချင်
ထားမှာပေါ့။ အတိတ်က လက်တွဲခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေချင်း သစ္စာ
စောင့်မှုကို သူ တုံ့ပြန်ချင်လဲ တုံ့ပြန်မှာပေါ့’

‘ကြီးစားကြည့်ရင် မမှားပါဘူး’ ဂျိုးဇက်က တင်မိ၏ ပခုံး
များကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားတို့ လုံခြုံရေး
အဖွဲ့တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားနိုင်အောင် စီစဉ်
ပေးပါ။ နံရံပေါ်က ကင်မရာတွေနဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်း စက်တွေကို
တော့ ပိတ်ထားပေးပါ’

တင်မိက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း
တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားကတော့
ကျွန်တော် ဆီက တယ်လီဖုန်းအဆက်ကို ဟိုတယ်ကနေစောင့်’

(၈)

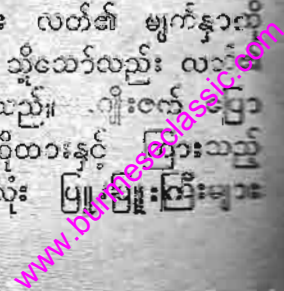
နှောက် နှစ်ဆယ်လေးနာရီအကြာ ပြေလ ၂၉ ရက် အင်္ဂါနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဂျိုးဇက်သည် အကျဉ်းထောင် မြေအောက်ခန်း တွင်းရှိ အဖြူရောင် ခွေးခြေတစ်လုံး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လျက် ရှိ၏။ ခွေးခြေပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် အကျဉ်းသား၏ မျက်နှာမှာ ပိန်ခြောက် ရှုံ့ တူလျက်ရှိသည်။ နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ အအေးခန်းထဲ ထည့်၍ ချုပ်နှောင် ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အကျဉ်းသား ဒေါင်ဖန်လတ်၏ မျက်နှာ နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသားဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့သည့်နယ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အရိုးအဆစ်များသည် ငေါထွက်လျက်ရှိကြ ၏။ ဟောက်ပက်နေသော မျက်လုံးများကြောင့် သူ၏မျက်နှာ သည် လူသေဦးခေါင်းခွံတစ်လုံးမှ မျက်နှာနှင့် တူလျက်ရှိသည်။ ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူနေကြလေပြီ။ မျက်လုံးအိမ်

အတွင်းမှ မျက်လုံးအစုံသည် သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ပြူးကျယ်ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်အတွင်းက ဂျိုးဇက်သည် ဤအခန်းထဲသို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုစဉ်က ပုံစံအတိုင်းပင် လတ်သည် တောင်းဘိတုနှင့် အင်္ကျီလက်တိုများ ဝတ်ထားသည်။ ပြင်း ထန်သော အအေး ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံထားရသဖြင့် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်သဖွယ်ထိုင်၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ အဖြူ ရောင် သူတ်ထားသော နံရံကိုသာ တွေ့စေ ငေးမောလျက် ရှိ လေသည်။

‘ဒီမယ် လတ်ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ စစ်ပြီးခါနီးနေပြီ’ ဂျိုးဇက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နှစ်ကြိမ် ထပ်ပြောသည်။ ‘အသံဖမ်းတဲ့ ပိုက်ကရီဖုန်း စက်တွေကိုလဲ ပိတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ တခြားနိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမား တွေကို အသစ်တက်လာတဲ့ သမ္မတ မင်းက ဒီည လွတ်ပေး လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့တပ်တွေက နှစ်ဆယ်လေးနာရီအတွင်းမှာ အောင်ပွဲရဖို့ သေချာနေပြီ။ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့တပ်တွေဟာ ဆိုင်ဂိုမြို့တော်ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးကိုတောင် ရောက်နေကြပြီ။ ဒါပေ မယ့် ထပ်တွေ့ ဒီကိုမရောက်ခင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ကူညီပါ’

ဂျိုးဇက်သည် ဖင်ချ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး လတ်၏ မျက်နှာကို နေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်၍ အက်ခတ်သည်။ သို့သော်လည်း လတ်၏ မျက်နှာသည် ယခင်ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက်၏ပြော သည့် စကားများကို နားလည်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ကြားသည့် အရိပ်လက္ခဏာကိုပင် မမြဲ။ သူ့မျက်လုံး ပြူးမြူးကြီးများ

သည် ရှေ့တည့်တည့်မှ နံရံကိုသာ ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်များလည်း မခတ်။ တောတောငေးငေး ရှိလွန်းလှ ချေသည်။ လတ်သည် လုံးဝ စိတ်ချိုယွင်းသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေပြီလော။

ဒီမှာလတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့တူ ထရမ်ဗန်ကင်မ် သေသွားပြီ၊ ဂျိုးဇက်က လတ်၏ မျက်နှာနားသို့ ကပ်ကာ ပြောသည်။ 'ကင်မ်ကို ပေါ်လတ်မြူရီ အဖွဲ့က ထုတ်ပစ်တယ်၊ လွန် ခဲ့ တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က မော်တော်ကား မှောက်ပြီး သေသွား ရှာ ပြီ၊ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီလိုတာ' သူသည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တူယက်၏ ကျောင်းသူဘဝက ဓာတ်ပုံများကိုထုတ်၍ လတ်၏ မျက်လုံးများရှေ့သို့ ထိုးပြ သည်။ ဤပုံများကို စောစောကလည်း နှစ်ကြိမ်မျှ ပြခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ကင်မ်ရဲ့ နှမလေး လန်းနဲ့ မေတ္တာရှိခဲ့ကြတယ်၊ ခင်ဗျား သိတယ်ဟုတ်လား၊ လန်းဟာ ခင်ဗျားရဲ့တူမ၊ ကျွန် တော်နဲ့လန်းမှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်၊ သူ့နာမည် က တူယက်လူအုန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ သူဟာ ခင်ဗျားကိုဘက်က ပါဝင်ပြီး မြစ်ကကျွန်းပေါ် ဒေသဘက်မှာ လှုပ်ရှားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တူမတော်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိချင်မှ သိ မှာ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ဆိုင်ဂိုမြို့မှာ သူ ကျောင်းနေတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ မြင်ရဲ့လားဟင်

ဂျိုးဇက်သည် ဓာတ်ပုံများကို လတ်၏ မျက်လုံး ရှေ့တည့် တည့်ကို ထိုး၍ပြသည်။ ထို့နောက် လတ်၏တုံ့ပြန်မှုကို စောင့် သည်။ သူသည် ရောက်စကတည်းက ဟိုချီမင်း၊ ဗိုလ်ငုယင်

ဂီယက် စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ၁၉၂၅ ခုနှစ်အတွင်းက ရိုက် ထားသည့် ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ပြခဲ့သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ကြီးအတွင်းက သူ၏ ဝါးဟော့ခဲ တိုက်လေယာဉ် ပျက်ကျခဲ့ ရာ လတ်ကိုယ်တိုင် သူ့ဘဝညီများနှင့်အတူ ကယ်ဆယ် ပြီး ပက်ဘိုးကျောက်ဂူသို့ ဖောင်ဖြင့် သယ်ယူ သွားသည်ကိုလည်း ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း လတ်၏ အခြေအနေမှာ လုံးဝ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ နားလည်သည့် အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မပြ။

'တူယက်လူအုန်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဟန့်ရှင်ကို ဗုံးကြဲ တော့ ဗုံးထဲ ပါသွားတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ချော့ချော့ မော့ မော့လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ 'တူယက်မှာ သမီးလေးတစ် ယောက်ရှိတယ်၊ နာမည်က ထရမ်း တဲ့၊ သူက မသေဘူး၊ အသက်ရှင်လျက်ပဲ၊ ထရမ်းနဲ့ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘိုးကြီးတော် တယ်၊ သူ့အမေသေတော့ ကင်မ်က ထရမ်းကို ဆက်ပြီး မွေး လာခဲ့တယ်၊ အခုကင်မ် သေသွားတော့ မြောက်ဗီယက်နမ်ထဲ မှာ ထရမ်းကို စောင့်ရှောက်မယ့် ဆွေမျိုးသားချင်း တစ် ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ထရမ်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ပြီး အကူအညီတောင်းတယ်၊ သူ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို အခုထက်ထိ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး၊ ကင်မ် မသေခင်မှာ ထရမ်းကို ဆိုင်ဂိုရောက်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ တယ်၊ နယ်မြေ တော်လှန်ရေး အစိုးရဆီကို အထူး ကေဒါ ရဲဘော်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လွှတ်ပေးခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အဲဒီတော်လှန်ရေး အစိုးရရဲ့ လုံခြုံရေး အရာရှိချုပ်ရဲ့ နာမည် သိဖို့ လိုနေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားပြီးအကူအညီ

တောင်းရင် ထရင်းကို ရွာတွေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား ကူညီနိုင်မလား

စကားဆုံးသောအခါ ဂျိုးဇက်က လတ်၏မျက်နှာကို သေ သေချာချာ ကြည့်ပြန်သည်။ လတ်ကတော့ အချုပ်ခန်းထဲ တွင် သူ တစ်ဦးတည်း ရှိနေသည့်နှယ်မလှုပ်မယက်ပင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထ ရပ် လိုက် သည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခြောက်နာရီပင်ထိုးပြီး သွားလေပြီ။

သူသည် အချုပ်ခန်းအား အသံလုံအောင် လှုပ်ထားသည် ကို သတိမရ။ နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်၍ အမှတ်ခုနစ် လေတပ်မှ အမေရိကန် ရဟတ်ယာဉ်များအသံကို နားထောင်နေမိသည်။ သူ့ဟတ်ယာဉ်မှ ဤအကျဉ်းထောင်သို့ လာခဲ့စဉ်က ဆိုင်ဝိုမြို့တွင်း ဌာပိတ်မိနေကြသည့် အမေရိကန်များအား ရဟတ်ယာဉ်များ ဖြင့် သယ်ယူသွားနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရ၏။

စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော နေရာနှစ်ခုရှိရာ တစ်ခု သည် တန်ဆန်နှုတ်ရှိ တင်းနစ်ကင်းဖြစ်၍ ဒုတိယ တစ် ခုမှာ အမေရိကန် သံရုံးဝင်းအတွင်းရှိ မြက်ခင်းပြင်ဖြစ်သည်။ ရဟတ် ယာဉ်များသည် လူများကို သယ်ဆောင်၍ တောင်တရုတ် ပင် လယ်ပြင်အတွင်းမှ အမေရိကန် သင်္ဘောများဆီသို့ ပို့ပေးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေကြသည့် ရဟတ်ယာဉ် များထဲတွင် ငွေရောင်သုတ်ထားသည့် စီအိုင်အေ ရဟတ်ယာဉ် များနှင့် အဲယားအမေရိကားမှ ရဟတ်ယာဉ်များပါဝင်သည်။

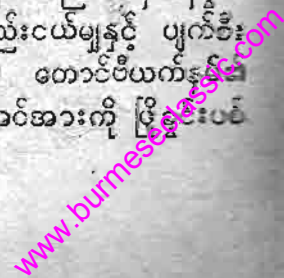
ရဟတ်ယာဉ်များပေါ်၌ အမေရိကန်များသာမက ဗီယက် နမ်တချို့ ပါသွားသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ၏။ အမေရိကန်တို့နှင့်

အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သော ဗီယက်နမ်များသည် ကုန်မြူနစ်တပ် များ ဝင်လာသည့်အခါ အဖမ်းအဆီး အချုပ် အနှောင်၊ အသတ်အဖြတ် ခံရမည်စိုးသဖြင့် မဖြစ်မနေလိုက်ကြရခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့မှာ လူနည်းစုမျှသာဖြစ်၍ နိုင်ငံ တွင်းမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလိုကြသည့် ဗီယက်နမ် အများအပြားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ဂုံမြို့တော်အတွင်းရှိ နေရာတိုင်းလိုလို ကြောက်လန့်တ ကြား ဖြစ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ၏။ ဤအဖြစ်ကို သတိရလိုက်သောအခါ စိတ်ပူလာပြန်သည်။ သူ သည် အခန်းဖြူထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလား နေမိလေ၏။

ယမန်နေ့ နေ့ခင်းက မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာခဲ့သော သမ္မတသစ် ကျမ်းကျိန်ပွဲကို သတိရမိပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ကျင့်သုံးလိုက်သည့် နိုင်ငံရေး အလေ့အပေးမှုတစ်ခု ဖြစ်သော် လည်း အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား မည်သည့် အကျိုးမှ ရနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ထိုနေ့က ဒေါ်ခဲလက် နန်း တော်တွင်းမှ နိုင်ငံရေးသမားများ လူစုမချိုမီ အချိန်အတွင်း မှာပင် မြောက်ဗီယက်နမ်မှ လေယာဉ်များသည် တန်ဆန်နှယ် လေတပ် အခြေစိုက်ခန်းကို မိနစ်အနည်းငယ်မျှနှင့် ပျက်စီး သွားအောင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ဗီယက်နမ်၏ နောက်ဆုံး မှီခိုအားထားရာ လေတပ်အင်အားကို ဖြိုခွင်းပစ် လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ထိုစဉ်က လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော လေယာဉ်များသည် ဆိုင်ဂိုမြို့အထိ ပျံသန်း ထောက်ရိုလာပြီး နန်းတော်ပေါ်မှ နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝဲခုန်ခဲ့ကြသေးသည်။ နန်းတော်ဝင်းအတွင်းမှ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်များက ဆီးကြို၍ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြ၏။ မောင်းပြန်သေနက်သမားများကလည်း သူတို့ ရိုင်ဖယ်များဖြင့် လှမ်း၍ပစ်ခတ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဂျိုးဇက်နှင့် နာအိုမီသည် အခြားထုပေါင်း များစွာသော လူများနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း ထဲ တွင် ဝင်ပုန်းနေကြရသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ နေ့ဝင် မီးငြိမ်း အမိန့်သည် ချက်ချင်း ထွက်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အတော်ကြီး ညဉ့်နက်သည်အထိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ၌ ပိတ်မိနေခဲ့ရ၏။ သူတို့ထွက်လာကြသည့် အခါတွင်မူ ကွန်မြူနစ်တို့ ဘက်မှ ဒေးပစ်စခန်း၏ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူများမှ တစ်ဆင့် တောင်းဆိုချက်အာစ်များ ထပ်မံ တောင်းဆိုလာ ပြန်သည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက်များသည် ဆိုင်ဂိုအတွက် သေမိန့်နှင့်ဘာမှ မထူးပေ။

သမ္မတမင်း၏ အစိုးရသည် 'တော်လှန်ရေးကို ထောက်ခံ ကြောင်း ကြေညာရမည်' ဟု သူတို့က ဆိုသည်။ ပြီးတော့... 'အမေရိကန်အားလုံး ဗီယက်နမ်မှ ထွက်ခွာသွားရမည်' ဟုပြော သည်။ အကယ်၍ ပြေလ ၂၉ ရက် အင်္ဂါနေ့ ညသန်းခေါင် တွင် စမည့် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးချိန်အထိ အမေရိကန် များ ရှိနေဦးမည်ဆိုပါက ကျလာသမျှ ဘေးဒဏ် ခံရမည်ဟု ကြေညာသည်။

နောက် နာရီအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မြောက်ဗီယက်နမ် တပ်များသည် တန်ဆန်နှုတ် လေတပ်စခန်းများကို ခိုးကျည် များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ဗီယက်နမ် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များ တင်ဆောင်ကာ အမိန့်ပို့ ခုန် တာစုနေသော အမေ ရိကန်လေတပ်မှ စီ ၁၃၀ လေယာဉ်တစ်စီးသည် ပြေးလမ်း ပေါ်၌ ရှိနေခိုက် ခိုးကျည် ထိမှန်ခြင်း ခံရသည်။ လေယာဉ် ပေါ်ရှိ လူများသာမက စခန်းတွင်း၌ တန်းစီ နေ ကြသော ဒုက္ခသည် အများအပြား သေကြေ ပျက်စီးကြသည်။ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များအား စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း ပေး နေသော အမေရိကန် မရိမ်းတပ်သား လူငယ်နှစ်ဦးပါ ရေကန် ထိ မှန်၍ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ဤတွင် လူများ သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို လေယာဉ်များနှင့် မလုပ်တော့ဘဲ ရဟတ်ယာဉ် များနှင့် ပြုလုပ်ရန် သမ္မတဖွဲ့စီက အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယင်း အစီအစဉ်ကို 'အော်ပရေးရှင်း ဖရီးကွင့်ဝင်း' ဟု လျှို့ဝှက် အမည် ပေးခဲ့လေသည်။

အမေရိကန် သံရုံး၏ ရွှေ့မျက်နှာစာ မြက်ခင်းပြင်အထက် မန်ကျည်းပင်ထိပ်ဖျားမှ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာနေသော ရဟတ်ယာဉ် စက်သံများသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ တောင်ဗီယက်နမ်အား ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အန္တရာယ်မှ ကယ်တင် ရေး အစီအစဉ် ပျက်ပြားပြိုဟု ကြေညာနေသည့်နယ် ရှိသည်။ ရဟတ်ယာဉ်များ လှိုဏ်ခွာဆင်းနိုင်သည့်နေရာဆို၍ ဤမြက်ခင်း ပြင်သာလျှင် ရှိတော့၏။

ဂျိုးဇက်သည် ထိုနေ့နံနက်က ဆယ်နာရီခွဲအချိန်တွင် သံရုံး မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သံရုံးတွင်း၌ ရှိနေစဉ်က သူသည်

သံသုံးအပေါ်ဆုံးထိပ်ရှိ စီအိုင်အေမှ လူများနှင့် တွေ့ဆုံကာ သူနှင့် သူ့မြေး ထရင်းတို့အတွက် နောက်ဆုံးထွက်မည့် ရဟတ် ယာဉ်တွင် နေရာနှစ်နေရာ လုပ်ထားပေးဖို့ မှာခဲ့သည်။ ထို့ နောက်တော့ အမေရိကန် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ အသံလွှင့် ဌာနမှ လျှို့ဝှက် ကြေညာချက်သည် ဆယ်ငါးမိနစ် တစ်ကြိမ် ပုံမှန်ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ 'ဆိုင်ဂို အပူချိန် ၁၀၅ ဒီဂရီ အထိ တက်နေပြီ။ ဆက်လက်တက်နေဆဲ'။ ကြေညာပြီးတိုင်း အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသား သင်ကချော့ဘီ၏ 'ဂိုက်ခရစ္စမတ်' သီချင်းသံသည် ထွက်ပေါ်လာစမြဲ။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် အမေရိကန်သံရုံး ဆုတ်ခွာရေး အစီ အစဉ်များ၏ ကြိုတင်သတိပေးခြင်းကို ရရှိထားကြသော နိုင်ငံခြားသားများသည် မြို့တွင်းရှိ သတ်မှတ်သော စုရပ်များ သို့ သွားကြသည်။ အချို့သည် အတိတ်ကားများဖြင့် လေယာဉ် ကွင်းသို့ သွားကြသည်။ အချို့ကတော့ အမေရိကန် ရဟတ် ယာဉ်များ ဆင်းသက်နိုင်မည့် တိုက်ခေါင်မိုးများပေါ်တက်၍ စောင့်ဆိုင်းကြသည်။ ဤလူစုများတွင် သတင်းစာဆရာများ၊ လုပ်ငန်းရှင်များ၊ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာများ၊ ကန်ထရိုက်များ စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံ ပါဝင်လျက်ရှိ၏။

နံနက် ဆယ်တစ်နာရီ မထိုးခင်မှာပင် ကွန်ထင်နင်တယ် ပဲလေ့စ်၊ ကာရာဗီးလ်၊ မက်ဂျက်စတစ်နှင့် အခြားဟိုတယ် အားလုံးမှ သတင်းစာဆရာများသည် နယူးဇောက်တိုင်းမ်၊ ဝါရှင်တန်ပို့စ်၊ တိုင်းမ်၊ နယူးစ်ဝိဒ်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း ဌာနအသီးသီးမှ အမေရိကန် သတင်းစာဆရာများ ကဲ့သို့ပင် စုရပ်များသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အားလုံးသည် ကင်မရာ

များ၊ လက်နှိပ်စက်များနှင့် အိတ်များကို လွယ်ပိုးကာ ကသော ကမ္ဘော ထွက်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ အများစုသည် ထွက်ခွာ မသွားမီ ဂျိုးဇက် အခန်းသို့လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ စိတ် မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်ကာ ခေါင်း များကို တခါခါလှုပ်သွားကြသည်။ အမှန်တော့ အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ အားလုံးသည် ဂျိုးဇက်၏ အကြောင်းကို သိနေကြသူများ ဖြစ်၏။ ဆိုင်ဂိုကို ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူသည် သူ့အား လိုက်လံ ရှာဖွေနေသည့် ထရင်းအမည်ရှိ ကလေးမတစ်ယောက်တွေ့လျှင် သူ့ထံ အမြန်ဆုံးအကြောင်း ကြားပါဟု မှာထားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် လာ၍နှုတ်ဆက်နေကြသော သတင်းစာဆရာ များသည် သူ့လက်ကိုဆွဲကာ အဆင်ပြေပါစေဟု ဆုတောင်း သွားကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် နာအိုမီ ပြင်းထန်စွာ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည်။ နာအိုမီအား သူ၏ ကင်မရာအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါ သွားရန် သူက ဇွတ်ပြောသည်။ ပထမတွင် နာအိုမီက လက်မခံ၊ နောက်တော့လည်း သူ့စကားကို လက်ခံသွားသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ်ဟိုတယ် ပြတင်းပေါက် မှ နေ၍ လင်းမ်ဆန်း ပန်းခြံအတွင်းမှ ဖြတ်သွားနေကြသော သတင်းစာဆရာများအား မျှော်ကြည့်နေမိ၏။ နာအိုမီသည် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်ရမည်ကိုပင် ဝန်လေးလျက်ရှိရာ ဆက်၍ ကြည့်မနေတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်အနီးမှ စွာလာခဲ့

သည်။ အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသော ဦးဇော်သည် အိပ်ရာပေါ် ခဏတစ်ဖြုတ် လှဲလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မောကျသွားခဲ့လေသည်။

နာအိုမီပါဝင်သော သတင်းစာဆရာများအုပ်စုသည် လူသူကင်းမဲ့နေသော လမ်းများပေါ် လျှောက်သွားနေကြသည်။ သေနတ်များ ခါးတွင်ချိတ်၍ ပလတ်ဖောင်းများအပေါ် သံဆူးကြိုးများ လိုက်လံကာရံနေသည့် တောင်ဗီယက်နမ် ပုလိပ်များကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ ဆိုင်ဂိုသို့ ရောက်နေကြသော အနောက်နိုင်ငံသားများသည် ဆိုင်ဂိုမြို့တော် လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထားသည့် ဗိုလ်မှူးချုပ် ငုယင်ငေါလိုအန် အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိကြသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ် အတွင်းက ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်မြင်သံကြားကင်မရာများအောက်တွင် ဗီယက်ကောင်း တစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပြုခဲ့သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။ ယခုလောလောဆယ်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အကယ်၍ အမေရိကန်များ တစ်ဦးချင်း ထွက်ခွာဖို့ကြိုးစားမည် ဆိုပါမူ လေယာဉ်ကွင်းသို့မရောက်မီ အသက်ပျောက်စေရမည်ဟု အတိအလင်း သတိပေးထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ငုယင်ငေါလိုအန်သည် သူ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဗျာများလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ သတိပေးချက်အတိုင်း လက်တွေ့ အကောင်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သည့် အခြေအနေ၌မရှိပေ။ သို့သော်

လည်း သူ၏ လက်အောက်ခံ ပုလိပ်များ၏ မျက်နှာထားများသည် တင်းမာလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့အားရန်ပြုလိုသော အိမ်လက္ခဏာများကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေကြသည်။

အချို့သော ရဟတ်ယာဉ် စုရပ်များတွင် တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် အနီးရှိ တိုက်ခေါင်းမိုးများပေါ်၌ စက်သေနတ်များချကာ အသင့် နေရာယူထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေကြသော သတင်းစာဆရာတချို့သည် ထိုနေရာများထက် ပို၍ လုံခြုံသော နေရာများကို လိုက်လံရှာဖွေကြရပြန်လေ၏။

ပုလိပ်နှင့် စစ်သားများကြားတွင် စည်းကမ်း ပျက်ပြားစပြုနေပြီဖြစ်ရာ နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်ကို လူအများ လိုက်နာအောင် ထိန်းသိမ်းမှုမရှိတော့ပေ။ အမေရိကန်သံရုံး၏ဆယ်ပေအမြင့်ရှိ နံရံပတ်ပတ်လည်တွင် ဗီယက်နမ်နှစ်ထောင်ခန့် နေခင်းကတည်းက လာစုနေကြသည်ကိုလည်း သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ထိုလူအုပ်သည် ငြိမ်ငြိမ်နေကြသည်မဟုတ်။ ငိုကြွ ယိုကြ အော်ကြ တစ်ကြနှင့် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ အချို့က သံမဏိတံခါးကို ဖက်တွယ်ပြီး တက်နေကြသည်။ အတွင်းမှ မရင်းအခေါင်း တပ်သားများအား လှမ်း၍တောင်းပန်နေကြသည်။

ရဟတ်ယာဉ်များပေါ်သို့ အချိန်မီ မတက်နိုင်လျှင် သူတို့အားလုံး ကွန်မြူနစ်တို့လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်ဟု အကြောင်းပြကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သံရုံးရှေ့တက်တက် ဖြစ်ပွားနေခိုက် သံရုံးနောက်ပေါက်မှ ဗီယက်နမ်ဝန်ကြီးများနှင့် စစ်အရာရှိကြီးများသည် အထူးဝင်ခွင့် လက်မှတ်မရှိဘဲ ပြု၍ သံရုံးအတွင်းသို့ ဝင်လာမခံ တသံသြဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို

ဆန်နှုတ် လေယာဉ်ကွင်းဘက်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ တလိပ်လိပ် တက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ယခုအချိန်ထိ ကွန်မြူနစ်တပ်များဘက်မှ ခိုးကျည်များနှင့် မော်တာကျည်ဆန်များသည် ကျရောက်ဆဲ။ တစ်ခေါက်လျှင် လူ့ခြောက်ဆယ်နှင့် ခုနစ်ဆယ်ခန့် တင်ဆောင်ထားသော ရဟတ်ယာဉ်များသည် ထွက်သွားလိုက် ပြန်ဝင်လာလိုက်။

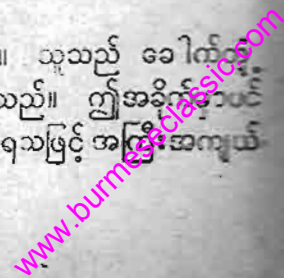
မကြာခင်မှာပင် အပြင်ဘက် လူအုပ်များကြားမှ ရဟတ်ယာဉ်များဆီသို့ သေနတ်များဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ရဟတ်ယာဉ်များအား အကာအကွယ် ပေးရန် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ ချထားလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ပြတင်းဝ၌ ရပ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် သံရုံးဘက်မှ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ မြင်ကွင်းကို အစအဆုံး မြင်နေရလေသည်။

ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တင်မိထံမှ တယ်လီဖုန်း လာသည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် ကာတီနက်လမ်းရှိ လုံခြုံရေးဌာနချုပ်ရုံးသို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။ တင်မိ၏ အဆိုအရ ယနေ့ည ခုနစ်နာရီတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား သုံးရာစလုံးကို လွှတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးပြီဟု သိရ၏။ တင်မိအနေဖြင့် ဌာနချုပ်မှ တာဝန်မှူးအား ဂျိုးဇက်ကို အခန်းဖြူထဲမှလူနှင့် တစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ သူ အစွမ်းကုန် ကူညီခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် နှစ်ဦး ပြန်ဆိုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း၊ သူ ယခု အမေရိကန် သံရုံးသို့သွား၍ ရဟတ်ယာဉ်နှင့် လိုက်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ထရင်းအား ရွာဖွေသည့် ကိစ္စတွင် ဂျိုးဇက်အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ တောင်ဗီယက်နမ် တပ်သားများ အပြည့်ထင်ထားသည့် ဂျစ်ကားအချို့သည် လမ်းများပေါ်တွင် ပြေးသွားလျက်ရှိကြသည်။ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်များဆီမှ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ မြို့လယ်တွင် လယ် သ မား များနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် ဖျာလိပ်များ၊ အထုပ်အပိုးများ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ကမ်းသူက ထမ်း၍ ရွက် သူက ရွက်ကာ လျှောက်သွားလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့နေအိမ်များ ပတ်ပတ်လည်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသော ကွန်မြူနစ်တို့၏ ခိုးကျည်များကြောင့် ထွက်ပြေးလာကြခြင်းပေတည်း။

ယခင် ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး ရုံးချုပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မျက်နှာကောက်ကောက်ဖြင့် လုံခြုံရေးအရာရှိက ဂျိုးဇက်အား လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းဖြူထဲသို့မဝင်မီ သူသည် ပတ်ပတ်လည်၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ကင်မရာများနှင့် အသံစမ်းစက်ခလုတ်များ ပိတ်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အတုရောက်သည့်အခါ လတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဝိတ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သူသည် လတ်၏ ရှေ့၌ထိုင်ကာ ပထမဆုံး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ဗီယက်နမ်ဘာသာနှင့် နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်။

အခုအချိန်တော့ အကျိုးကမထူး။ သူသည် ခေါက်ပြန် ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက်ပင် ရှိသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် လတ်၏ထံမှ စကားပြောစံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ်

တို့နဲ့လုပ် အံ့ဩသွားမိ၏။ လတ်သည် ခေါင်းမမေ့ ကိုယ်
မလုပ်ဘဲ တိုးတိုးသာသာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့ တူယက်လူအုန်ဟာ ခင်ဗျားသမီး ဖြစ်တယ်
ဆိုဦးတော့ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ကူညီရမှာလဲ’

ဂျိုးဇက်သည် လတ်ဆိုသို့ပြေးလာပြီး ဘေးနားတွင်ဆောင်
ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပထမတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊
ပြူးတိပြူးကြောင့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက်
လတ်၏ လက်မောင်းကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်က ခင်ဗျား ဘယ်သူ
ဘယ်စာဆိုတာ ပြောဖို့ ဒီအခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ဖူးတယ် လတ်။
အဲဒါကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်

ကလဲ ခင်ဗျားကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်။ ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်
တော်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ချိန်
က ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆက်စပ်ခဲ့တာတွေ ရှိနေတော့ ကျွန်
တော် သိပါတယ်လို့ မပြောရက်ဘူး။ ကျွန်တော် လေယာဉ်

ပျက်ကျတုန်းက ကျွန်တော် အသက်ကို ခင်ဗျား ကယ်ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော် ရဲ့ ဆေးတပ်သားက ဟိုချိမ်းရဲ့ အသက်ကို ကယ်
ခဲ့တယ်။ ယကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝဟာ ဘေးအန္တရာယ် ရှင်
အန္တရာယ် လက်တွဲခဲ့ရတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကို
ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့လို့မရဘူး လတ်’

ဂျိုးဇက်က လတ်၏ အရိုးပဒေသာ လက်မောင်းကို ခပ်
တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ အဲဒါတွေအားလုံး ပြီး
သွားပါပြီ။ မကြာခင် ခင်ဗျားလဲ လွတ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့

ဘက်က အောင်ပွဲခံတော့မယ်။ နောက် နာရီ အနည်းငယ်
အတွင်းမှာ ဆိုင်ဂုံဟာ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ရောက်တော့မှာ။
ကျွန်တော်အနေနဲ့ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီကို ဇွတ်အမေ့
တောင်းလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမယ်လတ်။ ကျွန်တော် အခု
တောင်းခံနေတာက ကလေးမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ
အတွက်ပါ။ ထရင်းဟာ ကျွန်တော် သမီး တူယက်က မွေးခဲ့
တဲ့ မြေးပါ။ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့လဲ သွေးသားတော်စပ်နေပါ
တယ်’

လတ်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်ကို
မြင်သောအခါ ဂျိုးဇက်မှာ အလန့်တကြား အံ့ဩနေမိသည်။
သူသည် ဂျိုးဇက်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေပြီး အက်ကဲ့သော
လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား၊
ပြည်သူ့ တပ်တွေက ဒီနေ့ အောင်ပွဲခံမှာကော သေချာရဲ့လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘အမှန်ပါပဲ လတ်။ ကျွန်
တော် ပြောပြသမျှ အားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပါ’

လတ်၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ပျော့ပျောင်းသွား
သည်။ သူသည် ဤပုံစံအတိုင်း အချိန်အတော်ကြာမျှ ထိုင်နေ
သည်။ ထို့နောက် ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း စကားတော့
မပြော။ ဂျိုးဇက်က သူ့ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီးလှုပ်သည်။

‘ထရင်းကို ရှာတွေ့အောင် ဘယ်သူ ကူညီနိုင်မလဲ လတ်။
ကျွန်တော် ကို ပြောပြပါ’

‘အမှတ် ၁၅၊ ဖုန်းဖူး၊ ချိုလုံမြို့ကိုသွား။ သူ့ကိုယ်
ဝမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ တရွတ်ကုန်သည်ဟစ်ယောက် တွေ့လိမ့်မယ်
သူ့ကို ခင်ဗျားက ငုအူ ငြိဟိအင်းဒေါ်ခရင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

သူ့ရဲ့ မြစ်မလေး ခုန်သိထရင်းကို ရွာတဲ့ ကိစ္စမှာ ကူညီဖို့ ခင်ဗျား
 ကို သူက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောပါ
 ဂျိုးဇက်က လတ်၏ အရိုးဝေ ဝင်ဝင်ဖြစ်နေသော လက်များ
 ကို ဆွဲယူကာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ဆုပ်
 ကိုင် ထားမိ၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ အချုပ်ခန်းထဲမှ
 ပြေးထွက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက် ထွက်သွားချိန်အထိ လတ်သည်
 သူ၏ ခွေးခြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဆဲ။ လူသေကောင်
 ၏ ဦးခေါင်းခွံနှင့် တူနေသော ခေါင်းမှ မျက်နှာသည်လည်း
 အပြောင်းအလဲမရှိ။ သူ၏ အောင်ပွဲရမျက်နှာသည် စောစောက
 အတိုင်းပင် မဲ့ရွံ့လျက်။

(၉)

ချိုလုံသည် ဆိုင်ဂိုနှင့် လေးမိုင်မျှသာဝေး၏။ သို့သော်လည်း
 ဂျိုးဇက်သည် ချိုလုံကိုရောက်ဖို့ လေးနာချီမျှ ကြာသည်။
 မုတ်သုန် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လမ်းများပေါ်တွင် ရေကြီး
 လျက် ရှိ၏။ မည်သည့်ယာဉ်မှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် မောင်း၍
 မရ။ တစ်ခါတစ်ရံ သံဆူးကြိုးများကာပြီး လမ်းပိတ်ထား
 သဖြင့် ကွေ့ရှောင်မောင်းရသည့် အခါများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။
 အမေရိကန်များအား သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေကြသည့် ရေတပ်
 မှ ရဟတ်ယာဉ်များ အသံသည် ခေါင်းပေါ်မျှ အမြဲမပြတ်
 ဖြတ်သွားလျက်ရှိသည်။ အမေရိကန်များ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်
 တိုက်ခန်းများကို ဗီယက်နမ်များက ဝင်ရောက်၍ လှည့်
 ဖျက်ဆီးနေကြလေပြီ။ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍
 ပစ်ချနေကြသော အိုးခွက် ပန်းကန်များနှင့် အိမ်ထောင်ပရိ

ဘောဂ ပစ္စည်းများသည် ကားလမ်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ ပြန်ကြွနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရေခဲသေတ္တာများ၊ အဝတ်လျှော်ဝက်များနှင့် အအေးပေး စက်များကို သယ်ယူလာကြသော ကလေးသူငယ်များ အုပ်စုနှင့် ဆုံမိတတ်သည်။ ယောက်ျားတချို့သည် ဝီစကီနှင့် ရှန်ပိန်များကို သယ်ယူကာ ချိုးဖျက်ထားသော တံခါးပေါက်များမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

ဂျိုးဇက်သည် နာအိမိ ငှား၍ သုံးခဲ့သော ပွန်တီယက်ကားဟောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်အောင် မောင်းလျက် ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြိုတင်၍ အချက်ပေးခြင်း မပြုဘဲ သူ့ကားဘက်သို့ ပုလိပ်များက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သဖြင့် ကားကို လျှင်မြန်စွာ လှည့်၍ လမ်းပြောင်း မောင်းရသည့် အခါများနှင့်လည်း ကြုံရသည်။

အချို့သော တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် သူတို့ ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်၍ လွှင့်ပစ်နေကြသည်။ သေနတ်များကိုလည်း လမ်းဘေး၌ ပစ်ချခဲ့ကာ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီများနှင့်ပင် ထွက်ပြေးနေကြသည်။ တချို့ကတော့ ဝမ်းတော်ကားများကို ရပ်ခိုင်းကာ သေနတ်များဖြင့်ချိန်၍ ဓာတ်ဆီတောင်းယူနေကြသည်။

ဖုန်ဖူးရပ်ကွက်သို့ သူ ရောက်သွားသည့်အခါ မိုးစုပ်စုပ်ချစ်လေပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းများသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် ရွံ့ဗွက်များ ထနေသည်။ သူ့အသံသော ရက်များအတွင်းမှစ၍ အဆမတန် ပင်ပန်းထားသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ မကြာခဏ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်လာရသည်။

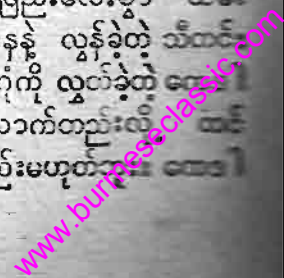
အမှတ် ၁၅ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်၏။ တံခါးခေါက်လျှင် ခေါက်ချင်း အတွင်းမှ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မျက်နှာထား ခပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဗီယက်နမ် လူငယ် တစ်ယောက်က သူ့အား ဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းထားသည့် အခန်း တစ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့သည်။ အမွှေးတိုင်များ၏အနံ့သည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ပျံလျက်ရှိ၏။ လူငယ်က သူ့အား ထိုအခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သဖြင့် မိနစ်အတော်ကြာမျှ ဆိုင်စောင့်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် တရုတ်တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဂျိုးဇက်က အချိန်ပြုန်း မနေတော့ဘဲ အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုပ်၍ မြောပြသည်။ တစ်ဖက်မှ နားထောင်နေသူသည် စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မပြု၊ အံ့ဩဟန်လည်း မပြု။

‘ဗဟို ပုလိပ်ဌာနက ကျုပ်ရဲ သတင်းပေးက ခင်ဗျား မထောက်ခင်ကတည်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေ သွားတာကို သတင်းပို့ထားတယ်’ ဂျိုးဇက် စကားအဆုံးတွင် တရုတ်အမျိုးသားက ပြောသည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာပဲ’
‘ဒါဆိုရင် ဒန်သီထရင်းကို ရွာတွေအောင် ခင်ဗျား ကူညီနိုင်မလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

တရုတ်အမျိုးသားက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းသည်။ ‘မစ္စတာ ရွားမင်း၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းနဲ့ ပတ်အတွင်းက ဟန့်ရှင်က နေပြီး ဆိုင်ဂုံကို လွှတ်ခဲ့တဲ့ တော်ရဲဘော်တွေဟာ ရဲဘော် ထရင်းတစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်နေပုံ ပေါ်တယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တော

၁၄၄ မောင်တွန်းသူ

တွေ့နဲ့ အရပ်သား ကျွန်မင်ဒိုပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံပါ

‘ဒါပေမယ့် ထရင်းကို ဘယ်နေရာမှာ တာဝန်ချထားတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က အသနားခံသည်။

ဖရောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် ရွှေသွားများ ဝင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ‘ကေဒါရဲဘော်တစ်ဦးချင်းစီ နာမည်ပါတဲ့အသေးစိတ်စာရင်းက နယ်မြေမှူးတွေဆီမှာပဲထားတာ မစ္စတာရှားမင်း’ သူတို့ဆီမှာရော စုံစမ်းလို့ မရဘူးလား’

တရုတ်အမျိုးသားသည် ဂျိုးဇက်၏ သောကလွမ်းနေသော မျက်နှာကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မြောက်ပိုင်းက ညီအစ်ကိုတော်တွေဟာ သမိုင်းဝင်မယ့်အောင်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ရတော့မယ် မစ္စတာရှားမင်း၊ ဒီအောင်ပွဲဟာ နှစ်ဆုံးဆယ်တိတိ သွေးမြေကျပြီးမှ ရခဲ့တဲ့ အောင်ပွဲပါ။ အဲဒီတော့ အခုလိုညီမျိုးမှာ မိန်းကလေး ကေဒါ ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အရေးကြီးသလားဗျာ’

ဂျိုးဇက်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်လွန်းသည့် မျက်နှာ ထားဖြင့် တရုတ်အမျိုးသား၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဟိအင်ဒေါ့ခရိုင်က ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ ခင်ဗျားကို အမိန့်ပေးလိုက်တာပဲဗျာ’

‘ဟိအင်ဒေါ့ခရိုင်ကတော့ လွယ်လွယ်လေး အမိန့်ပေးလို့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရတာကျတော့ မလွယ်လှဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စက စစ်ပွဲမစခင်အကောင်

အထည်ဖော်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’ တရုတ်အမျိုးသားသည် ဂျိုးဇက်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ခဏတော့ စောင့်ဦးပေါ့’

သူသည် အလာတုန်းကလိုပင် အခန်းထဲမှ အသံမပြုဘဲ ထွက်သွားသည်။ အဆောက်အအုံနောက်ဖက် လှေကားမှ မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ အသံလုံ ပြုလုပ်ထားသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဖုန်ဖူးရပ်ကွက်၏ အောက်တည့်တည့်၌ ငိုနေသော ဥမင်ဖြစ်၍ မြေအောက်ဆက်သွယ်ရေးစခန်းအဖြစ် ထားရှိခြင်းပေတည်း။ အထဲတွင် ဗီယက်နမ်ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် အသံဖမ်းစက်ကိရိယာများကို နားများ၌တပ်ကာ ရုရှားလုပ် နှစ်ထိုင်းရေဒီယို အသံဖမ်းစက်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဝင်လာမစဲ တထဲသဲဖြစ်နေသော သတင်းများကို မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ရေဒီယို အော်ပရေတာများအား ကြီးကြပ်နေသူနှင့် တရုတ်အမျိုးသားသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ စကားပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့အိမ်ဘက်သို့ပြန်ကာ နောက်ဖေးလှေကားအတိုင်းပြန်တက်ပြီး ဂျိုးဇက် စောင့်နေသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘ယူနစ်တပ်မှူးအားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်လိမ့်မယ် မစ္စတာရှားမင်း’ ဟု လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ‘နာရီပေါင်း အတော်များများ ကုန်ဖို့တော့ရှိတယ်၊ အခုသတင်းထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေ ပိုဖို့ယူဖို့က ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား အဲဒီ

တော့ ခင်ဗျား ဟိုတယ်ကို ပြန်ပြီး အခန်းကနေ စောင့်ပါ။ ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်ပါမယ်။

‘အချိန်တွေ သိပ်ကြာကြာ စောင့်နေရရင် နောက်ကျမှာ စိုးရတယ်’

‘ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံပြီးကူညီတာပါ’ တရုတ်အမျိုးသား၏လေသံတွင် ဘာမှ ဖာပ်မပြောပါနှင့်တော့ ဟု ဟန်တားသည့် အရိပ်အငွေ့ပါလာသည်။ နောက် တစ်ခဏ အကြာတွင် မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးနှင့် လူငယ် ဝင်လာသည်။ ဂျိုးဇက်သည် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လူငယ်၏ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ရွံ့ဗွက်များထူထပ်သောလမ်းကြားပေါ်သို့ ဂျိုးဇက်ပြန်ရောက် သွားချိန်တွင် မိုးတိတ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း မြို့တော်ပတ် ပတ်လည်၌ ကျရောက်ပေါက်ကဲနေသော ခုံးကျည်နှင့်မော်တာ ကျည်ဆန်များ၏ အသံမှာမူ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာလျက် ရှိသည်။ လေယာဉ်ကွင်း၏ အပေါ်ဘက် အနောက်မြောက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများ ရဲရဲတောက်လျက် ရှိသည်။ ဆုတ်ခွာရေးအစီအစဉ်အရ လူအများကို သယ်ယူနေ ကြသည့် ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ဖင်းတို့အား လိုက်လံကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးနေကြသော အမေရိကန် ဂျက်တိုက်လေယာဉ် များ အသံသည် ည အမှောင်ထုထဲတွင် သောသောညံ့လျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ပွန်တီယက်ကား ကွန်တိနင်တယ် ဟိုတယ်ဘက် သို့ ခေါင်းလှည့်ချိန်တွင် အဲယား အမေရိကားမှ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စီးသည် အပေါ်ဘက်မှဖြတ်၍ပျံသွားသည်။ ရဟတ်ယာဉ် ထဲတွင် အချုပ်မှ လွတ်လိုက်သော အကျဉ်းသားတစ်ဦး ပါ သွားသည်ကို သူမသိလိုက်။ ထိုသူမှာ ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ဟောင်း အောက်ထပ် မြေတိုက် အချုပ်ခန်းထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချုပ်ထားသူဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀-ဆယ်တိတိက ခိုင်ခင်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နန်းတွင်း၌ သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက် ကတော့ ရဟတ်ယာဉ်ထဲ၌ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ပါသွားသည်ကို လုံးဝမသိလိုက်။

ရဟတ်ယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဒေါ်ခင်မန်လယ် ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ယခုအချိန်ထိ လက်ထိတ်ခတ်ထားဆဲ။ အစစ်များမှာလည်း အချုပ်ခန်းထဲ၌ နေခဲ့စဉ်က ဝတ်ထား သည့်အတိုင်း အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီတို့ အစုတ်များပင် ဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်းစောင့် မျက်နှာကောက်ကောက်နှင့် လူ မှာ လတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဗီယက်နမ် အရပ်သားများဝတ်သည့် အင်္ကျီလက်တိုနှင့် အနက် ရောင် ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ထားသည်။ သူသည် ရဟတ် ယာဉ်၏ ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသော အစောင့်တစ်ဦး အား လှမ်း၍ စကားပြောလျက်ရှိ၏။

‘တို့ အချုပ်သားကတော့ သူကံကောင်းတော့မယ် ဆိုတာ ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမှာပဲထင်တယ်’ ဟု သရော်သည့်လေသံ

ဖြင့် ပြောသည်။ 'လွတ်လမ်းဆီကို ပျံ့သန်းသွားရတော့မယ် ဆိုတာလဲ ယုံမယ်မထင်ပါဘူးကွာ'

လတ်ကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ဖွင့်ထားသည့် ရဟတ်ယာဉ်တံခါးမှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သတိကြီးခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ပင်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သည့် အရိပ်အယောင်ကို မဖော်ပြ။ သူ့အခန်းထဲမှ ဂျိုးဇက်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မှာပင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားသုံးရာကို လွတ်ပေးရန် အမိန့် ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း လွတ်မိန့်စာရင်းထဲတွင် လတ်၏ နာမည် ပါမလာ။

သူ့အား ချက်ချင်းပင် အချုပ်ခန်းများနောက်ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုနှင့် ဆက်နေသော အချုပ်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ပို့ကာ ဆက်လက်၍ ချုပ်ထားမြဲ ချုပ်ထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် အခြားသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများသည် လတ်မပါဘဲ လွတ်မြောက်သွားကြသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မြေကွက်လပ်ထဲသို့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဆင်းလာသည်။ ဒေါင်ဗန်လတ်အား အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် တစ်ခေါင်းလုံးကိုအုပ်ကာ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သည်။ သူ့ကိုတင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဟတ်ယာဉ်သည် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

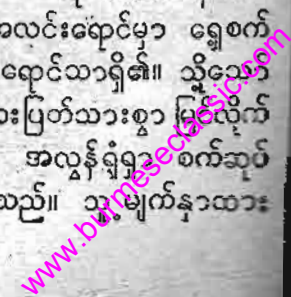
ရဟတ်ယာဉ် အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးများ၏ အပေါ်ဘက်သို့ တက်လာသည့်အခါ မျက်နှာ ကောက်ချိတ်ချိတ်နှင့် အစောင့်က လတ်အားကြည့်၍ ပြုံးသည်။ 'ပူစရာ မရှိတော့ဘူး ရဲဘော်' ဟု သရော်သံဖြင့် ပြောသည်။ 'အဲဒီမရိကန်စီအိုင်

အောက် ရှစ်နှစ်တိတိ အထူးခန်းတစ်ခု လုပ်ပေးထားခဲ့တယ်။ အခုလဲ ခင်ဗျားရဲ့ အချုပ်သားဘဝကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ပေးရမယ်ဆိုတာ အထူးညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပေးထားတယ်။ ဖဲဒီတော့ စိတ်အေးအေးသာ ထားပြီး နေပေတော့'

ညအမှောင်ထုသည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာသည်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းကို ရဟတ်ယာဉ် ကျော်ဖြတ်မိသောအခါ ခမ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်တလက်လက်ဖြင့် သင်္ဘောများကို မြင်ရသည်။ အမှတ် ခုနစ် ရေတပ်မတော်မှ သင်္ဘောများပေတည်း။ သူတို့ မြင်ကွင်းထဲသို့ သင်္ဘောများ ပင်လာသည့်အခါ အစောင့်က လတ်၏ အရိုးပဒေသာ လက်မောင်းကို ဆွဲကာ တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ခိုင်းသည်။

'ကျုပ်တို့ကို အမေရိကန်ပို့ပြီး ဘဝသစ်ထူထောင်ခိုင်းမယ့် သင်္ဘောတွေကို မြင်တယ်မဟုတ်လား ရဲဘော်၊ ပြီးတော့ အောက်မှာ တွေ့လား၊ တောင်တရုတ် ပင်လယ်ကြီး၊ ကြီးလဲကြီး ကျယ်လဲကျယ် ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ၊ ရဲဘော်ကြီး ရှစ်နှစ်တိတိ အချုပ်ခံခဲ့ရတဲ့ အခန်းပြုထက်ပိုပြီးကောင်းတဲ့နေရာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်မနေတော့နဲ့လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို စကားလေး ဘာလေး ပြောပါဦး၊ ကျုပ်တို့ပြောတာ ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောရသလဲ'

ရဟတ်ယာဉ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အလင်းရောင်မှာ ရွှေစက်ခန်းမှ လာနေသည့် မီးလုံးမှ အလင်းရောင်သာရှိ၏။ သို့သော်လည်း လတ်၏အကြည့်ကို သူ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ လတ်၏အကြည့်မှာ သူ့အား အလွန်ရံ့ရှားစက်ဆုပ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့်အကြည့် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာထား

ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ရမည့် ကံကြမ္မာကိုလည်း ကောင်းစွာသိနေပုံ ရှိလေသည်။

‘ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရဲဘော်ကြီး သိနေဟန်တူတယ် ဟုတ်လား’ ဟု အစောင့်က မေးသည်။ ‘ဘာကြောင့် ဆိုတာကော တွေးလို့ ရရောပေါ့၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာမှမှ မဝေးဘဲ ကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ အမေရိကန်တွေက ခင်ဗျားဟာ အများကြီး သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်၊ အမေရိကန်တွေအတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ကြတဲ့ ဝီဟင်နမ်တွေ အများကြီး ဒီမှာထားပစ်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူတွေ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျားက သိတဲ့လူ၊ ဒီတော့ကား ခင်ဗျားကို ပင်လယ်ထဲလှတ်ပေးမှ ဖြစ်မှာ’

အစောင့်က လတ်အား တံခါးပေါက်နားသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လတ်၏ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို ဆွဲဆုတ်ပစ်သည်။ ရေကူးရှမယ်လူမှာ ဒါတွေ မလိုပါဘူး ရဲဘော်ကြီးရာ၊ မဟုတ်ဘူးလား’ ဟု ပြောသည်။

ကမ္ဘာ့စွန်းရပ် ပေါက်နေသော လတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တံခါးအစွန်းသို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့် ရောက်သွားသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ လှုပ်ရှားနေသော ရဟတ်ယာဉ်၏ အပြိုင်ဘက် လေဟာပြင်သည် မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ အစောင့်နှစ်ယောက်သည် လတ်၏မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖော်ပြလေမလား။

သို့သော်လည်း သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာပင် လတ်၏ မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိ။ သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်အထက် အမြင့်ပေ တစ်သောင်းမှ မြင်

နေရသည့် အမှောင်ထုကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ အလွန်ခေါင်းမာသော အာခမ္မာကို ယခင်ကလိုပင် ဖော်ပြနေဆဲ။

မျက်နှာကောက်ကောက်နှင့်အစောင့်က သူ့အားအနောက်မှနေ၍ ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ အော်သံ ထွက်မလာ။ သူ့လက်များသည် တစ်စက္ကန့်နှစ်စက္ကန့်ကြာမျှ တံခါးဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သဘာဝစိတ်အရ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် လတ်၏ အသား မရှိတော့သည့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသံဟူ၍ တစ်စက်မှ မထွက်ဘဲ အသုတရာတမျှ နက်လှစွာသော ညအမှောင်ထု ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခို ကျဆင်းသွားသည်။ တွန့်လိုက် လိမ်လိုက် လည်သွားလိုက်နှင့် ပြည်းပြည်းချင်း ကျသွားနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် မမြင်နိုင်သော လေစီးကြောင်းများထဲ မျောပါသွားနေသည့် သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်နှင့် တူလှချေသည်။

လတ်သည် ပါးစပ်မှ အသံတစ်ချက် မထွက်ဘဲ ကျ သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အမြင့်ပေ တစ်သောင်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး ကျသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော သွေးလန်မှုသည် သူ၏ အသက် ဇီဝိန်ကို ချုပ်ငြိမ်း သွားစေခဲ့၏။ လှိုင်းတံပိုးများထကာ မည်းမှောင်နေသော ပင်လယ် ရေပြင်သည် လတ်၏ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်အား ဆီး၍ ဝါးမျိုလိုက်လေ၏။

(၁၀)

ကွန်တီနှင့်တယ်ဝဲလေ့စ် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်၍ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော ဂျိုးဇက်သည် အလန်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှမရှိဟု ယူဆထားသော ဂျိုးဇက်အဖို့ သူ့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေမိ၏။ ဂျိုးဇက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့ထံသို့ ပြေးလာပြီး ဖက် ထားသည်။ တန်ဆန်နွတ် လေယာဉ်ကွင်းဘက်မှ ခိုးကျည်သံများသည် ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။ ခိုးကျည်များ ကျလိုက်တိုင်း မီးရောင်များသည် ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခွင်လုံးကို လင်းသွားစေသည်။

‘မင်း ဘာပြုလို့ ပြန်လာတာလဲကွယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က တယုတယ ပွေ့ဖက်ထားရင်း မေးသည်။

‘ဂျိုးဇက် မပါဘဲနဲ့ နာအိုမီ မသွားနိုင်ဘူး’ ဟု နာအိုမီက ရှိုက်သံနှင့် ပြောသည်။

‘ဆိုင်ရုံမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အနားမှာ နာအိုမီ ရှိချင်တယ်’ သူတို့သည် စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာမျှ အပြန်အလှန်ဖက်ထားကြသည်။ အပြင်ဘက်မှ ပစ်ခတ်သံများကို နားစွင့်နေမိကြသည်။

‘ထွက်ရတာကလဲ ကြောက်စရာကြီးပါ’ ဟု နာအိုမီက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဂျိုးဇက်၏ ရင်ခွင်၌ အပ်ထားဆဲ။ ‘သမ္မတရဲ့ တပ်သားတွေက နာအိုမီတို့ ဘတ်စ်ကားကို သေနတ်တွေနဲ့ ဆီးပစ်တယ်။ ဘတ်စ်ကား ပြုတ်ပေါက်တွေကို အပြင်ကနေထုပြီး သူတို့ကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်လို့ အော်ကြတယ်။ နာအိုမီတို့ကိုစောင့်တဲ့ မရင်းတပ်သားတွေက သူတို့ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီး ခြောက်ပစ်ပစ်ကြရတယ်။ တန်ဆန်နွတ် လေဆိပ်ရောက်တော့ ဂိတ်စောင့်တွေက ဆီးပစ်ပြန်ရော။ နာအိုမီတို့ ဘတ်စ်ကားမောင်းတဲ့လူက အမေရိကန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းသွားတာ။ ဗီယက်နမ် ယာဉ်မောင်းတွေကတော့ ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ ပြန်လှည့်သွားကြတယ်။ အဲဒီ နောက် တော့ နာအိုမီတို့အားလုံး ဘန်ကာဟောင်းကြီး တစ်ခုထဲမှာ ထိုင်ပြီး နှစ်နာရီလောက် စောင့်နေကြရတယ်။ ခိုးကျည်တွေကလဲ နာအိုမီတို့ ပတ်ပတ်လည်မှာ တစ်ချိန်လုံး ကျနေတာပဲ။ အဲယား အမေရိကားက ခရီးသည်စခန်းဆိုရင် ခိုးကျည်ကျလို့ မီးလောင်သွားတယ်။ နာအိုမီတို့ အလှည့်ရောက်တော့ ရဟတ်ယာဉ်ဆီကို အလှူအယက် ပြေးကြရတာ။ သယ်လာတဲ့ အိတ်တွေ ကင်မရာတွေ ဖလင်တွေအားလုံး လွင့်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ နာအိုမီ က တော့

၁၅၄ မောင်ထွန်းသူ

ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ခရီးတစ်ဝက်လောက်လဲရောက်ရော ဆက်မပြေး
တော့ဘူး၊ ဂျိုးဇက်မပါဘဲ လန်ဒန်ရောက်သွားရင် ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေ
တယ်။ ဗီယက်နမ်တွေ တင်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားမှန်သမျှ အား
လုံး လှည့်ပြန်နေတာလဲ မြင်နေရတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ မပြန်လို့
လဲ မဖြစ်ဘူးလေ။ သူတို့လူမျိုး အစောင့်တွေကိုက သေနတ်တွေ
နဲ့ဆီးပြီး ပစ်ခတ်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ နာအိုမီလဲ နောက်
ရင်းပြန်လှည့်ပြေးပြီး ဗီယက်နမ် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် ခုန်
တက်လာခဲ့တာပဲ။ အခု အဲဒီကားတွေ အမေရိကန် သံရုံးရွှေ့မှာ
ရောက်နေကြပြီ။ အထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။

ဂျိုးဇက်သည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ သက်ပြင်းတစ်
ချက် ရှူလိုက်သည်။ 'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရသေကွယ်၊ ဘာပြုလို့ အခုလို
လုပ်ရတာလဲ'

နာအိုမီသည် ဂျိုးဇက်ထံမှ ခွာသွားပြီး ဝီစကီနှစ်ခွက်ထည့်
သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ဝီစကီကို တစ်ငုံ့မျှသောက်
သည်။ 'ဂျိုးဇက်တို့ အမေရိကန် အေဂျင်စီတွေမှာ အလုပ်လုပ်
နေကြတဲ့ ဗီယက်နမ်အလုပ်သမားတွေထဲက မခေါ်ဘဲ ပစ်ထား
ခဲ့တဲ့ လူတွေက နည်းမှမနည်းဘဲ၊ တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့မှာ
ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ခမျာ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ရောက်
အလာကိုပဲ မျှော်နေကြတယ်။ အမေရိကန်တွေက သူ တို့ ကို
ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါ်မှာပဲလို့ ယုံကြည်နေတော့ အခု
ထက်ထိ စောင့်နေကြတုန်းပဲ။ တစ်ချိန်လုံး ကောင်းကင်ဆီကပဲ
မော့ကြည့်နေကြတယ်။ ကလေးတွေကို ချီပိုးပြီး အိတ်ကလေး
တွေ လွယ်လို့'

နာအိုမီ၏ ပခုံးများသည် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်လာသည်။ ဂျိုး
ဇက်က သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားကာ ဖက်ထားသည်။

'သံရုံးကလဲ အရှူးထောင်တစ်ခုအတိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ၊ နာအို
မီ အဲဒီကို အရင်သွားပြီးဂျိုးဇက်ကို ရှာတယ်။ ဝင်းထဲရောက်ဖို့
ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတယ်။ လူအုပ်ကြီးကို မနည်း တိုး
ဝင်ရတာ၊ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။ အိမ်ဖြူတော်နဲ့
ကပ်ဆင်ဂျာတို့က ဆုတ်ခွာခရီး အစီအစဉ်ကို ဒီည သန်းခေါင်
မှာ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားပြီတဲ့။ ဒါပေ
မယ့် သံရုံးဝင်းထဲမှာ ဗီယက်နမ် တစ်ထောင်လောက် ရှိနေ
သေးတယ်။ အပြင်က လူတွေက လစ်ရင် လစ်သလို အုတ်နံရံ
ကျော်ပြီး ဆင်းနေကြတုန်းပဲ။ မရင်းတပ်သားတွေက သူတို့ကို
လူခြောက်ဆယ်တစ်အုပ်စုစီခွဲပေးနေကြတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်တွေ
ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း ဆီးပြီး တင်ပေး
တာပဲ။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်များများ ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမယ်
ဆိုတာ ဘုရားသခင်ကလဲပြီး ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး'

နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ဆိတ်ကာ ဝီစကီကို သောက် နေ ကြ
သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တထိန်ထိန် တညီးညီးတောက်သောင်
နေကြသော မီးတောက် မီးလျှံကြီး များသည် မြို့နယ်နိမိတ်
အစွန်း အရွှေ့မှ အနောက်သို့ဆက်၍ ဟောက်လောင်နေသည်။
ကွန်မြူနစ်တပ်များသည် သိုအင်ဟိုအာနှင့် လောင်းတင်းဘက်
သို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင်ဆီးကြို
၍ ခုခံတိုက်ခိုက်သူများဘက်မှ အညံ့ ခံကြသည်။ ကွန်မြူနစ်တပ်
ဘက်မှ တင်ကားများနှင့် ထရပ်ကားများသည် တန်း စီကာ
မြို့တော်ဆိုင်ဂုံဘက်သို့ ချီတက်လာနေကြလေပြီ။

၁၅၆ မောင်ထွန်းဘူး

မြောက်ဗီယက်နမ်တပ်များဘက်မှ ဟိုချီမင်း ထိုးစစ်တာဝန်ခံတပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗန်တီအင်ဒန်းသည် သူ၏လက်အောက်အရာရှိများနှင့်အတူ ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ်ဟိုတယ်၏ မြောက်ဘက် မိုင်သုံးဆယ်အကွာရှိ ဗုံးကျင်းထဲ၌ထိုင်ကာ ဝင်လာသမျှ အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်၍ လေ့လာဆွေးနွေးလျက် ရှိသည်။ နောက်နှစ်နာရီအတွင်း သူ့ လက်အောက်မှ တပ်မဟာဆယ်ငါး တပ်အား မြို့တော်ကို တိုက်ခိုက်သမ်းပိုက်ရန် နောက်ဆုံးအမိန့် ထုတ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

‘ထရင်းသတင်းကော ဘာမှ မကြားသေးဘူးလား’ ဟု နာအိုမိက မေးသည်။

‘အစွမ်းကုန် လုပ်တာပဲ။ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သတင်းပေးလိမ့်မယ်လို့ တော့ မျှော်လင့်ရတယ်။ ကိုယ်သတင်း အပေးကို စောင့်ရဦးမှာ’ ဂျိုးဇက်က နာအိုမိ၏ပခုံးကိုဖက်ကာ အားယူပြီး ပြုံးသည်။ ‘မင်းက သံရုံးထဲကနေ စောင့် တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ် မင်းကို အခုပဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်’

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ ကြား ရှိသည်။ ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဟိုတယ်စားပွဲထိုး တစ်ယောက်။ ‘ခွင့် လွှတ် ပါ မစ္စတာ ရှားမင်း၊ အောက်ထပ်မှာ အမေရိကန်တစ်ယောက် ကိုလိုက်ရှာနေတဲ့ ဗီယက်နမ်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက....’

ဂျိုးဇက်သည် စားပွဲထိုး၏ စကားကို ဆုံး အောင် နား မထောင်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ကသောကမျှော ထွက် သွားသည်။ အနီးဆုံး လေ့ကားတစ်ခုမှနေ၍ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသည်။ ဟိုတယ်အဝင် ရွှေခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သော

အခါ စောင့်နေသူ တစ်ဦးမှမတွေ့။ သူသည် ကြောင် တောင်တောင်ဖြစ်ကာ ရပ်နေမိသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူ့ အား လာခေါ် သည့်စားပွဲထိုး အမောတကော ရောက်လာသည်။

‘မဟုတ်ဘူး မစ္စတာ ရှားမင်း၊ သူ မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာ’

စားပွဲထိုးက တံခါးပေါက်ဘက် လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် အပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

အပြင်ဘက်၌ ဗီယက်နမ် မိသားစုတစ်စု ရပ်နေသည်။ အိတ်များနှင့် သေတ္တာများကို ဆွဲလျက်။ မိန်းမလုပ်သူသည် နို့စို့ကလေးကို မှင်ခွင်၌ ပွေ့ ထားသည်။ ကျန်ကလေးသုံးယောက်သည် သူ့ ခြေထောက် ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံ့ပြီး ရပ်နေကြသည်။ အသက်ဝပ်ကြီးကြီး သူငယ်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ကတော့ သူ့ဖခင်နှင့် တွဲ၍ ရပ်နေကြ၏။ ပိန်ပါးပါးနှင့် သောက ဖြစ်နေပုံရသော ဗီယက်နမ်သည် ဂျိုးဇက်၏လက်ကိုဆွဲကာ မပြောတတ် ပြောတတ် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် အသနားခံသည်။

‘ခင်ဗျား ကူညီမှ ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံအတွက် ဆယ်ငါးနှစ်တိတိ အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေ ဝင်လာရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သတ်မှာ’

ဂျိုးဇက်က သူ့ နောက်ဘက် လေ့ကားထစ်ပေါ်၌ ရပ်နေသော စားပွဲထိုးအား လှည့်ကြည့်သည်။ ‘မင်းလူမှားနေပြီ ဟု လှမ်းပြောသည်။ ‘ငါ သူတို့ကို မသိဘူးကွ’

စားပွဲထိုးက ခေါင်းခါသည်။ 'မမှားဘူး မစ္စတာရွေးမင်း၊ သူတို့က ပြောတယ်၊ အမေရိကန်တစ်ယောက် လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့၊ ဘယ်အမေရိကန်ပဲဖြစ်ဖြစ်တဲ့'

အမျိုးသမီးက ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုလာဆွဲကာ တောင်းပန်စကား ပြောနေပြန်သည်။ ဂျိုးဇက်က ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ သူတို့သည် ဂျိုးဇက်၏အင်္ကျီလက်မောင်းများကို အတင်းဆုပ်ဆွဲထားကြသည်။

'ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မကူညီနိုင်ပါဘူး၊ သံရုံးကိုသွားပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါ' သူသည် အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်သည်။ ဒေါ်လာအနည်းငယ် ပေးလိုက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးပေါ်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းကာ ဟိုတယ်တံခါးဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ယောက်ျားလုပ်သူက သူ့အား လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားသည်။ ဂျိုးဇက်အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းကို မော်ပြလျက် ရှိသော အကြည့်။

'ခင်ဗျားတို့ သံရုံးထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားပြီးပြီ၊ လုံးဝမရဘူး။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဟောခေါ် လိမ့်မယ်ပြောလို့ စောင့်နေတာ။ ဆယ်နှစ်နာရီတိတိ ကြာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဘတ်စ်ကားမှ ပေါ်မလာဘူး'

မိန်းမဖြစ်သူသည်ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ဝိုကြွေးသည်။ ယောက်ျားက သူ့ မိသားစုအား ဟိုတယ်အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနားသို့ နာအိုမီရောက်လာပြီး သူ့ လက်မောင်းအား

ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လင်ဆန်းပန်းခြံထောင့်သို့ ချိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မိသားစုအား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိ၏။

'ကဲ နာအိုမီ မင့်ကို သံရုံးပို့ပေးမယ်'ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

သူတို့ အပြင်သို့မထွက်မီ ဂျိုးဇက်က စားပွဲထိုးအား ခေါ်ပြီး ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်ကို လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ 'မင်း အခု ငါ့အခန်းကိုသွား၊ ငါ ပြန်လာချိန်အထိ အခန်းထဲကစောင့်၊ ဟိုတယ်ပေါ် ဗုံးတစ်လုံးကျရင်လဲ ပဲ အခန်းထဲက ဘယ်မှမသွားနဲ့။ ငါ့အတွက် တယ်လီဖုန်းလာရင် ပြောသမျှကို သေသေချာချာမှတ်ထား သိလား'

စားပွဲထိုးသည် သူ့ လက်ထဲရောက်လာသည့် ငွေစက္ကူ နှစ်ရွက်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ကပျာကယာညိတ်ကာ လှေကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပန်းခြံဘက်မှ ဖြတ်ထွက် သာကြသော ဂျိုးဇက်တို့သည် အမေရိကန် သံရုံးခံရှေ့မှ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံ ဟစ်သံများ ကြားနေရ၏။

သံရုံး၏ အပေါ်ဆုံးထပ် ခေါင်မိုးအထက်ဘက် ကောင်းကင် ပြင်တွင် ကော်ဘရာ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးသည် ပျံ့ဝဲလျက် ရှိသည်။ တစ်မိနစ်လျှင် ကျည်ဆန်ခြောက်ထောင် ထွက်သော စက်သေနတ်ကြီးများဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ချိန်စားသည့် ရံဖန်ရံခါတွင် အမေရိကန် ရေတပ်နှင့် လေတပ်တို့မှ အထိစိုက် ဂျက်လေယာဉ်တစ်စီး ရောက်လာတတ်သည်။ ခေမာသော

အယ် ဆိုင်ဂုံမြို့တွင်း၌ ဤအသံများမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရ။

သူတို့ သံရုံးရှေ့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ အပြင်မှတိုးဝေ့နေကြသည့် ဗီယက်နမ်များသည် ယခင်ကထက်ပို၍ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းကာထိန်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဂျိုးဇက်သည် နာအိုမီအား တအား သိမ်းဖက်ထားရသည်။ ကြပ်ညပ်နေသည့် လူအများကြားတွင်လူချင်းကဲ့မသွားအောင် များစွာ သတိထားနေရ၏။ အုတ်တံတိုင်း အနီးသို့ ကပ်မိသော အခါ အပေါ်ဘက်တွင် သံဆူးကြိုးများ ကာထားသည်ကို မြင်ရသည်။ လူငယ်အချို့သည် နံရံကို ဖက်တွယ်တက်ကာ သံဆူးကြိုးများပေါ်မှ ကျော်ဆင်းရုန် ကြိုးစားနေကြ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်မှာ ဂိတ် တံခါး ထက်မှ အောက်သို့ တွဲလောင်းကျကာ ဒဏ်ရာများရသွားသဖြင့် သွေးများ ယိုစီးကျလျှတ် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တေးမှလူများက သူ့အား လုံးဝဂရုမစိုက်။ သူတို့လက်ထဲမှ စာများကို မရင်းတပ်သားများဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းပြနေကြသည်။ သူတို့အလုပ်ရှင် အမေရိကန်များနှင့် နိုင်ငံခြားရှိ ဆွေမျိုး ဥာတိများထံမှ စာများကိုပြကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အချို့ ဇွဲကောင်းသူများသည် အုတ်တံတိုင်းထိပ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုအခါ အပေါ်မှ အသင့်စောင့်နေသည့် မရင်းတပ်သားများက သူတို့ လက်ချောင်းများကို ဖိနှပ်ဖြင့် လိုက်နင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုသည်။ ဤသို့ဖြင့် အပေါ်သို့ ဖက်တွယ်နေမိသူများသည် အောက်သို့ပြန်၍ ပြုတ်

ကျ သွားကြသည်။ တစ်ချို့ပြုတ်ကျတိုင်း လူအုပ်ဆီမှ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများ ထွက်လာတတ်လေသည်။

ဂိတ်တံခါးနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ အကွာသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူတို့ရှေ့မှ ဗီယက်နမ်လူငယ်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ဂျိုးဇက်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှရပ်ကာ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဝင့်ပြသည်။ ထို့နောက် နာအိုမီ၏ ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲထားသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခေါ်သွားရမယ်’ ဟု ကြုံး၍ အော်သည်။ ‘မခေါ်ရင် ခင်ဗျား မိန်းမကို အရှင်မထားဘူး’ လူငယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးတိပြူးကြောင်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ နာအိုမီကလည်း နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်လျက် ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်သည် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လူငယ်၏မျက်ခွက်ကို လက်ဘီးဖြင့် တအားကုန်ထိုးလိုက်သည်။ လူငယ်သည် နောက်သို့လန်သွားပြီး လဲကျသွားသည်။ လက်ထဲမှ ဓားမှာလည်း လွတ်ကျသွားသည်။

ဂျိုးဇက်က နာအိုမီအား သူ့ ရှေ့တည့်တည့်၌ ထားကာ နောက်မှနေ၍ တွန်းပို့သည်။ အထဲမှ သူတို့နှစ်ယောက်အား စောင့်ကြည့်နေသည့် မရင်းတပ်သားသည် နာအိုမီ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ တင်သည်။ ဂိတ်တံခါးပေါ် ရောက်သွားသောအခါ နာအိုမီက ကပျာကယာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ လူအုပ်ကြားသို့ ပြန်ဝင် သွားနေသည့် ဂျိုးဇက်အား မြင်သည်။ ‘သတိထား သွားနော်’ ဟု လှမ်းအော်သည်။ ပြီးတော့ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့’

www.burmeseclassic.com

(၁၁)

ဂျိုးဇက်ထံ ဆက်သည့် တယ်လီဖုန်းမြည်သံသည် နံနက်နှစ်နာရီ ထိုးပြီးစတင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်မှအသံကို သံ ချက်ချင်း မတ်မိ သည်။ ချိုလုံမှ တရုတ်အမျိုးသားပေတည်း။

ရဲဘော်ထရင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နာရီလောက်ကပဲ သိုင်ဂုံ မြို့ကို ရောက်တယ်'ဟု ပြောသည်။ 'ဟန့်ငြင်မြို့က ထရပ်ကား တစ်စီးနဲ့ လိုက်လာတယ်၊ သူက အခုလောလောဆယ် ဘီအင်ဟို အာ တံတားမှာ နေရာယူထားတဲ့ တပ်မဟာခမ္ဘာ့ကိုးရဲ့ ရန် နယ်မြေတွင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရေးတပ်ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ် ဦးဖြစ်တယ်၊ သူ့ဆီကို ဆက်သွယ်ပြီးပြီ၊ စောင့်နေဖို့လဲ ပြော ထားပြီးပြီ၊ အဲဒီအထူးတပ်က တံတားရဲ့ တောင်ဖက် ကိုက် တစ်ရာအကွာက ချောင်းကူးအုတ်တံတားလေးနောက်ကွယ်မှာ ပုန်းပြီး တပ်ချထားတယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်း ချသွားသံ ကြားရသည်။ အပိုစကား ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ ဂျိုးဇက် သည် စားပွဲထိုးကောင်လေးအား လက်မောင်းမှ ဆုပ်ဆွဲကာ အောက်သပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ လို့ နောက် သူ့ ကားရှေ့ခန်း ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ စားပွဲထိုး လူငယ်သည် ကားရှေ့မှ ဒက်ရှိတုတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားဆုပ်ကိုင် ကာ မော်တော်ကားဆွဲရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။

ဂျိုးဇက် စောစောက ထပ်၍ထိုးထည့်ပေးထားသည့် ဒေါ် လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူများသည် သူ၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ အပြင်အိပ်ကပ်ထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ သည်။ သူသည် ငွေစက္ကူများ ထွက်ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ် သဖြင့် မကြာမကြာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုးထိုးထည့်သည်။

ဘင်ကက် စစ်ဌာနချုပ်တွင်မူ ကုန်မြို့နယ်တို့၏ စစ်မြေပြင် စစ်ရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါင်းသည် ဆိုင်ဂုံမြို့တော် အား ညသန်းခေါင်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်တုတ် ပြီးခဲ့လေပြီ။ 'ထိထိမိမိထိုက်ကြ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာတွေ ကို အရောက်ချီတက်ကြ' ဟု သူက သူ့ တပ်သားများအား မှာ သည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်မှ သယ်လာသော အမြောက်များသည် ၁၃၀ မီလီမီတာ အမြောက်ဆံများကို တောင်ဗီယက်နမ် ပူးတွဲစစ်ဆင်ရေး ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် များ၏ ဌာနချုပ်တည်ရာ တန်ဆန်နွတ်ဆီသို့ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်သည်။

မြို့တော်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ အတွင်းရှိ လမ်းများပေါ်တွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြင့် ပြည့် လျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ၏ ပွန်တီယက်ကားကို များ စွာ သတိထား၍ မောင်းနေရသည်။ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ် လျက်ရှိသော အမြောက်သံများသည် နားကဲ့လုမတတ် ပြင်း ထန်လှချေသည်။ သူ၏ မော်တော်ကား ရှေ့မီးလုံးများ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာမှ သစ်ပင်များကို သတိပြုမိ သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀-၅၀ ဆယ်ကျော်ခန့်က သူသည် သူ့အဖေ၊ သူ့အစ်ကိုချုပ်၊ လမ်းပြုမုဆိုး ဂျက်ဒီပရော့စ်တို့နှင့်

အတူ သွားခဲ့ဖူးသည့်လမ်းဖြစ်မှန်း ပြန်၍ သတိရလာသည်။ ယခုအခါတွင်မူ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည့် ဂျစ်ကားများနှင့် ထရပ်ကားများကို အစုလိုက် အပုံလိုက် မြင်တွေ့နေရ၏။

သူတို့အထက်မှဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် အမှတ်ခနစ် အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောများဆီသို့ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီဖြစ်ရာ တပ်သားများမှာလည်း ငါးအစည်းပြေသလိုဖြစ်ကာ ပစ္စည်းများနှင့် လက်နက်များကို စွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မော်တော်ကားကို ထင်သလောက် အချိန်ဖြင့်၍ မမောင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် မဝေးလှသော ဤခရီးကို နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာမျှ အချိန်ယူခဲ့ရ၏။ ဘီအင်ဟိုအာ တံတားနှင့် ကိုက်နစ် ဆယ်ခန့် အကွာသို့ရောက်သောအခါ သူသည် ကားကို လမ်းဘေးသို့ချ၍ ရပ်ကာ မီးလုံးများကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်မှ နာရီသည် နံနက် နှစ်နာရီ လေးဆယ်ငါးမိနစ် ရှိနေပြီ ဟု ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည့် အချိန်တွင် စားပွဲထိုးလူငယ်သည် သူ့လုပ်ပေးရမည့် ကိစ္စနှင့် ယူအား ပေးထားသည့်ငွေ ထိုက်တန်ခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေး တွက်ဆနေသည့်နွယ် ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူများကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

‘မင်ခါးက ဂျက်ကက်အဖြူကြီး ချတ်ပစ်ခဲ့ကွာ၊ အဖြူရောင်ဆိုတော့ အဝေးကြီးက လှမ်းမြင်နိုင်တယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ‘မင်ငွေကို ဘောင်းဘီအိပ်ကပ်ထဲထည့်ခဲ့၊ မြန်မြန်တော့ လုပ်ကွာ’

ဂျိုးဇက်က ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ကူ၍ချွတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထုထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။ ‘အုတ်တံတားက တံတားကြီးနဲ့ ကိုက်တစ်ရာလောက်ကွာတယ်၊ ဟိုရောက်ရင် သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးလေးခေါ်၊ ရဲဘော်ဒန်သိထရင်း လို့ခေါ်ရမှာ၊ ကဲ မြန်မြန်သွား’

‘ဒန်သိထရင်း’ စားပွဲထိုးက နာမည်ကိုမှတ်မိစေရန် ထပ်၍ ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထုတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကားလေကာမှန်မှနေ၍ ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တံတား၏ တစ်ဖက်ကီပင် ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ တံတား၏တစ်ဖက် တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ခန့်အကွာမှ တန်းစီ၍လာနေကြသည့် မြောက်ဗီယက်နမ်တပ်မှ ထရပ်ကားများနှင့် တင်ကားများ။ မီးလုံးများကို အားကုန်ဖွင့်၍ မောင်းလာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာနေသော တပ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ စားပွဲထိုးလူငယ်သည် မှောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အခြားတစ်ဖက်မှ ထွက်ပြေးကာ ဆိုင်ဂိုမြို့သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်ရှိသော်။ ထိုကဲ့သို့ သာလုပ်သွားခဲ့လျှင် သူသည် လူအ တစ်ယောက် အမည်သာခံမိ ရှိတော့၏။ သူသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ကွန်မြူနစ်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အနေဖြင့် သူ့အား မြင်သွားပါမူ ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့လိမ့်မည်မှာ သေချာနေပေသည်။ သို့သော်လည်း အကယ်၍ စားပွဲထိုးလူငယ် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါမူ မိမိအနေဖြင့် စွန့်စားတန် စွန့်စားရပေလိမ့်မည်။

သူသည် လက်မှန်ကို မကြာခဏ ကြည့်မိသည်။ သူသည် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားထဲမှ ဆင်းလိုက်ပြီး ချောင်းကူးတံတား ဆီသို့ လေးဖက်တွား၍ သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ဘေး တစ်ဖက်ရှိအမှောင်ထဲမှ မည်းမည်း အရိပ်နှစ်ခု ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ပါ မစ္စတာရှားမင်း’ ဟု စားပွဲထိုး လူငယ် တုန်ယင်သော အသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ ‘ဒီမှာ ရဲဘော် ထရင်း ပါလာပါကယ်’

ဂျိုးဇက်သည် စားပွဲထိုးအား ကားနောက်ခန်းထဲသို့ တွန်း သွင်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်ဦးကိုမူ ကားရှေ့ခန်းထိုင်ခုံသို့ ပို့ ပေးသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ထရင်းက သူ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ မြို့တော်ဘက်ဆီမှ ထွက်လာ နေသော မီးတောက်များအရောင်ဖြင့် မျက်နှာကို မြင်လိုက် ရ၏။ ထရင်း၏ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖော် ပြနေသော်လည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုတော့ ရှိသည်။ လယ် ဆူမများ ဝတ်စားသလို ဘောင်းဘီရှည် အနက်နှင့် ကြိုးနစ် အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ကောက်ရိုးခမောက်ကို ကျောပေါ်တင် ထားသည်။ ဆံစများသည် ပြေကျကာ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖုံးနေ သည်။ အသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ် အပျိုဘော် ဝင်စ မိန်းမချော လေး တစ်ယောက်။ ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့အားပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် ရှက်စိတ်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ မှားနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ထရင်းသည် လန်း၏ အလှနှင့် တူယက်၏ မာန်မာန် ပေါင်းစပ်ထားသည့် အလှပိုင် ရွှင်မြစ်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် ထရင်းအား ပေ့ ဖက်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ထား လိုက်ပြီး ‘ထရင်း၊ အချိန်မီ တွေ့ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထရင်းက သူ့အား ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခပ် လှမ်းလှမ်းမှ ချီတက်လာနေကြသော တင့်ကားများဆီသို့ တစ် ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘သမီးလဲ ဝမ်းသာသွားတယ်၊ သမီးတို့ မြန်မြန်သွားမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ ကားထဲဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။ ‘စိတ် မပူနဲ့ တော့ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားမှာပါ’

သူသည် ဒေသခံအင်အားရှိ အပြေးအလွှားသွား၍ ဝင်ထိုင် သည်။ ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ ဆိုင်ရုံမြို့တော်ဘက်သို့ မောင်း သည်။ လမ်းဘေးဝယာတွင် ပြေးလွှားနေကြသော လူ များ ကြောင့် သူသည် ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ် ထီးလာရ၏။ မီးတောက်မီးလျှံများကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြက်ပြက်ထင် ထင် မြင်နေရသည်။ လက်မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးနာရီ ထိုးပြီးသွားလေပြီ။

‘သံရုံးကိုဝင်ဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ တို့ ဗီယက်နမ်ကထွက် မယ့် ရုတ်တရက်တစ်စီးတော့ ရမှာပါ’

သူ ကားကို အာရုံစိုက်၍ မောင်းနှင်ခိုက်မှာပင် သူ့လက် မောင်းကို ထရင်း၏လက်တစ်ဖက်က လာကိုင်သည်။ သူ့အား ကြည့်၍ ပြုံးနေသော ထရင်း။ သူက ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထရင်းသည် သူ့လက်ကို ပြန်သိမ်းသွားလေသည်။

သွန်နွတ် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ အမေရိကန် သံရုံးအတွင်းဝယ် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန် သံအမတ်ကြီးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအလံကို လိပ်ကာ ပလတ်စတစ် အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်နေသည်။ သူနှင့် တစ်ပါတည်း အမှတ် ခုနစ် ရေတပ်မတော်မှ သင်္ဘောများဆီသို့ သယ်ယူသွားရန် ဖြစ်၏။ မကြာသေးမီကမှ ခံစားခဲ့ရသော အဆုတ်ရောင်ရောဂါကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ပြည့်ဖြိုးရွှင်လန်းခြင်း မရှိ။ သူသည် စီအိတ်ချီ ၅၂ ရဟတ်ယာဉ်များ သံရုံးဝင်းထဲသို့ ဆင်းနေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ယာဉ်မှူးများမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများ နီရဲနေကြသည်။ ဗီယက်နမ်လူမျိုး ငါး ရာကျော် ခြောက်ရာနီးပါးခန့်မှာ အခုအချိန်ထိ ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းနေကြဆဲ။ သံရုံးခေါင်မိုးအပေါ်ရှိ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းထဲတွင် စီအိတ်ချီ ၄၇ ရဟတ်ယာဉ် အသေးစားများသည် သံရုံးပန်ထမ်းများနှင့် မိသားစုများအား သယ်ယူလျက်ရှိကြ၏။

နံနက် သုံးနာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် မသယ်ရသေးသူ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့၏။ အပေါ်ထပ် အခန်းများထဲမှ စောင့်နေကြသူများကတော့ သူတို့နိုင်ငံနှင့် သူတို့၏ မဟာမိတ်နိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံး အရေးနိမ့်မှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့မှုများကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

နာအိုမီသည် သံရုံးဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ရော့ရှီ ထိုင်နေသည်။ သူသည် သူ့နေရာယူထားသည့် ပြတင်းပေါက်နားမှ ဘယ်ကိုမူ ထမသွား။ ဂျိုးဇက်၏အရိပ်အရောင်ကိုသာ တမျှော်မျှော် ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘေးနားမှ ဝန်ထမ်းများသည် သတင်းမျိုးစုံကို ပြောနေကြသည်။

‘အော်ပရေးရှင်း ဖရီးကွင့်ဝင်း’ကို အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌ သံအမတ်ကြီး လုပ်ကိုင်နေပုံ နှေးကွေးလွန်းသဖြင့် သမ္မတ ဖွဲ့စိက စိတ်မရွည်ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြကြသည်။ သံရုံးမှ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ရေးစက်အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီဟုလည်း ပြောကြသည်။ ရဟတ်ယာဉ်များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ဧရီယို စကားပြောစက်များနှင့် အမှတ် ခုနစ် ရေတပ်မတော်မှ တပ်မှူးများ ဆက်သွယ်ရေးသည် ဝါရှင်တန်နှင့် ဆိုင်ဂိုကို ဆက်သွယ်ပေးနေသည့် တစ်ခုတည်းသော ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းဟုလည်း ဆိုကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် အိမ်ဖြူတော်မှ နောက်ဆုံး သံရုံးဝန်ထမ်းများကို သယ်ယူပြီးပါက သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ဖယ်ရာ ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ထိုအမိန့် ထွက်ပြီး သည့်နောက်တွင်မူကား မည်သူမှ ဤနိုင်ငံ၏အပြင်သို့ရောက်ဖို့ လွယ်ကူတော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

နာအိုမီသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး မထချင်ထချင်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ အခြား အမေရိကန်များနှင့်အတူ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သံရုံးခေါင်မိုးပေါ် ရောက်သည့်အခါ နံနက်လေးနာရီ ထိုးခါးနီးလေပြီ။ သူနှင့်အခြား လူပေါင်း နှစ် ဆယ် လေးယောက်ကို တင်ဆောင်သွားမည့် စီအိတ်ချီ ၄၇ ရဟတ်ယာဉ်သည် ကွင်းလယ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဤရဟတ်ယာဉ်သည် သူတို့ လူစုအား ယူအက်စ်အက်စ်ဘလူးရစ်ဂျီ သင်္ဘောဆီသို့ ပို့ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ မရင်းတပ်သားများသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တင်ပေးရန် ပထမအသုတ်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အထပ်ခြောက်ထပ် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ရောက်နေသော နာအိုမီသည် ဆိုင်ရုံမြို့ဘက်သို့ ကမ်းရောင် တဝင်းတဝင်းဖြင့် ချီတက်လာနေကြသော ထရပ် ဘီးများနှင့် တင့်ကားများကို မြင်သည်။ စိတ်ဓာတ် အကြီး ကျယ် ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သူ့အကြည့်သည် သံရုံးအပြင်ဘက် လမ်းမဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဟွန်းသံတည့်သံနှင့် သံရုံးဘေးတံခါးဂိတ်ဆီသို့ လူအုပ်ကြားမှ ဖြတ်မောင်းလာနေသည့် ဂျိုးဇက်၏ ပွန်တီးယက် မော်တော်ကား။

ဗီယက်နမ်များသည် မော်တော်ကား ပတ်ပတ်လည်တွင် စုပွဲဝိုင်းအုံ့၍ တိုးနေကြသည်။ နာအိုမီသည် သူ့နောက်မှ လူများအား အရင်တက်စေရန် ဖယ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပွန်တီးယက် ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဗီယက်နမ်လူငယ် တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ရောက်နေကြလေပြီ။ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှတစ်ဆင့် ဂိတ်တံခါးပေါ် ခုန်တက်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဆင်းရန် ရည်ရွယ်ပြီး လှုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

နာအိုမီသည် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အချို့ကတော့ ကားပြတင်းမှန်များကို ထုခွဲနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူအုပ်က များလာသောအခါ ကားသည် ရပ်နေရလေတော့၏။ ယောက်ျားအုပ်စုနှင့် လူငယ်များသည် မော်တော်ကားကို ရရာပစ္စည်းများဖြင့် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးနေကြသည်။ လေက မှန်များနှင့် ပြတင်းမှန်များသည် ပျက်စီးကုန်ကြလေပြီ။ ထို့နောက်တော့ ကားထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ရန် ကြိုးစားနေသောထရင်းအား နာအိုမီ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဘေးမှ လူအုပ်၏ အော်သံဟစ်သံများကြောင့် ကားထဲမှ လူများမှာ အခြားဘာကိုမှသတိမထားနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကားအရပ်လိုက်တွင် လဲကျသွားသော ဂျိုးဇက်သည် မြေထောက်များကို ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိတ်လန့်နေသော ထရင်းအား အကြောက်ပြေသွားရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် ကားထဲမှ အထွက်တွင် ထရင်း၏ လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားသည်။ ထရင်းအား ရုတ်တရက် မထွက်ခိုင်း။ ခဏထိုင်နေခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဂျက်ကက်အင်္ကျီထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထုတ်ပေးသည်။

‘တကယ်လို့ လူချင်းကွဲသွားရင် ဟိုနီရီ ပေါ်က စစ်သားတွေကို ဒီစာအုပ်ပြု၊ သမီးကို ဝင်ခွင့် ပေးလိမ့်မယ်’ ဟု အော်ပြောကာ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။

ထရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး မော်တော်ကားထဲမှ ထွက်သည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို တအားကုန်အုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဘေးမှ လူများသည် တွန်းကြ ထိုးကြနှင့် လှုပ်ရှားလာကြပြန်၏။ ထရင်းသည် လူအုပ်၏ တိုးဝှေ့မှုဖြင့် အုတ်တံတိုင်းခြေရင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ လူအုပ်ကြားမှ ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံများ။ သံရုံး ခေါင်မိုး ထဲသို့ ဆင်းလာသည့် ရဟတ်ယာဉ်အား လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူအုပ်ထဲမှ ဝိုင်းပြီး ဩဘာပေးလိုက်သည့်အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူနဲ့လမ်းဘက်ရှိ အဆောက်အအုံ တစ်ခု၏ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လှမ်းပစ်လိုက်သည့် စက်သေနတ်သံ။ လူအုပ်ထဲမှ အမျိုးသားအမျိုးသမီး ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် မြေပေါ်၌ အတုံးအရုံး။

ပွန်တီယက်ကားနားမှ ခွာလာခဲ့သောဂျိုးဇက်၏ နားထဲတွင် 'ဗီယက်ကောင်းတွေ၊ ဗီယက်ကောင်းတွေ' ဟူသော အော်သံများ ကြားနေရသည်။ နံရံပေါ်တွင် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်နေကြသော မရင်းတပ်သားများသည် နံရံပေါ် ကုပ်တွယ်တက်နေသူများ၏ လက်ချောင်းများကို ဖိနပ်များဖြင့် လိုက်နင်းနေကြသည်။ လူအုပ်သည် နောက်သို့ ပြိုဆင်းသွားပြန်၏။ ထို့နောက် အော်ဟစ်သံများနှင့် ဆဲဆိုသံများ။ ကော်ဘရာရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးသည် ခေါင်းများအထက်မှဖြတ်ကာ ကွန်မြူနစ် စက်သေနတ်သမား အုပ်စုရှိရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ခေါင်မိုးဆီသို့ ပြန်သွားသွားသည်။ စက်သေနတ်သံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သောသောညီလျက်ရှိလေသည်။

လူအုပ်၏ အလယ်၌ ရောက်နေသော ဂျိုးဇက်သည် လည်တဆန့် ဆန့် လုပ်ကာ ထရင်းအား လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။ သို့သော်လည်း ထရင်းအား အစအနပင် မမြင်ရ။ ထို့နောက် သူ့နာမည်ခေါ်သံကို သဲသဲ ကြားရလလိုလိုရှိသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ မော့အကြည့်လိုက်တွင် သံရုံး ခေါင်မိုးပေါ်မှ သူ့အား လှမ်းခေါ်နေသည့် နာအိုမီကို မြင်ရသည်။ နာအိုမီက တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခြားလူငယ် တစ်ဦးနှစ်ဦးနှင့်အတူ နံရံအနီးရှိ ဓာတ်တိုင်ကို ဖက်၍ တက်နေသော ထရင်း။

ဂျိုးဇက်သည် လူအုပ်ကြားမှ ဇုတ်အတင်း တိုး ဝှေ့ကာ နံရံဆီသို့ သွားသည်။ သူ့ပါ ဓာတ်တိုင်ကို ဖက်၍ တက်ရန် တာဝန်သည်။ သူသည် ခဏမျှ ရပ်ကာ အသက်ကိုစအောင် ရှူနေရပြန်သည်။ သူနားနေခိုက်မှာပင် အပေါ်ဘက်မှ မရင်းတပ်

သားတစ်ဦးပေါ်လာသည်။ စစ်သားသည် ထရင်း၏ အထက်ဘက်မှ တက်သွားနေသော လူငယ်နှစ်ဦးအား သူ၏ အင်မ် ၁၆ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ ဂျိုးဇက်တက်သာအောင် ရှေ့ကဖယ်ပေးရန် ခိုင်းသည်။ သူတို့သည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ ပြန်၍ လျှောဆင်းသွားသည်။ အောက်ဆုံးမှ ထရင်းသည် သူတို့နှင့်အတူ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထရင်းသည် လဲကျနေရာမှ ထကာ ဂျိုးဇက်ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်မြောက် ပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

‘အုန်းငါအိုင်း... အုန်းငါအိုင်း’

ဗီယက်နမ်စကားဖြင့် တကြော်ကြော် အော်လျက် ရှိသော ထရင်း၏ အသံ။ ‘အဘိုးရေ... အဘိုးရေ’ ဟု ခေါ်နေခြင်းပေတည်း။ ‘ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး’ ဟုလည်း ဗီယက်နမ်စကားဖြင့် အော်ပြောနေသည်။

နံရံပေါ်မှ မရင်းတပ်သားသည် ဂျိုးဇက်အား အမြန်ဆက်၍ တက်ခဲ့ရန် အကြိမ်ကြိမ် အော်ခေါ်သည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့အား ဂရုမစိုက်နိုင်။ အောက်ဘက်ရှိ လူအုပ်ကြားသို့သမင်လည်ပြန် ကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ထရင်းရှိရာဘက်သို့ ဆန့်တန်းပေးထားသည်။ ထရင်းက သူ့လက်ကို ခုန် ခုန် ဆွဲသော်လည်း မမိ။ ဤအခိုက်မှာပင် အပြင်းအဆန် တိုးဝှေ့ နေကြသော လူအုပ်ကြားသို့ ညှပ်၍ ပါသွား ပြန်သည်။

ဗီယက်ကောင်း စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့ကို သွားရောက်ပစ်ခတ်ခဲ့သော ကော်ဘရာရဟတ်ယာဉ်သည် နောက်သို့ တစ်ကျော့ပြန်လှည့်လာသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မီးရောင်ဖြင့် လဲကျနေရာမှ ပြန်ထလာသောထရင်းကို ဂျိုးဇက် ‘မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ခုန်အား

ဧည့်လာသလို ခံစားနေရသော ဂျိုးဇက်သည် လူအုပ်ထဲသို့ပြန်
 သွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ သည့်
 ထရင်း၏ နာမည်ကို သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်ကာ သူ့ဆီသို့
 လာရန် လက်ဝေ ယမ်းပြသည်။ သူ့ကိုမြင်သော ထရင်းသည်
 သူ့ထံလာရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤအခိုက်မှာပင် လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲသံ ထွက်ပေါ်လာ
 သည်။ ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာ
 မျှ မျက်မမြင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ အမြင် ပြန်
 လည်ကြည့်လင်သွားသော အခါတွင်မူ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌
 ကျမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေကြသော လူအများကြား၌ ငြိမ်သက်
 စွာ လဲကျလျက်ရှိသည့်ထရင်းကို မြင်ရလေ၏။

သံရုံးခေါင်မိုးထက်မှ နာအိုမီသည် သံရုံးဝင်းအပြင်၌ ဖြစ်ပျက်
 နေသမျှကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဓာတ်တိုင်ကို
 ဖက်တယ်၍ တက်နေရာမှ ဆက်မတက်ဘဲရပ်နေသော ဂျိုးဇက်
 ကို မြင်သည့်အခါ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဟု ခန့်မှန်းသည်။ ထို
 အခိုက်မှာပင် သူ့အား အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော မရင်းတပ်
 သားတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကို ဆောင့်ဆွဲကာ ရဟတ်ယာဉ်တံခါး
 ဆီသို့ တွန်းပို့သည်။ သူကလည်း တပ်သား၏လက်ထဲမှ အတင်း
 ပြန်ရှန်းကာ သူ့ကိုလွှတ်ဖို့ ပြန်အော်သည်။ သို့သော်လည်း
 ရဟတ်ယာဉ် ဒလက်များ၏ လည်သံကြားတွင် သူ့အော်သံ
 ပျောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တပ်သားသည် နာအိုမီ
 အား မရွံ့ ပခုံးပေါ်၌ထမ်းကာ ရဟတ်ယာဉ်ထဲသို့ ထိုးတင်

ပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ် ကောင်းကင်သို့
 ထိုးတက်သွားချိန်တွင် ဓာတ်တိုင်မှပြန်ဆင်းပြီး လူအုပ်ဆီသို့
 ပြေးသွားနေသော ဂျိုးဇက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နာအိုမီသည်
 မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်မိလေ၏။

ထရင်း၏ဘေးသို့ ဂျိုးဇက်ရောက်သွားသောအခါ ထရင်းသည်
 လဲကျသွားသည့်နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်။ မျက်လုံးအစုံသည်ပိတ်
 လျက်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင်
 ဒဏ်ရာရသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မမြင်ရ။ ကုန်မြူနှစ်တို့ဘက်မှ ဗုံး
 ကြသံများသည် သူ့နားများထဲတွင် ပွက်လောညံ့လျက် ရှိ
 သည်။ သူသည် ကုန်ခန်းစပြုနေသောအားကို တတ်အားသရွေ့
 စုစည်းကာ ထရင်း၏ဘေးတွင် ထိုင်ချပြီး ပေ့ချီလိုက်သည်။
 ထို့နောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နံရံခြေရင်းဆီသို့ လျှောက်သွား
 သည်။ လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲလိုက်သည့်အချိန်ကြောင့် လူအုပ်
 သည် ဣစ္စိကလျား ဖြစ်သွားလေရာ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင်
 လူများများစားစား မမြင်ရ။

သူသည် ဂိတ်တံခါးထိပ်ပေါ်မှ မရင်း တပ်ကြပ်ကြီးအား
 သူ့လက်ထဲမှ ထရင်းကို ဆွဲတင်ပေးရန် အရိပ်အခြည်ပြု၍
 အချက်ပေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကလည်း ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကုန်း
 ကာ ဂျိုးဇက်၏ လက်ထဲမှ ထရင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲတင်
 ပြီး အတွင်းဘက်မှ သူ့တပ်သား တစ်ယောက်၏ လက်သို့
 ပြောင်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူသည် အောက်သို့လျှောက်ဆင်း
 ကာ ဂျိုးဇက်အား တွန်းတင်ပေးသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ထရင်းတပ်သား၏ သက်တင်းမှ ထရင်းကို ထက်ပြောင်းယူကာ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းမည့် မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထရင်းမှာ အခုအချိန်ထိ သတိမရသေး။ သူသည် ဆုတ်ခွာရေးလုပ်ငန်းကိုကြီးကြပ်ပေးနေသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးထံ ချဉ်းကပ်၍ သူတို့မြေးအဘိုးအား နောက်ဆုံး ထွက်မည့် ဆီကောစကီး ဆီးစတေလီယန် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်ခွင့်ပြုရန် မေတ္တာ ရပ်ခံ သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကလည်း ချက်ချင်းပင် ခွင့်ပြုသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ထဲတွင် ဗီယက်နမ် ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိနေသည်။ အားလုံးသည် စိုးရိမ်သောကမကင်းခြင်းကို ဖော်ပြနေကြဆဲ။

သူသည် ရဟတ်ယာဉ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ချ၍ထိုင်ကာ ထရင်း၏ ဦးခေါင်းကို သူ့ ရင်သတ်၌အပ်ထားသည်။ ရဟတ်ယာဉ် မြက်ခင်းပြင်အောက်သို့တက်သွားသည့်အခါ ထရင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပွင့်လာသည်။ သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာချိုအားကို ပြုလုပ်ပြီး ကြွားပြင် လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။

‘စိတ်မပူနဲ့တော့ ထရင်း’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထရင်း၏ နားတစ်ဖက်တွင် ပါးစပ်နှင့်ကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။ ‘သမီးအတွက် လုံခြုံသွားပြီ၊ အရာရာတိုင်း အဆင်ပြေသွားတော့မှာပါ သမီးရယ်’

မောင်ထွန်းသူ

